

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VIRGINIE GRIMALDI

**BÜYÜDÜĞÜN
ZAMAN
ANLAYACAKSIN**

**FRANSA'DA
BESTSELLER**

Amazon Puanı

4.7/5

Goodreads Puanı

4.3/5

"Büyüdüğün Zaman Anlayacaksın" Jojo Moyes ve Sarah Jio okurlarını büyüleyecek eğlenceli, kışkırtıcı ve tabii ki huzur vadeden bir roman.

Bazen en ummadığın yerde ve kişide bulursun aradığını...

"Başımı Marc'in karnına yaslamıştım ve birlikte Game of Thrones'u izliyorduk. Keyfimize diyecek yoktu. Telefonum çalmaya başlayınca otladım. Bu saatte kim rahatsız ediyordu ki? O telefona cevap vermemiş olmayı istedim. Olanların gerçek olmamasını istedim. Tüm bunlar altı ay önceydi ve ben hâlâ mahvolmuş durumdayım..."

Julia, Tamaris Huzurevi'nde dönemsel psikolog olarak işe başladığında son zamanlarda yaşadıkları yüzünden mutluluğa inancını kaybetmiş bir hâldeydi. Ayrıca yaşlılarla arası da pek iyi sayılmazdı. Daha ilk iş gününde hata yaptığını anlamıştı ama artık çok geçti. Zıpır büyükbabalar, çılgın anneanneler ve kalbi kırık iş arkadaşları arasında önündeki koca sekiz ayı geçirmek zorundaydı.

Julia'yı oraya götüren neydi? Kader mi, tesadüf mü? Pekli ya aşk hiç beklemediği bir yere saklanmışsa? Ya beklentilerinin aksine, orada yaşayacakları ona çok şey öğretecek ve onu bambaşka birine dönüştürecekse?

Bu roman kesişen yolların, buluşulan kavşakların hikâyesi.
Anlatacak bir hayatı olanların, yeni bir hayat inşa edenlerin,
düşüp düşüp tekrar ayağa kalkanların...
Aşkların, değişimin hikâyesi.

Bu roman mutluluğa bir gazel!

**"Tamaris'e hoş geldiniz.
Henüz bilmiyorsunuz ama burayı çok seveceksiniz."**

Gözyaşları ve kahkahalar arasında yapacağınız keyifli bir okuma.

— FEMINA FRANCE

27 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YAN PA
SAJ

BÜYÜDÜĞÜN ZAMAN ANLAYACAKSIN VIRGINIE GRIMALDI

© 2018 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

TU COMPRENDRAS QUAND TU SERAS PLUS GRANDE - VIRGINIE GRIMALDI
© Librairie Arthème Fayard, 2016

ISBN: 978-605-82766-2-8

1. BASKI: Şubat 2018

Cet ouvrage a bénéficié du soutien des Programmes d'Aide à la
Publication de l'Institut Français.
Bu eser için *Institut Français* Kurumunun Yayına Destek
Programından yararlanılmıştır.

Çevirmen: Gülşah Ercenk

Editör: Nil Tuna

Redaksiyon: Çiğdem Aldatmaz

Son Okuma: Gürkan Zeybek - Tuğçe Özdil Sarıkaya

Tasarım: Bahadır Erşık

Kapak Tasarım: Berat Pekmezci

Baskı: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51
34290 Sefaköy/İstanbul
Tel: 212 624 21 11 Sertifika No: 20706

Yan Pasaj Yayınevi

Esentepe Mah. Talatpaşa Cad. 5/1 Şişli/İstanbul

Tel: 212 924 24 10 Sertifika No: 34683

info@yanpasaj.com www.yanpasaj.com

Neceki PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

BÜYÜDÜĞÜN ZAMAN ANLAYACAKSIN

VIRGINIE GRIMALDI

ÇEVİREN: GÜLŞAH ERCENK

YAN | PA
SAJ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Virginie Grimaldi, 1977 yılında hâlen yaşamakta olduğu Fransa'nın Bordeaux şehrinde doğdu. Kitaplara olan ilgisi okuma yazmayı öğrenmesiyle birlikte başladı. Konusu sevgi, deniz ve güneş olan ilk kitabını sekiz yaşında, arkasında çarpım tablosu bulunan defterine yazdı. Çocukluğunda ve gençliğinde zamanının büyük bir bölümünü okuyarak geçirdi. Lisedeyken bir öykü yarışmasına katıldı ve kazandı. 2009 yılında oluşturduğu blogunda yazmaya devam etti. Amatör blog yazıları zamanla yerini romanlara bıraktı. İlk romanı "Le premier jour du reste de ma vie" 2015 yılında, birçok dile çevrilen "Büyüdüğün zaman anlayacaksın" isimli romanı 2016 yılında ve son romanı olan "Le parfum du bonheur est plus fort sous la pluie" 2017 yılında yayınlandı. Romanları bugün yüz binlerce okura ulaştı.

Gülşah Ercenk, 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Cezayir Büyükelçiliğinde çevirmen, Paris Türk Büyükelçiliğinde büyükelçi sekreteri olarak çalıştı. Farklı yayınevlerine Fransızcadan Türkçeye kitaplar çevirdi. Hâlen Kanada'da yaşayan Ercenk anaokulu öğretmenliğiyle birlikte çeviri yapmaya devam etmektedir.

William'a

Önsöz

Sıradan bir cumartesi günüydü. Aklımda kalması gereken bir gün olmamasına rağmen bütün detaylarını çok iyi hatırlıyorum. Görünüşe göre bu, travmatik anlara özgü bir olgu. Beynin ve bedenin o kadar derinine kazınıyor ki bir film sahnesini hiç durmadan izlemek gibi o anı tekrar tekrar yaşıyorsunuz.

Başımı Marc'ın karnına yaslamıştım ve televizyonda *Game of Thrones*'un üçüncü sezonunun dokuzuncu bölümünü izliyorduk. Eve ısmarladığımız sushi'leri yemiştik. Vantilatör açıktı. Keyfimize diyecek yoktu. Bir kedi olsaydım o an kesinlikle mırlıyor olurdum.

Telefonum çalmaya başlayınca ofladım. Bu saatte kim rahatsız ediyordu ki?

Ekranda "Annem" yazdığını görünce söylenmeye başladım. Gece geç saatte aranınca ne kadar endişelendiğimi biliyordu çünkü.

O telefona cevap vermemiş olmayı isterdim. Olanların gerçek olmamasını isterdim.

Tüm bunlar altı ay önceydi ve ben hâlâ mahvolmuş durumdayım.

Şubat

“Önemli olan asla düşmemek değil, her seferinde
yeniden ayağa kalkmaktır.”

Ralph Waldo Emerson

BÖLÜM 1

Günlerden pazartesi, aylardan şubat ve yağmur yağıyor: berbat bir gün için harika bir üçlü!

Arabam ilerledikçe içimdeki geri dönme isteği de gitgide büyüyor. Ağaçlı yola sapıyorum, ağaca çivilenmiş tabelaya göre dümdüz gitmeliyim. Buradan geri dönsem kimse fark etmez aslında... Nihayet, uzun zamandır bahçıvan yüzü görmemiş küçük bir otoparka varıyorum. Otoparka girmeden, doğrudan büyük yapının önüne park ediyorum.

“Les Tamaris zurevi”

Ferforje harflerin bile tüydüğüne bakılırsa başım gerçekten belada. Belki de iş ilanında bir hata vardı, belki de burası bir huzurevi değil ve ben zamanımı zulüm altındaki ineklerle sohbet ederek geçirmek zorunda kalacağım. Doğruyu söylemek gerekirse, bu fikir başıma gelecek olanlardan daha çok hoşuma gidiyor.

Giriş kapısıyla aramdaki son birkaç adım sonsuzluk kadar uzun geliyor.

Birinci basamak: Hâlâ geri dönebilirim.

İkinci basamak: Tek yapmam gereken arabama binmek.

Üçüncü basamak: Nasıl olsa kimse bilmeyecek.

“Girin, sizi bekliyorduk.”

Ben daha kapıya varmadan eşikte bir kadın beliriyor. Uzun boylu, iri yarı bir kadın. Saçları o kadar kıvrıcık ki aynı zamanda kalemlik görevi görüyor. İçimden bir acil çıkış kapısı bulmaya, sıvışmak için bir bahane yaratmaya çalışıyorum ancak aklıma hiçbir şey gelmiyor. Kibarca gülümseyerek elimi uzatıyorum ve beni bekleyen sekiz aya doğru peşi sıra yürüyorum.

BÖLÜM 2

Yüksek topuklarını beyaz fayansın üzerinde çınlata çınlata hızlı adımlarla ilerliyor. Aramızda yeterli mesafe bırakmaya çalışarak arkasından takip ediyorum. İki karo bırakınca fazla yaklaşmış oluyorum, dört karo yeterince güvenli bir mesafe gibi geliyor.

Birden ortadan kaybolmak, görünmez olmak, ölmek, bin parçaya bölünmek, geri dönmek, hatta hepsinin aynı anda olmasını istiyorum. Filmi geri sarmak istiyorum. Evet, işte bu! Filmi geri sarabilir miyiz lütfen? Mesela daha her şey yolunda giderken randevulaşmış olsak kendisiyle... Henüz hayatım, elektrikli testereyle yüz parçaya bölünen ve her seferinde tekrar ayağa kalan kızı oynadığım bir korku filmine benzemiyorken... Henüz her şey dengesini yitirip yaşamım altüst olmamışken... Rastladığım bu iş ilanına başvurmanın, yüzyılın en müthiş fikri olabileceğini düşündüğüm o andan çok önce karşılaşmış olsak...

Tanrı aşkına, benim burada ne işim var?

Beyaz bir kapının önünde duruyoruz. Ev sahibi kili-
de bir anahtar sokuyor. Gözlerimi kaldırıp kapıdaki levhayı
okuyorum:

Müdür,

Anne-Marie Rouillaux - <https://rantey.org>

Defalarca telefonla konuştuğum kadın buydu demek. İçeri girip masasının arkasındaki sandalyeye yerleşiyor.

“Kapıyı kapatın ve oturun.”

Dediğini yapıyorum. Elindeki dosyayı incelerken gözlerini kısıyor. Bilgisayarının yanındaki kaktüs, karakteri hakkında fikir vermeye yetiyor. Çalar saatin fonda duyulan tik taklarına bakılırsa saniyeler ağır çekimde ilerliyor ya da kalbim fazlasıyla hızlı atıyor.

Derin bir nefes alıp söze başlıyorum:

“Geciktiğim için üzgünüm. Biarritz girişinde yol çalışmaları vardı, tali yolun ışıklarını geçene kadar çok zaman kaybettim.”

Sağındaki kalemi eline alıp boş bir kâğıda bir şeyler karalıyor.

“Bu seferlik önemli değil ancak bir daha tekrarlanmayacağını umarım. Huzurevi sakinlerini bekletmemek gerekiyor, öyle değil mi?”

“Evet, tabii.”

“Tamam o zaman. Öğlene kadar serbestsiniz. Kurumu gezip ne nerede, biraz bakarsınız. Öğleden sonra, yarından itibaren geçici olarak yerini alacağınız Léa Marnon ile tanışacaksınız. Durumu nedeniyle size işi öğretecek zaman bulamayacak maalesef ancak birkaç saat içinde bilmeniz gereken ne varsa elinden geldiğince açıklayacak. Bunun yeterli olacağını düşünüyorum. Zaten size telefonda da açıkladığım gibi, huzurevi sakinleri fazla kalabalık sayılmaz; aynı stüdyoyu paylaşan bir çift dahil, toplam yirmi bir kişi var.”

“Öyle mi? Stüdyoda mı kalıyorlar?”

“Lojmanlara verdiğimiz isim bu,” diye cevap veriyor ayağa kalkarken. “Her biri küçük bir yatak odası, açık mutfaklı bir oturma odası ve banyodan oluşuyor. Evet, sorunuz yoksa beni bekleyen başka bir randevum var. Resepsiyona gidin. Isabelle sizi kalacağınız stüdyoya götürsün.”

Ayağa kalkıp yanına, kapıya yöneliyorum.

Kalemini saçlarına geri takarken gülümseyerek, “Tamaris’e hoş geldiniz,” diyor. “Henüz bilmiyorsunuz ama burayı çok seveceksiniz.”

Eliyle çıkmamı işaret ederken ben de içimden, tek boynuzlu bir atla arkadaş olma ihtimalimin, bu düşkünler evini sevme ihtimalimden çok daha fazla olduğunu geçiriyorum. Bu kadının aklından zoru olmalı, buna kesinlikle eminim.

Kahretsin! Biri bana burada ne halt ettiğimi söyleyebilir mi lütfen?

BÖLÜM 3

Isabelle*, isminin ikinci kısmını gerçekten de hak ediyor. Yeşil gözleri simsiyah uzun kirpiklerle çevrili. Gülümsediği zaman ortaya çıkan dişlerine, bir diş çürüğünün dahi saldırmaya cesaret edemeyeceğine eminim. Görünüşe bakılırsa, dünyaya geldiğinde beşiğinin başına toplanan diş perileri yeni zam almış olmalılar. Kendimi tanıttığımda yanaklarımdan öpmek üzere kalkıyor ve tezgâhın ön tarafına geliyor.

“Birbirimize sen diye hitap ediyoruz, tamam mı?” diyor herhangi bir cevap beklemeden. “Burada herkes birbirine böyle hitap eder, Anne-Marie ve huzurevi sakinleri dışında tabii. Ama onlara da adlarıyla hitap ediyoruz, böylesi daha hoş. Sana da Julia diyelim, olur mu?”

“Olur.”

“Sözleşmen süresince burada kalacağın söylendi. Gel, sana stüdyonu göstereyim, ek binada kalacaksın.”

Elimden tutup beni dışarıya, binanın ön tarafına götürüyor. Kaldırım taşı döşeli otoparkta bir düzine kadar ağaç ve birkaç tane de bank var. Elinde tuttuğu bastonu, omzuna çapraz astığı küçük siyah deri çantası ve pembe ayakkabılarıyla uyum

sağlayacak şekilde boyadığı dudaklarıyla bankta oturan yaşlı bir kadın, hayali bir otobüs bekler gibi duruyor.

Isabelle, kadının önünden geçtiğimiz sırada, “Her şey yolunda mı, Lucienne?” diye soruyor.

Yaşlı kadın sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyor, koyu renk gözlüklerinin arkasından Isabelle’i nihayet seçtiğinde gülümseyerek cevap veriyor.

“Her şey yolunda, tatlım. Pazara gitmek için oğlumu bekliyorum. Ah! Bu sabah nihayet tuvalete çıkabildim!”

“İşte bu harika bir haber!” diye haykırıyor yeni iş arkadaşıım. “Biliyorsunuz, sabah kakasını yapan gününü kedsersiz geçirir derler.”

Bir an duraksıyorum. Arabam sadece birkaç metre ötede, yeterince hızlı koşarsam sıvıştığımı fark etmezler bile! Ama bunun yerine, kaderime razı gelmiş bir hâlde, ayaklarımın beni Isabelle’in peşi sıra götürmesine izin veriyorum.

Küçük ve iki katlı ek bina, ana binaya on metre kadar uzakta. Tıpkı büyük bina gibi o da beyaz pencerele, çıkma balkonlu taş bir bina.

Isabelle, “Burada yedi tane stüdyo var,” diyor. “Alt kattaki dört stüdyo, huzurevi sakinlerini ziyarete gelip bir süre kalmak isteyen yakınları ve huzurevine yerleşmeden önce fikir edinmek isteyen yaşlılar için. Üst kattaki üç stüdyo ise, huzurevi çalışanları için. Beni takip et, seninkini göstereceğim.”

Merdivenleri çıkarken, “Diğer iki stüdyoda kalan kimse var mı?” diye soruyorum.

“Evet, Marine ve Greg kalıyor. Marine hastabakıcımız, sevgilisinden ayrıldığından beri burada kalıyor. Matrak bir kız ama laf aramızda ben biraz fazla laubali buluyorum. Greg animatör, kendi dairesi tadilatla olduğu için burada kalıyor. Göreceksin,

inanılmaz yakışıklı ama ilgisini çekebilmemiz için bir şeyimiz eksik, bilmem anlatabiliyor muyum? İşte, yeni evin!”

Isabelle beyaz kapıyı açıp tur rehberliğine devam etmek üzere içeri giriyor. Tur oldukça kısa sürüyor zira sadece iki bölüm var: engelli insanların da kullanabileceği şekilde donatılmış karanlık bir banyo ve aydınlık ama son kullanma tarihi çoktan geçmiş biri tarafından dekore edildiği belli olan bir salon-yatak odası. Yeni yaşam alanım; iki kişilik hardal renkli kadife bir koltuk, üzerinde masa örtüsü olan yuvarlak bir masa, hangi dönemden kaldığı belirsiz antik bir büfe, Orta Çağ’dan kalma bir televizyon, duvara dayanmış küçük bir yatak ve kalın bordo perdelerden oluşuyor. Ağlamak istiyorum ama kesinlikle sevinçten değil!

Isabelle pencereyi açarak, “İşte gösterinin en can alıcı noktası!” diye haykırıyor. “Gel de manzarayı gör!”

Balkona çıkıyorum. Devasa ağaçlar arasından kıvrılarak uzanan beyaz çakıl taşlı patikası, çeşit çeşit sebzelerin yetiştiği bahçesi, gür çalılıkları ve sağa sola yerleştirilmiş banklarıyla huzurevi parkı önümde metrelerce uzanıyor. Çimenler o kadar yeşil ki sahte gibi duruyor. Bask Bölgesi’nden başka hiçbir yerde bu yeşili görmemiz mümkün değil. Bahçenin dibindeki bariyerler sınırı belirliyor. Ötede boşluk var ve aşağıdaysa, göz alabildiğince uzanan okyanus...

“Nasıl, muhteşem değil mi?” diye hava atıyor.

“Evet, gerçekten çok güzel,” diyorum okyanusu ne kadar da özlediğimi fark ederek.

“Ah! Sana söylemiştim, burası tam bir cennet! Hadi, seni bırakayım da yerleş. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Düşüncelerim arasında o kadar kaybolmuşum ki kapının kapandığını duymuyorum bile. Manzaranın göz kamaştırıcı

olduğu inkâr edilemez ama bir ölümü bekleme merkezine de cennet demek biraz fazla iyimser bir yaklaşım bence. Bininci kez, kendime burada ne işim olduğunu soruyorum. Sanki cevabı bilmiyormuşum gibi.

Her şey bir cumartesi akşamı altüst oldu. Babamın öldüğü o cumartesi akşamı...

BÖLÜM 4

Telefona cevap verdiğimde ilk duyduğum şey sessizlik oldu. Telefonu açtığınızda sessizlikle karşılaşıyorsanız bu asla iyiye işaret değildir.

“Anne?”

“...”

“Anne, her şey yolunda mı?”

Dudaklarım titriyordu. Benden önce dudaklarım anlamıştı sanki.

Marc, kumandanın “pause” tuşuna bastı; ben de doğrulup oturdum ve telefonu kapattım. Annemin telefonu çekmiyor olmalıydı veya farkında olmadan, kazara aramıştı. Evet, kesinlikle kazara aramıştı. Yine de emin olmak için aradım.

“Canım, baban kalp krizi geçirdi.”

“Nasıl, şimdi iyi mi?”

“...”

“Anne!” diye bağırdım. “Anne, babam iyi mi? Lütfen!”

“Öldü, canım. Öldü...”

Nasıl olduğunu anlattı ama ben sadece birkaç kelimeyi algılayabildim: Mutfak, rosto, düştü, ACİL, kalp masajı, kurtarılmadı, üzgünüm. Sonra uzun bir süre birlikte sessizce ağladık. Telefonu elimde sımsıkı tutuyordum, o an anneme sarılabilmeyi

isterdim. Nihayet telefonu kapattığımızda Marc'a, müstakbel kocama, diziye devam edebileceğimizi söyleyip hiçbir şey olmamış gibi başımı karnının üzerine koydum. Vücudumun tüm hücreleri gerçeği reddediyordu.

Yatmadan önce makyajımı temizlerken korku dolu bakışlarımı aynadaki yansımamda görünce, gerçek yüzüme bir yumruk gibi indi: Babam ölmüştü! O artık yoktu! Artık asla olmayacaktı! Artık bana "Juu" diyerek yanağımı sıkmayacaktı, artık eve geç geldim diye söylenmeyecekti, artık yeşil renkli koltuğunda *Équipe* okumayacaktı, artık evlenirken koluma girip beni mihraba götürmeyecekti, artık yemeğe oturmadan önce ekmeğin ucunu koparıp yemeyecekti, artık ayakkabılarını kapının önünde bırakmayacaktı!.. Artık saçlarının ağardığını göremeyecektim, artık sesini duyamayacaktım, artık onunla bir olup annemin yemekleriyle alay edemeyecektim, artık yanaklarıma batan sakalı yüzünden yüzümü buruşturamayacaktım!.. Bir daha asla "baba" diyemeyecektim! En büyük korkum gerçek olmuştu! Her şeyin bir anda altüst olduğu o an gelmişti işte! Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı...

Aynadaki görüntüm bozulmaya başladı ve gırtlığımdan hayvani bir ses yükseldi. Sonra bir tane daha... Sonra bir sürü daha... O küçük banyoda yere diz çöküp nefesim kesilene kadar hiç durmadan bağırdım.

Kafamda tek bir düşünce vardı: ailemin yanma gitmek, annemin kollarına sığınmak, kız kardeşime sımsıkı sarılmak, babamın yanında olmak. Ama ben Paris'teydim, onlarsa Biarritz'de. Sabah ilk trenle gitmek için yarını beklemem gerekiyordu ve ben o gece acıyla tanıştım.

Bazen birkaç saniye süresince yaşadıklarımı unutup başka bir şey düşünüyordum. Sonra birden gerçek, elektrosok gibi çarpıyordu. Babam ölmüştü! Sanki kumun üzerine huzur içinde

uzanmış yatarken bir dalga bütün şiddetiyle üzerime vurmuştu. Dev dalgalar ilerleyen aylar boyunca devam etti: Babam, sevgilim, anneannem... Boğuluyordum. Geçen hafta rastladığım bu iş ilanı gözüme bir can simidi gibi görünmüştü. Biarritz'deki bir huzurevi, doğum iznine ayrılan psikologlarının yerine geçici olarak çalışacak deneyimli bir psikolog arıyordu, hem de acilen. Kalacak yer imkânı da vardı. Her ne kadar yaşlılarla çalışma fikri, içimi ancak bir örümceği öpme fikri kadar coşturuyorsa da bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Rüzgârın soğuğu içimi titretiyor. Bavullarımı almak için çıkmadan önce yeni evime son bir kez daha göz atıyorum. Bulutların arasından görünen güneş ışığı okyanusa vuruyor. Birden içim güvenle doluyor, bunu bir işaret olarak kabul ediyor ve doğru bir seçim yaptığımı umuyorum. Aptalca olan umudum Isabelle'in parktan gelen sesiyle bir anda yerle bir oluyor: "Yine beznizi takmayı unutmuşsunuz, Paulette!"

BÖLÜM 5

Ofisine girdiğimde psikoloğu, özel eşyalarını küçük bir kutuya yerleştirirken buluyorum. Elini uzatıp çıkık karnıyla bana doğru yöneliyor.

“Ah, Julia olmalısın! Ben Léa, çok memnun oldum.”

“Evet, ben de çok memnun oldum. Yardıma ihtiyacın var mı?”

Bir yandan üst üste yığılı kitapları toplarken, “Bitti sayılır,” diyor. “Anne-Marie gidiş nedenimi açıkladı mı sana?”

“Doğum izni süresince geçici olarak işe alındığıma göre, yanılmıyorsam hamilesin.”

“Dört aylık. Fakat sancılarım şimdiden başladı. Mümkün olduğunca stresten uzak kalmam gerekiyor, jinekoloğum hastalık izni yazdı. Çocuğun var mı?”

“Hayır.”

“Çocuk yapmak için iki yıldır uğraşıyorduk, işim yüzünden bebeğimi kaybetme riskine girmek istemiyorum. Uzaktan belli olmasa da yorucu bir iş doğrusu. Buraya gelmeden önce nerede çalışıyordun?”

“Paris’te bir estetik cerrahi kliniğinde.”

“İşte bu harika! Bedava ameliyat olma hakkın var mıydı?”

“Sadece cinsiyet değiştirme ameliyatı için.”

Gülümsemesini bastırmaya çalışarak susuyor.

“Hımm.”

Söylediğimi ciddiye aldığı belli oluyor. Penis kestirme ameliyatımı detaylarıyla anlatmayı düşünüyorum ama doğum sancıları tutmasın diye bu fikirden vazgeçiyorum.

“şaka yapıyordum. Hayır, ameliyat fiyatları konusunda hiçbir ayrıcalık tanımıyorlardı, zaten buna ihtiyacım da yok. Öyle vakalar gördüm ki asla yaptırmam.”

“Hiç şaşırmadım. Burası da aynı. Bütün gün yaşlılarla çalışmak insanda genç ölme isteği uyandırıyor. Tamam, bu kadar sohbet yeter, iş başına!”

Ofisini göstermeyi öneriyor. Hafızamı güçlendirmek amacıyla, not almak üzere bloknotumu açıyorum.

“Huzurevi sakinlerine ait dosyalar bilgisayarda kayıtlı,” diyor peş peşe bir sürü dosyayı açarak. “Her gün edindiğimiz bilgileri bilgisayara giriyoruz ama ofiste fazla çalıştığımız söylenemez. Huzurevi sakinlerini haftada en az bir kere görmemiz gerekiyor ve görüşmeleri stüdyolarında yapıyoruz. Rahat ettikleri bir ortamda daha kolay açılıyorlar. Daha önce hiç yaşlılarla çalıştın mı?”

“Stajımı geriatri bölümünde yapmıştım ama çok zaman önceydi.”

“Burası çok farklı, sen de göreceksin. Kendilerine hiçbir katkımız olmadığını düşünüyorlar, dolayısıyla fazla açılmıyorlar. Ben de sadece keyiflerinin nasıl olduğunu sormakla yetiniyorum. Çoğu zaman aşağı yukarı iyi sayılırlar, değillerse antidepresan yazıyorum. Sen de çekinmeden yazabilirsin, yaşlarına bakılınca yapabileceğimiz fazla bir şey yok zaten.”

Aferin psikolog hanım! Bakıyorum da deniz suzu kadar incesin!

“Öyle mi? Ben de tam tersi, içlerini dökmeye ihtiyaç duyduklarını hatırlıyorum.”

“Bu konuda benden daha iyi olup olmadığını görürüz ama pek sanmıyorum. Hiç kolay değiller. Laf aramızda, zamanından önce izne ayrılıyor olmaktan çok memnunum. Ben dönene kadar dayanabilirsen büyük bir iş başarmış olursun. Hadi gel, seni diğerleriyle tanıştırayım, sonra hemen kaçacağım.”

Léa ortak alan olarak kullanılan salona doğru kelimenin tam manasıyla uçuyor. Arkada kalmamak için neredeyse koşar adım yürümek zorunda kalıyorum.

Acclesi var, onu da anlıyorum tabii. Yapabilseydim ben de çıkış kapısına doğru koşardım. Koyduğu karanlık teşhis sayesinde içimde en ufak bir heyecan kırıntısı dahi kalmadı. Çok küçük bir ihtimal de olsa, bu huzurevinde yaşayan yaşlıların tatlı insanlar olabileceğini ve yaşlılıkla ilgili düşüncelerimi değiştirebileceklerini düşünmüştüm. Gerçekçi olmak zorundayım. Böyle bir şey asla olmayacak!

Yaşlıları sevmiyorum. Daha doğrusu, sevmiyor değilim ama sevdiğimi de söyleyemem. Aslında beni korkutuyorlar. Ölümle fazla senli-benliler, bense sizli-bizli olmayı tercih ediyorum. Ölümden olabildiğince uzak durmaktan yanayım. Okuldayken de tarih derslerini sürekli asardım zira artık sadece kitaplarda var olan insanların hayatlarını okumak bana çok üzücü gelirdi. Ayrıca yaşlıların öyle fazla ilginç olmadıklarını da itiraf etmem gerekir. Hepsi birbirinin aynısı, tıpkı bebekler veya kaniş köpekler gibi. Gerçek ya da yapma olsun hepsinde aynı saç, kambur bir sırt, aynı gözlükler, aynı titremeler ve hepsinin sesinde aynı pişmanlıklar var.

“Geldik,” diyor Léa.

Çift kanatlı kapı kapalı. Kolu bastırıp kapıyı açıyor. Bloknotumu göğsümün üstünde sımsıkı tutarak diğerleriyle arama

kâğıttan bir duvar örüyor ve ortak alana giriyorum. İçeride, yüzleri kapıya dönük olarak yarım daire şeklinde oturmuş yirmi kadar buruşuk surat aynı anda bağıyor:

“Hoş geldin Juliaaaaa!”

En profesyonel gülümsememi seçip yüzüme yapıştırıyorum. Peki ben bunları birbirlerinden nasıl ayırt edeceğim?

BÖLÜM 6

Léa gitti. Ofisin anahtarlarını verdi, ortaya şöyle bir “Hoşça kalın” dedi ve bana hiç de güven vermeyen bir aceleyle tabanları yağladı. Bundan böyle, *Les Tamaris* adlı huzurevinin psikoloğu benim.

Bakışlarım korkumu ele veriyor olmalı ki huzurevi sakinlerinden biri olmadığını tahmin ettiğim uzun boylu, esmer bir erkek gülümseyerek yanıma geliyor.

“Merhaba, ben Greg, animatörüm. İlk gün biraz zor, değil mi?”

“Biraz şaşkınım ama her şey yolunda. Teşekkürler.”

“Merak etme, her şey gayet iyi olacak. Léa’nın sana korkunç bir tablo çizdiğine eminim, karamsarlıkta üstüne yoktur. Gel, bunu hemen değiştirmemiz lazım.”

Koluma girip beni yerlerinde kıpırdamadan oturan huzurevi sakinlerinin önüne sürüklüyor.

Teker teker hepsiyle tanışıyorum. Ellerini sıkarken, bir yandan da isimlerini aklımda tutmaya çalışıyorum ancak kısa bir süre sonra bundan vazgeçiyorum. Sadece beş tanesi aklımda kalıyor: sabah bankta oturup oğlunu bekleyen siyah çantalı kadın, Lucienne; akıllı telefonundan gözünü ayırmaya, tenezzül dahi etmeyen, Léon; “2004 Yaşlılar Kraliçesi” bandını göğsünde

gururla taşıyan, Maryline; elimi diğerlerine nazaran daha uzun süre sıkan, Louise; ve bana, “Nasılsın Lise?” diye soran, adımın Julia olduğunu söylediğimde de kahkahayla gülen, Gustave. Saniyeler geçtikten sonra nihayet şaka yaptığını anlıyorum. El sıkma faslı bittiğinde, “Konuşma isteriz! Konuşma isteriz!” diye alkış tutarak bağırmaya başlayıp diğerlerini kışkırtan da o. Greg, kabul etmekten başka çarem olmadığını belli edecek şekilde başını sallıyor. Gırtlığımı temizleyip tırnaklarımı blok-notuma geçiriyor ve havaalanı hoparlörü tonundaki bir sesle konuşmaya başlıyorum.

“Herkes merhaba! Ben Julia, yeni psikoloğunuzum. Yarından itibaren, haftada bir gün sizi odanızda ziyaret edip nasıl olduğunuzu soracağım. Elbette, ihtiyacınız olduğunda her an bana başvurabilirsiniz de. Burada sizlerle çalışacak olmaktan büyük mutluluk duyuyorum ve sizlere en iyi şekilde yardım etmeye çalışacağımı belirtmek isterim.”

Konuşmam bittiğinde birkaç kişi alkışlıyor. Kimi bastonlu, kimi tekerlekli sandalyeli veya yürüteçli huzurevi sakinleri dağılırken Greg yanıma geliyor.

“Gelecek sefer daha yüksek sesle konuşmalısın, çoğunun kulağı duymuyor. Yoksa hiç fena sayılmazdın, hatta Léon bile o kadar da kötü davranmadı diyebilirim.”

“Léon, şu, telefonunda oyun oynayıp, değil mi?”

“Evet, adam tam bir internet kurdu. Söylenmek veya şikâyet etmek dışında başını ekrandan kaldırmaz. İki yıldır iyi bir yönünü bulmaya çalışıyorum ama nafile. Eminim, Madonna’nın yüzünde botokssuz bir bölge bulmak, Léon’da biraz olsun insanı bir yön bulmaktan çok daha kolaydır.”

Buraya adım attığımdan beri ilk kez gülüyorum. Kendimi tutmadan, yüksek sesle, adeta her kahkahada içimdeki korkunun bir parçasını dışarı atıyormuşçasına gülüyorum.

“Tombalaya kadar biraz boş zamanım var, sana huzurevini gezdirmemi ister misin?” diye soruyor.

Büyük bir zevkle kabul ediyorum. Zevkimin sebebi, dünyanın yedi harikası arasında yer almayı hak edecek gülümsemesi değil sadece. Tamamen yabancı olduğum bu yerde kendimi, yeni okulunun ilk gününe başlayan bir öğrenci gibi hissediyorum ve birinin gelip elimden tutması içimi rahatlatıyor. Verdiği bilgileri defterime not etmeye hazır bir şekilde peşi sıra yürürken arkamdan gelen titrek bir ses duyuyorum:

“Ötekinden daha güzel ama daha soğuk bir havası var.”

BÖLÜM 7

Gece yarısı huzurevinin bahçesinde dolaşırken duyduğum tuhaf sesler yüzünden kalp krizi geçirmek üzereyim.

Evet, korkağım! Hatta eskiden bana *Bööö* adını takmışlardı. Bunun bana Julia'dan daha uygun bir isim olduğunu itiraf etmeliyim. Beklemediğim bir anda karşıma biri çıkarsa havaya sıçrarım. Dümdüz bir kayak pistinde, kayak takımlarımın üzerinde ayakta durabilmek bile benim için ekstrem spor sayılır ve köpek görünce çığlığı basarım.

Bir keresinde, henüz on beş yaşındayken, annemin mutaktan gelen bağırıışlarını duymuş, koşarak yanına gitmiştim. Ocakta ateş alan tavanın alevlerini söndürmeye çalışıyordu. Zihnimde, kurulama bezini kapıdığı gibi ıslatıp büyük bir soğukkanlılıkla alevleri söndürmeye çalışmıştım ama sadece zihnimde... Çünkü gerçekte sadece, "Elveda anne!" deyip bağırarak kaçtığımı hatırlıyorum.

Başka bir sefer, iş çıkışı Marc'ı ofisinin önünde arabada beklerken bir adam arabanın camına vurmuştu. Hava karanlık ve adamın üzerinde yavru kedi baskılı bir tişört vardı. Şüpheli bir şahıs olduğu kesindi yani. Anında camı açıp biber spreyimi gözüne sıkıştırmıştım. Adam, bana Marc'ın biraz gecikeceğini söylemeye gelen iş arkadaşı çıktı.

Bu gece de huzurevinin bahçesindeki sesleri duyduğumda bacaklarım titremeye başlıyor, boğazım düğümleniyor ve kalbimde adeta David Guetta çalıyor.

Bu saatte dışarı çıkmak gerçekten harika bir fikirdi doğrusu!

Bir türlü uyku tutmamıştı, kafam bir sürü düşünceyle doluydu. Bir sigara yakmanın tam zamanıydı. Arabadaki sigara paketimi almak için aşağı inmiştim ve inmişken de bahçede yürüme fikri cazip gelmişti. Ay ışığında yürürken binadan ne kadar uzaklaştığımı anlamamışım. Gelgelelim, sesleri duyduğumda bahçenin dibine kadar inmiş olduğumu ve bu mesafede çılgılık atsam dahi kimsenin beni duyamayacağını fark ediyorum. Yorgunluktan ne yaptığımın farkında değildim herhâlde.

Derin bir nefes alıyorum. Saat gece yarısını çoktan geçmiş ve burnumun donmasına bakılırsa, hava sıcaklığı bir Häagen-Dazs dondurma kutusuna eşit olmalı. Bu soğukta benden başka kimsenin dışarıda dolaşmaya kalkacak kadar delirmiş olacağını zannetmiyorum. Sesleri kafamda kendi kendime uydurmuş olmalıyım zira bunun başka bir açıklaması olamaz. Derhâl kasvetli stüdyoma geri döneceğim ve kapımı kilitleyip konsolu kapının arkasına dayadıktan sonra huzur içinde uyuyacağım.

Hızlı adımlarla ek binaya ulaşıyorum ve tam içeri gireceken ana binanın yakınından gelen ayak seslerini duyuyorum. Bir yandan aceleyle anahtarı kilide sokmaya çalışırken –normal zamanda son derece sıradan olan bu hareket, yaprak gibi titrerken nasıl da *Survivor* deneyine dönüşüyor– bir yandan da duyduğum sesin kaynağını anlamaya çalışmak için etrafa göz gezdiriyorum. Sebze bahçesinin arka tarafında bir karaltı olduğunu fark edince bayılacak gibi oluyorum. Birkaç saniye boyunca olduğum yerde donup kalıyorum. Biri, alçak duvarın ardından kafasını çıkarıyor ve beni görünce hemen saklanıyor. Kendimi ele verdim! Bir an önce yukarı çıkıp saklanmalıyım.

Bu lanet olası anahtar en sonunda kilide girer herhâlde! Burada, bu huzurevinin bahçesinde, üzerinde ayıcıklar olan pembe pijamam, kaz tüyü montum ve kedi kafalı pelüş terliklerimle bir deli tarafından boğularak öldürölmek istemiyorum!

Anahtarı ters çevirsem de, kapının koluna bütün gücümle asılsam da, kapı tanrısına dualar etsem de nafi! Bir türlü açılmıyor. Arkamdan yavaşça yaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Kalbim artık sadece göğüs kafesimde değil; aynı zamanda boyumda, gözlerimde, parmak uçlarımda, kulaklarımin içinde, saçlarımda ve terliklerimdeki kedinin bıyıklarında atıyor.

İnsan ölüm anının geldiğini anladığında böyle oluyormuş demek ki. Elektrikli bir masaj aletine dönüşüyormuş!

Katilim şimdi sadece birkaç metre ötemde, ellerini neredeyse boğazımda hissediyorum. Otuz iki yaşında ölüp gitmek hiç hoş değil. Üstelik birkaç metre daha ileri yürürse, zaten yakında ölecek olan birkaç kurbanı bulabileceğini düşününce... Hiçlikte kaybolmadan önce zihnim son bir berraklık anı yaşıyor ve ben umutsuzca kilide sokmaya çalıştığım anahtarın, binanın değil de stüdyomun anahtarı olduğunu fark ediyorum. Nefesimi tutup doğru anahtarı kapıyorum ve kilide girdiğini görünce bir rahatlama çığlığı atıyorum. Kapıyı arkamdan hızla çarparak merdivenleri dörder dörder çıkıyorum ve kendimi stüdyoma zor atıp kulağımı kapıya dayıyorum.

Kırk dakika sonra, beni arkamdan takip eden tek şeyin sessizlik olduğunu kabullenmekten başka çarem kalmıyor.

Kaslarımin gevşemesi, dişlerimin takırdamayı bırakması ve kalp atışlarımin normale dönmesi için iki saat geçmesi gerekiyor.

Tamam, belki biraz abartmış olabilirim.

BÖLÜM 8

“Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

İlk gün ziyaret ettiğim ilk hasta, Louise. Pencereye dönük duran bir koltukta oturmuş örgü örüyor, ben de karşısındaki sandalyede oturuyorum. Elleri hafifçe titriyor, yaşlılıktan tabii. Ben de titriyorum ama benimki korkudan.

Stüdyosunun dekorasyonu bayağı ağır: birbiriyle uyumsuz mobilyalar, biblolar, fotoğraflar, kitaplar, örgüler... İlk bakışta öyle ahım şahım bir hâlleri olmasa da onun için her biri büyük bir öneme sahip olmalı. Hangi eşyaları hayatından çıkarabileceğine ve hangilerini yaşayacağı o son odaya götüreceğine büyük bir özenle karar vermiş gibi.

“Her geçen gün daha iyiye gittiğimi söyleyebilirim,” diyor örgüsüne ara verip. “Alışmaya başlıyorum. Buraya daha yeni geldiğimi söylediler mi size?”

“Dosyanızda yazıyordu. Üç aydır buradasınız, değil mi?”

“Evet, yakında üç ay olacak. O aptal kazadan sonra beş hafta hastanede yattım, sonra doktorlar artık evime dönemeyeceğime karar verdiler. Çocuklarım da bana burada bir yer buldu, dediklerine göre bölgenin en iyi müessesesiymiş. Burada fazla mutsuz sayılmam.”

“Başınıza gelen kaza hakkında konuşmak ister misiniz, Louise?”

“Şey... Söyleyecek pek bir şey yok. Pazara gitmiştim ve birden bilincimi kaybedip pat diye yere yığılmışım. Birkaç gün sonra gözümü açtığımda hayatımın son kırk senesini hatırlamıyordum. Düşünebiliyor musunuz? Koskoca kırk yıl birkaç saniyede uçup gitti!”

“Peki, ne hissettiniz?”

“Korkunçtu! Ben otuz yaşındayken, eşim ve çocuklarımla yaşadığımız evde büyük bir yangın çıkmıştı. Her şey ama her şey tamamen yok olmuştu: evimiz, eşyalarımız, evraklarımız, giysilerimiz... Ama o zaman beni en çok üzen şey, anılarımızı kaybetmek olmuştu. Çocukların bebeklik fotoğrafları, çizdikleri resimler, yazdıkları şiirler, yaz kamplarından gönderdikleri mektuplar, kendi ailemin fotoğrafları, düğün fotoğraflarımız...”

Susup bir süre pencereden dışarı bakıyor.

“Eşyaların yokluğunda hafızanın çok sağlam olması gerekir. Çünkü hafızanın bir kopyası yok,” diye sözlerini sürdürüyor. “Ah, ne kadar da aptalım, size içecek bir şey ikram etmedim! Kahve mi, çay mı yoksa sıcak çikolata mı istersiniz? Kızım bana son model bir makine hediye etti. İçine bir kapsül koyuyorsunuz ve içeceğiniz kendiliğinden hazır oluyor.”

Onun yerine viski alsam?

“Bir sıcak çikolata alırım, teşekkürler. Hafızanızdan bahsediyorduk...”

“Biliyorum,” diyor küçük mutfağına doğru ilerlerken. “Neyse ki hafızam az önceyi çok iyi hatırlıyor. O yangın olayından bahsetmemin sebebi size ne hissettiğimi anlatmaktı. Maddi hatıraları kaybetmek elbette çok zor, çok üzücü. Ancak bu hayatımın son kırk yılına dair bütün anılarımın hafızamdan

silindiğini söylediklerinde hissettiklerimle asla kıyaslanamaz. Düşünün; kırk yıl önce çocuklarım henüz yirmi yaşında bile değillerdi, kocam hayattaydı, ben hâlâ gençtim, torunlarım henüz dünyaya gelmemişti... Üstelik cep telefonlarından, onlarca televizyon kanalından, internetten ve burun halkalarından bahsetmiyorum bile!”

Dosyasını okuduğumda, hayatının bir bölümünü unuttuğu için Louise’ye neredeyse imrenmişim. Hayatımın son altı ayını unutmak için birçok şeyi feda etmeye hazırdım. Ama onu böyle karşımda gözyaşlarını bastırmaya çalışırken görünce imrenmekten vazgeçiyorum.

Uzattığı fincanı alarak teşekkür ediyorum. “Bu durumu kabullenmek için ne yaptınız peki?”

“Şey... Gayet basit,” diyor gerçekten basitmiş gibi omuzlarını silkerek. “Hafızamın geri gelmeyeceğini söylediklerinde iki seçeneğim vardı: ya kabullenmeyi reddedecek ve geri kalan günlerimi mutsuz bir şekilde geçirecektim ya da kabullenip hayatımın son yıllarını huzur içinde yaşayacaktım. Ben daima mutluluğa yatkın bir insan oldum.”

“Çok güzel bir felsefe bu.”

“Kendimi çok şanslı hissediyorum. Seksen dört yaşındayım, hâlâ kuşların cıvıltısını duyabiliyorum, basit bir gözlük desteğiyle okuyabiliyorum, hatta ağzımdaki dişlerden birkaç tanesi hâlâ kendi dişim... Pek çok insan benim yaşında bu kadar sağlıklı olamıyor. Ayrıca geçmişimin yok olduğu da söylenemez, sadece ben hatırlamıyorum o kadar. Çocuklarım, torunlarım ve diğer yakınlarım... herkes hatırlıyor. O kırk yıl gerçekten yaşandı.”

Ayağa kalkıp büfenin üzerinde duran bir çerçeveyi alıyor. Fotoğrafta her yaştan bir sürü insanın ortasında, sıldayan gözlerle duruyor. Harika görünüyor.

“Bakın işte!” diyor çerçeveyi uzatarak. “Çocuklarım ve torunlarım. On beş yıl önce çekilmiş. En küçük erkek torunum ve daha sonra doğan iki torunumun çocuğu hariç, herkesin bir arada olduğu ender fotoğraflardan biri bu. Bu hastalıktan sonra bana sevgiyle yaklaşan dört tane çocuğum, on tane torunum ve iki tane de torunumun çocuğu var. Mutsuz olmak için hiçbir nedenim yok, inanın. Sizin de büyük bir aileniz var mı?”

Başımı sallayıp konuyu değiştiriyorum:

“Mutluluk derecenizi ölçmek için sizden bir ila on arasında bir puan vermenizi istesem?..”

Louise fazla düşünmeye gerek duymadan cevap veriyor:

“Dokuz diyebilirim. Sabah uykudan uyanmalarım için bir puan eksik veriyorum. Her sabah, yataktan çıkmam en az on dakikamı alıyor. Kendimi; bütün katlarını tek tek, yavaşça, yırtmamaya çalışarak açmam gereken sekize katlanmış küçük bir kâğıt parçası gibi hissediyorum.”

Bu bilgileri, daha sonra bilgisayardaki dosyasına girmek üzere defterime kaydederken yüzümü dikkatle inceliyor. Birden hiç beklemediğim bir soru soruyor:

“Ya, siz?.. Bir ila on arasında kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

BÖLÜM 9

Bu öğlen yemekte sosisli patates püresi var. Menü, sanki övünecek bir tarafı varmış gibi tahtaya büyük harflerle yazılmış. Saat henüz on bir buçuk olduğu hâlde, huzurevi sakinleri ana yemeğe geçtiler bile. Belki de yemeklerini hızlı yerlerse günün de hızlı geçeceğini zannediyorlar.

Yemekhanede, aralarından tekerlekli sandalyelerin ve yürüteçlerin rahatça geçebilecekleri mesafede tanzim edilmiş beş yuvarlak masa var. Greg dün, huzurevi çalışanlarının yemek servisine sırayla katıldığını söyledi. “Tamaris’te parola ‘çok yönlülüktür,” dedi. Kimsenin altını temizlemem gerekmedikçe ben de hiçbir sorun yok.

Bugün huzurevi sakinleri arasında dolaşıp bazılarının yemek yemesine yardım etme sırası, Isabelle ve ufak tefek olan sarışın bir kadında. Greg’in bana uzaktan el kol işaretleri yaptığı, personele ait olduğunu tahmin ettiğim masaya doğru yöneliyorum. Greg beni diğerlerine tanıtırken, önünde bana ayrılmış boş bir tabağın olduğu sandalyeye yerleşiyorum. Gözüm, sosisini beni selamlayamayacak kadar ufak parçalara bölmekle meşgul olan müdür Anne-Marie’yi seçiyor, ayrıca burada tam gün çalışan diğer personelleri de keşfediyorum: koordinatör doktor

Jean-Paul, hasta bakıcı Sarah, fizyoterapist Laura, erkek hemşire Moussa ve idari sekreter Stéphanie.

Greg, yaşlı bir kadını patates püresinin ev yapımı olduğuna ikna etmeye çalışan iki personeli işaret ederek, “Daha önce tanıştığın resepsiyonist Isabelle ve hastabakıcı Marine...” diyor.

Sandalyeme oturur oturmaz, adeta yıllardır insan yüzü görmemiş tutuklular gibi beni soru yağmuruna tutuyorlar.

“Paris’te yaşıyorum ama aslen buralıyım.”, “Hayır, çocuğum yok.”, “Evcil hayvanım da yok.”, “Bir estetik cerrahi kliniğinde.”, “Sadece cinsiyet değiştirme ameliyatı için.”, “Evet, şaka yapıyorum.”, “Hayır, evli değilim.”, “Paris’te.”, “Hiç spor yapmam.”, “Çünkü iş hoşuma gitti.”, “Hayır, Anne-Marie burada olduğu için söylemiyorum bunu.”, “Otuz iki yaşındayım.”

Son yaptırdığım *smear* testinin sonuçlarını da görmek isteyip istemediklerini sormayı düşündüğüm sırada bir adam konuşmamızı bölüyor.

Asker gibi dimdik, hazırolda duran yaşlı adam, “Suçlu kimse derhâl suçunu itiraf etsin yoksa hepiniz için suç duyurusunda bulunacağım!” diye bağırıyor.

Marine gözlerini yukarı döndürüp “Yine ne oldu, Léon?” diye soruyor.

“Olan şu ki tuvalete gittiğim sırada takma dişlerim ortadan kayboldu. Giderken peçetemin üzerine bırakmıştım, döndüğümde yerinde değillerdi.”

Isabelle, “Dişlerinizi neden çıkarttınız ki?” diye soruyor.

“Patates püresini takma dişlerim olmadan yemeyi seviyorum da ondan! Hâlâ istediğimi yapmaya hakkım var, öyle değil mi?”

Diğer huzurevi sakinleri tek kelime etmeden yemeklerini yemeğe devam ediyor. Léon ateş püskürüyor:

“Hepinizi uyarıyorum, dişlerimi derhâl vermezseniz

mahkemeye başvuracağım! Bu yaptığınız kötü muameleye girer, bana bunu yapamazsınız!”

2004 Yaşlılar Kraliçesi, “Yeter artık Léon!” diyor. “Sürekli olay çıkarmanızdan bıktık usandık artık! Dişlerinizin nerede olduğunu çok iyi biliyorsunuz.”

“Yine başladılar işte,” diye gülüyor erkek hemşire.

“Sık sık bu tür olaylar oluyor mu?” diye soruyorum.

“Evet, düzenli olarak. Sanki bilerek yapıyor. Olacakları çok iyi bildiği hâlde, eşyalarını sağda solda bırakıyor.”

Ne olacağını merakla bekleyerek, gözlerimi kırpmadan sahneyi izliyorum. Yan masada oturan şakacı ihtiyar Gustave, sandalyesini geriye doğru itiyor ve yürütecine tutunup yavaşça Léon’a doğru ilerliyor. Yanına gittiğinde, elini omuzuna koyup gülümsüyor.

“Şakadan da mı anlamıyoruz, dostum?”

Léon, “Buna şaka mı diyorsunuz?” diye cevap veriyor. “Derhâl dişlerimi verin yoksa!..”

“Yoksa ne? Isırır mısınız?”

Masalardan kıkırdama sesleri yükseliyor. Louise kahkahasını bastırmak için ağzını peçeteyle kapatıyor.

Léon, “Bekliyorum,” diyor.

Gustave ağzı kulaklarında gülümseyerek, “Öyle olsun, alın o zaman dişlerinizi,” diyor dimdik kasılarak.

“Nerede?”

Gülüşünü iyice abartarak, “Görmüyor musunuz?” diyor.

“Görmediğim belli oluyor herhâlde!”

Gustave yüzünü Léon’un yüzüne iyice yaklaştırıp dişlerini gösteriyor. Isabelle kafasını sallıyor.

“Olamaz Gustave, bunu yapmış olamazsınız! Léon’un dişlerini ağzınıza mı taktınız?”

Yaşlı adam oynadığı oyundan memnun bir şekilde gülmeye başlıyor. Diğer yaşlılar ve huzurevi çalışanları da onunla beraber gülüyor. Bu arada bana da güldüklerini itiraf etmeliyim. Léon'un allak bullak olmuş yüzü ve çenesine bir hayli büyük gelen takma dişleriyle sırtıtan Gustave'in kendinden gurur duyan ifadesi, içimi karartmaya yetiyor.

Greg bardağına su koyarken, "Julia, yarın kutup ayıları günümüz. Bize katılmak ister misin?" diye soruyor.

"Kutup ayıları mı? O ne?"

"Mevsim ne olursa olsun, bir grup huzurevi sakini ayda bir kere buluşup okyanusta yüzmeye gidiyor."

Kaçıklar!

"Benim de yüzmem gerekiyor mu?"

"Elbette, bizimle gelersen yüzmek zorundasın."

Masadaki herkes bakışlarını bana çeviriyor. Bu sadistler beni deniyor olmalı. Reddersem ödleğ olduğumu ya da daha kötüsü, burnu havada olduğumu düşünecekler; kabul edersem Mister Freeze dondurmalarına dönüşeceğim. Seçim yapmak çok zor.

"Tabii, zevkle katılırım."

Bunu gerçekten söyledim mi bilmiyorum ama kendi sesimi tanıy gibi oluyorum. Ses bizzat ağzımdan çıktı! Bedenim bana ihanet etse de neyse ki onurum kurtulmuş oluyor.

BÖLÜM 10

En azından, havanın birkaç derece daha ısınması için güneşin çıkacağı bir saati bekleyebilirlerdi. Ama hayır! Saat sabahın dokuzu; hava soğuk, çok soğuk, o kadar soğuk ki tüylerim diken diken ve benim de dahil olduğum bir grup deli birazdan Atlantik Okyanusu'na dalmaya hazırlanıyor.

Biarritz'e adım attığımdan beri, her şeyi yüzüstü bırakıp buraya gelmekle iyi bir karar verip vermediğimi kendime defalarca sordum. Ne var ki bu sabah, ayaklarımı buz gibi kuma gömerken, soğuk rüzgâra karşı üzerimdeki mayoyla direnmeye çalışırken ve dişlerim soğuktan birbirine çarparken bu soruyu sormaktan vazgeçtim çünkü artık delirdiğime iyice eminim. Sigortalarım attı, yoldan çıktım, cıvataları yaktım, kontrolü kaybettim, saçmaladım, çivileri söktüm, zıvanadan çıktım!

“Hazır mısınız?”

Greg, peşinde neredeyse şeffaf sayılabilecek yedi silütle suya yaklaşıyor. Gustave yürütecini ıslak kumun birkaç metre ötesinde bırakıyor, Yaşlılar Kraliçesi kemerini mayosunun üzerine takıyor, Louise karnını içeri doğru çekiyor, Elisabeth ve Pierre el ele tutuşuyor. Jules püantiveli slip mayosunun içinde koşar adım ilerliyor, Arlette kollarıyla ısınma hareketleri

yapıyor ve ben de ani ve beklenmedik bir olayın gelip kendimizi soğuk dalgaların koynuna atmamıza engel olması için dualar ederek yanlarına varıyorum. Bir fırtına hatta kasırga kopsun, köpekbalığı çıksın, yengeçler veya zombiler saldırsın, ne olursa olsun, yeter ki suya girmek zorunda kalmamayım! Bedenimi tanıyorum, böyle bir şoka dayanamayacağını biliyorum. Nere-deyse kaynar suyla duş alırım, organizmam başına ne geldiğini anlamadan göçüp gidecek.

“Hadi, herkes sıraya!” diye komut veriyor celladım. “Julia, sen ilk kez katıldığın için kuralları açıklıyorum: Üçe kadar saya-çağım ve herkes aynı anda suya doğru koşacak, sona kalan ceza alacak. Hazır mısın?”

Hayır dur! Galiba odamda bir şey unuttum ve acilen gidip almalıyım: beynimi!

“Hazırım.”

“Bir...”

Kitaplarımı ve takılarımı anneme miras bırakıyorum.

“İki...”

Makyaj malzemelerimi ve Ryan Gosling DVD'lerimi karde-şime bırakıyorum.

“Üç!”

Elveda...

Gözlerim hiçbir şey görmüyor, kulaklarım hiçbir şey duy-muyor. Sanki bir ölüm kalım meselesiymiş gibi koşuyorum, kü-çük bir çılgılık atıyorum, bir iki kere annemi yardıma çağırmış da olabilirim. Su o kadar soğuk ki tenimi yakıyor. Parçalanıp dağı-lacağım, dişlerimi bulacaklar, çocuklar dişlerimi deniz kabuğu zannedip kolye yapacaklar. Tamam işte! Kolyeye dönüşeceğim. Mezar taşıma, “Pırlanta gibi kızdı,” diye yazarlar artık. Ne hari-ka bir son!

Kendime gelince fark ediyorum ki göğsüme kadar suyun içindeyim ve henüz dağılmamışım. En azından öyle zannediyorum. Yarı yarıya donmuş olduğumdan, kesin bir şey söylemem mümkün değil. Diğerlerinin ne hâlde olduğunu merak ediyorum, korkunç durumda olmalılar. Bacaklarım kasılmış vaziyette, başım soğuktan titrerken yavaşça arkama dönüyorum ama arkamda kimseyi göremiyorum, bu kadar uzaklaşmış olduğumu fark etmemiştim.

Ve sonunda... Gözlerime inanamıyorum!

Sekiz hain; kumun üzerinde kupkuru dizilmiş, kahkahalar atarak beni seyrediyor!

BÖLÜM 11

“Bugün nasılsınız?”

Huysuz Léon’un stüdyosu da en az kendisi kadar keyifli: üstüne gri yorgan serilmiş ve titizlikle düzeltilmiş kare bir yatak, gri bir deri koltuk, gri perdeler ve naftalin kokusu... Bütün dekorasyon; biri masaüstü diğeri dizüstü iki bilgisayardan, bir adet tabletten ve gençlik fotoğraflarının peş peşe döndüğü iki adet dijital fotoğraf çerçevesinden ibaret.

Gözlerini ekrandan kaldırmadan, “Bundan size ne?” diye cevap veriyor.

Doğru aslında. Şu an boğazımda hissettiğim ağrı varken bu huysuz ihtiyarın iyi olup olmadığı pek de umurumda değil açıkçası. Dünkü kış soğuşunda yüzmenin bedeli kuşkusuz. Yaptıkları hoş geldin şakasından pek memnundu hainler ama bütün gün hapşırıp mikroplarımı yüzlerine saçtığımda hepsi gününü görecek! Léon’a gerçek düşüncemi maalesef söylemeyeceğimden başka bir cevap seçiyorum.

“Yanıyorsunuz, kendinizi nasıl hissettiğiniz benim için gerçekten önemli.”

“Evet, çünkü bunun için size para veriyorlar. Kimse kimseyi hiçbir karşılık olmadan düşünmez. Siz giderken ben

dönüyordum. Ötekilerini kandırabilirsiniz belki ama sizin tuzağınıza düşecek göz yok bende.”

“Neden sizi tuzağa düşürmek istediğimi düşünüyorsunuz?”

“Çok belli de ondan! Bakın küçük hanım, hayatım boyunca son derece önemli insanlarla haşır neşir oldum. Tek başıma kurduğum şirket o kadar büyüdü ki kârı sizin telaffuz dahi edemeyeceğiniz rakamlara ulaştı. Ve bütün bunları sadece beyin gücümle başardım. Yani, sizin o kurnaz köylü oyunlarınızı fark etmediğimi sanmayın.”

Sanırım şu an hapsirmanın tam zamanı.

“Şirketiniz hangi sektörde faaliyet gösteriyordu?” diye soruyorum bir diyalog kurmayı umarak.

Cevap vermiyor. İtinayla taranmış karga siyahı saçlarını, etli dudaklarını ve dürüst olmak için fazla kırışık olan yüzünü inceliyorum. Görünüşe bakılırsa, yüzüne neşter değmiş. Sevimsizliği giderecek hiçbir ameliyatın olmaması ne kadar yazık, çünkü kendisi bol miktarda sevimlilik enjeksiyonunu hak ediyor, hem de hiç anestezi yapılmadan!

“Léon, buraya size yardım etmek amacıyla geldim. Elbette benimle konuşmak zorunda değilsiniz ancak bunun size iyi geleceğini düşünüyorum. Huzurevinde yaşamak kolay bir şey değil sonuçta.”

Yüzüme bile bakmadan, tükürür gibi, “Siz ne sanıyorsunuz? Ben tek başına yaşayamadığı için buraya kapatılan ihtiyarlardan biri değilim! Ben buraya kendi isteğimle geldim, kendime bakacak gücтейim ve hiç kimse bana istemediğim bir şeyi yaptırmaz! Tıpkı şu an bana antidepresan yazmak için bahane arayan birinin canımı sıkmasını istemediğim gibi...”

“Öyle olsun Léon, ben...”

“Bana Léon demeyi kesin! Hayret bir şey ya! Geçmişte birlikte koyun gütmelik herhâlde!”

İsrar etmeye hiç gerek yok. Kendisinin, en az alnının derisi kadar gergin olduğu kesin. Sessizce ayağa kalkıp sandalyemi yerine koyduktan sonra kapıya doğru yöneliyorum. Tam arkamdan kapıyı kapatacağım sırada Léon gözlerini ekrandan kaldırıp yüzünde sahte bir gülümsemeyle soruyor.

“Eee nasıl, çünkü yüzme seansı hoşunuza gitti mi bari?”

BÖLÜM 12

Ölmek üzereyim. Boğazım tam bir yangın yeri ve ben içten içe yanıyorum. *Il Etait Une Fois La Vie** filmindeki o küçük yararıkların hepsi gırtlığımda toplanmış, bazıları kamp ateşi yakarken diğerleri de bronşlarımda ok talimi yapıyor adeta.

Tamaris'e geleli sadece üç gün oldu ve ben tam üç kere ölüm tehlikesi atlattım. Bu, evrenin bana gönderdiği bir işaret olmalı. Bu konuyu daha sonra irdeleyeceğim zira önce boğazımdaki yangını söndürmem gerekiyor. Saat gecenin dokuzu, eczane kapalı ve çilekli Haribo'nun boğaz ağrısına iyi geleceğini hiç zannetmiyorum. Her seferinde olduğu gibi yine, hayatım boyunca böyle bir acı yaşamamış olduğumu düşünüyorum. İçimi rahatlatmak amacıyla, her önüme gelene asla yapmamasını tavsiye ettiğim bir şey yapıyorum: Bilgisayarımı açıp internette araştırıyorum.

"Boğaz ağrısı"

"Şiddetli boğaz ağrısı"

"Gırtlak kanserinin belirtileri"

"Boğaz ağrısından ölme olasılığı"

* 1980'li yılların sonunda yayınlanan, çocukları insan vücudunun boyutlarında bilgilendirmeyi amaçlayan Japon-Fransız ortak yapımı bir çizgi film. (ç.n.)

"Sizi kış ortasında buz gibi suda yüzmeye zorlayan insanlardan nasıl intikam alırsınız"
 "Galiba hastalık hastasıyım"

İnternete göre çok yakında acılar içinde öleceğim için, bütün cesaretimi toplayıp savaşımdan teslim olmamaya karar veriyorum. Belki komşularda boğaz pastili, bal, yangın söndürücü veya bu acıyı dindirecek başka bir şey vardır. Önce karşı kapıyı çalıyorum, yanlış hatırlamıyorsam Greg'in stüdyosu bu. Üç kere tıklattıktan sonra vazgeçiyorum. Evde değil. Üçüncü kapı, Marine'in stüdyosu. Bu, kendisiyle tanışmak için iyi bir fırsat olabilir. Kapıya neredeyse elimi bile değdirmeden kapı açılıyor. Üzerinde bir sabahlık var ve saçlarını havluyla sarmış.

"Selam Julia, nihayet görüşebildiğimize memnun oldum! Sohbet edip dedikodu yapacak bir komşum olması için can atıyordum. Gel, içeri gir."

"Çok nazıksın ama girmeyeceğim. Sadece boğaz ağrısı için şurup veya pastil gibi bir şeylerin var mı diye sormaya gelmiştim."

"Elbette, sana iyi gelecek bir şey var. İçeri gel, hemen gidip getireceğim."

Marine'in stüdyosu benimkinin aynısı ama tam ters yönde. Ancak konu dekorasyon olunca iki stüdyo birbirinden bir hayli farklı. Koltuk ve yatağını alacalı bir kumaşla örtmüş; duvarlara gülen, yüzlerini komik şekillere sokan ve öpüşen insanların fotoğrafları ile dudaklarını ördek gibi büzdüğü kendi fotoğraflarını asmış; masasını kadın dergileriyle doldurmuş. Ayrıca odada nereden geldiğini bilmediğim keskin bir koku var.

"Geç otur, hemen geliyorum," diyor mutfaktan. "Nasıl, burayı sevdin mi?"

"Henüz bilmiyorum. İtiraf etmem gerekirse, daha kötü olmasını bekliyordum."

“Hiç şaşırmadım. Hem, bir huzurevinde ne işin var? Söylediklerine göre dış cephe yenileme kliniğinde çalışıyormuşsun, alakasız tabii...”

Gülüyorum.

Tabak çanak seslerini bastırmaya çalışıyor ve neredeyse bağırarak, “Böyle söylediğime bakma, ben burada olmayı seviyorum,” diyor. “Buraya geldiğimde on sekiz yaşındaydım ve uzun süre kalmayı düşünmüyordum ama beş yıl oldu. Tamaris’in yaşlıları çok tatlıdır. İş arkadaşlarım da öyle...”

“En azından çok şakacı oldukları kesin. Bana hoş geldin şakası yaptıklarını biliyor muydun?”

“Âdet böyle. Bana aynı şakayı yapamadılar çünkü ağustos ayında gelmiştim. Başka bir şey buldular ama. Bir pasta atölyesi düzenlediler ve pastaları kimin tadacağını belirlemek üzere kura çektiler. Kurada ben çıktığımda herkes öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşadı ki o an gerçekten çok şanslı olduğumu düşündüm. İlk lokmayı ağzıma götürürken nasıl hava attığımı görmeliydin! Sonraki iki gün boyunca ağzıma hiçbir şey koymadım. Çünkü kekin içine acı biber boca etmişlerdi! Al, bu sana iyi gelecektir.” Bunları söylerken buharı tüten bir fincanı elime tutuşturuyor.

“Nedir bu?”

“Alkollü çay. Rom yoktu, tekila koydum. Bence aynı kapiya çıkar. Sana eşlik etmek için kendime de bir tane yaptım.”

Fincanı avuçlarımın arasında tutuyorum. Kokusu gayet güzel. Tekilanın boğaz ağrısına iyi geleceği konusunda şüphelerim olsa da bal ve limonun ağrımı biraz olsun geçireceğine eminim.

Dört fincan alkollü çayla geçen iki saatin sonunda Marine’in bütün hayatını öğrenmiş bulunuyorum.

17 yaşındayken yaz tatilinde Strasbourg'da arkadaşlarıyla kalmak istediği hâlde, ailesi onu Biarritz'e gelmeye zorlamış. Bütün gün plajda kafasını dergilere gömüp üzgün üzgün oturmuş. Beşinci gün nihayet başını kaldırıp etrafa baktığında cankurtaranlardan birinin, tatilini hoş geçirmesini sağlayacak bütün özelliklere sahip olduğunu fark etmiş.

“Kaslarını görmeliydin! İyi ki o sırada mayom ıslaktı.”

O andan itibaren, dikkatini çekmek için yapmadığı kalmamış. Sürekli adamın oturduğu kulenin önünde yüzmüş. Suya girerken bir balerin edasıyla yürüyor ve onun kendisine baktığını fark ettiğinde de adeta nefesi kesiliyormuş. Düdük çalıp ikaz etmesi için pek çok kere okyanusta fazladan açılmayı denemiş ancak kaslarının güçsüzlüğü buna engel olmuş. Nihayet bir gün ayağını trakonya sokunca kendini cankurtaranın kollarında bulmuş. Hem de kelimenin tam anlamıyla... Adamın tam önünde durmuş, dikkatini çekecek bir poz vermeye çalışırken kuma gömülü balık ayağını sokmuş. İlk kez o an; ağrıdan iki büklüm olmuş, ağzı yüzü rimel ve sümük içinde, avaz avaz bağırırken adam yanına gelmiş. Gülümseyerek kulağına eğilip rol yapma yeteneğine hayran kaldığını söylemiş.

“Bana inanmıyordu, salak herif! Ben orada acıdan geberirken o kendini tavlama için rol yaptığımı düşünüyordu.”

Marine, bir yıl sonra Strasbourg'u terk edip Guillaume'un stüdyosuna yerleşmiş ve Tamaris'te çalışmaya başlamış. İkinci yılda, üç odalı bir daireye çıkıp bir de kedi almışlar. Dördüncü yılda, nişanlanmışlar. Beşinci yılda, düğüne üç hafta kala, Guillaume gönlünü denizanası tarafından sokulan bir Alman turiste kaptırmış.

“Herif kesin zehir fetişisti,” diyor öfkeyle, “engerek yılanı so-
kar inşallah!”

Başımı abartılı bir şekilde sallaya sallaya, “Haklısın, bir karadul örümceği tarafından yenmeyi hak etmiş,” diyorum.

Kahkahalarla gülüyor, sonra birden durup alkolü fazla kaçırmış insanlara özgü bir ciddiyetle gözlerimin içine bakıyor.

“Ya sen?” diyor. “Sana ne yaptı?”

“Kim ne yaptı?”

“Bu işin altında bir herif olduğuna eminim. Öyle olmasa arabana doldurduğun valizler ve karton kutularla yollara düşmezdin herhâlde.”

Alkollü çaydan mı, Marine’in doğallığından mı, başımı döndüren keskin kokudan mı yoksa çıkan ateşim yüzünden mi bilmiyorum ama; ne yaptığımın farkında dahi olmadan, her şeyi olduğu gibi kendisine anlatıveriyorum.

BÖLÜM 13

Marc ile ilk kez Monoprix'nin* şekerleme bölümünde karşılaştık. Yirmi beş yaşındaydım. Maminu, yani annecannemle Paris'teydim. Retina ameliyatı olacaktı. Ben onun hasta bakıcısıydım, o da bana turist rehberliği yapıyordu. Paris'e ilk gelişimdi ve beni bütün klişe yerlere götürmüştü: Eiffel Kulesi, Seine Nehri'nde tekne turu, Montmartre, Champs-Élysées... Nation Mahallesi'nde bir stüdyo kiralamıştık. Geceleri büyük yataкта yatıp ona kitap okuyordum, o ise okuduklarımı yorumluyordu. O mutlu anlarda en büyük zevkimiz şekerleme atıştırmaktı.

O gün de Monoprix'de olmamın nedeni buydu. Ayıcık şeklindeki çikolataları raflarda bulmak için bakınırken uzun boy-lu, deri ceketli, sarışın bir adam önüme dikildi. Rahatsız ettiğinin farkına varacağını düşünerek birkaç saniye bekledim ama nafile...

"Sizi fazla rahatsız etmiyorum ya?" diye sordum.

"Hayır, etmiyorsunuz ama yüksek sesle konuşmasanız iyi olur," diye cevapladı aynı tonla.

"Rafı incelediğimi görmüyor musunuz?"

* İçinde, giyimden gıdaya her şeyin satıldığı, Fransa'nın en büyük mağazalarından biri. (e.n.)

“Evet, görüyorum.”

Derin bir nefes aldım.

“Sorununuz büyük...” dedim.

“Evet, bir sorunum olduğunu itiraf ediyorum. Problemim şu ki on beş dakikadır sizi takip ediyorum, sizinle tanışmayı çok istiyorum ancak buna bir türlü cesaret edemiyorum.”

Alaycı bir tonla, “Eh bravo o zaman! Başardınız işte! Bakın, konuşuyoruz! Hatta neredeyse yumruğumla yanağınızı okşamak üzereyim. Artık memnun olabilirsiniz,” dedim.

O gülümsedi, ben omuz silktim; o elini uzatıp kendisini tanıttı, ben homurdandım; o kimsenin karşı koyamayacağı bir bakış attı ve ben sanırım o an kendisinden etkilenmeye başladım.

Okulumu bitirince Paris’e, yanına taşındım. Bu anı öyle uzun süre beklemiştik ki ilk aylarda birbirimizden ayrı geçirdiğimiz her saniyeyi büyük bir kayıp olarak görüyorduk. Duşumuzu birlikte alıyor, yemeğimizi aynı tabaktan yiyor, aynı tişörtü giyiyor, aynı kitapları okuyor, aynı sigarayı içiyor ve sürekli sevişiyorduk. Birbirimizi tanımadan geçirdiğimiz yılları telafi etmeye çalışır gibiydik. Birlikte yapmadığımız iki şey vardı: işe gitmek ve tuvalete girmek. Birkaç ay sonra tuvalete girerken kاپıyı açık bırakmakta bile bir sakınca görmemeye başlamıştık. Bunun dışında, ilk başlardaki o yapışık ilişkimiz yerini daha dengeli bir ilişkiye bırakmıştı.

Mutluydum. Arkadaşlarımla ilişkilerini veya ideal erkeği arayışlarını dinlerken için için kabarıyordum. Ben ideal erkeğimi bulmuştum. Elbette kusurları yok değildi: Biraz fazla soğan yiyordu ve hazım problemi vardı, göğsünü tıraşlıyordu, cinayetleri araştıran programları seviyordu, ben konuşmasam bütün bir günü tek kelime bile etmeden geçirebilirdi ve havaalanına *vahaa-*
alanı diyordu ama bütün bunlar olumlu özelliklerinin yanında önemsiz kalırdı. Yanındayken kendimi mutlu hissediyordum

ve aynı şey onun için de geçerliydi. Hiç kuşkuymuz yoktu: İstatistiklere göre ideal bir çifttik ve hayatımızın sonuna kadar hiç ayrılmayacaktık.

İlk uyarı zilleri iki yıl önce çaldı. Beni bir hafta boyunca yatağa çivileyen bir gribe yakalandım. Yataktan sadece tualete gitmek için çıkabiliyordum. Bütün vücudum ağrıyordu, nefes alıp verirken ve konuşurken sesim astımlı bir domuzunki gibi çıkıyordu. Bütün o hafta boyunca Marc'ın yüzünü neredeyse hiç görmedim. İş, toplantı, aile ziyareti; dış hekimi randevusu derken evden kaçmak için en ufak bir bahaneyi fırsat sayar gibiydi. Evde olduğu zamanlarda da odaya girmekten kaçınıyordu. Ateşim normale dönmeye başladıkça o da normale döndü. Marc'ın, iyi zamanınızda yanınızda olup kendisine ihtiyacınız olduğu anlarda ortadan kaybolan o insanlardan biri olduğunu düşünmeye başladıysam da tıpkı eskiden olduğu gibi, bana olan sevgisini belli eden davranışlarını tekrar sergilemeye başlaması bütün endişelerimi dağıttı.

Babamın öldüğü akşam Marc, gece yarısına kadar benimle oturdu; sonra yeterince ağladığını ve artık yatma zamanının geldiğini söyledi.

“Yarın sabah erken kalkmam gerekiyor. İtalyanlarla randevum var, hatırlıyorsundur...”

İlerleyen günlerde de randevuları hiç bitmedi. O kadar ki benimle Biarritz'e bile gelmedi, babamın cenazesine katılmadı ve işinden fırsat bulup da aradığında, acımdan bahsedip ağlamaya başladığım her seferinde konuşmayı kısa kesip telefonu kapattı.

On gün sonra Paris'e geri döndüğümde evde olmamasından faydalanıp eşyalarımı toplayarak kendisine zaman kazandırmış oldum. Salondaki masanın üzerine gidiş nedenimi açıkça

belirten bir not bıraktım, böylece konuşmaya gerek kalmayacaktı. Bu on satırlık not, biraz küfür içeren ve aklının –hatta aklının yanında başka şeylerinin de– kısılgını ima eden bir mesajdı.

Marine, “Tepkisi ne oldu?” diye soruyor.

“Hiçbir tepki göstermedi. Kolay olmadı tabii ama böylesi daha iyi zira ısrar etse geri dönebilirdim.”

“Haklısın. Babanı kaybettiğinde yanında olmayan herif, hıyarın tekidir! İyi yapmışsın. Kanser olsan hemşireyle kaçır gider böyle herifler!”

“Evet, kesinlikle. İnsanların sadece iyi gününde yanında olmazsın, böyle bir şey mümkün değil. Sana sormaya çekiniyorum ama odadaki bu koku ne?”

Marine burnuyla ortalığı kokluyor.

“Hangi koku? Ben koku falan almıyorum.”

“Bilmiyorum, insanın gözünü yakan ekşi bir koku. Sanki amonyak kokusu gibi.”

“Lanet olsun!”

Ayağa fırlayıp “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!..” diye sayıklayarak banyoya doğru koşuyor. Akan suyun sesini duyuyorum. Birkaç dakika sonra kapının arkasından söylenmeye başlıyor.

“Banyodan çıkacağım ama gülmeyeceğine söz ver lütfen.”

O daha çıkmadan ben ne olduğunu tahmin edebiliyorum, sözümü tutabileceğime hiç emin olmasam da söz veriyorum. Yalandan tabii...

Kapı yavaşça açılıyor. Önce bir ayağı, sonra kolu beliriyor. Sonra da kafası... Sözüme sadık kalmak amacıyla kendimi tutmaya çalışıyorum ancak yanıma gelip katihamı yakından görünce bütün direncimi kaybediyor ve karnım ağrıyana kadar kahkahalarla gülmeye başlıyorum.

“Sarı renkli röfleler yapmak istemiştim...”

Allak bullak olmuş yüzünün iki yanından omuzlarına düşen dalgalı ıslak saçlarında yeşilimsi harika röfleler göze çarpıyor.

BÖLÜM 14

“Kadının yanakları aynı Cookie’ninkilere benziyor.”

Dört yaşındaki küçük Héloïse, bütün dikkatiyle ufak tefek Arlette’i inceliyor. Neyse ki Arlette bu sabah işitme cihazını takmamış.

“Cookie kim?” diye soruyorum.

“Kim olacak, köpeğim,” diyor. “Onun da dudakları aşağı doğru sarkık ve bu nine gibi salyası akıyor.”

Héloïse, henüz diplomasinin ne olduğunu bilmesine de gözlem gücünün oldukça gelişmiş olduğu kesin.

Bugün Tamaris sakinleri bir ilki deniyor: Yakındaki bir anaokulunun öğrencileri huzurevi sakinlerini ziyarete geldiler. Fikir, bu deneyimin çocuklar kadar yaşlılara da iyi geleceğini düşünen okul müdüründen çıktı. Anne-Marie bana fikrimi sorduğunda hiç düşünmeden onayladım.

Genellikle, yaşlı yakınları ziyarete gelirken çocukları yanlarında getirmiyorlar. Çocukların fazla hayat dolu hâlleriyle yaşlıları rahatsız etmelerinden korktukları için, çocuklarda bir travma yaratmaktan korktukları için ve kendileri hayatın döngüsüyle yüzleşmekten korktukları için... Sonuç: Çoğu zaman yaşlılar kendi aralarında takılıyorlar. Huzurevi tam bir yaşlı gettosu.

Birkaç saat için biraz masumiyet, gençlik ve canlılık aşlamak fena fikir sayılmaz.

Ortak alan güleç yüzlü çocuklarla cıvıl cıvıl kaynıyor. Çocuklar için dışarıdaki her etkinlik bir sevinç kaynağı zaten: kütüphane, hayvanat bahçesi veya huzurevi... Hepsi de benzer şekilde bir keşfetme heyecanı uyandırıyor. Bu heyecan yıllar geçtikçe azalıp yerini bıkkınlığa bırakmaya başlıyor. Bir başka deyişle, bir çocuğa çakıl taşları ve sopalarla oynamasını söyler-seniz mutluluktan çıldırır; yetişkin birine Seyşeller’de bir hafta geçirmeyi önermeniz içeceklerin de bedava olup olmayacağını sorar. Gelgelelim bu sabah tanık olduklarım son derece şaşırtıcı. Görünüşe bakılırsa, çocukların neşesi yaşlılara da bulaşmış durumda.

Louise el çabukluğunu hayretle seyreden iki küçüğe örgü örmeyi öğretiyor, Gustave fal taşı gibi açılmış üç çift göz karşısında sihirbazlık gösterileri yapıyor, çocuklardan bazıları tekerlekli sandalyeyle gezinmek için Mohamed’in önünde sırada bekliyor, Maryline kız çocuklarına “2004 Yaşlılar Kraliçesi” kemerini takıyor ve Isabelle bu anları ölümsüzleştirmek amacıyla elinde fotoğraf makinesiyle etrafta koşuşturup duruyor. Bir tek Léon eksik; hayatı boyunca “yeterince sümüklüye” katlandığını belirterek, “Beni ararsanız stüdyomda olacağım,” demiş.

Yüz ifadelerinden bu deneyimin amacına ulaştığı açıkça belli olsa da izlenimlerini almak amacıyla huzurevi sakinleri arasında dolaşıyorum.

“Harika!” diyor Louise. “Buraya geldiğimden beri kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Adeta geçmişe, torunlarıma örgü örmeyi öğrettiğim zamanlara döndüm. Benimkiler bunlardan daha yaramazdı ama.”

Gözleri parlıyor. Ne yaptığımı düşünmeden elimi kolunun üzerine koyup gülümsüyorum. Benim için de özel bir gün bu. Buraya geleli neredeyse bir hafta olacak ve son birkaç saattir buradan bir an önce sıvışma isteği bile duymadım. Sadece bir kere, Gustave “N’aber Lise?” diye sorduğunda gözlerimi devirdim, o kadar. Akşam olunca internette araştırsam iyi olacak, kesin hasta oldum.

Kafasında eşarfbı, yüzünde kocaman gülümsemeyle Marine yanıma geliyor.

“Birkaç yıl önce bir kreşte staj yapmıştım. Neyi fark ettim, biliyor musun? Yaşlılar ve bebekler tamamen aynılar: Dişleri yok, saçları yok, bez bağlıyorlar, sebze püresiyle besleniyorlar, ne söyledikleri anlaşılmıyor ve her şeye rağmen, seviyoruz onları.”

Küçük Lucas sözlerini kanıtlamak istercesine, gömleğinin kolundan bütün o renkli eşarpları nasıl çıkardığını anlayabilmek amacıyla Gustave’ın etrafında dönüyor. Arkasına geçince aniden durup kaşlarını çatıyor ve parmağının ucuyla meyve seğeri gibi kışına dokunuyor.

“Sen bez mi takıyorsun? Neden bez takıyorsun?”

Gustave önce kızarıyor, sonra ciddi bir ifadeyle çocuğa bakıyor.

“Ben yetişkin bedeninde bir bebeğim de ondan...”

“Ama bu imkânsız! Annem bana sürekli, ‘Sen artık bebek değilsin,’ diyor; ben bebek değilsem sen hiç değilsindir.”

“Annen yanılıyor, küçük adam. Sırrı bilmediği kesin.”

Ufaklık bu sırrı düşünüyor muşçasına kaşlarını çatıyor.

“Hangi sır?”

“SIR...” diye fısıldıyor Gustave gizemli bir tonla. “Eve’nin en büyük sırrı. Yaşamın sırrı. Sana bunun ne olduğunu söyleyebilirim ama kimseye söylemeyeceğine dair söz vermen

gerekiyor. Çünkü herkes bunu öğrenmeye hazır değil. Peki ya sen, sen hazır mısın?”

SIRRI öğreneceğim için ben de en az Lucas kadar heyecanlıyım. Boşuna demedim kesin hasta oldum diye.

“Şey... Evet, hazırım!” diyor çocuk.

Gustave oturuyor ve iki kere düşürecek gibi olsa da çocuğu kucağına almayı başarıyor.

“Dinle küçüğüm, herkes insanların hayatın çeşitli dönemlerine göre farklı olduğunu sanıyor. Herkes önce çocuk, sonra yetişkin ve nihayet yaşlı olduğumuzu düşünüyor ancak bu doğru değil.”

“Hayır, doğru. Ben bir çocuğum, sen de bir *yaşlı*.”

“Öyle sanıyorlar. Ancak gerçek şu ki insan hayatı boyunca bebek kalıyor. Bunu saklamak ve herkes gibi yapmak için farklı kostümler giyiyoruz: Ergen kostümü, yetişkin kostümü, ebeveyn kostümü ve bir gün, rol yapmak için fazla yaşlandığımızda bütün kostümleri atıp nihayet gerçekte olduğumuz şeyi gösteriyoruz: bir bebek.”

“Offf, sırrın da amma saçmaymış!” diyor Lucas kucağından inerken.

“Göreceksin, küçüğüm. Hayatın boyunca, içinde daima aynı ihtiyaçları taşıyacaksın: sevilmek, güvende hissetmek, yalnız kalmamak, aç veya susuz olmamak, eğlenmek, ilgi görmek ve seni kendisinden daha fazla sevecek birinin yanında olması. Tıpkı bir bebek gibi...”

Çocuk, “Komikken daha ilginçsin,” diyerek uzaklaşıyor ve Gustave oyun kartları, çift astarlı şapkası ve renkli eşarplarıyla baş başa kalıyor.

Birden üzgün bir havaya bürünüyor. Şakacı kostümü, çocukluğun etkisiyle ufalanıp paramparça oluyor. Bu yaşlı adamın

aslında çok daha derin bir insan olduğu besbelli. Neden açtığı bu gedikten içeri girip onu daha yakından tanımaya çalışmayayım?

Yanına yaklaşp “Çocuğa söyledikleriniz çok hoştu,” diyorum.

Daha sesimi duyar duymaz, Gustave sırtına kabuğunu ve yüzüne her zamanki gülümsemesini geçiriveriyor.

“Onu kaçırttı ama... Boşuna çocuklar yalan bilmez dememişler. Herkes beni komik olduğumda seviyor.”

“Komik olmaya çalıştığınızda demek istiyorsunuz herhâlde,” diye düzeltiyorum göz kırparak.

“Yapacak bir şey yok, esprilerimi izleyicilerin seviyesine uydurmak zorundayım,” diye cevaplıyor gülerek. “Espri demişken, Fransızların neyi eksik?”

“Neyi?”

“FRAN’ları tabii!”

İşte o an, buradan bir an önce sıvışma isteğim aniden geri geliyor. Bu istek içimi epey rahatlatıyor doğrusu; demek ki hasta falan değilim, hatta gayet sağlıklıyım.

BÖLÜM 15

Bu akşam PBLV görevi bende.

Anlamı şu: Her akşam düzenli olarak ortak alanda oturup *Plus Belle La Vie* dizisini izleyen huzurevi sakinlerine eşlik edeceğim.

İkinci anlamı şu: Yarım saat boyunca kulağı duymayan insanların yanında oturup entelektüel bir sürü diyaloga maruz kalacağım.

Üçüncü anlamı şu: Seçme şansım olsaydı sanırım bikini bölgemdeki kulları tek tek cımbızla almayı tercih ederdim veya kaynak makinesiyle.

Scyirciler çoktan yerlerini almış. Her biri; büyük ekran televizyonun karşısında duran, göçüp giden huzurevi sakinlerinden kalma, birbiriyle uyumsuz koltuklara yerleşmiş. Tekerlekli sandalyeye mahkûm yaşlılar sıra hâlinde dizilmiş, yürüteçler duvar dibine sıralanmış. Jenerik müziği çalmaya başlarken ben de bordo renkli eski bir koltuğa yerleşiyorum. Üç çift göz bana delici bakışlar fırlatıyor. Biraz fazla gürültü yapmış olmalıyım. İşitme cihazlarını saklarsam kimin kime yan gözle bakacağını görürüz!

Plus Belle La Vie dizisini daha önce hiç seyretmemiş olsam da bu, dizi hakkında kötü düşünmeme engel değil. Dediklerine

göre oyuncular çok kötü rol yapıyor ve içi boş olan senaryo LSD kullanan beş yaşında bir çocuk tarafından yazılmış. Çok yönlülüğün işkenceye katlanmak anlamına geldiğini söyleselerdi işi kabul etmeden önce bir kez daha düşünürdüm. Aslında bu büyük kültürel etkinliğe katılma sırası Greg'deydi ama beyefendi bir hafta izin almaya karar vermiş.

- 20.21 Hadi ama! Sadece otuz dakika sürüyor, bunu yapabiliyim. YA-PA-Bİ-Lİ-RİM.
- 20.22 İnanamıyorum, hepsi ekrana kilitlenmiş durumda! Bir yürütecini tepesine çıkıp çırlıçıplak dans etmeye başlasam kimsenin farkına varmayacağına eminim.
- 20.23 Arlette, "Ne dedi?" diye soruyor.
"Şşt dedi."
Léon her zamanki gibi yine çok sempatik.
- 20.25 Tuhaf, Marsilyalıların aksanı olduğunu sanıyordum.
- 20.27 Ekranda, Blanche adında bir kadın elleri ayakları bağlı bir şekilde bir mahzende tutuluyor. Vahşi bir hayvan gibi bağırdığına bakılırsa bundan hiç memnun değil. Umarım asla bir doğum sahnesinde oynamaz.
- 20.31 Elisabeth gözleri ekrana yapışmış bir hâlde elindeki mendili buruyor, Lucienne gözyaşlarını siliyor, Mohamed ise tekerlekli sandalyesinin kolunu sımsıkı tutuyor.
- 20.33 Televizyonda Mélanie adlı bir kadın; uzun boylu, sarışın bir adamın kollarında ağlıyor. Yanlış anlamadıysam, seyahatte karşılaştığı birine yıldırım aşkıyla vurulmuş ancak bunun imkânsız bir aşk olduğunu bildiğinden acı çekiyor. Uzun boylu sarışın adam nedenini soruyor. Mélanie, "Çünkü Luc bir rahip," diye cevap veriyor. Vah vah vah!.. Yanımda oturan Gustave salondaki ulvi sessizliği bozuyor. "Mélanie'nin soyadını biliyor musunuz?"

“Hayır.”

“Sulugöz,” diyor kahkahayla. “Mélanie Sulugöz!”

Daha sonrası için kendime not düşünüyorum: Gustave’ın sorularına asla cevap verme!

20.35 Arlette, “Ne dedi?” diye soruyor.

“‘ÇENENİ KAPAT’ dedi!”

Böyle biri olacağını bilselerdi ailesi Léon’a Aimable’ ismini verirdi.

20.36 Dizideki Blanche, avaz avaz bağırılmayı kesiyor (ses telleri kendisini ölümle tehdit etmiş olmalı) ve iki metre ötede duran makası fark ediyor. İki ihtimal var: Ya kaçırın kişi kendisini çok seviyor ya da bir üretim hatası sonucu kuş beyinli doğmuş.

Blanche makasa ulaşmak için kıvranırken ben huzurevi sakinlerinin tepkilerini izliyorum. Fazla karamsar olmak istemiyorum ama enfarktüs geçirmek üzere olduklarını söyleyebilirim.

20.38 Televizyonda, Mélanie gizemli rahibine duygularını açmaya karar veriyor ve alnını kırıstırarak numarasını çeviriyor. İki koltuk ötede oturan Yaşlılar Kraliçesi, tıpkı elleriyle külotuna yapışan bir bakire gibi sımsıkı kemerini kavırıyor.

20.40 Gözlerini parmaklarıma diken Louise, “Julia, stresli misiniz?” diye soruyor.

Sağ elim, sol elimin parmak etlerini koparmakla meşgul. “Yok, hayır,” diyorum omuz silkerek. “Sedef hastalığım var.”

20.41 Arlette, “Ne dedi?” diye soruyor.

“*Plus Belle La Vie* izleyenlerin hepsinin öleceğini söyledi, ilk olarak da mor saçlı olanlar ölecekmiş,” diye söyleniyor

* Fransızca nazik, sevimli anlamındadır. (f.n.)

Léon.

20.43 Ekranda, Roland adında bir adam ufak tefek esmer bir kadını öpüyor. İzleyicilerden gürültüler yükseliyor.

“Olamaz! Mirta’yı aldatıyor.”

“Zavallı Mirta!”

“Mirta’ya bu yaptığını asla affetmeyeceğim.”

“İnanmıyorum! Bari Roland yapmasa... Bunların hepsi aynı zaten!”

20.45 Blanche artık makasın çok yakınında. Elini olabildiğince ileri doğru uzatıp inliyor, kıvrınarak uzanıyor ve nihayet parmak ucuyla makasa dokunduğu an... birden mahzenin kapısı açılıyor. Kamera Blanche’ın korku dolu yüzüne odaklanıyor ve jenerik müziği devreye giriyor.

Bunu nasıl yaparlar? Diziyi en heyecanlı anında nasıl keserler? Senaryoyu yazan beş yaşında bir çocuk değil, bir sadist olmalı! Zavallı Blanche’ın başına gelecekleri göstermeden izleyicileri böyle merak içinde nasıl bırakabilirler? Ya, Mélanie’nin aşkını ilan etmesine rahibin nasıl bir cevap verdiğini bilemiyor olmamıza ne demeli? Roland ve Mirta ne olacak peki? Elbette kendim merak ettiğim için değil, huzurevi sakinlerinin mutluluğunu düşündüğümünden. Kendilerine bu kadar gerilim yaşatmak hiç insanca bir davranış değil.

Koltuklar bir bir boşalıyor, salonu en son ben terk ediyorum. Koridorda evine giden Anne-Marie ile karşılaşıyorum.

“İyi akşamlar,” diyor.

“Teşekkür ederim, size de,” diye cevap veriyorum.

Hiç kimsenin duymayacağına emin olmak için etrafa göz attıktan sonra, alçak sesle ekliyorum:

“Bir sonraki PBLV için birine ihtiyacınız olursa kendimi kurban etmeye hazırım.”

BÖLÜM 16

Şakacı ihtiyar Gustave'ın stüdyosu ergenlik çağındaki bir erkek çocuğunun odasını çağrıştırıyor: dağınıklık, çizgi romanlar, stand-up DVD'leri, ağzına kadar dolu kül tablaları, şekerlemeler... ne ararsanız hepsi mevcut. Sonuç olarak, ev sahibinin beş kere on beş yaşını devirdiğini ele veren tek şey duvardaki posterler. Charles Aznavour'un konser afişlerinin çok *tarz* olduğu iddia edilemez.

Gustave masada oturmuş bulmaca çözüyor. Karşısına oturmamı işaret ediyor, dediğini yapıyorum.

“Geçen haftadan beri nasılsınız bakalım?” diye soruyorum.

İlk görüşmemizde Gustave bana geçmişinden bahsetmişti: kalabalık bir ailede fazla mutlu sayılmayacak çocukluk yılları, bir baloda Suzanne ile tanışması, uzun yıllar çocuk sahibi olmak için çabalamaları, artık umutlarını yitirdikleri bir anda önce Françoise'in sonra da Jean-Claude'un doğumu, cenaze şirketindeki işi, seyahatleri... Bütün bu hatıraları bana tam bir saat içinde, sanki bir başkasına aitmişçesine, duygularını belli etmeden ve bitmek tükenmek bilmeyen şakalarıyla anlatmıştı. Saklanıyor, buna hakkı var elbette. Gelgelelim bugün Gustave'in gerçekte kim olduğunu öğrenmeye kararlıyım.

“Söyleyecek bir şey yok, geçiniz,” der gibi kafa sallıyor. Benden bu şekilde kurtulabileceğini zannediyorsa...

“Geçen sefer ailenizden bahsetmiştiniz. Sevdiklerinize yakın olmak sizin için önemli mi?”

“Grip esprisini biliyor musunuz?”

“Gustave lütfen...”

“Kırıp geçiriyor!” diyor kahkahayla gülerek.

Kendi söylediğine kendi gülüyor.

“Gustave buraya canınızı sıkmak için gelmedim. Kendiniz hakkında konuşmak istemiyorsanız bunu anlayışla karşılarım ancak bunu bana söylemenizi istiyorum.”

Birden gülmeyi bırakıp sonsuz bir üzüntüyle gözlerimin içine bakıyor.

“Size ne söylememi istiyorsunuz, küçüğüm? Çok gençsiniz ve önünüzde upuzun bir hayat var. Hayatın anlamsız ve daha en başından kaybedilmiş bir savaş olduğunu mu bilmek istiyorsunuz? İnsan sevdiklerini kaybedince en güzel anıların dahi acı verir hâle geldiği mi gerçekten duymak istediğiniz? Bir zamanlar ne kadar şanslı olduğumu; bir gün bile ayrı kalamadığım eşimle, her fırsatta bana uzun şiirler yazan kızım, esprilerime kahkahalarla gülen oğlumla, kardeşlerim ve arkadaşlarımla mutlu bir hayatım varken bugün yapayalnız kaldığımı mı söylememi istiyorsunuz? Onu benden almadan önce hastalığın, eşimin önce bedenini sonra yüzünü nasıl tanınmaz hâle getirdiğini mi anlatmamı istiyorsunuz? Size, oğlumun üzerine gelen arabanın sesini duymadığını açıklayan polis memurunun sözlerini mi tekrarlamamı istiyorsunuz? Kızımın beni sadece kendi doğum gününde hatırladığını, bütün kardeşlerimin ve arkadaşlarımla vefat ettiğini, artık kimsem kalmadığını mı anlatmamı istiyorsunuz? Eskiden bir insanın yapayalnız ölebileceğini

aklının almadığını, böyle bir şeyin asla benim başıma gelmeyeceğini, bunun imkânsız olduğunu sandığımı mı söylememi istiyorsunuz? Etrafım sevdiklerimle öyle doluydu ki... Bütün bunları gerçekten bilmek istiyor musunuz, Julia? Ama ben bütün bunları bilmenizi istemiyorum. Ben gülmeyi ve sizi de güldürmeyi tercih ediyorum. Neden biliyor musunuz? Çünkü hayat çok komik bir hikâyeye. Öyle olmasa sonu bu kadar saçma olur muydu? Yaşlılar evine boşuna 'Huzur-Evi' dememişler, baş harflerine baksanıza: HE-HE-HE!..”

Söyleyecek tek kelime bulamıyorum. Ne söyleyebilirim? Sözlerin önemine çok inandığım hâlde, onu konuşmaya zorladığım için neredeyse pişmanlık duyuyorum. Neye yarar ki? Gustave, hayatına bir şeker kâğıdına sarılı olduğunda daha kolay katlanıyorsa ve her şeyi şakaya vurmak varlığını daha hafif kılıyorsa neden onu gerçeklerle yüzleşmeye zorlayayım?

Yaşlı adam dişlerini sıkarak pencereden dışarı bakıyor. Üzüntüsünü biraz olsun giderecek ne yapabilirim diye düşünürken, birden ağızından kendiliğinden dökülen kelimeleri duyuyorum:

“Yangın dolabını açarsanız ne olur?”

Gözlerini kısıp bana bakıyor, dudak kenarlarının titrediğini görüyorum.

Birkaç saniye düşündükten sonra teslim oluyor.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Yangın kızar,” diyorum, yüzümde lazer plazmalarda Raman Spektroskopisi kullanımının teorik ve sayısal modellemesi konusunda doktora tezi savunmuşum gibi büyük bir gurur ifadesiyle.

Ben kahkaha atmasını umut ederken, o yüzüme şaşkın bir ifadeyle bakıyor. Hani o tuhaf ama iyi niyetli insanlara atılan bakış vardır ya! Bir espriyi açıklamak zorunda kalmaktan daha

kötü bir şey olamayacağından bu dosyayı sonsuza dek dolaba kaldırmaya karar veriyor ve hiçbir şey olmamış gibi soruyorum: “Burada hayatınızdan memnun musunuz peki?”

Bir saat sonra Gustave’ın stüdyosundan iki önemli karar almış olarak çıkıyorum: konuşmadan önce dilimi ağzımın içinde en az bir kere döndürmek ve Gustave’ın kızına telefon etmek. Babasını görmeye gelmemesinin mutlaka geçerli bir nedeni olmalı ve ben de bundan emin olmak istiyorum. Belki babasının onu görmeye ihtiyacı olduğunu söyler ve onu buraya gelmeye ikna edebilirim. Ofisime doğru yürürken telefonum titremeye başlıyor. SMS gönderen Marion, arkadaşım.

“Hello tatlım! Anneni arasan iyi olur. Sana ulaşamadığımı ve endişelendiğini belirten bir mesaj bırakmış bana. Öptüm.”

Listeme yeni bir karar daha ekliyorum: annemi aramak. Aldığım üç karardan beni en az mutlu edeni de bu.

BÖLÜM 17

Ekrandaki “Annem” seçeneğine dokunduğumda saat neredeyse gecenin onu. Babamın kollarında gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı beliriyor. Arıyorum ama kendisine ne söylemem gerektiğini henüz bilmiyorum.

Annem Marion’da kaldığını zannediyor. Öyleydi de. Marc’ı terk ettikten sonra Paris’te Marion’un dairesine taşınmıştım. Kafam bir bulutun içinde gibiydi. Babamın ölümüyle yıkılmıştım, Marc’tan ayrılmam durumu daha da beter kılmıştı ve anneannemin başına gelenlerse son darbeyi vurmuştu.

Aylarca Marion’un koltuğunda yattım, tabii barlarda tanıştığım ve geceyi adını dahi bilmediğim adamların yatağında geçirdiğim zamanlar hariç. Alkolün dozunu çokça kaçırdım, insan bedeninin bitmez tükenmez bir gözyaşı deposu olduğunu öğrendim, saçlarımı kestim, köprüleri attım, konusu aile babası ve ölüm olmayan hatta içinde yeşil bir koltuğun bulunmadığı Amerikan dizilerini aptallaşana kadar seyrettim, mutluluk ve mutluluğu bulmanın yolları konusunda on yedi kitap okudum, kardeşime ve anneme üç bin SMS gönderdim, iki kere hastalık iznine ayrıldım, üç gün boyunca aynı külotu giydim, beş bin *cheeseburger* yedim, hepsi birbirine benzeyen on milyon oje satın aldım, kilo aldım ve bütün yanlışlarımdan kurtuldum.

Kütük gibi sarhoş olduğum bir akşam, birkaç saat önce tanıştığım bir adamın yatak odasında üzerimdeki elbiseyi düşmeden çıkarmaya çalıştığım bir anda, gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Babam beni görebiliyor olsaydı şayet, kızından büyük utanç duyardı. Elbisemi çıkarmaktan vazgeçip kendimi anında dışarı attım. Aceleden merdivenlerin kaygan olduğunu unutmuşum. Yerde kış üstü, tamamen ayılmış bir şekilde otururken kafamı yukarı kaldırıp babama gülümsedim ve ona kendime derhâl çekidüzen vereceğime dair söz verdim.

Ertesi gün Biarritz'deki bir işin ilanını gördüm: Tamaris Huzurevi.

Anneme hiçbir şey söylemedim. *"Merhaba anne, Bask Bölgesi'ndeki bir huzurevinde geçici bir işe girmek üzere işten ayrılıp Paris'i terk ediyorum. Hadi, öptüm!"* Başına gelmeyen bir bu kalmıştı zaten. Üstelik biraz bencilce ama ondan sadece birkaç kilometre uzakta olduğumu bilmemesi işime de geliyordu. Kendimle baş başa kalmaya ve kimsenin etkisi altında kalmadan hayatta ne yapmak istediğime karar vermeye ihtiyacım vardı.

Bir labirentte yolumu kaybetmiş gibiyim, duvarlara çarpa çarpa ilerlemeye çalışıyorum, bazen geri dönüyorum, hangi yöne gittiğime dair en ufak bir fikrim yok ve herhangi bir kılavuz veya navigasyon olmadan çıkışı kendi başıma bulmam gerekiyor. Her gece gözlerimi kapadığımda aynı şeyi görüyorum: Yavaşça uzaklaşan bir kamera beni çekiyor. Önce odamın içinden, sonra binadan, sonra dışarıdaki parktan, şchirden, ülkeden ve nihayet gezegenden... Gittikçe küçülüyorum. Varlığımı tam olarak böyle görüyorum işte. Mikroskobik, anlamsız ve kayıp... Annem bu kadar yakınında olduğumu bilse her akşam beni görmeye gelir, evde kalmam için ısrar eder, gözünde asla

büyümeyen bebeği olarak benimle ilgilenirdi. Doğruyu söylemek gerekirse, genç kızken kullandığım yatağımda, Spice Girls posterlerim ve pelüş hayvanlarım arasında kıvrılıp yatma fikri son derece cazip geliyor. Ama artık bir bebek değilim, otuz iki yaşındayım ve başımın çaresine bakmayı öğrenmeliyim. Çünkü şu son birkaç aydır hayatın bana öğrettiği ve Gustave'ın itirafının da kanıtladığı gibi, etrafımız ne kadar kalabalık olursa olsun; acılarımızı, kaygılarımızı ve sevinçlerimizi tek başımıza yaşıyoruz.

Annem telefon çalar çalmaz cevap veriyor.

“Alo?”

Sesi koyun melemesi gibi çıkıyor. Gerçekten endişelenmiş olmalı.

“Annem benim, beni aramı...”

“Ah canım benim!” diyor. “Korkudan öldüm inan ki. Sana kaç tane mesaj bıraktım, neden cevap vermedin?”

Al işte! Kendime nasıl da kızıyorum!

“Özür dilerim anne, bu ara işler fazla yoğundu, günlerin nasıl geçtiğini bile anlamamışım. Nasılsın?”

“Fazla mesai yapıyorsan bunun için sana ekstra ödeme yapmalarını istemelisin, canım. Bu klinik senin canına okuyacak. Hâlâ bir ev bulamadın mı?”

“Hayır ama endişelenme, Marion'un koltuğu gayet rahat. Ya sen, sen nasılsın? İkinci kez soruyorum bak.”

“Ah, ben... nasıl olayım ki iyiyim. Yeni bir iş arkadaşım var, kardeşine benziyor biraz, onun gibi çenesi düşük ama çok iyi bir insan. Carole'dan bahsetmişken, cumartesi gecesi vaftiz oğlun bende kaldı, çok şekerdi, senin için bir resim yaptı, bir ara gönderirim. Ayrıca son günlerde çok yağmur yağdı, evin çatısı aktı ama neyse ki ustalar gayet güzel tamir ettiler. Oldukça pahalıya

mal oldu ama zaten bu yıl tatile gitmeyi düşünmüyordum. Böyle işte, başka da bir şey yok.”

Annem... Tadilattan, iş arkadaşından, kardeşimin oğlundan, kısaca kendisi dışında her şeyden bahsediyor. Babam hakkında tek kelime etmiyor, oysa onu düşünmediği tek bir an bile olmadığını biliyorum. Bütün hayatı boyunca böyleydi, daima beni ve kardeşimi korumaya çalıştı. Sanki kötü şeyler yokmuş gibi yaparsa gerçekten yok olacaklarmış gibi.

“Anne, peki *sen* nasılsın?” O kelimeyi bastırarak söylüyorum.

Rahatsız edici durumlara özgü sıkıntılı gülüşüyle, “Söyledim ya, iyiyim,” diyor.

“Geçen salı fazla zor gelmedi mi?”

“Geçen salı ne vardı ki?” diye soruyor anlamamış gibi.

“Anne...”

“Babanın doğum gününden mi bahsediyorsun? N’aparsın işte, tatlım. Sana Bayan Etcheverry’nin kocasını terk ettiğini söylemiş miydin? Adam onu spor hocasıyla aldatıyormuş, düşünebiliyor musun?”

“Anne; bana babamdan bahsedebilirsin, acından bahsedebilirsin, olanlardan bahsedebilirsin. Ben her saniye onu düşünüyorum. Üzgünüm, *çok* üzgünüm, onu *çok* özleyorum ve her geçen gün yokluğunu daha *çok* hissediyorum. Bana ondan bahsederek beni üzmemekten korkuyorsan benim zaten her an onun üzüntüsünü yaşadığımı bil. Beni en çok üzen şeylerden biri de ona dair anılarımı paylaşacak hiç kimse olmaması.”

Telefondan önce bir burun çekme sesi geliyor, sonra bir gırtlak temizleme sesi... ve nihayet annemin titreyen sesi duyuluyor.

“Biliyorum, canım. Ama bu sefer seni korumaya çalışmıyorum. Korumaya çalıştığım kişi bizzat benim. İnan çok zor geliyor, alışamıyorum.”

Boğazım düğümleniyor.

İkimiz de annem hiç itirafıta bulunmamış gibi, konuşmayı sürdürmenin bir yolunu arıyormuşuz gibi yaparak susuyoruz. Kısa bir sessizlik oluyor. Sonunda konuyu değiştiren ben oluyorum.

“Ecc, yeni iş arkadaşının ismi ne bakalım?”

Mart

“Herkesin iki hayatı vardır. İkincisi, tek bir hayatımız olduğunu anladığımızda başlar.”

Konfüçyüs

BÖLÜM 18

Tombala oyununda Greg'e benim eşlik edeceğimi söylediklerinde gidip tekrar okyanusa dalmamak için kendimi zor tuttum.

"2004 Yaşlılar Kraliçesi" kemeri her zamanki gibi üzerinde olan Maryline, üzerinde numara yazan topları öyle profesyonel bir edayla çekiyor ki bu yeteneğini özgeçmişine yazsa yeridir. Şeffaf kürenin kolunu büyük bir ciddiyetle çeviriyor, dürüstlüğünden kimse şüphe etmesin diye gözlerini sımsıkı kapatıyor, bir elini gözlerinin üzerine koyduktan sonra diğer elini küreye daldırıyor. Ayrıca en ufak bir şüpheye yer vermemek amacıyla durmadan aynı cümleyi tekrarlıyor:

"Ben topu seçmiyorum, top beni seçiyor."

Bunu her tekrar edişinde Gustave kıs kıs gülüyor.

Huzurevi sakinlerinin büyük bir kısmı makul davranarak birer tane kart seçmiş olmalarına rağmen, masalardan durmadan yükselen, "8 çıktı mı?", "Ne dedi?" veya "Sıranın dolması yeterli mi yoksa bütün numaraları mı doldurmak gerekiyor?" şeklindeki sorular, Léon'a büyük bir zevkle söylenmek için bahaneler yaratıyor. Önünde en az on tane oyun kartı olduğundan, oyunu takip edebilmek için çok iyi konsantre olması gerekiyor tabii. Kartları dağıtmakla görevli olan Marine, herkesin en fazla

dört tane kart seçme hakkı olduğunu hatırlattığında Léon bizi, kendisine “manevi baskı ve psikolojik şiddet” uyguladığımız gerekçesiyle şikâyetle bulunmakla tehdit ediyor. Kendisinin buradaki yatalaklar gibi olmadığını, dolayısıyla baskıyı asla kabul etmeyeceğini ilan ettikten sonra kolunun uzun olduğunu, kendisine baskı yapmaya devam edersek bir telefonla huzurevi-ni kapattıracağını da ekliyor. Greg’in, önündeki bütün kartları ona teker teker yedireceğini sanmama rağmen kendini tutmayı başarıyor ve herkesin gününü mahvetmemek için şantajcının isteğine boyun eğiyor.

Léon tek başına oturduğu masasında kurum kurum kurulu-yor. Kurnazlığı işe yarıyor ve daha bir saat bile olmadan ödül-lerden üçünü kazanıyor: kaymaz duş paspası, haftada bir gelen kuaförde fön çektirme kuponu ve protez diş yapıştırıcı krem.

“36!”

Gustave, “Babanın bıyığı yolda kaldı!” diye bağırıyor. Dü-zenli aralıklarla bize bu tür espriler sunma nezaketini gösteri-yor. İlk kez şaşırtıcı gelse de onuncu kez duyunca artık kulak zarınızı aldırma istiyorsunuz.

Greg ile benim görevimiz huzurevi sakinlerinin can güven-liğini gözetmek. Son derece sıradan olan bir aktivite huzurevin-de her an ekstrem bir spora dönüşebilir. Tombaladaki tehlike: plastik jetonlar. İlk başlarda numaraların üzerini kapatmak için nohut dağıtılıyormuş ancak kartın üzerinde 36 sayısını ararken dalgınlıkla ağzına bir avuç nohut atarak boğulma tehlikesi geçi-ren bir huzurevi sakini yüzünden, plastik jeton kullanmaya baş-lamışlar. Adamcağız kendisini kurtaran itfaiyecilere, “Fıstık zan-nettim,” demiş. Renkli jetonlar daha az tehlikeli, yere düşürme-dikçe tabii. Birkaç ay önce, Arlette yere düşen pembe bir jetona basıp kalça kemiğini kırmış. O günden beri Arlette pembeden nefret ediyor ve tombala artık sıkı gözetim altında oynanıyor.

Maryline üstüne basa basa, “44!” diyor.

“Kuru göt!”

Léon kalp krizi geçirmek üzere, Louise oflayıp pufluyor, Arlette gözlerini kocaman açıp “TOMBALA!” diye bağıyor.

Maryline ve Greg, Arlette’in kapadığı beş numaranın gerçekten çekilip çekilmediğini kontrol ediyor. On beş dakika sonra numaraların doğruluğu kanıtlanıyor ve Arlette beyaz saçlara özel bir şişe şampuan kazanıyor. Gerçekten de bundan son derece memnun görünüyor!

Yaşlanmak istemiyorum. Asla!

Sıra son ödüle geliyor. Büyük ödül. Karttaki bütün numaraları dolduran kişi, önümüzdeki ay Frank Michael konserine iki kişilik bilet kazanacak.

Heyecanını bastırmakta zorlandığı belli olan Yaşlılar Kraliçesi ekliyor: “Hem de ilk sırada!”

Erkekler sükûnetlerini korurken; kadınlar gülüşüyor, cilveli cilveli kıkırdıyor, yerlerinde tepiniyor. Louise jetonlarını önüne diziyo, Arlette işitme cihazını ayarlıyor, Elisabeth kocasını bilgilendiriyor. Herkes böylesine önemli bir ödülü kazanmak için elinden geldiğince hazırlanıyor. Frank Michael’ın kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ancak Justin Bieber kendine dikkat etse iyi olur.

“Kazananlara eşlik etmek için benimle konsere gelir misin?”

“Konser hangi gün bilmiyorum ama o gün hasta olacağıma eminim.”

Greg kâfasını sallıyor.

“Yazık, çok büyük bir şey kaçırmış olacaksın. Geçen sefer Michel Sardou konserine gitmiştik, *Les Lacs du Connemara* şarkısı bir hafta boyunca kafamın içinde çalıp durmuştu ama buna

değdi doğrusu. Gözleri ışıldayarak nasıl avaz avaz şarkı söylediklerini bir görseydin...”

“Bu ihtiyaçları seviyorsun sen, itiraf et.”

“Evet yaa,” diyor gülümseyerek. “Huzurevi sakinleri, çalışanlar, buradaki herkes benim ailem gibi. Bu arada, bu akşam komşu toplantısına ne dersin?”

“Komşu toplantısı mı?”

“Evet, Marine ile düzenli olarak komşu toplantısı yapıyoruz. Yiyecek içecek bir şeyler hazırlayıp onda veya bende buluşuyor ve dünyayı kurtarıyoruz. Sen de katılmak ister misin?”

“Ah evet, harika bir fikir! Tek başına televizyon izlemek haricinde yeni bir şey.”

Önce gürleyen bir sesin ve ardından duyulan daha sakin bir sesin “TOMBALA!” diye bağırmasıyla sözümüz yarıda kesiliyor. İlk bağırان Gustave, ikincisi Louise. Gerekli kontroller yapıldıktan sonra anlaşılıyor ki her ikisi de kartlarındaki bütün sayfaları kapatmış.

“Önemli değil,” diyor Gustave. “Konsere siz gidin sevgili Louise.”

“Ah, rica ederim, olmaz öyle şey! Siz benden önce TOMBALA dediniz,” diye itiraz ediyor yaşlı kadın. “Konsere siz gideceksiniz.”

“Gitmeyeceğim.”

Léon iç çekerek, “Tamam, bütün gün bununla uğraşacak değiliz herhâlde. Kimse istemiyorsa ben giderim, olur biter,” diye atılıyor.

Gustave, “Rüyada görürsün sen onu,” diyor. “Konsere Louise gidecek ve bu konu burada kapanmıştır.”

“Çok teşekkür ederim, gerçekten çok etkilendim,” diyor Louise.

“Bir öpücüğü hak ettim, değil mi?”

Oyun kartlarını kaldırırken Louise yanıma yaklaşıp kulağıma eğiliyor:

“Az önce gruptan geri kalmamak için biliyor numarası yaptım ama... Frank Michael kim tam olarak?”

BÖLÜM 19

Katılacağım ilk komşu toplantısına ben ev sahipliği yapıyorum. Elinde tuttuğu üç kutu pizzayla ilk gelen Marine oluyor.

Stüdyoya göz gezdirip “Vay be! Burası ne kadar değişmiş böyle!” diyor.

Geçmişten, milattan önceden hatta nuh nebiden kalma bir dekorla yaşamamın imkânsız olduğuna karar verdiğimden beri buraya gelmemişti. Stüdyoma her girişimde içimden kendimi masa örtüsüyle asmak geliyordu. Sonuç olarak, geçen hafta sonu dekorasyon mağazalarını dolaşıp odamı güzelleştirecek bir şeyler satın aldım. Birbirleriyle uyumlu olmasalar da koltuğun üzerine, masama ve yatağıma canlı renkte örtüler serdim. Duvarlara çerçeveler astım, üzerlerine kitaplarımı ve ailemin fotoğraflarını yerleştirdiğim birkaç raf taktım. Bir iki mobilya ve ekranı, filmin bir parçasıymış hissi veren bir televizyon satın aldım ve elbette kendimden de bir şeyler katmayı ihmal etmedim: dağınıklığımı.

Sonuç: Epilepsi krizi geçirecek türden de olsa bu birbiriyle uyumsuz pılı pırtının içinde kendimi tuhaf bir şekilde iyi ve güvende hissediyorum.

Marine annemle babamın fotoğrafını işaret ederek, “Ailen mi?” diye soruyor.

Masaya bardakları yerleştirirken, “Evet” diyorum. “Geçen yıldan bir fotoğraf, daha...”

“Baban harika birine benziyor. Adı neydi?”

Kendini koltuğa atıp sözlerinin bende uyandırdığı erkiye dair en ufak bir fikri olmadan gülümsüyor. Aniden nefesim kesiliyor, kalbimin karnımın alt tarafına indiğini hissediyorum, aynı zamanda kan yanaklarıma hücum ediyor.

Kimse benim yanımda babamın adını anmıyor. Marion, ben kendim bahsetmedikçe bu konuyu asla açmamaya özen gösteriyor, annem konudan titizlikle kaçınıyor, kardeşimse oğlunun kakasından bahsetmeyi tercih ediyor. Genellikle herkes böyle yapıyor. Ölen biri hakkında yakınlarının önünde asla bahsedilmiyor. Ölen kişiyle hiç alakası olmayan bir sürü sohbet konusu bulmak konusunda uzmana dönüşüyorlar. Acı vermemek için olsa gerek. Sanki acı çekmek için ölen kişinin adını duymaya ihtiyacımız varmış gibi...

8 Ağustos’tan beri hiç kimse karşıma geçip babamdan bahsetmemişti. Sonra birden Marine ortaya çıkıyor; sözlerini süzgeçten geçirmeden, sanki çok normalmiş gibi bana babamın adını soruyor. İlk şoku atlattıktan sonra içimi sonsuz bir minnet duygusu kaplıyor. Kapının çalması konuşmamızı yarıda kesmemiş olsaydı, sanırım onu kollarıma alıp sımsıkı sarılırdım.

Greg içkilerin yanında atıştırılmalıklar, bir de güler yüzünü getiriyor. Yeni aldığım sehpanın etrafına dizilip yağlı yiyecekler yiyor, içkiler içiyor, önemsiz konulardan bahsedip bol bol gülüyoruz.

“Bu arada nihayet Gustave’ın kızıyla telefonda konuşabildim,” diyorum köpüklü şarabımdan bir yudum alarak.

Greg, “Gerçekten bir kızı var o zaman?” diyor. “Neredeyse iki yıldır buradayım ama bir kere bile görmedim.”

Marine, "Ben de Gustave buraya geldiğinden beri kızıyla hiç karşılaşmadım," diye ekliyor. "Bugüne kadar hiç kimse ziyaretine gelmedi. Kızı uzakta mı yaşıyor acaba?"

"Sorma, o kadar uzak ki..." diyorum. "Üç buçuk kilometre kadar. Uçak korkusu olmalı, başka bir açıklaması olamaz."

Greg, "Hadi canım!" diye haykırıyor. "Burada mı yaşıyor? Neden hiç gelmiyor peki?"

"Hiçbir fikrim yok ama yakında öğreneceğim. Kendisini iki hafta sonra görüşmeye ikna ettim."

Marine, "Belki de babasıyla küstür," diyor. "Ama bu çok şaşırtıcı olurdu doğrusu çünkü Gustave o kadar iyi bir insan ki!"

Greg başını sallıyor.

"Kesinlikle Marine'e katılıyorum. Gustave karıncayı dahi incitecek biri değil, hatta karınca tepesine sığsa bile."

Bu, Greg'in Marine'in sözlerini hararetle bir şekilde ilk kez onaylayışı değil. Ayrıca ona, tıpkı rejim yapan birinin çikolatalı pastayı süzer gibi bakmasından bahsetmiyorum bile.

Sigara içmek için balkona çıktığımızda Marine'e bu konuyu açıyorum. Greg, bir nefeslik nikotin için donmaya razı olan biz tiryakilerle alay ederek içeride kalmayı tercih ediyor.

Şüphelerimden bahsedince, "Deli misin? Adam eşcinsel!" diyor Marine.

"Saçmalama, sana her bakışında gözleri adeta 'giysilerini parçalayıp seninle deli gibi sevişmek ve zevkten adımı haykırdığını duymak istiyorum' diyor."

Marine bir kahkaha atıyor.

"Belki de erkeğe benzer bir tarafım vardır."

"Veya hiç de eşcinsel falan değil. Daha önce hiçbir şey fark etmedin mi?"

"Hiç dikkat etmedim," diyor sigarasından bir nefes çekerek. "Eşcinsel olduğuna eminim. Bir keresinde eski sevgilisinden

bile bahsetmişti, adı Jean-Luc. Öldüğünden beri gözü dünyayı görmüyormuş. Hem öyle bile olsa ben bekârlığı sevmeye başladım, bunun tadını çıkarıp eğlenmek istiyorum. Greg gerçekten de aşırı seksi bir herif. Bir yanlış anlama sonucu kendimi yatağının üstünde diz çökmüş bir hâlde bulmak hiç fena olmazdı ama maalesef iş arkadaşınız. Ne demişler? *No zob in job!*”

Gece sona erdiğinde adı sabah oluyor. Herkes stüdyosunun yolunu tutuyor. Birbirimize “Dikkatli kullan,” diye takılıp gözlerimizden yaşlar gelene kadar gülüyoruz. Giysilerimi ve makyajımı çıkarmadan, uzun zamandır ilk defa yüzümde bir gülümsemeyle yatağa giriyorum.

* Fransızca ve İngilizce kelimelerin birlikte kullanıldığı, “İş başka, aşk başka” anlamına gelen argo bir deyiştir. (c.n.)

BÖLÜM 20

Maryline ile yaptığım haftalık görüşmelerden oldukça zevk almaya başlıyorum. Birkaç ay önce, buraya ilk geldiğimde bunun böyle olacağını söyleselerdi...

Yaşlılar Kraliçesi her zamanki gibi kemeri üzerinde, bana kahve hazırladıktan sonra iyimserliğinden hiçbir şey kaybetmeden hayatından kesitler anlatıyor.

“Haberiniz var mı?” diye soruyor.

“Evet, var. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Cılız omuzlarını yukarı kaldırıyor.

“Teşhisi ilk açıkladıklarında bir an şok geçirdim ama bunu tahmin ediyordum. Geçen gün torunum Nicolas ziyaretime geldi ama inanın hiçbir şey hatırlamıyorum. Eskiden buna bu-namak diyorlardı, şimdi Alzheimer diyorlar. Yapacak bir şey yok, ben ne ilk ne de sonuncuyum.”

“Üzüntü duymuyor musunuz? Veya öfke?”

“Ne üzüntü ne de öfke duyuyorum, hayır. Buna hakkım yok çünkü hastalık uzun bir hayatın sonunda yakaladı beni. Herkes benim kadar şanslı olmuyor. Ama korkuyorum.”

“Neden korkuyorsunuz tam olarak?”

Her zamankinden daha titrek olan elleriyle kemerini düzeltip iç çekiyor.

“Bütün hatıralarımı kaybetmekten korkuyorum. Bir saat önce ne yediğimi hatırlayıp hatırlamamak umurumda değil fakat çocuklarımın doğumunda yaşadığım o tarifsiz sevinci unutmaktan korkuyorum; onları sevip okşamaktan, kendilerini güvende hissetmelerinden, yüzlerinin güldüğünü görmekten aldığım hazzı unutmaktan... Torunlarımın bahçemdeki kiraz ağacının altında oynarlarken mutlulukla gülen yüzlerini unutmaktan, kendi ebeveynlerimin gözlerinde gördüğüm sevgi dolu bakışı unutmaktan korkuyorum. Hastalığın önce başka hatıraları almasını umut ederek bu anılara sımsıkı yapışacağım, ne de olsa başka şansım yok.”

Derin bir nefes alıp sözlerine devam ediyor:

“Biliyorsunuz, 2004 Yaşlılar Kraliçesi seçildim. Jüri üyeleri yaşama sevincimden ve iyimserliğimden çok etkilenmişlerdi. Adını bile telaffuz etmenin mümkün olmadığı bir hastalık bunu değiştiremez. Bazıları yaşlılığın yıkım olduğunu düşünüyor, ben bunun bir şans olduğuna inanıyorum. Hatta bir onur! Bu herkese nasip olan bir şey değil. Hem bence yaşlılığın bu kadar zor olması da boşuna değil.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yaşlılık kolay olsaydı kimse yaşamının sona ermesini istemezdi. Zor olması, insanın hayattan daha kolay vazgeçmesini sağlıyor. Yaşlılık dünyadan kolayca gitmek için var edildi.”

Not almayı bıraktım. Maryline’i saatler boyu oturup dinlesem zamanın nasıl geçtiğini anlamazdım. Bende; bir elimde sıcak çikolata, diğer elimde güzel bir kitapla oturmuş okurken dizime örttüğüm bir battaniye etkisi yaratıyor.

Birden ayağa kalkıp bej renkli kalın perdeyi aralıyor.

“Havaya bakın, gün ortasında gece gibi karanlık. Bu havaya bir türlü alışamıyorum,” diye iç çekiyor. “Kahve ister misiniz?”

“Teşekkür ederim. Daha birinciye bitirmedim.”

Unuttuğunu fark edince kaşlarını çatıp kafa sallıyor. Birden sessizliğe gömülüyor, bakışları benim dahil olmadığım başka bir zamana yolculuk yapıyor. Varlığımı hatırlatmak için öksürüyorum, şaşırmış bakışlarını üzerime dikeyor.

“Yaşlılık hakkındaki teorinizden bahsediyordunuz,” diyorum.

“Evet, teorim... Ah, hastalığımdan haberiniz var mı? Dediklerine göre Alzheimer olmuşum...”

BÖLÜM 21

Son zamanlarda bir hayli birikmiş idari işleri bitirmek amacıyla bu sabah ofisimde biraz çalışmaya karar veriyorum. İtiraf etmek gerekirse, her şeyi erteleme konusunda üzerime yok. Bankadan ceza uyarısı gelmeden hesabımla ilgilenmiyorum, genellikle yeni yıl mesajlarımı mart ayında gönderiyorum, vergi dairesine düzenli olarak gecikme cezası ödüyorum, çekmecem açılmamış zarflarla dolu, arabamın deposu tamamen boşalmadan benzin almayı akıl edemiyorum, saçım saçtan başka her şeye benzemeden dip boyası yaptırmıyorum, kimlik kartımın üzerinde hâlâ on üç yaşındaki fotoğrafım var, hiçbir bitkiyi hayatta tutmayı beceremiyorum, ortalık yapılacak işleri not aldığım ve genellikle “bir önceki not kâğıdına bak” diye başlayan kâğıtlardan geçilmiyor.

Bir psikolog olarak bunun ölüm korkusundan kaynaklandığının bilincindeyim. Her şeyi sonraya bırakarak “sonra”nın gerçekten var olacağına inanıyorum. Kafamın içinde her an sonsuz uzun bir yapılacaklar listesi olması dışında, huzurevi sakinlerinin yaşına geldiğimde sadece açılmamış zarflar için ayrıca bir odaya ihtiyacım olacak.

Neyse, bu sabah ofisimde kalıp çalışmaya karar verdiğimde büyükanneler çetesini hiç hesaba katmamıştım. Ek binadan ana

binaya gitmek için her sabah bahçeden geçiyorum. Hava nasıl olursa olsun Louise, Élisabeth ve Maryline orada, bankta oturuyorlar. Birbirlerine geceyi nasıl geçirdiklerini anlatıp havadan sudan ve anılarından konuşuyorlar. Her sabah, mesleki konumunun gerektirdiği mesafeyi takınmadan önce, durup kendileriyle biraz sohbet ediyorum. Hiç farkında olmadan ve hiç beklenmedik bir şekilde bu kız kıza buluşmalara alıştığımı fark ediyorum.

Maryline, “Ne o, gece iyi uyumadınız mı?” diye soruyor.

“Yoo, iyi uyudum, neden?”

“Korkunç görünüyorsunuz da ondan. Sanki on yaş daha yaşlısınız.”

“Belki de yastığınızı değiştirdiyseniz iyi olur,” diye ekliyor Élisabeth.

“Uzaktan, sizi huzurevine yeni yerleşen biri zannettim,” diyor Louise.

Üçü birden gülmeye başlıyor.

“Fazla gülmeyin yoksa altınıza işersiniz,” diye cevaplıyorum. Bu sefer sadece onlar değil, ben de kahkahayı patlatıyorum.

Louise gülmeyi bırakıp “Neyse, bir sevgili bulmak istiyorsanız biraz çaba harcamanız hiç fena olmaz Julia’cığım. Erkekler kendine bakan kadınlardan hoşlanır,” diyor.

“Öyle olsun, ben tek başıma olmaktan gayet memnunum. Hem bir erkek benimle ilgilenecek olursa umarım bunu sadece makyajım veya topuklu ayakkabılarım için yapmaz.”

Kafalarını sağa sola sallayıp birbirlerine bakıyorlar.

Élisabeth, “Her şey bir bütün,” diye açıklıyor. “Benim eşim ilk olarak gözlerimi fark etti, sonra gülümsememi beğendi ve sonra da karakterime âşık oldu. Kendinizi baştan aşağı değiştirmiyoruz ama en azından şu kabuğunuzu bir atın.”

“Élisabeth haklı,” diyor Louise, “Üzerinizdekinin bir zırh olduğu çok belli. Pırasa gibi saçlarınız ve fazla geniş giysilerinizin

ardında son derece güzel bir kadın olduğundan hiç kuşku yok.”

Maryline, “O güzel kadını görmek için üstteki kabuğu iyice kazımak şart tabii,” diye ekliyor. “Başınızın üstünde ‘Çıkamaz Sokak’ tabelasıyla gezseniz durumunuzu bundan daha iyi anlatamazdı.”

Gözlerimi deviriyorum. Topuklu ayakkabı ve elbise yerine spor ayakkabı ve kot pantolon giymeyi tercih ediyorum. Tamam, güzellik söz konusu olduğunda bir nemlendirici ve bir rimelle yetiniyorum. Omuzlarıma kadar inen kestane rengi saçlarımın kesimi bir şeye benzemiyor, tamam. Ama beni sokakta gören bir çocuğa görüntüm yüzünden travma yaşattığımı da hatırlamıyorum.

“Tamam mı? Teknik muayeneyi bitirdiniz mi yoksa külotumdaki kilidi de göstermemi ister misiniz?”

Yine gülme krizine giriyorlar. Louise diğer ikisine dönüp soruyor:

“Bizimle gelmesini önerelim mi?”

Maryline başını iki yana sallayarak, “Beş dakika bile dayanabileceğini sanmam,” diyor.

Merakım uyanıyor.

“Neden bahsediyorsunuz siz?”

Élisabeth, “Yarım saat sonra hafif jimnastik dersimiz var,” diye açıklama yapıyor. “Ama biraz zor. Sportmen biri değilseniz aklınızdan bile geçirmeyin bence.”

Alaycı bir şekilde sırtıtıyorum. Ortalama yaşam süresini geçmiş insanlar için düzenlenen bir jimnastik dersi, benim gibi otuzlu yaşlarını süren gayet sağlıklı biri için çocuk oyuncağı olur. Her ne kadar liseden beri hiç spor yapmamış olsam ve bir kat merdiven çıkınca bacak damarlarım kopacak gibi ağrıya da onlar benden üç kat daha yaşlı. Nasıl olur da birkaç harekete dayanamayacağımı düşünebilirler?

“Ofisteki bir iki işi halledip hemen geliyorum.”

Böylece kendimi küçük spor salonunda, büyükanneler çetesi, Gustave, Jules ve Arlette’in yanında buluveriyorum. Hepsi de maraton koşacaklarmış gibi giyinmiş. Spor hocası Svetlana; üç katlı tuvalet kâğıdı kadar yumuşak görünüşlü, Fransızca’yı belli belirsiz bir aksanla konuşan, sarışın, güzel bir kadın. Böyle bir insanın dersi ne kadar zor olabilir ki?

“Isınma hareketlerine başlıyoruz, herkes yerini alsın!”

- 9.30 Bir saat sürecekle hafif jimnastik dersi başlıyor. Sanki ofiste beni bekleyen dünya kadar iş yokmuş gibi burada ne işim olduğunu merak ediyorum. Anne-Marie görecekle olsa kendisine sporun psikolojik boyutundan bahsedebilirim.
- 9.34 Dört dakikadır bilek çeviriyoruz, sanırım iyice ısındılar artık.
- 9.35 Bu harekete daha fazla devam edecek olursak ellerim yerinden çıkacak.
- 9.37 Şükürler olsun! Sıra omuzlara geldi. Bu gidişle jimnastiğe ancak yarın sabah başlayacağız.
- 9.40 Müziğe *Re minör eklem konçertosu* eşlik etmeseydi melodi gayet hoş sayılabilirdi.
- 9.43 Şimdi ayak bilekleri. Olur da uyursam biri beni uyandır-sın lütfen.
- 9.45 Sessizce çıksam kimse fark etmez belki.
- 9.46 “Ne o Julia? Şimdiden pes mi ettiniz?”
Ne çakal kadın şu Maryline!
“Yok hayır, sadece kapı iyice kapalı mı diye kontrol ediyordum.”
- 9.48 İnsan topuklarını birbirine vurarak uçabilir mi acaba, merak ediyorum.

- 10.00 Svetlana'nın sesiyle birden sığıyorum. Birkaç dakika içim geçmiş olmalı.
- 10.01 Bedenimizin üst kısmını aşağı doğru eğmemiz gerekiyor. "Esnek olanlar elleriyle yere dokunabilirler," diyor Bayan SELPAK.
- 10.02 Kendimle gurur duyuyorum. Parmaklarımla ayak bileklerime dokunabiliyorum. O üç mumyanın havası bir güzel sönmüştür şimdi.
- 10.03 Bana nasıl imrendiklerini görmek için gizlice büyükan-neler çetesine bir göz atıyorum. Benim için çocuk oyuncağı olacağını söylemiştim.
- 10.04 İmrenmek şöyle dursun, kimsenin bana baktığı dahi yok. Louise ayak parmaklarına dokunacak kadar eğilmiş, Élisabeth'in parmakları yere değiyor ve Maryline avuç içle-rini resmen spor halısının üzerine yapıştırmış.
- 10.05 Görmemiş gibi yap, görmemiş gibi yap! En azından ayak parmaklarıma dokunmaya çalışıyorum. Zorlanıyorum ama hiç değilse seksenlik yaşlılar tarafından küçük düşürülmemiş olacağım.
- 10.06 Bu kadar esnek olmalarının sebebi kemik crimesi olmalı.
- 10.07 Hadi, biraz daha sabret Julia, baldırlarındaki acıyı düşünme, başaracaksın!
- 10.08 Svetlana ve aksanı sırtımızı yuvarlayarak yavaşça doğrulmamızı söylüyor.
- Sırtımı yuvarlayarak yavaşça doğrulmaya çalışıyorum.
- 10.09 Sırtımı yuvarlayarak yavaşça doğrulmaya çalışıyorum.
- 10.10 Sırtımı yuvarlayarak yavaşça doğrulmaya çalışıyorum.
- 10.11 Tamam, galiba belim tutuldu.
- 10.12 Doğrulmaya çalışıyorum ama görünüşe bakılırsa belim grev ilan etti. Her denememde belime bıçak gibi saplanan ağrılarla elektrik çarpılmışa dönüyorum.

Birileri fark edecek olursa kesin sözleşmem bitene kadar alay konusu olacağım.

10.13 “Julia, artık doğrulabilirsiniz. Bir sonraki harekete geçiyoruz.”

“Teşekkür ederim ama ben bu pozisyonu çok sevdim, böyle kalacağım.”

10.14 Diğerleri kalça kıvrırken ben omurgalarımın pazarlık yapıyorum. Hadi, uslu olun ve doğrulmama izin verin. Böyle kalacak değilim ya! Lafımı dinlerseniz size masaj sözü veriyorum.

10.15 Omurgalarım rüşvete boyun eğmiyor.

10.16 Ya, hayatım boyunca bu pozisyonda kalırsam?

10.17 Dişlerimi nasıl fırçalayacağım peki?

10.18 Peki ya, ben burada elbise askısına dönüşmüşken hiçbir şey olmamış gibi hareketlerine devam eden diğerlerine ne demeli?

10.19 Kan beynime sıçradı. Birazdan kafam patlayacak ve her taraf kan gölüne dönecek ama bu kimsenin umurunda değil.

10.20 Maryline, bacaklarını iki yana açmış kaşlarını çatarak beni izliyor. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı gibi. Mosmor olmuş bir surat iyiye işaret değil tabii.

Ağzımı kulaklarıma kadar açıp gülümsüyor ve kendisine bir el işareti yapıyorum: HER ŞEY YOLUNDA!

10.22 Her şeyi denedim. Çömelmek, kollarımı ileri doğru uzatmak, dua etmek... ama nafile. Canım o kadar acıyor ki bağırmanın için kendimi zor tutuyorum.

10.25 Son bir çabayla ayağa kalkmak ve onurumu kurtarmak için ağzımdan çıkan böğürtüyle ve elektrikli testereye benzer bir iniltiyle doğrulmayı deniyorum. Sonuç: Kıçımın etrafında toplanmış yedi ciddi surat bana bakıyor.

- 10.26 Kendi kendime utançtan ölmenin mümkün olup olmadığını soruyorum.
- 10.27 Bayan SELPAK eliyle sırtıma bastırarak, “Kalkmayı dene-
yin,” diyor.
Hay Allah, bunu daha önce nasıl da düşünemedim?
- 10.28 İsrar ediyor: “Bütün kuvvetinizi bacaklarınıza verin ve
makat kasınızı gevşetin.”
Kafasını koyduğu yere bakılırsa makat kasımı gevşetme-
mi gerçekten isteyip istemediğine dair ciddi şüphelerim
var.
- 10.29 Gustave beni koltuk altlarımdan yakalayıp yavaşça ayağa
kaldırıyor. Kanım tekrardan damarlarımda akmaya baş-
lıyor ancak belimdeki acı nedeniyle çığlık atıyorum.
Svetlana, “Dersimin bu kadar tehlikeli olduğunu bilmi-
yordum,” diyor. Kendilerini daha fazla tutamayan üçün-
cü nesil kahkahayı patlatıyor.
Bak sen, mizah da bilirlermiş!
- 10.30 Jimnastik seansı sona eriyor. Sporcular birer birer spor
salonunu terk ediyor. Herkes bir doktora, ambulansa,
ağrı kesiciye ya da sıcak su torbasına, kısacası yardıma
ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Yüzümü acıdan bu-
ruşturduğum hâlde, ağrının şimdiden azaldığını söyleye-
rek bütün teklifleri geri çeviriyorum. Tam kapıdan çıka-
cakken Gustave arkasına dönüp bakışlarıyla bana bir yeri
işaret ediyor.
Odanın bir köşesindeki pencerenin altına benim için bir
şey bırakmış: yürütecini!

BÖLÜM 22

Bekleme salonundaki hastalar şaşkınlıklarını gizlemekte zorlanıyor. Yanında gayet formda olan üç seksenliğin eşlik ettiği, bacaklarını pergel gibi açarak yürüteçle yürümeye çalışan bir otuzluk çok sık görülen bir şey değil tabii.

Cellatlarım Maryline, Élisabeth ve Louise benimle gelmek için ısrar ettiler.

Louise, “Biraz hava almış olurum,” diye bahane etti. “Üstelik tuhafiyeci hemen hastanenin yanında, yün de almam gerekiyor zaten.”

Élisabeth, “Ne de olsa başınıza gelenden biz sorumlu sayılırız,” diye ekledi. “Biz kıskırtmasaydık şimdi bu hâlde olmayacaktınız.”

“Bunun sorumlusu siz misiniz yani?” diye şaşkınlıkla sordu Maryline. “Vah zavallım...”

Anne-Marie bizi minibüsle hastaneye bıraktı, muayene bitince de gelip alacak; yani, umarım bir an önce...

Portakal rengi plastik bir sandalyede elimden geldiğince oturmaya çalışarak 1997’den kalma bir *Paris Match* dergisini karıştırıyorum. Michael Jackson *History Tour* adlı dünya turnesinde, Paco Rabanne yakında dünyanın sonunun geleceğini ilan

ediyor, Lady Diana yıllar sonra kavuştuğu özgürlüğünün tadını çıkarıyor ve son derece orijinal bir alete iki tam sayfa ayrılmış: cep telefonu.

Acil servislerin bekleme salonlarında ilginç kitap veya dergiler olduğu hiç görülmemiştir. Hem bu neye yarar ki? Acile gelen insanlar o kadar endişe dolu oluyorlar ki hastane yönetmeliğini birçok kez okuyabilir veya tek tek fayansları sayabilirler. Yeter ki kafaları semptomlarından başka herhangi bir şeyle meşgul olsun.

Bugün burada endişeli olduğumu söyleyemem. Kesin lumbago oldum, bol bol ağrı kesici alacağım ve her şey birkaç gün içinde yoluna girecek. Hastane yönetmeliğini okumaya veya fayansları saymaya ihtiyacım yok. Ancak beyaz duvarlar, hastane kokusu ve insanların endişe dolu bakışları beni bundan yıllar öncesindeki bir çarşamba akşamına götürüyor.

Elini tutuyordum, onu daha önce hiç bu kadar kırılgan görmemiştim. Sanki korku, onu parmak uçlarına kadar savunmasız bırakmıştı. O akşam bitmek bilmemişti. Öyle uzun gelmişti ki yukarıdakine onu kurtarması için en az bir milyon kez yalvarmıştım. Dizlerimdeki yaraları kim bilir kaç defa sarmıştı, yaralarımı sihirli öpücükler kondurmuştu, çocukluk acılarımı dindirmişti; bense kendimi son derece çaresiz hissediyordum ve ne yapacağımı bilmez bir hâlde, “Merak etme Maminu, her şey iyi olacak,” diye tekrar edip duruyordum. Üstelik buna pek de inanmadan, gözlerine bakma cesaretini gösteremeden... Kahretsin, gözlerindeki o bakış yok mu? Yüzündeki derin çizgilerle tezat oluşturan, korkudan ödü patlamış çocukları andıran o bakış... İnsanın aynaya baktığında görmeyi tercih edeceği bir bakış değildi asla. Hayatının altüst olacağını bilen birinin bakışıydı.

Hemşire ona bir yakınını haberdar etmek isteyip istemediğini sorduğunda benim adımla vermiş. Bense onu yatıştırmaktan

acizdim. Öylece el ele tutuşup bir beyaz önlüklünün gelip bizi rahatlatacak birkaç kelime etmesini beklemiştik.

Beyaz önlüklü toplam on bir kelime etmişti: “Çok üzgünüz, inanın elimizden gelen her şeyi denedik, maalesef kendisini kurtaramadık.” Dedem buraya kırmızı bir kamyonetin içinde gelmişti ama siyah bir kamyonetin içinde döndü. Hayatı sona ermişti. Bir anlamda anneanneminki de... Anneannemi kollarıma alıp sımsıkı sarıldım ona. Kalbine pansuman yapabilmeyi, gözyaşlarına mendil olabilmeyi isterdim. Fakat maalesef bazı yaraların sihirli öpücüklerle geçmesi pek mümkün olmuyor.

Hastanedeki psikoloğun adı Marie Etchebest’ti. Sesi yumuşak, sözleri insanın içini rahatlatan cinstendi. Gözyaşı döken anneannemi dinleyip yas sürecinin aşamalarından haberdar etti. Dedeme veda ederken yanıımızdaydı. Bir taksi çağırıp bizimle birlikte geldi. Ayrılırken, anneannem kendisini asla unutmayacağını söyledi. Ben de bir ay sonra lise diplomamı alıp üniversitenin psikoloji bölümüne kaydoldum.

Maryline, “Ne kadar uzun sürdü böyle, sırtım ağrıdı,” diyor.

Kaşlarımı çatıp cevap veriyorum:

“Sizin yüzünüzden şu an bir origamiye benzediğimi hatırlatırım. O yüzden kimseden sırtım ağrıyor lafını duymak istemiyorum.”

İki buçuk saatin sonunda büyükanneler çetesiinin ağrı listesini ezberlemiş bulunuyorum. Kendimi oyuncak Doktor Maboul gibi hissediyorum, büyük boy versiyonu gibi tabii. İtiraf etmek zor olsa da bel tutulmasını, seksen yaşına basmaya tercih ederim. İtiraf etmek zor olsa da (tekrar), yanıımdaki üç yaşlı kadının sohbetini, *Paris Match* okumaya tercih ederim.

Élisabeth, sol elinin serçe parmağının artroz yüzünden şeklinin bozulduğunu anlattığı sırada bir erkek sesi adımı sesleniyor.

Yürütecime tutunup refakatçilerime benimle gelmemeleri konusunda ısrar ettikten sonra, beni muayene odasına yönlendiren stajyer doktora doğru sürükleniyorum.

“Neden yürüteçle yürüyorsunuz?”

Hoşuma gittiği için... Çünkü havalı duruyor... Bu tür sorular sormak için gerçekten tıp okumak gerekiyor mu?

“Jimnastik yaparken belim tutuldu.”

“Spor salonunda mı?”

“Hayır, bir huzurevinde.”

Adeta felç geçirmişim gibi bakıyor.

“Huzurevinde çalışıyorum ve huzurevi sakinlerine jimnastik dersinde eşlik ederken ters bir hareket yaptım.”

“Anlaşıldı. Soyunun ve öne doğru eğilin.”

İçimden, uzun zamandır kimsenin bana bu tür sözler söylemediğini belirtmek geçse de dediğini yapıyorum fakat ağrı yüzünden yeterince hızlı davranamıyorum.

Arkama geçip elleriyle belimi kavırıyor. Tenimde bir ürperti hissediyorum. Yaşı, yaşımın dört katı kadar olmayan bir erkek bana dokunmayalı uzun zaman oluyor. Kabul, Manga kahramanlarınıninki gibi gözleri ve bira şişesini açabilecek boyutta dişleri var ama olsun, bir erkek bana dokunuyor işte!

“Yaşlılarla çalışmak çok zor değil mi?”

“Zannettiğim kadar değil,” diyorum, bir porno yıldızı gibi konuşmamaya çalışarak.

Parmaklarını omurga kemiğim boyunca bastırıyor. Titriyorum.

“Ben öyle bir işte çalışabileceğime emin değilim,” diye devam ediyor.

“Ben de öyle zannediyordum ama işimden memnunum doğrusu. Biraz kasvetli olduğu kesin, insan ister istemez kendi geleceğini görüyor. Yaşlanmak gerçekten zor. Ama aynı zamanda

olaylara bakışınızı değiştirip anı sonuna kadar yaşamanızı sağlıyor.” Külotum gözünün içine girmiş biriyle, böyle derin konulardan bahsetmek çok tuhaf!

Dilimi ısıyorum. Böyle cümleler kurarak ne karşılık görmeyi bekliyorum acaba? Külotumu dişleriyle koparıp çıkarmayı teklif etmesini mi?

Omuzlarımdan kavrayıp bedenimin üst kısmını doğrultuyor.

“Düşündüğüm bu değildi,” diyor. “Yaşlılık benim için henüz çok uzak. Ama ne bileyim, bütün gün sidik kokan yaşlılarla uğraşmak, bezlerini değiştirmek, saçmalıklarını dinlemek biraz onur kırıcı, değil mi? Üstelik her şeye hakları olduğunu zannedip durmadan her şeyden şikâyet ediyorlar. Yerinizde olsaydım, iyileşebilmenize yardımcı olacağı düşünülürse sıcak havaların bir an önce geri gelmesi için dua ederdim.”

Sözlerinin iyi tarafı fantezime bir şaplak atması oldu; kötü tarafıysa benim de kendisine bir şaplak atmak istemem. Ama içinde bulunduğum durum maalesef buna müsait değil.

Daha iki ay öncesine kadar nispeten aynı şeyleri söyleyebilirdim ben de. Ne var ki bunu bugün duymak, tuhaf bir biçimde koruma içgüdümü harekete geçiriyor: “*İhtiyarlarıma dokunma!*” Bir ara gidip koltuğa uzansam iyi olacak galiba.

Sırtımı yoklamayı bitirip teşhisini açıkladığı ana kadar bir daha ağzımı açmıyorum: lumbago. Biliyordum, hastalık hastalarının üzerine doktor yoktur zaten. Giysilerimi üzerime geçirdikten sonra, adamı küçümser bir bakışla süzüp deminden beri kafamda hazırladığım cevabı yapıştıyorum:

“Zor gelen yaşlılar değil, sersemler! Üstelik maalesef kendilerine sıcak hava dalgası da işlemiyor.”

Ve kapıdan bir kahraman edasıyla dimdik çıkıyorum.

Yürütecimle...

Nisan

“Mutlu olmak, her şeyin mükemmel olduğu anlamına gelmez; kusurların ötesini görmeye karar verdiğiniz anlamına gelir.”

Aristoteles

BÖLÜM 23

Gustave'ın kızı Martine'in fiziği, karakteriyle tamamen zıt. Kaz ayaklarının bakışlarına yumuşaklık kattığı açık renkteki iri gözleri, kapalıyken bile gülümser gibi duran ağzı ve içlerinde elma saklıymışçasına yuvarlak yanaklarıyla, sokakta karşılaştığınızda selam vermek isteyeceğiniz tipte bir kadın. Ama ağzını açar açmaz bir an önce yanından kaçasınız geliyor.

Ofisime girmesi henüz üç dakika olmasına rağmen onu görüşmeye çağırdığıma pişman oluyorum. İlk cümlesi, “Biraz çabuk olmanızı rica edeceğim, çok meşgulüm,” oluyor. Derhâl konuya giriyorum:

“Babacığınız hakkında konuşmamızın önemli olacağını düşündüm.”

“Babacığım mı? Beş yaşında olduğumu mu sanıyorsunuz?”

Bozuntuya vermeden devam ediyorum:

“Öyle olsun... Babanızı son zamanlarda nasıl buluyorsunuz?”

“Kendisini görmediğim için hiçbir fikrim yok. Beni buraya iyi olduğunu söylemek için çağırmadığınızı tahmin edebiliyorum tabii.”

“Birbirinize dargın mısınız?”

Gözlerini fal taşı gibi açıyor.

“Yabancılarla özel hayatım hakkında konuşmak gibi bir âdetim yok.”

“Onu ara sıra ziyaret edip edemeyeceğinizi sorabilir miyim?”

“Evet.”

“Evet, ne?”

“Evet, sorabilirsiniz. Ama sorularınıza cevap vermek zorunda değilim. Altmış yaşına merdiven dayamışım, size hesap verecek değilim herhâlde!”

Gelin, şöyle gidip biraz uçurumun kenarında dolaşalım.

“Bayan Luret, kimse size ne yapıp ne yapmamanız gerektiğini söylemiyor. Öyle algıladıysanız gerçekten üzgünüm. Kısa bir süredir buradayım ve babanızın, kimse tarafından ziyaret edilmemesine üzüldüğünü hissettim. Haberinizi olduğundan emin olmak istemiştım, artık biliyorum. Geldiğiniz için teşekkür ederim, işinizin başına dönebilirsiniz.”

Ayağa kalkıyorum, yerinden kıpırdamıyor. Birden yanakları kıpkırmızı oluyor, gözleri kısıyor ve ağzı incecik bir çizgi gibi geriliyor. Sanırım dönüşüm geçiriyor.

“Beni *bunun* için mi rahatsız ettiniz?”

“Affedersiniz?”

“Benimle acilen görüşmenizi gerektirecek bir hastalık, mad-di bir sıkıntı veya herhangi başka bir problem yok mu yani?”

Ayağa kalkıp kapıya yöneliyor. Kapıyı açmadan önce dönüp son bir talimatta bulunuyor:

“Babama buraya geldiğimi söylemeyin.”

Topuklarını tıkratarak çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Gustave’ın, kendisinden bu kadar farklı bir çocuğu nasıl peydahlamış olabileceğini merak ediyorum. Hayatı neden bir şakadan ibaret gördüğünü şimdi daha iyi anlıyorum. Kızı ancak

bir kalas kadar zarif. Yaşlı adam için üzülssem de kızını görürse daha mutsuz olabileceğini düşünüyorum.

Zar zor yürüyerek yanına gittiğimde onu sebze bahçesinde toprak kazarken buluyorum. Belim daha iyi olsa da henüz ceylan gibi sekmekten çok uzağım.

“Günaydın Gustave!”

Beni görünce gülümsüyor.

“Günaydın Lise, nasılsınız?”

“Çok iyiyim, ya siz? Ne ekiyorsunuz böyle?”

“Enginar ve kuşkonmaz. Fideleri dün Mirol'den aldım ama her zamanki gibi Maider'den alsam daha iyi ederdim. Şu yaprakların hâline bakın. Ah! Sizce bir sebze satıcısının en komik tarafı nedir?”

“Şey... bilmem.”

“Laf salatası yapması!”

Son derece yapay bir kahkaha atıyor.

“Bana söylemek istediğiniz bir şey mi vardı?”

“Hayır, her şey yolunda mı diye bakmaya geldim. Sizi sık sık bahçeyle uğraşırken görüyorum, bir çeşit tutkunuz mu bu?”

“Yetiştirmeyi seviyorum, evet. İlk başta hiçbir şey yok, her şeyi baştan yaratmanız gerekiyor. Bir tohum ekiyorsunuz ve ona bakıyor, onunla ilgileniyor, onun topraktan çıktığını, büyüdüğünü ve en sonunda meyve verdiğini görüyorsunuz. Aslında tıpkı hayat gibi. Şey... bir bahçıvanın en komik tarafı ne sizce?”

“Hiç bilmiyorum.”

“Domatesleri kızartmak için pantolonunu indirmesi.”

Gülmeye başlıyor ancak gülüşünde biraz keder seziyorum. Bilse ki...

“Harika, iyi olduğunuza sevindim. Sizi sebzelerinizle baş başa bırakayım. Yarın stüdyonuzda görüşürüz.”

“Tamam, yarın görüşürüz,” diyor bir pırasa fidesini dikerken. Uzaklaşırken arkamdan sesini duyuyorum:

“Nasılmış, iyi miymiş?”

BÖLÜM 24

Bugün Pazar.

Greg, Marine ve bana dairesini göstermek istiyordu, biz de gitmek üzere yola koyulduk. Bayonne'un merkezindeki eski bir binanın zilini çalışıyoruz. Marine oflayıp pufluyor.

"Ne sinir bozucu şu Greg! Bu güzel havada gidip plajda sere serpe yayılmayı tercih ederdim. Hem sonra, daha inşaat hâlindeki bir daireyi göstermenin ne anlamı var, pek anlayamadım. Bir film, çekimleri bittiğinde seyredilir; çekim aşamasındayken değil."

Yola çıktığımızdan beri söyleniyor. Yok, hava çok sıcakmış; yok, çok yavaş sürüyordum; yok, insanlar ne biçim araba kullanıyormuş; yok, saçları durmadan gözüne giriyormuş... Söylenmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. İki ihtimal var: ya içine Léon kaçtı ya da başka bir sorunu var.

Kendisine sormaya fırsat bulamadan kapı açılıyor. Bizi merdivenin başında bekleyen Greg abartılı bir biçimde, "Evime hoş geldiniz!" diyor.

Marine haklı. Ciğerlerinizi tozla doldurmak istemiyorsanız inşaat hâlindeki bir daireyi gezmenin hiçbir anlamı yok. Salonu genişletmek ve daha fazla ışık almasını sağlamak için pek çok

duvar yıkılmış, odanın ortasına top mermisi düşmüş sanırsınız. Yerde bir muşamba, camlar leke içinde. Bittiğinde neye benzeceğini tahmin etmek mümkün değil.

İleride mutfak olacak yeri gösterirken, acıyıp “Burada rahat edeceksin,” diyorum.

“Umarım. Jean-Luc’ün ölümünden sonra her şeyi değiştirmeye ihtiyacım vardı. Anılarla yaşamak zordu. Bu yeni bir başlangıç olacak. Gelin bakın, yatak odası bitti,” diyor koridorda ilerlerken.

Kapıyı ağzına kadar açıyor.

“Tadaaaaam!”

“Haklısın, gerçekten harika olmuş,” diyor Marine alaycı bir şekilde kafa sallayarak. “Yani sanırım... Çünkü anlamak biraz zor.”

Odanın orta yerinde duran yatağın üstü giysilerle kaplı, etrafta üst üste yığılmış kartonlar neredeyse tavana geliyor. Pencerenin önünde iki dolap var ve iç duvarın bir yanında fırın, diğer yanında buzdolabı duruyor.

“İyi bakarsanız görebilirsiniz,” diye ısrar ediyor. “Bakın, yerdeki parkeler şu taraftan görünüyor, güzel değil mi? Kapının arkasına bakarsanız şayet, duvarın renginin neye benzediğini görebilirsiniz. Cilalı beton yaptırđım, o şeylere bayılırım.”

Güzel görünüyor ama beni asıl ilgilendiren duvarların rengi değil. Yatağın başucuna dayanmış bir mantar pano dikkatimi çekiyor. Gördüğüm kadarıyla, üzerine dergilerden kesilen birkaç fotoğraf tutturmuş.

“Fotoğraflardaki sen misin?”

“Evet, annem zaferimin şerefine hediye etti bu panoyu,” diyor utangaç bir şekilde.

Marine, “Dur bir dakika, dergilerde ne işin var senin?” diye soruyor.

“Epey oldu, bir reklam filminde ve bir dizide oynadım, bir filmde de ufak bir rolüm oldu.”

“Ciddi misin? Aktör müsün yani?”

Omuz silkiyor.

“Çok isterdim ama aktör olmak o kadar kolay değil. Şansımı denemek için üç yıl Paris’te kaldım ama başaramadım, sonunda vazgeçtim. Hepsi bu.”

“Pişman mısın peki?” diye soruyorum.

“Hayır, çünkü bu macera Jean-Luc’le karşılaşmama vesile oldu. Bazen, aktör olsaydım nasıl bir hayatım olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Ama doğruyu söylemek gerekirse işimden de son derece memnunum. Herkesin tanıyıp beğendiği bir aktör olamasam da huzurevi sakinleriyle ilgilenirken yüzlerinde gördüğüm gülümseme aynı duyguları yaşamamı sağlıyor.”

Marine karton kutular arasından kendine bir yol açmaya çalışıyor.

“Oynadığın reklam filmi neydi? Görseli hiç yabancı gelmedi.”

“Hiç hatırlamıyorum, o kadar eski ki,” diyor bit pazarının kapısını hızla kapatarak.

Marine gülcerek, “Yok artık, şimdi hatırladım!” diye bağırıyor.

Bana gizemli reklam filminin ne olduğunu söylemek istemese de Marine’in neşesinin geri geldiğini görmekten memnun bir şekilde evden gülümseyerek çıkıyorum. Telefonum çalmaya başladığında yüzümdeki gülümseme kayboluveriyor. Ekrandaki numarayı görünce tokat yemiş gibi oluyorum. Çünkü unutmadım, Marc’ın numarası bu.

BÖLÜM 25

Élisabeth ve Picrre, Tamaris'in yegâne çifti. İlk günden beri, "Gizlimiz saklımız yok," diyerek seanslara birlikte katılmak istiyorlar.

İkisi de koltuğun kendine ait olan tarafına oturmuş, Élisabeth'in hazırladığı limonatayı yudumluyoruz. Sözleşmem bittiğinde otuz kilo almış olacağım.

Pierre bugün biraz yorgun görünüyor.

"Kendimi çok bitkin hissediyorum. Bedenim artık beynimin isteklerini takip edemiyor. En ufak bir hareket dahi bütün enerjimi tamamen tüketiyor. Bu sabah eşimle pazara gittik, yürürken o kadar çok durup dinlenmem gerekti ki! Bunun geçici bir yorgunluk olduğuna inanmayı çok isterdim. Ama biliyorum ki ne yaparsam yapayım, hiçbir şey bana eski gücümü ve enerjiyi vermeyecek."

"En zor olan da bu," diye söze giriyor Élisabeth. "Bedenin nihayetinde bir makine olduğunu ve bir gün bozulacağını anlamak... Gözüm her geçen gün daha az görüyor. Yakında tamamen karanlığa gömüleceğim. Gözümünden önce bir başka organım durmazsa tabii."

"Bu sizi korkutuyor mu?" diye soruyorum sanki cevap belli değilmiş gibi.

“Ödüm patlıyor,” diyor. “Öyle çabuk geçti ki... Daha dün genceciktim ve işte, bitti bile! Kendime son anlarımın nasıl geçeceğini sormadan edemiyorum. Artık hiçbir plan yapmamak, yakında sevdiklerimizden ayrılacağımızı bilmek zor geliyor. Hayatta olmak güzel şey, biraz daha uzun kalmayı çok isterdim.”

Pierre, “Özellikle çocuklar için korkuyorum,” diyor. “Çocuklarımız, torunlarımız ve torunlarımızın çocukları bize çok bağlılar. Umarım yokluğumuza çabuk alışırlar. Ama yine umarım bizi unutmazlar...”

Élisabeth, Pierre’e bakarak derin bir iç çekiyor.

“Korktuğum doğru. Ama yine de eşimden önce gitmeyi diliyorum. Elli dokuz yıl boyunca bir gün ayrı kalmadık. Tek bir gün bile! Hayat boyu yanımda oldu. Günlük hayatta, mutlu ve mutsuz olduğum her anda daima yanımdaydı. Dilerim ki dedikleri doğrudur, tekrar birbirimize kavuşacağımız bir öbür dünya gerçekten vardır.”

“Ben de ilk giden olmayı umuyorum. Ağrımı dindirmek için kireç tutmuş parmaklarıma kim masaj yapacak yoksa?”

Gülmeye başlıyorlar.

Marc ile ben de birbirimize aynı şeyi söyledik. Birlikte ölmek için elimizden geleni yapacaktık zira birimizin diğeri olmadan yaşaması imkânsız gibi gelirdi. Oysa ki hâlâ hayattayım, mesajına bakılırsa o da...

Aradığında cevap vermedim. Telefon çalarken açıp açmamak konusunda uzun süre tereddüt ettiysem de dayandım. Aramasını beklemişim. Uzun bir süre... Onu terk ettikten sonraki ilk günlerde arayıp yalvaracağından hiç kuşku yoktu. Hatta Marion’a söylediğim gibi, nasıl olsa her şey yoluna gireceği için koltuğunda sadece birkaç gün yatacaktım. Marc, beni hayal kırıklığına uğrattığını anlayıp kendisini affetmem için her şeyi

yapacaktı. Bu, onda bir şok etkisi yaratacak ve o tekrardan herkesin sahip olmayı hayal ettiği sevgiliye dönüşecekti.

Herkesin sahip olmayı hayal ettiği sevgilinin, hayatının kadınının aramak için dokuz ay bekleyeceğini hiç zannetmiyorum.

Pierre cevabımı beklemeden soruyor: “Size nasıl tanıştığımızı anlatmış mıydık? O zamanlar hâlâ Tunus’ta yaşıyorduk. Bu güzelliikle karşılaştığımda Tunus’un Paris Caddesi’nde yürüyordum. O anı asla unutamam! Saçlarına Brigitte Bardot gibi fular bağlamış, pembe desenli bir tayyörle babet ayakkabılar giymişti. Görmeliydiniz, tam bir film yıldızı gibiydi!”

Élisabeth ayağa kalkıyor ve komodinin üzerinde duran fotoğraf çerçevesini alıp bana uzatıyor.

“Gözünüzde canlandırmak zor olabilir, bakın bu düğün fotoğrafımız. Gerçekten de güzeldim.”

Üzerinde uzun dantel bir elbise, yüzünde utangaç bir gülümseme var. Sarı saçları topuz yapılmış. Elinde bir buket çiçek ve kuşkusuz pek çok umut tutuyor. Koyu renk bir damatlık giyen Pierre’in mutluluğu yüzünden okunuyor. Kolunu Élisabeth’in omuzlarına dolamış. Paris Caddesi’nin en güzel kadını, onun soyadını taşıdığı için gururlu.

Bu fotoğraf beni allak bullak ediyor.

Siyah beyaz bir fotoğraf da olsa daha dün çekilmiş gibi. Onlar da bir zamanlar gençti. Benim yaşımdaydı. Hayata dair planlar yaptılar, gülme krizlerine girdiler, zorluklarla karşılaştılar, seviştiler; onların da ebeveynleri, arkadaşları ve çocukları vardı. Bir hayatları oldu. Elli yıl önce, onlar da bir gün yaşlanacaklarını düşünmüyorlardı.

Gri saçların ardına saklanmış insanları uzun süre görmezden geldim ve yaşlıları sadece yaşlı olarak değerlendirdim.

Bir gün belki bir başkası, yaşlı bir kadının fotoğrafına

bakacak ve bir zamanlar onun da genç olduğunun bilincine varacak. Dudaklarını ördek gibi büzerek *selfieler* çektiğinin, kahkahalara boğulduğunun, pek çok sevgilisi olduğunun, arkadaşlarını çok sevdiğinin farkına varacak. Bir gün o fotoğraftaki yaşlı kadın ben olacağım...

“Ağlıyor musunuz, Julia?”

Kahretsin! Ağlıyorum.

Pierre hiçbir şey olmamış gibi anlatmaya devam ediyor. Kendisine minnettarım.

“Yanında kuzeni Marie-Josée vardı. Kuzenini tanıdığım için yanlarından geçerken selam verdim ve yoluma devam ettim. Ama Élisabeth beni büyülemişti. Kendisiyle bir daha nasıl karşılaşırım diye düşündükten sonra koşmaya başladım.”

Élisabeth kıkırdıyor. Pierre gülümseyip devam ediyor:

“Bacaklarımın gücü yettiğince koştum. İlk sokağa saptım, yan cadde boyunca ters yönde koştum. Birkaç dakika sonra, hiçbir şey olmamış gibi bir kez daha karşılaştık. Saçım başım darmadağın olmalıydı, buna rağmen akşam yemeği davetimi kabul etti.”

“Harika görünüyordun,” diyor yaşlı kadın cilveli bir sesle. “Üç ay sonra altmışıncı evlilik yıl dönümümüzü kutlayacağız. Doğruyu söylemek gerekirse hayat bizim için her zaman toz pembe değildi. Zor zamanlar da geçirdik, gençlerin deyişyle kriz zamanları. Hayatı karşılıklı ödün vermeden paylaşmak mümkün olmuyor. Ama bugün, şunu kesinlikle söyleyebilirim ki ondan daha iyi bir eş hayal edemezdim.”

“Sus artık! Kızcağızı yine ağlatacaksın.”

Kafamda pek çok düşünceyle stüdyodan çıkıyorum. Psikolog olan benim ama huzurevi sakinlerinin bana, benim onlara kattığımdan çok daha fazlasını kattıklarını hissediyorum.

Élisabeth'in sözleri aklımdan çıkmıyor: "Hayatı, karşılıklı ödün vermeden paylaşmak mümkün olmuyor." Marc mesajında beni hâlâ sevdiğini söylüyor. Pişman olduğunu... Ya, benim Pierre'im oysa? Ya, tekrar karşılaşmak için yolunu keseceğim bir sokak bulamazsam? Ya, çok büyük aptallık ettiysem?

Ofisime adım atar atmaz telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum.

BÖLÜM 26

Bazı zamanlar için keşke dilsiz olsaydım diyorum.

Örneğin, huzurevi sakinlerini Frank Michael konserine götürmek isteyen bir gönüllü olup olmadığını sordukları akşam, dilsiz olmayı tercih ederdim ya da zıpkınla vurulmayı.

Bunun yerine gülümseyerek el kaldırdım. Alice harikalar diyarında!

Böyle işte... Tamamen beni aşan bir nedenden dolayı bazen aptal gibi iyilik yapacağım tutuyor. Tıpkı, gittiğim bir partide daha önce yüzünü bile görmediğim ve hayatımda ilk kez öpüştüğüm adamın gözlerinin içine bakarak, çocuklarımin babası olacağına söz verdiğim o an gibi. Veya eski kayınvalideme ne zaman isterse gelebileceğini söylediğim zamanki gibi. Veya kuförüm saçlarımin yarısını usturaya vurmaya önerdiğinde kabul ettiğim gibi...

Bu defa da içimdeki saftirik, Ribéry'nin adına ve George'un soyadına sahip bir şarkıcının konserine katılacağıma karar verdi. Gelecek sefer karşıma çıktığında kendisine kafa atacağım.

Minibüste on iki kişiyiz. Tombalada iki kişilik bilet kazanan Louise, Gustave'ı davet etti. Arlette, Élisabeth, Pierre, Mina, Mohamed, Léon ve Lucienne biletlerini kendileri aldılar;

onlara refakat eden Isabelle, Greg ve ben gibi.

Minibüsü Greg kullanıyor. Isabelle kalp krizi geçirmek üzere.

“Aman Tanrım! Aman Tanrım! Onu beş yıldır görmemiş-tim, çok heyecanlıyım!”

Fotoğraf makinesini ayarlamakla meşgul olan Léon, “Hiç belli olmuyor,” diye cevap veriyor.

Saf saf, “Yaaa, öyle mi? Oysa yaprak gibi titriyor, heyecan-dan spazm geçiriyorum!”

“Ah keşke...”

Léon’un alaylarına aldırmayan resepsiyon görevlisi sayık-lamalarına devam ediyor. Genellikle kendi hakkında pek ko-nuşmayan Isabelle’in hayatına dair bütün detayları bu akşam anlatacağı tutuyor: Şarkıcının tüm çocukluğuna damga vurdu-ğundan, ebeveynlerinin erkek kardeşine Frank-Michael adını verdiklerinden ve annesinin adamın imzalı fotoğraflarından oluşan bir koleksiyonu olduğundan tiz kıkırdamalarla bahsed-iyor. Frank Michael’in hayranlarından oluşan bu aileden talep edeceğim kart histerik olurdu.*

Minibüs durunca diğer yolcular sabırsızlanmaya başlıyor.

Greg, “Tamam, park edecek bir yer buldum!” diye haykırıyor. “Birkaç dakika sonra içerideyiz.”

* Burada, Fransa’da son derece popüler olan *Le Jeu de 7 Familles* adlı bir kart oyu-nuna gönderme yapıyor. Oyun iki veya dört kişi ile oynanır. Oyunda dört kişi-den oluşan (anne, baba, kız ve erkek çocuk) yedi farklı aile vardır. Her oyuncuya 5 kart dağıtılır. Geri kalan kartlar ortaya konur. Oyuncular ellerindeki kartları birbirlerine göstermeden ailelere göre dizerler. Amaç, her ailenin bütün üyelerini ele geçirmeye çalışmak ve aile tamamlanınca kartları masaya açmaktır. Oynama sırası kendisinde olan oyuncu elindeki kartlara göre, diğer oyuncularından birine örneğin, “Şövalye ailesinden babayı istiyorum,” der. Diğer oyuncunun elinde “şö-valye baba” varsa kartı isteyen kişiye verir yoksa kartı isteyen kişi desteden bir kart çekip sırayı sonraki oyuncuya verir. Oyun bu şekilde devam eder ve masaya en fazla tamamlanmış aile açan oyunu kazanır. (f.n.)

Herkes coşku içinde alkışlamaya başlıyor. Ben de alkışlıyorum ama benimki farklı bir nedenden. Yüzümdeki aptalca gülümsemeyi silmekte zorlanıyorsam, Isabelle'in monoloğunu onu pencereden atmadan dinleyebilmişsem ve üzerimden neşe akıyorsa bunun nedeni kesinlikle Frank Michael konserine katılacak olmam değil. Daha ziyade, yarın Marc'ı görecek olmam.

Telefon çalar çalmaz cevap verdi. Onunla arama ördüğüm duvar sesini duyar duymaz kayboldu. Lanet olsun, onu nasıl da özlemişim!

Bunu ona söylemedim. O söyledi ama. Telefonda konuşmak istemediğini, buraya gelip hafta sonunu benimle geçirmek için uçak bileti aldığını söyledi. Telefonu kapamadan önce de "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de," diye cevap verdim. Ama telefonu kapattıktan sonra.

BÖLÜM 27

Frank Michael henüz ikinci şarkısını söylüyor ama ben uyumak istiyorum.

Üçüncü şarkıda ağlamak istiyorum.

Beşincide korkunç acılar çekerek ölmek istiyorum.

Mina ve Mohamed'le birlikte engellilere ayrılan bölümde oturan Greg, uzaktan boynuna ip geçiriyormuş gibi yapıyor. Ona, orta ve işaret parmağımı şakağıma dayayarak cevap veriyorum. Élisabeth bana öfkeli bir bakış atıyor. Ben koltuğa sinerken Isabelle de koltuğun tepesinde hayran vokalisti oynuyor ya da sara krizine yakalanmış birini. Ne yaptığı pek anlaşılmıyor.

Salondaki diğer izleyicilerden farklı olduğu söylenemez. Az sayıdaki erkek izleyiciler ışıldayan gözlerini bıkkın bir ifadenin ardına gizlemeye çalışsa da kadınlar tamamen zıvanadan çıkmış durumda. Kocakarı donları havada uçuşmaya başlarsa hiç şaşırmam!

Görünüşe göre, arka sıra adamın en ateşli hayranlarına ayrılmış: sanatçının fotoğrafının basılı olduğu tişörtleriyle ve ilk kez regl olmuş genç kızlara has gülümsemeleriyle bir düzine altmışlık. Onlara bakıp kendimi ve Marion'u, yüzümüzdeki kırışıklığımız ve bembeyaz saçlarımızla Jean-Jacques Goldman veya U2 konserinde avazımız çıktığı kadar bağırırken hayal etmeye

çalıştığım sırada, birden kalbim duracak gibi oluyor: Birkaç metre uzağımda annemin en yakın arkadaşı Anna'nın oturduğunu görüyorum.

Beni görecekt olursa, annem Biarritz'de olduğumu anında öğrenir ve tek başıma çıktığım bu içsel yolculuğa veda etmek zorunda kalırım. Zor anında kızının yanında olamamak -bu kızının kendi seçimi olsa dahi- annemin kaldıramayacağı bir şey. Bu ve yemek pişirmek...

Anna'nın kesinlikle beni görmemesi gerekiyor.

Bu şimdilik kolay zira Frank'dan gözünü ayırmıyor ama sah-neden indiğinde işler değişecek. Belki de Lucienne'in peruğunu isteyebilirim.

Konser bittiğinde boynumun tamamen tutulduğunu fark ediyorum.

Bir saatten fazladır solumdaki duvarı seyrediyorum. Anna beni buna rağmen tanıyacak olursa "Yetenek Sizsiniz" yarışmasına rahatlıkla katılabilir ve insanları enselerinden tanıma yeteneğine sahibim, diyebilir.

Isabelle ağlıyor, huzurevi sakinlerinin mutluluğu yüzlerinden okunuyor, Léon bile alkış tutuyor. Anna'yla karşılaşmadan salondan çıkmayı başarırsam ben de kendimi güzel bir akşam geçirmiş sayacağım.

Gruptakilere, "Herkesin gitmesini bekleyelim, çıkmak daha kolay olur," diyorum.

"Koltukların rahatlığını düşününce zaten ayağa kalkmak için bir saat gerekecek," diyor Louise kıs kıs gülererek.

Gustave, "Ben kalkmanıza yardım ederim!" diye atılıyor.

Gözümü, Louise ve Gustave ikilisinden ayırmasam iyi olacak. Onları bir akşam striptiz tombalasını oynarken bulursak hiç şaşmam.

Lucienne, “Çişim var,” diyor.

“Benim de!” diyor Élisabeth.

Gustave da onlara katılıyor: “Ah, evet, benim de!”

Léon, “Sanki başka yapacak şeyimiz yokmuş gibi... Önceden tedbirinizi alamaz mıydınız?” diye söyleniyor.

Louise koca bir gülümsemeyle cevap veriyor:

“Bezler popoyu büyük gösteriyor. Bazı insanlar yaşlı da olsa dış görünüşünü ihmal etmez. Siz de denesenez iyi edersiniz, eminim çok iyi gelecektir.”

İnsan bir şeyi kırk kere söylerse olurmuş. Görünüşe göre söylemese de oluyor. Anna’yla karşılaşmak istemiyordum, buna rağmen tuvaletten çıkarken onunla burun buruna geliyorum. Kesin lanetliyim.

Belki de Slovakça konuşmayı deneyebilirim, böylece bir kopyam olduğunu zannedebilir. Slovakçada “merhaba” nasıl deniyor acaba?

“Merhaba Julia,” diyor zoraki bir gülümsemeyle.

“Ah, merhaba Anna! Seni fark etmedim, konserde miydin?”

Sarah Bernhardt’ benim yanımda halt etmiş.

Etrafı gözleriyle kolaçan edip “Evet,” diyor.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet evet, her şey yolunda, sadece...”

Birkaç saniye susuyor.

“Doğrusunu istersen burada karşılaşacağımı düşündüğüm en son kişisin. Paris’te olduğunu zannediyordum, anlarsın ya...”

Derhâl sağlam bir bahane uydurmak için düşünmeye başlıyorum. Biarritz’de Frank Michael konserinde ne işin olduğunu açıkla bakalım!

* 1870’lerde ünlenmiş Fransız tiyatrocusu. (c.n.)

“Annenin burada olduğumu bilmemesi gerekiyor,” diye devam ediyor.

“Öyle mi?”

“Evet, kesinlikle. Kendisine konsere gideceğimi söylemedim.”

“Tamam. Ama neden yalan söyledin?”

Tek derste durumu nasıl lehinize çevirirsiniz?

Bakışlarıyla kolunda Frank Michael dövmesi olan bir kadını gösteriyor ve fısıldayarak, “Çünkü annen Pascale’a dargın ve benim de görüşmediğimi zannediyor,” diyor. “Pascale’ı severim ama anneni de kırmak istemiyorum. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum. Hiçbir şey söylemem, eğer sen de...”

“Benim kaçmam lazım,” diye sözümü kesiyor. “Pascale’ın acelesi var, kocası evde bekliyor. Sana güveniyorum.”

Eliyle öpücük gönderip aceleyle uzaklaşıyor.

Ne açıklama yapmama gerek kalıyor ne de kendisinden benim için yalan söylemesini istememe.

Başımın üzerinde dolanan kara bulutlar dağılmışa benziyor. Umarım bu, sonsuza kadar sürer.

BÖLÜM 28

Biraz erken geldim.

Ona doğru yürüdüğümü seyretmesinden rahatsız olacağımı bildiğimden, erken gelip beklemeyi tercih ediyorum. Garson bir şey isteyip istemediğimi soruyor, ben de ona sahneyi dondurup donduramayacağını soruyorum. Menüde yokmuş.

Korkuyorum. Dehşet içindeyim, tir tir titriyorum, eriyorum, korkudan altıma yapmak üzereyim. Bütün gece gözümde uyku girmedi ve bütün gün sersem gibiydim. Hatta bir ara Mina, ölümü sabırsızlıkla beklediğini itiraf ettiğinde ona bunun iyi bir şey olacağını dahi söyledim. Sözde, Marc'ı unuttuğumu zannediyordum.

İlk randevumuza da erken gitmiştim. Bütün gün hazırlık yapmıştım. Cilt bakımı, nadasa bıraktığım yerin temizliği; nemlendirici, kusur kapatıcı ve matlaştırıcı maske ve son derece doğal bir hava verdiğim saçlar... Üzerinde buruşuk bir tişört ve yüzünde yastık iziyle çıkageldiğinde kendimi sınıf birincisi gibi hissetmiştim.

İki saatin sonunda ona deli gibi âşık olacağımı anlamıştım. Dört saatlik hazırlıktan, iki saatlik tadımdan ve yedi yıllık hazımdan sonra aşk hayatımın bir yahni olduğu resmen kanıtlanmış bulunuyor.

Elinde bir demet gülle ve o çok sevdiğim utangaç erkek çocuğu gülümsemesiyle geliyor. Yerimden kalkmıyorum. Çünkü kal-karsam düşeceğim.

Beni hâlâ bu kadar etkileyebileceğini hiç tahmin etmezdim. Tıpkı şekeri hayatımdan çıkarmaya karar verir gibi, birini sevmekten vazgeçmeye de karar verebilirim sanıyordum. Rejim-deydim. Sözlerinden arınmış, hatıralara karşı koymuş, sesinden uzaklaşmıştım ve işte şimdi buradayım, yeniden başlamaya hazır bir hâlde karşıındayım. Doktorlar haklı, insan kendini bir şeyden fazlasıyla mahrum bırakırsa bir gün yeniden başlıyor.

Yanıma geldiğinde, “Seni yeniden görmek ne güzel,” diye mırıldanıyor. Bu defa ayağa kalkmayı başarıyorum ama bacaklarım titriyor. Bana sarıldığında step dans yapmaya başlıyorlar. Başımı boynuna gömdüğümde parfümünü değiştirdiğini fark ediyorum, bilmediğim bir koku alıyorum. Eskiye oranla daha uzun görünüyor. Sanki ilk buluşmamız gibi, ama aynı zamanda çok da farklı.

Daha sandalyeye oturur oturmaz ezberlediği metni unutmaktan korkan birinin aceleciliğiyle nefes almadan konuşmaya başlıyor.

“Julia, özür dilerim. Hıyarlık ettim. Bütün bunların işimin yoğunluğundan, parasal sorunların canımı sıkmasından veya kardeşimin yeni doğan bebeğinden kaynaklandığını söyleyebilirdim ama gerçek şu ki hiçbiri bahane olamaz. Bana en çok ihtiyacın olduğu anda seni yapayalnız bıraktım, adilik ettim. Seni seviyorum, geri dönmeni istiyorum. Lütfen... Birlikte çok mutluyduk.”

Samimi olduğu belli oluyor. İki kaşının arasında beliren ünlem işaretinden, durmadan elini ovuşturmasından, belli

belirsiz titreyen dudaklarından... Titremem gitgide hafifliyor. Duymayı ümit etmeye dahi cesaret edemeyeceğim sözleri, misk kokulu güzel bir paketin içinde hediye ediyor bana. Kalbimin deli gibi attığını ya da duracak gibi olduğunu hissetmem gerekirdi; bir sevinç çılgılığı atmamak için kendimi zor tutmam, kollarına atılıp filmlerdeki gibi dudaklarına yapışmam, Marion'a telefon açıp "Bana ne dedi biliyor musun?" diye haykırmam gerekirdi. On çeşit elbiseyi giyip çıkardıktan sonra en güzeli olduğunu düşündüğüm elbiseyi giymişim, bütün gece kafamda bu sahneyi canlandırmışım, beni yüzüstü bıraktığı için sabahlara kadar ağladığım sayısız gece geçirmişim; o hâlde neden şimdi hiçbir şey hissetmiyorum? Neden bir film sahnesi seyrediyormuşum gibi bakıyorum? Lanet olsun Julia, filmdeki esas kadın sensin!

İlk buluşmamızda her şey çok hızlı gelişmiş, içimden ani bir heyecan yükselmişti. Başta hiçbir beklentim yoktu ama iki saat sonra ona ölüm bizi ayıracaya dek birlikte olacağımızı söylemek istemiştım, beş saat sonraysa yatağının ucunda külotumu çıkarıyordum.

Bugün tam tersi duygular içindeyim. İki saat önce onu bara girerken gördüğümde bir yaprak gibi titriyordum ama dakikalar geçtikçe heyecanım radyatörün üzerinde kalmış bir çikolata gibi erimeye başladı.

Bir zamanlar iyi geçindiğim arkadaşlarımdan, paylaştığımız daireden, sık sık görüştüğümüz ailesinden ve önceden de durmadan anlattığı işinden bahsediyor. Onu dinlerken her şey çok uzak geliyor. Başka bir hayata aitmiş gibi.

Bedeni bile bana yabancı artık. Gözlerinin bu kadar büyük ve omuzlarının bu kadar düşük olduğunu daha önce fark etmemiştim. Sinirlendiğinde yüzünde beliren ifadeyi, kulaklarının

şeklini ve ucu kırık dişini ise iyi tanıyorum. Onu günlük hayatın gözüyle görüyordum. Uzaklaşınca alışkanlıklar da kayboluyor.

Yedi yıl önceki o iki saat içinde, onu hayatım boyunca tanıdığım hissine kapılmıştım. Ama bugün, iki saatin sonunda, karşımda bir yabancı oturuyor.

Belki biraz zamana ihtiyacımız vardır.

Hemen vazgeçmemeliyim. Ne de olsa karşımdaki Marc.

Dondurmasının üzerindeki kremşantiyi kaşığıyla iterken, “Yaşlılarla çalışmak ölüm korkunu yenmene yardım ediyor mu bari?” diye soruyor.

Biarritz’de en sevdiğimiz restoranda yer ayırtmış. Ne zaman ailemi ziyarete gelsek bu restoranda yerdik. Dişlerim her seferinde simsiyah olsa da mürekkep balıklı risotto’larına bayılırdım. Ama bu akşam menünün tadını çıkarmaktan ziyade, kendimi mutlu olduğuma ikna etmeye çalışmakla meşgulüm.

“Bunu fazla düşünmüyorum doğrusu,” diyorum. “Huzurevi sakinlerinin çoğu hâlâ kendilerine yetecek güçteler, hatta hayat dolular.”

“Bu çok iyi. Çünkü bu gerçekten korktuğun bir şeydi. Ne zaman bir filmde ceset görsek başını çevirirdin. Baban öldüğünde nasıl dayandın bilemiyorum... Maminu’yu da duydum.”

“Doğru, bilemezsin.”

Tamam. Zurnanın zırt dediği yere geldik!

“Bunun için bana hâlâ kızgın mısın?”

Hayır, elbette kızgın değilim aşkım, sana minnettarım.

Elimdeki kaşığı bırakıp ağzımı peçeteye siliyorum.

“Elbette kızgınlım.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldıyor elimi tutarak. “Artık değiştim, biliyorsun. Yarın olacak olsa kesinlikle yanında olacağım.”

“Sorun şu ki bu dün oldu. Dün babamın cenazesinde elimi tutmadın, dün bütün gece banyoda ağlarken beni yapayalnız bıraktın. Bana destek olman gerekirken, yere düşünce bir tekme de sen attın. Neden şimdi aradın beni? Bunca zamandır neredeydin?”

Başını önüne eğip “Bilmiyorum,” diyor. “Sanırım vereceğın tepkiden çekiniyordum. Aramadığım sürece geri geleceğine dair umudumu koruyabilirdim.”

Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. Yemin ederim deniyorum! İşinin ve banka hesabındaki birkaç rakamın nasıl olup da sevdiği insanın acısından daha önemli olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Deniyorum. Ama anlayamıyorum.

“Bana madem bu kadar kırgındın, o hâlde benimle görüşmeyi neden kabul ettin?”

“Çünkü beni aradığında bunu bilmiyordum. Son aylarda seni düşünmemek için her şeyi yaptığım için öfkem biraz da yatışmıştı. Ama seni görünce her şey tekrar canlandı. Sanırım bu doğal bir süreç, zamanla değişecektir.”

“Umarım...”

Ben de.

BÖLÜM 29

Biarritz sokaklarında yürüyoruz. Hava biraz soğuk. Marc kolunu omzuma doluyor. Ara sıra birimiz, bir anımızı anlatıyor ve heyecanla karşılık veriyoruz. Dışarıdan bakınca gayet normal bir çift gibi görünüyoruz. İçeriden ise kocaman bir soru işaretini andırıyoruz.

Saatler ilerledikçe her şey daha doğal bir hâl almaya başlıyor, eski alışkanlıklarımız su yüzüne çıkıyor, kendimizi daha rahat hissediyoruz.

Best Western Otel'i'nin önünde duruyor ve "Burada kalıyorum, gelmek ister misin?" diye soruyor.

Uzun süre düşünmeme gerek kalmıyor. Çünkü neredeyse kalçamı çıkarmak pahasına yaptığım ağdanın boşa gitmesini istemiyorum, çünkü onunla tekrar sevişmek yeniden bir araya gelmemizi kolaylaştırabilir diye düşünüyorum, çünkü sevişmek istiyorum. Neredeyse üç aydır yalnızım, böyle giderse Rahibe Teresa'yı tahtından edeceğim.

Işıkları yakmıyoruz.

Marc kapıyı kapatır kapatmaz beni duvara dayıyor ve dudaklarıma yapıyor. Sekste buyurgan olmasını severim, bunu unutmamış. Kalçasını kalçama yapıştırıp ileri geri hareket

ettirirken, bir eliyle enseme tutup diğeri eliyle popomu okşuyor. Ceketimi yere atıp ayakkabılarımı çıkarıyorum. O da aynı şeyi yaptıktan sonra külotlu çorabımı yavaşça aşağı indiriyor. Sonra beni kollarına alıp yukarı kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor. Beni yatağa bırakıyor. Dudaklarını göğsümde dolaştırıyor, memelerimi ihtirasla öpüyor ve bu sırada ben de bir türlü gelmeyen o ürpertiye bekliyorum. Dudaklarımdan birkaç inilti yükseliyor. Belki zevk de iştah gibidir, yedikçe açılıyordur!

Başı baldırlarımın arasına iniyor. Duruma bir göz atmak amacıyla gözlerimi açıyorum ve anında pişman oluyorum. Marc'ın ayağındaki beyaz çorapları ve dört ayak üzerinde durarak tavana doğru diktiği çıplak kıkırını görüyorum. O an gülmek istiyorum. Yapma Julia, sevişirken gülünmez, bu çok KÖTÜ! Gözlerini kapa ve konsantre olmaya çalış. Sahi ne yapıyor o öyle? Daha önce böyle bir şey yaptığını görmemiştim, neredeyse rahatsız ediyor. Ayrılığımız süresince bol bol porno film seyretmiş olmalı yoksa klitorisimi, üzerinde leke görmüş gibi ovalamasının başka bir açıklaması olamaz. Hey, Alaaddin! Boşuna ovuşturup durma, cin falan çıkacağı yok oradan!

Yavaşça, başını ellerimin arasına alıp yukarı doğru çekiyorum onu. Üzerime uzanıyor, bacaklarımı aralayıp içime giriyor.

İki dakika sonra üzerimde gidip gelirken, yemekte yediğim risotto'yu düşündüğümü fark ediyor ve içimdeki şeyin öldüğünü anlıyorum.

BÖLÜM 30

Onu gara kadar geçirmek istiyorum, teklifimi reddediyor.

Taksiye binmeden önce, “Gelmekle hata ettim,” diyor.

Bazı hikâyeler kötü sonla biter. Bazıları ise iki kötü sona sahiptir.

Onu üzmemek için elimden geleni yaptım. Sadece hislerimi söyledim. Canını yakmak için değil, gerçekleri bilmesi için yaptım. Birkaç aydır duygularımı göz ardı etmiş olsam da Marc’a karşı içimde kalan son duygu kırıntısını da anlamam için birkaç saat yetti: Öfke!

İhtiyacım olduğunda yanımda olmadığı için öfke duyuyorum.

Son derece bencil olduğu için öfke duyuyorum.

Kalmam için hiçbir şey yapmadığı için öfke duyuyorum.

Onu sevmekten vazgeçmeme neden olduğu için öfke duyuyorum.

Ne büyük kayıp! Yazık! Birbirimizi öyle çok seviyor ve öyle iyi anlaşıyorduk ki... Hiçbir şeyin eskisi gibi olması mümkün değil artık, bunu biliyorum. Ona olan hislerim değişti. Bana kendisini nasıl gösteriyorsa öyle görürdüm onu: kibar, yardım-sever, cömert, nazik. Artık buna inanmıyorum. Görünüşünün

ardında gizlenen kusuru arıyorum, gülümsemesinin ardında neler sakladığını bulmaya çalışıyorum. Belki de biraz abartıyorum ama hissettiğim şey tam olarak bu.

Yıllar yüzünden aşınan bir mobilyaya baktığınızda, cilanın altındaki maddenin çok daha güzel olduğunu fark ettiğiniz zamanlar olur. Bazen de alttaki madde o kadar kıymık doludur ve bu kıymıklar etinizin öyle derinine batır ki bir daha asla çıkaramazsınız. Ne kadar denersem deneyeyim, onu affetmem mümkün değil artık.

Bunu yapmaya hakkı yoktu. Bize bunu yapmamalıydı.

Sırt çantasını taksinin içine atıp bana son kez bakıyor. Kelimeleri elimden geldiğince seçmeye çalışsam da tavrı “egom yaralandı” diye bas bas bağırıyor. Acısını hafifletmek, beni yaralamak istiyor ve topa tutmaya başlıyor:

“Seni aramak için neden bunca zaman beklediğimi bilmek istiyordun, değil mi? Çünkü günümü gün ediyordum, anladın mı? Bunca zaman eğlendim, düzüştüm, bir sürü kadınla birlikte oldum ve hiçbirisi de senin gibi canımı sıkmadı. Özgürdüm, neden durup dururken seni arayacağım tuttu, ben bile bilmiyorum. Acıdığım için belki de. Evet, tek başına bir köşede oturup babacığınla ağladığını düşününce acıdım işte!”

Sözlerinin gerçek olmadığını, bunları sırf canımı yakmak için söylediğini biliyorum. Buna rağmen kıymıklar her yerime saplanıyor. Nefes alamıyorum, tek kelime edemiyorum. Sözlerine devam ediyor:

“Gerçekten de bu küçük intikam oyununun canımı acıtacağını mı sanmıştın?”

“Ama ben...”

“Kurgusu çok iyiydi, eminim arkadaşın Marion’a da ayrıldığımızdan beri ne kadar acı çektiğini bana anlatmasını sen

söylemişsindir. Ben de enayi gibi suçlu hissettim. Doğruyu söyle, sana seni hâlâ sevdiğimi söylediğimde buna gerçekten inandın mı? Gerçekten samimi olduğumu mu sandın? Zavallı, sende!”

Arkasını dönüp taksiye biniyor. Karnım ağrıyor, boğuluyorum, başım dönüyor ama sözlerinin bende yarattığı etkiyi görmesini istemiyorum. Taksinin kapısını kapatacağı sırada bir hamle yapıyor, kapının kolunu yakalıyorum. Kocaman bir gülümsemeyle başımı içeri sokuyorum:

“İzin verirsen sana bir dost tavsiyesinde bulunacağım. Gelecek sefer, ‘tam bir beyefendi’ gibi belirttiğin üzere kadınları ‘düzeceğin’ zaman, dün gece yaptığın gibi bacak aralarını ovuşturmasan iyi olur. Hevesini kırdığım için üzgünüm ama altında petrol yok onun!”

Kapıyı dehşet içindeki suratına hızla çarpıyor ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak uzaklaşıyorum. Taksinin önünden dolanıp karşıya geçerken, şoförün yaptığı bir hareket gözüme çarpıyor. Camın ardında zevkten dört köşe olmuş şoför, oturduğu yerden başparmağını kaldırıp bana göz kırpmıyor.

BÖLÜM 31

Marine öyle bir bağıyor ki Arlette'in bile onu duyduğuna eminim.

Bu seferki komşu toplantısı onun stüdyosunda yapılıyor. Yere oturup sehpanın etrafında diziliyor ve Greg'in, Anglet'e gidip McDonald's'tan aldığı menülerle güzel bir ziyafet çekiyoruz.

"İnanamıyorum, ne hayvan herif!" diye sinirleniyor. "Geliyor, işini bitirip toz oluyor. Bunların hepsi aynı!"

Görünüşe bakılırsa kendi başına geleni hâlâ hazmedememiş. Marc'ın dönüşünü kaba hatlarıyla anlattım. Mahrem kısımlarını bilerek es geçtim fakat ona karşı artık hiçbir şey hissetmediğimden ve kapanış sahnesindeki tiradından elbette bahsettim. Marine sinirinden çatlıyor. Greg onu sakinleştirmeye çalışıyor.

"Öyle söyleme, iyi adamlar da yok değil."

"Tabii, ne demezsin! Göreceksan olursan numaramı verir misin? Güldürme beni, iyi adamların soyu tükeniyor artık. Sayıları kutup ayılarınınkinden bile daha az. En sonunda gidip buzullarda yaşayacağım!"

Greg gözlerini deviriyor.

Big Mac'in içindeki turşuyu çıkarırken, "Neyin var Marine?"

Son zamanlarda bir hayli sinirlisin, konuşmak ister misin?” diye soruyorum.

Beni kuşkuyla süzüyor.

“Bana psikoterapi mi uygulayacaksın?”

“Hayır tabii ama konuşmak istersen burada olduğumu bil.”

“Evet, buradayız,” diye katılıyor Greg. “İyi değilsen söyle, çünkü artık sıkıcı olmaya başladın.”

Marine kahkahayı basıyor.

“Ah, çok teşekkür ederim arkadaşlar! Tamam, şu sıralar biraz stresli olabilirim. Ama bunu kesinlikle kişisel algılamayın, olur mu? Sadece...”

Cheeseburger’inden bir ısırık almak için ara veriyor.

Sabırım taşıyor:

“İnsanı meraktan çatlatmasana, Pierre Bellemare!”

Kolasından bir yudum alıp lokmasını yutmadan önce, “Arkadaşım Justine’le karşılaştım,” diyor. “Arkadaşım dediysem eski sevgilim Guillaume’un arkadaşıydı, ben de elimden geldiğince tahammül etmeye çalışıyordum. Her zaman fazla yapmacık olduğunu düşünmüşümdür. Üstelik fazla ateşli bir hatun, gördüğü her erkeğin üzerine atlıyor. Bir başka deyişle, yollar penisle döşeli olsaydı kıcının üstünde yürürdü. Üstelik...”

Greg, “Anladık, sadede gel!” diye sabırsızlanıyor. Gerilim filmi seyrederken, katilin kim olduğunu öğreneceğim an araya reklam girmiş gibi hissediyorum.

“Tamam, anlatıyorum! Bu kaltak bana Guillaume’un Alman sevgiliyle evleneceğini söylemeden edemedi. Eminim kına yakmıştır.”

“Kim yakmıştır? Alman mı?”

* Eskiden cinayet programları sunan bir televizyoncu. (ç.n.)

"Justine! Bombayı patlatırken suratımın aldığı şekli görünce zevkten dört köşe oldu. 'Gelinin nikâh şahidi ben olacağım,' diye de ekledi gülerek. O herif birlikte seçtiğimiz alyansı da takmıştır ona kesin!"

İçimden, yerden bir sürü penis çıkmamasını ümit ederek kışımın üzerinde sürünüyor ve yanına yaklaşıarak omzunu okşuyorum.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Üzgün değilim ama öfkeliyim. Benimle evlenecekken, daha bir yıl bile geçmeden beni unutmayı başarmış ve başkasıyla evleniyor. Ağzını burnunu dağıtmak istiyorum!"

Greg, "Bununla benim ilgilenmemi ister misin?" diyor. "Dağ gibi adamım, beşinci sınıftayken biriyle dövüşmüşlüğüm bile var."

Gülmeye başlıyoruz. Marinc gülmeyi bırakıyor.

"Kesinlikle iyi bir dersi hak ediyor o hıyar! Ben, onun için her şeyden vazgeçerken o bir saniye olsun bana acımadı. Daha bir gün önce beni sevdiğini ve kocam olmak istediğini söylerken ertesi gün, hoppalaaa, dudağını büzüştürüp beni artık istemediğini söylüyor. İnsan bari kibar olur, değil mi? Ama hayır! Birkaç saniye içinde mesafeli bir yabancıya dönüştü, sanki düşmanımıymışım gibi. Alman'ın kalacak yeri olmadığını söyleyip beni kapı dışarı bile etti. Onun dairesinde kaldığım için gitmekten başka şansım yoktu. Neyse ki kalacak yer buldum yoksa Strasbourg'a, ailemin yanına geri dönmek zorunda kalacaktım. Ondan nefret ediyorum!"

"Ne zaman evleniyor?" diye soruyorum.

"24 Mayıs'ta."

"Harika! Güzel bir hediye hazırlamak için tam bir ayımız var."

Marine'in yüzü ışıldıyor.

"Gerçekten mi? Benim için bunu yapar mısınız?"

“Biz medeni insanlarız,” diyorum. “Medeni insanlar düşün-
lerde hediye verirler. Greg, sen de bizimlesin, değil mi?”

Birkaç saniye düşünür gibi yapıyor.

“Elbette sizinleyim! Zehirli hediye seçme konusunda üstü-
me yoktur. Eski sevgilim beni terk ettiğinde Jean-Luc’un kaka-
sını bir gazete kâğıdına sarıp kapısının önüne bıraktım ve kâğı-
dı ateşe verip zili çaldım. Ayağıyla ateşi söndürmeye çalışırken
yüzünün aldığı ifadeyi görmeliydiniz.”

Greg’in ağzı zevkten kulaklarına varıyor. Marine midesi bu-
lanmış gibi bana bakıyor. Az önce yediğim Big Mac midemden
dışarı çıkmak üzere.

Tiksinti dolu bir tonla, üzerine basa basa, “Gerçekten de Je-
an-Luc’un kakasını mı tuttun?” diye soruyorum.

“Elbette! Neden öyle bakıyorsunuz? Hayatınızda hiç bu tür
şakalar yapmadınız mı?”

“Üzgünüm ama hayır, hayatımda hiç birlikte olduğum he-
rifin kakasını ellemedim!” diyor Marine yüzünü buruşturarak.

Greg birden gözlerini fal taşı gibi açarak hareketsiz kalıyor,
sonra bir kahkaha atıyor.

“Kızlar, siz ciddi misiniz?”

Marine ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Bize anlat-
tığı iğrenç şeyleri gerçekten de komik buluyor olabilir mi?

“Bunu asla unutmayacağım,” diyor akıllı telefonunu eline
alırken. “Siz tamamen çıldırmış olmalısınız, inanamıyorum!”

Birkaç saniye telefonunu karıştırdıktan sonra bize doğru
uzatıyor.

“Marine, Julia, sizi Jean-Luc ile tanıştırayım.”

Dört bacağına havaya dikip sırtüstü uzanmış çikolata renkli
bir labrador ekrandan bize bakıyor.

“Geçen sene öldü,” diyor yüzünde ciddi bir ifadeyle. “Hâlâ
alışamadım...”

Marine gözbebekleri yerinden fırlayacakmış gibi bakıyor.

“Ne yani, sen eşcinsel değil misin?”

Greg “Ne?” diye bağıyor. “Ben mi? Ne saçma! Eşcinsel olduğumu mu sanıyordun?”

“Şey... Aslında herkes öyle olduğunu düşünüyor,” diye cevap veriyorum. “Jean-Luc diye diye insanların içine kurt düşürdün.”

Birkaç saniye ne diyeceğini bilemeden kalıyor, sonra gülme-ye başlıyor.

“Doğru olamaz! Şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum! Isabel-le’in eşcinsel olduğunu açıklamak isteyen erkek kardeşi için neden bana danıştığı belli oluyor...”

Marine, “Bir erkeğe göre fazla yumuşaksın,” diyor. “Kendine biraz fazla bakıyorsun, saçın hep özenle taralı, tıraşını ihmal etmiyorsun, güzel kokuyorsun... Üstelik *Plus Belle La Vie* hayranısın.”

“Harika, bütün basmakalıp fikirleri sıraladın! Peki burada kalmaya başladığımdan beri seni tavlamaya çalıştığımı da mı anlamadın?”

Marine birden kıpkırmızı oluyor. Greg’in böyle bir cümleyi söyleyecek cesareti bulmuş olması, onu son derece şaşırtmış görünüyor. Ben kıkırdıyorum. Sohbetin gidişatına bayılıyorum. Üstelik düşününce, komşu toplantılarından ve iki iş arkadaşımınla zaman geçirmekten büyük zevk almaya başladığımı fark ediyorum.

Marine, Greg’in sorusuna cevap vermemek için kalkıp balkona yöneliyor.

“Duydunuz mu?”

“Neyi duyduk mu?” diye soruyorum.

“Sesleri,” diyor camı açarken. “Daha önce de pek çok kere duydum, kim olduğunu çok merak ediyorum.”

Marine'in tepki vermemesine bozulan Greg, "Çok saçma," diyor. "Saat neredeyse gece yarısı, bu saatte kimsenin bir huzurunda dolaşacağını sanmam."

"Daha önce ben de duydum," diyorum balkona giderek. "İlk duyduğumda aşağıda sigara içiyordum, birinin beni parçalara ayıracağını zannetmiştim, ödüm patlamıştı. Sonra iki üç kere daha duydum."

Tahta korkuluklara dayanıp gözümüzle seçmeye çalışıyoruz. Ay ışığı altındaki parkta hareket eden hiçbir şey göremiyoruz.

Greg, "Gördüğünüz gibi hiçbir şey yok. Durup dururken sesler duyuyorsunuz, dört bir yanınızda eşcinseller görüyorsunuz, haplarınızı alsanız iyi olur kızlar!" diyerek içeri giriyor.

Peşinden gidiyorum.

"Hayır, hayır, gerçekten biri var. Bu kadar korkak olmasaydım gidip araştırdım, öğrenememek canımı sıkıyor."

"Ben ödleğ falan değilim," diyor Marine, "Birlikte gidip bir göz atabiliriz, ne dersin?"

Sundae yemeğē başlayan Greg, "Hiç bana güvenmeyin," diyor. "Eşcinsel olduğumu düşünmeye devam edebilirsiniz. Üstelik seslerin nereden geldiğē de umurumda değil. Bir ay sonra gidiyorum zaten."

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Bugün dairemle ilgilenen ekip şefi aradı. En geç bir ay içinde inşaatın biteceğini söyledi. Kendi evime taşınabileceğim."

Büyük ihtimalle, hayal kırıklığına uğradığını bildiren bir ifade görmek umuduyla Marine'e bir göz atıyor. Ancak hayal kırıklığına asıl uğrayan kendi olmalı, zira Marine hiç duymamış gibi *brownie*'sini mideye indirmekle meşgul. Çok iyi oynuyor. Psikolog olmasaydım sehpanın altında salladığı ayağı dikkatimi çekmezdi. O kadar da ilgisiz sayılmaz.

BÖLÜM 32

“Bugün nasılsınız?”

Soruyu, bir cevap almayı ummaktan ziyade alışkanlık olduğu için soruyorum. Cevabı çok belli. Louise’in yüzünde güller açıyor ve o kadar çok takı takmış ki sanki karşımda *A Takımı* dizisindeki Baracus duruyor.

“Çok çok iyiyim!” diye haykırıyor. “Oğlum altmış yaşına giriyor, bu vesileyle kendisine bir sürpriz hazırladık. Kızım saat on birde gelip beni alacak, oğlumun hiçbir şeyden haberi yok. Eşi ve çocukları salon tuttular, toplam kırk kişi olacağız ve yemekler bir yemek şirketinden gelecek. Eminim çok güzel olacak!”

Her zamanki gibi hazırladığı sıcak çikolatayı üflüyorum. Bu sabah gelirken yanımda kurabiye de getirdim.

“Harika! Bütün gün yakınlarınızla bir arada olacaksınız.”

“Evet, Noel’den beri bir araya gelmemiştik. Üstelik Noel’de sadece kızım ve torunlarımdan biri vardı. Bu sefer, neredeyse bütün çocuklarım ve torunlarım orada olacak. Çok uzakta yaşayanlar dışında tabii.”

“Uzakta yaşayan torunlarınız mı var?”

“Evet, var. Biliyorsunuz günümüzde gençler pek yuvada durmuyor. İki çocuğum Biarritz’de yaşıyor, diğer ikisi Bordeaux ve

Toulouse'da. Torunlarım da dört bir yana dağılmış durumda: Marsilya, Paris, Savoie, Barselona, hatta bir torunum Avustralya'da. Herkes kendi hayatını yaşıyor ve böylesi çok iyi."

"Düzenli olarak görüşüyor musunuz?"

Elini uzatıp bir kurabiye alırken omuz silkiyor.

"Yakında olanlar ziyaretime geliyor, bazıları düzenli olarak telefon ediyor, bazıları hiç arayıp sormuyor. Anne ve babaları beni sorduklarını söylüyor ama seslerini bizzat duymak isterdim tabii. Onları da anlıyorum gerçi, kendini bile hatırlamayan bir büyükanneye söyleyecek neleri olabilir?"

Yüzündeki üzgün ifadeyi sileceğini umarak bir kurabiye daha ikram ediyorum. Gülümsüyor.

"Ya siz, siz büyüklerinize görüşüyor musunuz?" diye soruyor.

"Hayatta olanları düzenli olarak aramaya çalışıyorum, evet. Ama kendimi en yakın hissettiğim anneannemdi. Kendisiyle hep çok özel bir ilişkim oldu, o benim Maminu'mdu ve sanırım ben de onun gözbebeğiydim. Bana, 'Benim çılgın torunum' derdi. Küçükken her çarşambayı onun evinde geçirirdim. Bu, büyüdüğümde de değişmedi. Çarşambaları bizim günümüzdü. Beni parka, şehir merkezine, plaja götürürdü; bana giysiler diker, örgü örmeyi öğretir, güzel mi güzel defterine yazdığı şiirleri okurdu; sıcak çikolatalar, gofretler, krepler ve annem onaylaması da sır gibi sakladığımız daha bir sürü şekerli şey hazırlardı. Ama en sevdiğim şey, onunla kahverengi koltuğa kurulduğumuz anlardı. Kucağına kıvrılırdım. Chanel N°5 kokardı; beni yumuşak kollarıyla sarıp sarmalar, bazen dakikalarca hatta saatlerce sohbet ederek veya hiç konuşmadan öylece otururduk. Onu en son neredeyse bir yıl önce gördüm. Ailemle Noel'i kutlamak üzere uğramıştım. Ertesi gün çarşambaya denk geliyordu. Eskiden olduğu gibi bana yine şekerli gofret hazırlamış,

son yazdığı şiirleri okumuş ve kahverengi koltuğunda oturup sarılmıştı. Arkadaşlarıma da uğramak istediğimden yaptığım ziyareti biraz kısa tutmuştum. Böyle olacağını bilseydim... Onu o kadar özleyorum ki..."

Louise bana sevgi dolu gözlerle bakıyor. Tüm bu anlattıklarımın bilincine büyük bir şaşkınlıkla varıyorum. En iyi psikolog yarışması yapılsa sondan ikinci geleceğime eminim. Hastası konuşurken cep telefonunu karıştıran psikologdan hemen önce.

Konuşmanın bana iyi geldiğini inkâr edemesem de utan-cımdan ölmek üzereyim. Anneannemin yokluğu da tıpkı babamınki gibi hiç kimseyle konuşamadığım bir konu. İnsanlar ya yeterince ilgili olmadıkları için beni anlamıyor ya da fazla ilgili oldukları için ben onları üzme istemiyorum ve konuşamıyorum. Bir köpek edinsem iyi olacak gibi...

Louise, "Anneanneniz sizin gibi bir torunu olduğu için çok şanslı," diye mırıldanıyor. "Torunlar Tanrı'nın bir lütfu, insanın hayatına büyük mutluluk katıyorlar."

Konuyu değiştirmek amacıyla, "Söyleyin bakalım, bugünkü partiye kimler gelecek?" diye soruyorum.

Bütün katılacakları tek tek sayıyor, bazen birini unutup sil baştan başlıyor, derken kapının altından gelen bir gürültü bizi çivirmemize neden oluyor. Biri, kapının altından beyaz bir zarf atıyor. Louise hemen ayağa fırlayıp zarfı eline alıyor.

"Ah, Élisabeth olmalı! *Nous Deux* dergisinde gördüğü bir kazağın modelini verecekti. Sonra bakarım..."

Bir şey söylemesem de gülümsememe engel olamıyorum. Her ikimiz de zarfın içindekinin bir kazak modeli olmadığını gayet iyi biliyoruz. Élisabeth'in, Louise'in adındaki *i* harfinin üzerine kalp şeklinde bir nokta koyacağını hiç zannetmiyorum.

BÖLÜM 33

Plaj bir hayli kalabalık. Mayıs ayına birkaç gün var ve güneş bu yıl erkenci. Görünüşe göre pazar gününü kumda geçirmek isteyen bir tek ben değilim. Bir gitarın etrafına toplanmış bir grup genç görüyorum; kumdan şato yapan ve anı biriktiren aileler, iyotlu *selfieler* çeken âşıklar, ayağını suya sokmaya çalışsan ve sonra çığlık atarak uzaklaşan insanlar, laflayan ergenler, uçurtmasının hareketini hayranlıkla izleyen bir çocuk, onlarca sörfçü, Biarritz'e yaptıkları kaçamakları ölümsüzleştirmek için fotoğraf çeken turistler, ayaklarını kuma gömüp kitap okuyan yalnızlar... Benim gibi. Ayaklarımı kuma, iyice derine gömüyorum. Kum biraz soğuk ama ayak parmaklarımla arasından kayan kum tanelerini hissetmeyi seviyorum. Kum, dalga sesi, okyanus ve güneş yağı kokusu Paris'teyken en çok özlediğim şeylerdendi. Bütün bunlar ve ailem...

Çocukken annem, babam ve kardeşimle günlerimizi sabah-tan akşama kadar plajda geçirirdik. Buzluğumuz ve şemsiyemizi alıp sabah erkenden gelir, güneşe ve oyuna iyice doymadan eve dönmezdik. Yaşarken doğal ve sıradan görünen ama hatırlayınca büyüleyici gelen o eşsiz zamanlardandı. Koşarak suya dalar-ken, en güzel dalgayı beklerken, dalga kıyıya vurmadan önce içine atlarken ve bedenlerimizi köpüklere bırakırken dördümüz

de aynı yaşta gibiydik. Ağzımızın içi kum ve tuzlu su dolsa da her seferinde yeniden başlardık. Babamın gülüşünü hatırlıyorum; “Herkes gemiye!” diye bağırarak üzerine bindiğimiz geniş sırtını, bizi kuvvetli dalgalardan çekip kurtaran upuzun ellerini, kafasını sudan çıkardığında alnına yapışan saçlarını, annemi dalgalara atmak için belinden kavradığını hatırlıyorum ama unuttuğum çok şey de var tabii...

Hafızamda açmaya kıyamadığım, içindekiler eskimesin ve daima yaşamaya devam etsin istediğim bir “baba” dosyası var. Ama dosyalar son derece hassaslardır. Zamanla aşınıp parçalanırlar. Hafıza karakalem bir resim gibi. Videolar olmasa sesinin neye benzediğini hatırlayamazdım. Fotoğraflar olmasa bakışlarını unutabilirdim. Oysa anılarımızı da USB’ye aktarabiliyor olmalıydık.

Küçük bir erkek çocuğu suyun kenarında annesiyle top oynuyor. Kasketinin ve güneş gözlüklerinin ardından oyun arkadaşına söylendiğini duyuyorum. Annesi topa her vuruşunda top metrelerce uzağa gidiyor. Çocuk ne kadar koşup atlasa, kendini yere atıp yakalamaya çalışsa da top her seferinde ıslak kumun üzerine düşüyor. Bunun iki açıklaması olabilir: Ya annesi top oynamayı bir deniz ayısından öğrendi ya da biraz kafa dinlemek için bilerek yapıyor. Doğrusu çok akıllıca, ben de ergenlik denen o nankör dönemde aynı şeyi yapardım: Bulaşık sırası ben de olduğunda duvarlara köpükler sıçratır, tabaklarda kurumuş yiyecek artıkları bırakırdım. Ev işleri konusunda adım kız kardeşime oranla daha az anılır olduğu gün, zaferimin tadına varmıştım. Elbette Carole’u hiç hesaba katmamıştım zira birden elektrik süpürgesini doğru düzgün kullanamaz olmuştu.

Görünüşe bakılırsa annesinin beceriksizliğine iyice sinirlenen çocuk bütün gücüyle topu tekmeliyor ve top annesinin

arkasına yuvarlanıyor. Annesi arkaya doğru döndüğünde yüzünü görüyorum, kardeşime ne çok benziyor! İyice baktığımda bu kadının kardeşimin birebir kopyası olduğunu görüyorum. İnanmıyorum, hem de kardeşim gibi solak! Ne büyük tesadüf... Güneşten uyuşmuş beynimin, birkaç metre ötemdekilerin kız kardeşim ve vaftiz oğlum olduklarını idrak edebilmesi için otuz saniye geçmesi gerekiyor.

Anında ikiye bölünüyorum. En ufak bir sorunda Nutella kutusuna saldırmayan mantıklı tarafım, kuma gömülüp ortadan kaybolmak istiyor; Nutella'nın üzerine kremşanti ekleyen diğer tarafımsa, Carole'un kollarına atılıp ona sımsıkı sarılmak ve oııu ne kadar özlediğimi, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu haykırmak istiyor. Neyse ki bedenim oybirliği sağlanmadan hareket etmiyor, öyle olmasa korkunç olurdu.

Siyah gözlüklerimin arkasına saklanıp birkaç saniye kıpırdamadan duruyorum. Uzaktan da olsa kardeşimi görmek içimi ferahlatıyor. Tıpkı televizyonda Bambi'nin annesinin öldüğünü izlediğimiz zaman bana sokulması gibi. Büyük olan bendim ama pelüş oyuncak gibi içimi rahatlatan oydu.

Dilini tutacağına eminim. Neden burada olduğumu açıklarsam bunu anlayışla karşılar ve seçimime saygı gösterir. Anneme hiçbir şey söylemez. İsteğime razı gelip beni tek başıma bırakacağını ama ihtiyacım olduğunda da yanımda olacağını biliyorum. Bu fikir son derece cazip geliyor, üstelik sık sık kendisini arayıp her şeyi itiraf etmek istediğim zamanlar olmuşken. Carole aynı zamanda benim en iyi arkadaşım. Mümkün olduğunca birbirimizi ararız, her ne kadar bu "mümkün olanın" daha fazla olmasını arzulasam da... Hayatımı iyi bilir, ben de onunkini bilirim.

Bir kız kardeşe sahip olmanın en büyük avantajı, sizi daima sevecek olmasıdır. Sizinle her konuda aynı fikirde olmasa da,

sizi eleştirip yargılasa da, size küsüp başka birinin kardeşi olarak doğmuş olmayı dilese de dünyaya gelinen ilk andan itibaren da-
ima birlikte olmuş insanları birbirine bağlayan o derin sevginin,
sonsuz kadar süreceğini bilirsiniz. Kız kardeşimin karşısında
rol yapmama gerek yoktur, bütün cıvaları çıkarıp olduğum gibi
kalabilirim. Kendim olabilirim. Kız kardeşiniz sizi koşulsuz se-
ven dostunuzdur.

İstediğimde suç ortağım bile olur. Ama bunu yapamam.
Çünkü hayatta en nefret ettiği şey yalan söylemektir. Anneme
yalan söylemesini isteyemem ondan. İkimizin sonu.

Sorun şu ki litrelerce alkol içmiş birinin gücüyle top oynar-
larken olduğum yere tehlikeli bir şekilde yaklaşmaktalar. Güneş
gözlüklerimin, Carole'un beni tanımasına engel olacağı konu-
sunda şüpheliyim. Hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalksam fark
edileceğim. Derhâl geri çekilerek kaçmanın bir yolunu bulmam
gerekıyor.

Sırtımı dönüp koşmaya başlayabilirim.

Veya bir tünel kazıp sürünerek kaçabilirim.

Veya beni alıp uzaklara götürmesi için tepemde uçan bir
martının ayağına asılabilirim.

Bir karar vermem gerekiyor. Burnumun dibine kadar geldik-
lerini görünce aklıma ilk gelen fikir daha uygun görünüyor. Ba-
şımı öteye çevirerek çantamı ve ayakkabılarımı elime alıyorum,
kız kardeşim arkasını döner dönmez sessizce ayağa kalkıp aksi
yöne doğru yengeç adımlarıyla uzaklaşıyorum.

Mayıs

“İster şarkı söyleyin ister ağlayın, yaşayacağınız hayatın süresi değişmeyecek.”

Japon atasözü

BÖLÜM 34

“Son görüşmemizden bu yana nasılsınız?”

Léon her zamanki gibi varlığıma hiç aldırmıyor. Her şeyi denedim. Her hafta yeni bir yöntemle geliyorum ve her hafta karşımda bir duvar buluyorum. Psikologlar deliler içinmiş, kendisi deli değilmiş. Kimseden bir şey istemiyormuş, buraya karısı öldükten sonra yemek ve temizlik işleriyle vakit kaybetmemek ve biraz rahat etmek için kendi isteğiyle gelmiş. Varlığımdan rahatsız oluyormuş. Olur da sözleri yeterince anlaşılır gelmezse diye yokmuşum gibi davranmayı da ihmal etmiyor.

Haftalık seansları iptal edip etmeme konusunda tereddüt ettim. Sonuçta, ihtiyaç duymuyorsa konuşturmak için ısrar etmek zorunda değilim. Ama Saint Bernard cinsi bir köpeğe ev sahipliği yapan tarafım, molozlar altında yardım bekleyen bir insanın kokusunu alacağı ümidini kaybetmiyor. Léon'un iğneli tavırlarının ardında bir sorunu olduğuna eminim ve ona yardım etmek istiyorum. Ne pahasına olursa olsun...

Bu defa hazırlıklıyım. Geçen haftaki seansta aklıma bir fikir geldi. O gün, masaj koltuğunda oturmuş, ara sıra memnuniyetini belirten sesler çıkararak elindeki tabletle oynayıp durmuştu. Bir saatin sonunda stüdyosundan ayrılırken, başlattığı bu oyunu gelecek seansta kesinlikle kazanmaya karar vermiştim.

Koltuğunda uzanır gibi yayılmış oturuyor ve sorumu cevapsız bırakıyor. Plan tam da öngördüğüm gibi işliyor. Haftada bir kez kıcımlı koymam için lütfettiği tahta sandalyeden kalkıp o çok sevdiği masaj koltuğuna yerleşiyorum. Başını kaldırıyor ve göz ucuyla ne yaptığıma bakıyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Her şey tıkırında. Sonraki hamleye geçebilirim.

Elimi önlüğümün cebine daldırıp göstere göstere telefonumu çıkarıyorum. Léon oturduğu yerde doğruluyor. Kimin daha güçlü olduğunu görür şimdi! Telefonun sesini sonuna kadar açıp Candy Crush oyununu başlatmak üzere renkli kareye dokunuyorum. Ekran birden, puan toplamak için sıraya dizmem gereken renkli şekerlerle doluyor ve odanın içinde bir sürü ses çınlamaya başlıyor. Léon ayağa kalkıyor. Neler olduğunu sormak için can attığını hissediyorum. Ama bunu yaparsa imzaladığı konuşmama paktı bozulmuş olacak. Bakalım kim kazanacak? Gurur mu, alınganlık mı?

Masanın etrafında dolanıp karşımdaki tahta sandalyeye oturuyor. Ekrandan gözümü ayırmıyorum. Gergin yüzünü pencereye dönüyor ve uzun süre tek kelime etmeden oturuyor. Sonra birden konuşmaya başlıyor.

"Ben evlat edinilmişim. Annem beni ocak ayının ortasında, çırılçıplak hâlde bir kilisenin kapısına bırakmış. Daha iki gün-lükmüşüm. Yetimhanedeki günlerimde mutlu olduğum söyle-nemez. Orada çok katı kurallar ve bol miktarda ceza vardı, hiç şefkat yoktu. Altı yaşında, fırıncılık yapan bir çift tarafından evlat edinildim. Ertesi gün fırında çalışmaya başladım. Her sabah saat dörtte kalkıp herkesin babama övgüler yağdırdığı ekmekleri pişirirdim. Bir parça ekmek yiyecek olsam günün geri kalan kısmını koridordaki ayakkabı dolabında geçiriyordum. On altı yaşında Paris'e gitmeye karar verdim. Bir süre

sokaklarda yatıp kalktım, sonra bir gün şans kapımı çaldı. Adı Maryse'ti."

Konuşmasına ara veriyor. İnanamıyorum! Konuşturmak için umursamaz görünmemin yeteceğini bilsem şimdiye kadar boşuna zaman kaybetmezdim. Bunu asla unutmayacağım: Léon'a bir şey yaptırmak istiyorsan istemiyormuş gibi davran. Bu yaşlı adamın böyle bir hikâyesi olacağını asla tahmin edemezdim. Huysuz ve hırçın birine dönüşmesinin sebebi, hayatı boyunca sahip olduğu ayrıcalıklar değilmiş; bilakis sevimsiz ihtiyar kostümünün ardında derin yaralar gizliymiş. Kaç kere kendisini duvara, natürmortların yanına asma isteği duyan ben, gün gibi aşîkâr olan şeyi anlamamışım. Böyle giderse doğru mesleği seçip seçmediğimden kuşku duymaya başlayacağım.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Maryse ile çok mutluyduk," diye devam ediyor. "Ailesinin ticarethanesini tahmin bile edemediğimiz kadar geliştirdik. Sokak arasındaki küçük bir dükkândan binden fazla elemanı olan uluslararası bir şirkete dönüştürdük. Dünyadaki bütün film yapımcıları, konu özel efektler olduğunda en iyi hizmeti bizim verdiğimizi biliyordu. En büyük isimlerle dost olduk, Steven ile hâlâ haberleşiriz. Spielberg'i tanıyor musunuz?"

Elbette tanıyorum. Peki ya Brad Pitt? Sizde numarası var mı acaba?

Cevabımı beklemeden devam ediyor: "Çok seyahat ettik, milyonlarca franklık servet kazandık, üç harika çocuğumuz oldu. Sonra yıldızımız birden sönüverdi. Bir yıl içinde iki evladımızı kaybettik. Canınızdan bir parçanın acı çektiğini ve günbegün eridiğini görmek nasıl bir acıdır tahmin bile edemezsiniz! Maryse buna dayanamadı, birkaç ay sonra çocuklarımızın yanına gitti. Bütün bunlardan oldukça kötü etkilenen en büyük

oğlumla tek başıma kaldım. Onunla gerektiği gibi ilgilenilebilmek için şirketimi sattım.

Gözlerini siliyor.

“İki kere daha evlendim ama mutluluğu bir daha yakalayamadım. Yıllar geçerken, kalbim de gitgide soğudu. Kolay biri değilim, sürekli huysuzluk ettiğimin de farkındayım ama bu, benim kendimi koruma şeklim. İnsanlara bağlanırsanız acı çekersiniz. Bazı insanlar köpekleri ölünce bir daha asla köpek sahibi olmayacaklarına yemin eder, ben de bir daha hiç kimseye bağlanmamaya yemin ettim.”

“Kendinizi yalnız hissetmiyor musunuz?”

“Yalnız değilim ki, hatıralarım var. Sonra, oğlum haftada en az iki kere ziyaretime geliyor. Artık ölümü bekliyorum... Neyse ki teknoloji sayesinde zaman daha çabuk geçiyor,” diyor tabletini işaret ederek.

“Çok yetenekli olduğunuzu itiraf etmeliyim! Kabuğunuzun altındaki çatlak hiç belli olmuyor.”

Gülümsüyor. İlk defa gülümsediğini görüyorum. Dişleri bu kadar gerilmese gayet sevimli bir ihtiyar olduğu düşünülebilirdi.

“Aktörlerle haşır neşir ola ola ben de bir şeyler öğrendim herhâlde.”

“Her neyse, size bir özür borcum var. Buraya geldiğimden beri size karşı yumuşak olduğum söylenemez. Sabırsız davrandığım zamanlar oldu. Sizin gerçekten de görüldüğünüz kadar berbat biri olmadığınızı düşünmeye çalıştığım da oldu ama bu kadar zor bir hayatınız olduğuna asla tahmin edemezdim. Bunun için bana kızgın değilsinizdir umarım.”

Saatine bakıyor.

“Seans sona erdi, değil mi?”

“Evet, bu hafta bu kadar. Sadece bana kızgın olmadığınıza emin olmak istiyorum, sonra sizi rahat bırakacağım.”

Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneliyor.

“Hayır, hiç kızgın değilim. Tam tersine, size minnettarım.”

İçim rahatlamış bir şekilde gülümseyerek peşi sıra yürüyorum. Konuşmasını sürdürüyor:

“Hatta size teşekkür etmek istiyorum. Sayenizde son derece güzel zaman geçirdim.”

“Teşekkür etmenize gerek yok, sadece işimi yapıyorum.”

“Hayır, ısrar ediyorum. Çok uzun zamandır hiç bu kadar eğlenmemiştim.”

Bir saniye durakladıktan sonra, “Eğlendiniz mi?” diye soruyorum.

“Evet, eğlendim. İnanılmaz eğlenceli bir andı. Anlattığım o *Sefiller* romanına layık hikâyeyi dinlerken yüzünüzün aldığı şekli görseydiniz siz de gülerdiniz. Ne kadar da safsınız!”

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Onu duvara çivilemeyi bir kez daha hayal ediyorum. Harika bir tuvalet kâğıdı askısı olurdu.

“Her şey uydurma mıydı yani?”

Kendinden memnun bir şekilde bana bakıyor.

“Yapmayın küçük hanım, bana bir bakın! Terk edilmiş gibi bir hâlîm mi var?”

Kendimi tutmak için dişlerimi sıkıyorum ama elimde değil. Söylemek zorundayım.

“Hayır, sizin terk edildiğinizi zannetmiyorum ama beyninizin bir otöyol kenarında unutulduğuna eminim.”

Daha fazla konuşmamak için stüdyodan hızla çıkıyorum. Belki de bazen, molozların altında sadece başka bir moloz vardır.

BÖLÜM 35

Sabahları her zaman çok zor uyanırım.

Küçükluğümde yataktan törenle kalkardım. Annem kalkmam gereken saatten yirmi dakika önce başucuma gelir, en az yirmi kere adımı sayıklayarak ve saçlarımı okşayarak savaşı başlatırdı. Sonra buna son vermek amacıyla babam sahneye girer, yorganı ve perdeleri sonuna kadar açarak sabah sabah homurdanmama sebep olurdu. Ne kadar dirensem de, ailemin ve gün ışığının birkaç saatliğine ortadan kaybolduklarını hayal etsem de her seferinde kaybeden ben olurdum. Sabah daima galip gelirdi.

Bu değişmedi ama umudumu kaybetmiyorum. Ailemin saldırılarının yerini cep telefonumun alarmı aldı. Her biri, beş dakikalık savaştan sonra diğerinin yerini alacak dört ayrı alarm kuruyorum. İlk alarm, kuş cıvıltısı. İkinci alarm, Beyoncé'nin *Crazy in Love* şarkısı. Üçüncüsü, bir borazan. Dördüncüsüye, *Jaws* filminin jeneriği. Kalkıp pencerenin kepenklerini açmaya kalkıştığımda bir köpekbalığıyla burun buruna gelecekmişim gibi hissettirse de bunun işe yaradığını itiraf etmeliyim.

Sanıyorum en sevdiğim şey, alarmı kurmak zorunda olmadığım günler. Beynim ne zaman isterse o zaman ortaya çıkabilir, istediğim kadar gerinebilirim, bazen tekrar uykuya dalabilir

veya hiçbir şey yapmadan yatakta öylece yatabilirim. Bu sabah da bunları yapmayı planlıyorum.

Buraya geldiğimden beri, izin günlerimi yapacak bir sürü şeyle doldurmaya özen gösterdim. Öncelikle gerekli işlerden başladım. Stüdyomun dekorasyonu, ortalığın toplanması, adres değişikliği, gecikmiş evraklar... Sonra boş zamanımı dolduracak bir hayli aktivite buldum: yürüyüşe çıkmak, sinemaya gitmek, kitap okumak, bulmaca çözmek, alışveriş yapmak. Çamaşır mandalından süs eşyaları yapma fikrini aklımdan geçirmeye başladığım zaman, tüm bunları yapma sebebimin bir şeylerden kaçmak olduğunu fark ettim. Can sıkıntısı, düşünmek için zaman tanıyor; ben de kendime sürekli meşguliyet yaratıyordum. Düşünmemek için...

Neden kaçtığımı biliyorum. Sürekli gördüğüm bir rüya var.

Bir araba. Ben buradayım diye bağırان rengi, parlak kromları ve her türlü hava şartının üstesinden gelecek boyuttaki tekerlekleriyle göz alıyor. Etraftaki manzaraya pek aldırmış etmeden son sürat ilerliyor çünkü gitmesi gerekiyor. Herkes oraya gidiyor. Kendini GPS aygıtına ve otomatik pilota emanet ederek yol alıyor. Bazen amortisörlerini zorlayan bir tümseğe veya bir çukura denk gelse de hızını kesmeden devam ediyor. Dümdüz ilerliyor.

Sonra bir gün önüne bir duvar çıkıyor.

Duvarı fark etmiyor. Paramparça oluyor. Ani, son derece şiddetli, adeta bomba etkisi yaratan bir çarpışma! Parçalar dört bir yana dağılıyor! Sağda bir koltuk, solda bir pedal, motor ateş almış. Bir an için her şeyin bittiğini düşünüyor hatta ümit ediyor.

Bir süre orada öylece durup sanki kendine değil de başka bir arabaya bakıyormuş gibi söz konusu sahneyi izledikten sonra, kendini tamir etmeye başlıyor. Belki birinin gelip ona yardım

edeceğini düşünüyor ama kimse gelmiyor. Her bir parçayı tek tek yerine koyarak kendini tek başına onarıyor. Bu, zaman alıyor; bazen hata yapıyor ve her şeye yeniden başlaması gerekiyor, uzun bir süreç...

Sonra bir gün, yeniden herkesin bildiği o muhteşem arabaya dönüşüyor. Kaportasındaki çizikler görünse de, bir tekeri patlak olsa da, motordan tuhaf sesler gelse de bütüne bakıldığında her şey eskisi gibi duruyor. Bir şey hariç! Çarpışma anında yolculardan birini kaybetmiş. Orada, yolun kenarında, hareketsiz, hiçbir hayat belirtisi göstermeksizin yatıyor. Seviyor bu yolcuyu. Üretildiği ilk günden beri tanıyor onu, koltuğunda hareket etmesine, bıcır bıcır konuşmasına alışkın. Onunla çok daha uzun yolculuklara çıkmayı düşünmüştü. Onu burada, yol kenarında, üzerinde 8/8 yazılı sınır işaretinin önünde bırakmak istemiyor. Onsuz gitmek istemiyor. Ama yoldan geçen bir tarmirci kendisine tek bir şans dahi tanımıyor: "Gitmezsen sen de yok olacaksın. Yol bu, yapacak bir şey yok. Kolay bir şey değil."

Çaresiz yola koyuluyor. Artık daha yavaş, etraftaki manzaraya dikkat ederek ve çukurlardan, tümseklerden, karşısına çıkabilecek duvarlardan çekine çekine ilerliyor. Ardında bıraktığı yolcunun dikiz aynasında gitgide küçüldüğünü görüyor.

Geçen yıl karşıma art arda çıkan duvarlar kaportama bir hayli zarar verdi. Dikiz aynasına bakma cesaretini göstermek zorundayım. Yol üzerinde olabilecek çakıl taşlarından korkmadan ilerleme gücünü bulmalıyım. Bu yüzden, dün gece yatağa girerken bugünü bu işe ayırmaya karar verdim. Günümü, nihayet kabullenmek için ağlayarak geçireceğim.

Kafamı devedekuşu gibi kuma gömmenin bir yararı olmadığını anlamam için sekiz ay geçmesi gerekti, iyi ki de psikoloji bölümünde yüksek lisans yapmışım.

Gözümü açtığımda saatin onu geçtiğini görüyorum. Bilinçaltımın, planımı bozmaya çalıştığına şüphe yok. Bir yandan yorganı üzerimden zorla atıp yatakta geriniyor; bir yandan da filmlerde yatakta gerinen kadınlar fotoğraf çekimindeki mankenlere benzerken, nasıl oluyor da ben spazm geçiren bir hindiye benziyorum, onu düşünüyorum.

Kahvem hazırlarken çikolatalı bisküvi mi yoksa portakallı kek mi yesem diye karar vermeye çalıştığım esnada kapı çalınıyor. Daha doğrusu adeta yıkılıyor. Yavaşça kapıyı aralıyorum, üzerime bir boğanın atılacağını beklerken karşımda iki gözü iki çeşme ağlayan Marine'i buluyorum.

Bugünkü içime dönme planlarımın anında suya düştüğünü anlıyorum.

İki hıçkırık arasında, "Biliyorum bugün izin günün ama sana ihtiyacımız olacak," diyor.

"Ne oldu?"

Yeniden hıçkırıyor ve ekliyor:

"Yaşlılar Kraliçesi öldü."

BÖLÜM 36

Huzurevi sakinleri, adının hakkını hiç olmadığı kadar veren ortak alanda toplanmışlar. Bu ani ölüm karşısında metanetlerini korumayı başaranlar, üzüntüden yıkılanların gözyaşlarını silip sırtlarını sıvazlayarak acılarını hafifletecek sözler söylemeye çalışıyorlar. Daha dün düşman olanlar, bugün dost olmuş. Acının eleştirilecek çok yönü olsa da insanları birleştirdiği inkâr edilemez.

Élisabeth ve Louise'in yanına gidiyorum. Her öğlen Maryline'le oturup yemek yedikleri masada oturuyorlar. Çok büyük üzüntü içindeler. Büyükkanneler çetesi bir uzvunu kaybetti...

Élisabeth işlemeli mendiliyle burnunu silerken, "Bir gün bunun başımıza geleceğini hepimiz biliyoruz elbette ama onun benden önce gideceğini asla tahmin etmezdim. Alzheimer dışında bir sorunu yoktu, sapasağlam kadındı."

Louise sessizliğini koruyor ancak üzüntüsü gözlerinden okunuyor. Bu yaşa kadar yaşayınca, insan elbette pek çok acı görüp geçirmiş oluyor. Yas sürecinin evreleri hakkında nutuk çekmeme gerek yok. Tek yapmam gereken, kendi acımı bir yana bırakıp onlarla birlikte olmak ve onları dinlemek. Yaşlılar Kra-liçesi'ni çok özleyeceğim.

Élisabeth, “Bunca zamandır buradayım, artık alışmış olmam gerekirdi,” diyor. “Kaç ölüm gördüm ama elimde değil. Asla alışamayacağım. Yaşıyoruz, nefes alıp veriyoruz, planlar yapıyoruz ve sonra birden yok oluyoruz. Hayat iskambil kâğıdından yapılmış bir şato gibi. İnşa etmek için sonsuz zaman harcıyoruz, sağlam temeller atmaya çalışıyoruz, katlarını tek tek çıkıyoruz ve bir gün yıkılıveriyor, sonra kâğıtlar kutuya kaldırılıyor. Bunca çaba neye yarıyor, bana söyler misiniz?”

Hayır, söyleyemem. Çünkü ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Çünkü ölüm, bütün varlığımı kaskatı eden ve düşünmeme engel olan bir gerçek. Bir gün, sesleri ve kokuları duymayacağımız, kimseyi sevmeyeceğimiz ve yok olacağımız fikrini kabullenemiyorum. Öldükten sonra nereye gideceğimizi merak ediyorum ve ödüm patlıyor. Bu yüzden hayır, bunca çabanın neye yaradığını söyleyemem, cevabı ben de bulmaya çalışsam da bir türlü başarılı olamıyorum.

Gustave ve Pierre yanımıza geliyor. Pierre karısının sırtını sıvazlıyor, Gustave Louise’e bir fincan sıcak çikolata uzatıyor.

“Bunu sevdiğinizi biliyorum, size iyi geleceğini düşündüm.”

Louise gülümsemeye çalışıyor ama kendini tutamayıp ağlamaya başlıyor. Gustave omzunu sıkıyor, sonra utangaç bir şekilde arkasını dönüyor.

“Bana ihtiyacınız olursa sebze bahçesinde olacağım.”

Louise başını sallıyor ve Gustave yanımızdan ayrılıyor. Élisabeth cebinden bir mendil çıkarıp Louise’e uzatıyor.

“İkimiz kaldık, sevgili arkadaşım. Sonuna kadar birbirimize destek olacak, yarenlik edeceğiz. Eminim Maryline de bunu isterdi.”

Louise titrek sesiyle, “Haklısınız,” diye cevap veriyor. “Yaşam sevincimizi kaybetmeden yaşatacağız anısını. Sanırım nasıl

yas tutulduğunu unuttum. Sadece bir süre doya doya ağlamaya ihtiyacım var.”

“Elbette zamana ihtiyacımız var. Hak ettiği şekilde arkasından ağlayalım, sonra şanına yaraşır şekilde anısına saygı gösteririz. Bunu nasıl yapabileceğimiz hakkında küçük bir fikrim var,” diyor yüzü aydınlanarak.

Bunu açıklamasını isteyecekken müdire hanım salona giriyor ve yanına gitmem için işaret ediyor. Büyükanneler çetesinin geride kalan iki üyesine, konuşmaya ihtiyaçları olursa hizmetlerinde olduğumu belirttikten sonra yanına gidiyorum.

Anne-Marie beni dışarı çıkarıyor.

“Nasıl, idare edebiliyor musunuz?”

“Sanırım. Huzurevi sakinlerini dolaşüyor ve ne hissettiklerini dinliyorum, en kısa zamanda da bir toplu konuşma seansı düzenleyeceğim.”

Kafasını sallayarak, “İyi,” diyor. “Ölümler hassas zamanlardır, en ufak bir sorunla karşılaşacak olursanız gelip bana bildirin.”

“Elbette. Şimdilik her şey yolunda.”

“Ama en zor kısmı henüz başlamadı.”

“Öyle mi? Bundan daha zoru ne olabilir ki?”

Elleriyle lülelerini savuruyor ve derin bir iç çekiyor.

“Maryline’in ailesi yakında burada olur.”

BÖLÜM 37

Acı gizlenmeye çalışsa da yüzün orta yerindeki kıpkırmızı bir buruna dönüşünce apaçık görülüyor.

Maryline'in büyük kızı Corinne'i otoparkta karşılıyorum. Annesini ziyarete geldiği pazartesi, çarşamba ve cumartesi günleri onunla Tamaris'in bahçesinde kol kola gezerken nasılsa yine öyle görünüyor. Kusursuz topuzu, nazik gülümsemesi ve çantasıyla uyumlu ayakkabıları yerli yerinde. Tek bir farkla: Bugün güneş gözlüklerini gözünden çıkarmıyor ve sanki bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi son derece hızlı konuşuyor.

"Kardeşim yolda, eşiyile Rouen'den geliyor. Annemin eşyalarını toplamaya başlayacağım, bir an önce bitsin, öğle tatilinde oğlum da gelip biraz yardım edebilir."

"Eşyalarını bugün toplamak zorunda değilsiniz. Ne zaman istersiniz... Hiç acelesi yok."

Arabanın bagajından boş karton kutular çıkarırken, "Bir an önce bitsin," diyor. "Sorun değil, hiç sorun değil. Annem kimseye rahatsızlık vermek istemezdi. Belki yeni birini alırsınız, stüdyosunu bir an önce boşaltalım. Zaten fazla eşyası yoktu, uzun süreceğini zannetmiyorum."

Birden durup beni süzüyor.

"Acı çekti mi, biliyor musunuz?"

Yumruk yemiş gibi oluyorum. Kaç yaşında olursa olsun bir yakınıni kaybettiğinde insan hep aynı soruları soruyor.

“Doktorla görüşeceksiniz, o size nasıl olduğunu anlatacaktır ama *görünüşe bakılırsa* acı çekmemiş. Uyuyormuş.

Kesik kesik iç çekiyor.

“Umarım son akşamı iyi geçmiştir...”

Dünkü akşam yemeğini düşünüyorum. Maryline her akşam olduğu gibi yine Louise, Élisabeth, Pierre, Gustave ve Léon’la aynı masada oturuyordu. Dün akşam da her zamankinden farklı değildi, yine kemeri üzerindeydi ve yanındaki huysuz ihtiyara takılıyordu. Sonra *Plus Belle La Vie* dizisini izledik. Guillaume tarafından terk edilen Luna için üzülp odasına giderken aralarının bir an önce düzelmesini dilemişti. Bunu artık asla öğrenemeyecek.

“Sanırım iyi bir akşam geçirdi,” diyorum. “En azından herkese iyi geceler dilerken her zamanki gibi gülümsüyordu.”

Bu sözleri söylerken boğazım düğümleniyor. Yaşlılar Kraliçesi’ni bir daha göremeyeceğim için gerçekten üzgünüm. Kızının boğazının ne hâlde olduğunu düşünmek bile istemiyorum.

Ona stüdyoya kadar eşlik ediyorum. Bu yolu son kez yürüyor. Elini kapı koluna koyup bana doğru dönüyor. Mesajı alıyorum.

“Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?”

“Evet lütfen, teşekkür ederim.”

“Bana ihtiyacınız olursa dışarıda olacağım. Birazdan tekrar gelirim. Kolay gelsin.”

O içeri girerken ben de uzaklaşıyorum.

Binanın önündeki merdivenlerde oturup sigaramdan derin birkaç nefes çekerek ağaç dallarında uç vermeye başlayan yapraklara, denizdeki dalgaya, havadaki uçağa konsantre

olmaya çalışıyorum; yeter ki birkaç metre ötemde olup biteni düşünmeyeyim.

Bir huzurevinde çalışmaya karar verdiğimde bununla er ya da geç yüzleşeceğimin bilincindeydim. Tamaris sakinleri her ne kadar zinde ve sağlıklı olursa olsun, sonuçta onlar da insan. Seksen yaşını geçtikten sonraysa hiçbir şeyin garantisi yok. Geliyorum demeden mekanizmada arıza çıkabilir hatta aniden durabilir. Daha birkaç ay öncesine kadar ölümün zorluğunu yaşla ölçüyordum. Henüz hiçbir şey görmemiş cehaletimle basma-kalıp cümleler kuruyordum: “Ama zaten seksen yaşına gelmiş, zamanını doldurmuş, arkadan gelenlere yer açmak lazım,” ya da “Yaşlı biri öldüğünde insanlar neden ağlar anlamıyorum.” San-ki “yaşlı” başka bir türmüş gibi, hayat pazarındaki değeri diğer türlerden çok daha ucuzmuş gibi...

Bazen artık eskisi gibi olmadığımı, değiştiğimi fark ediyorum.

Her ne kadar buna engel olmaya çalışsam da içeride olup biteni düşünmeden edemiyorum. Yaşlılar Kraliçesi’nin kızının yaşadıklarını kısa bir süre önce ben de yaşadım. 5 numaralı stüdyoda neler yaşandığını çok iyi biliyorum. Her ayak sesiyle nefesini tutuyor ve annesinin kapıyı açıp içeri gireceğini umuyor. Fotoğrafları okşuyor. Geceliğini yüzüne bastırıp doğduğu günden beri o çok iyi tanıdığı kokuyu içine çekiyor. Torunlarının onun için çizdikleri resimleri özenle sakladığı karton kutuya gülümsüyor. Eşyalar aslında ona sahip olanlar için değil. Eşyalar bir anı, bir teselli, bir gereklilik, hayatın bir parçası aslında. Özellikle de son yaşam durağına götürülecek birkaç parça eşyayı büyük bir özenle seçen yaşlılar için... Eşyaları karton bir kutuya doldurmak, aynı zamanda sevdiğiniz insanın yokluğunu kabullenmek anlamına geliyor. Birkaç metre ötemde bir insanın hayatının en zor anlarını yaşadığını bildiğim hâlde, hiçbir

şey olmamış gibi burada durup sigara içmeye devam edemeyeceğimi anlıyorum.

Stüdyoya girdiğimde onu, dizlerine koyduğu bir kutuyla koltukta oturmuş hâlde buluyorum. Başıyla yanına oturmamı işaret ediyor. Sessizce oturup elindeki kutuya göz atıyorum: fiyat ve model belirten bir etiketi olan, diğer ayakkabı kutularından hiçbir farkı olmayan gri bir karton kutu. Bir ayakkabı kutusundan farklı değil evet, sadece üzerine keçeli kalem ve titrek elle yazılmış birkaç kelime dışında.

*Çocuklarıma,
Ölümden sonra açılmak üzere...*

BÖLÜM 38

İkimize de kahve hazırlıyorum. Corinne kahveye ihtiyacı olmadığına söylese de kupayı bir dikişte içiyor. Ccsaret bulmak istercesine ellerini ovuşturduktan sonra kutunun kapağını açıyor. İsterse dışarıda bekleyebileceğimi söylüyorum ama kalmamı istiyor.

Kâğıttan başka bir şey çıkmıyor kutudan. Çok aptalca gelse de birden rahatladığımı hissediyorum. Sanki kesilmiş bir kulak çıkmasını bekliyormuşum gibi. İki fotoğraf ve üç zarf var, birinin üzerinde “İlk okunacak” yazıyor. Corinne zarfı açıyor.

Sevgili çocuklarım,

Şu an bu mektubu okuyorsanız artık hayatta değilim demektir. Pembe dizilerde sık sık gördüğüm bu formülü her zaman çok komik bulmuştumdur, buna rağmen bugün ben de aynı şeyi yapıyorum.

Her şeyden önce sizi ne kadar çok sevdiğimi bilmenizi istiyorum. Hayattaki en büyük mutluluğum sizlerdiniz, sizler ve bana bahsettiğiniz torunlarım... Ne kadar üzgün olduğunuzu biliyorum ve bunun zamanla geçeceğini ümit ediyorum. Sizi kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyemediğim için üzgünüm. Bunu yapamamam

da' yukarıdan bakmak diye bir şey gerçekten varsa, orada kendime rahat bir koltuk bulup oturacağıma ve yanıma geleceğiniz güne dek sizi izleyeceğime söz veriyorum. Fazla ağlamayın yoksa ben de ağlarım ve çok yağmur yağdığı için durmadan şikâyet edersiniz.

Size şimdi anlatacağım şeyden daha önce hiç kimseye bahsetmedim. Pek çok kere bahsetmeyi düşündüm ama bunun önemli olup olmadığına emin olamadım ve sizi tedirgin etmekten çekindim. Ölmeden önce bu kutuyu yok edebilirdim fakat bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Kaçınılmaz olarak, eşyalarımı toplarken onu bulacaksınız. O hâlde size bir açıklama yapmam gerekiyor.

Corinne okumayı bırakıyor ve ayağa kalkıp birkaç adım atıyor.

“Bunu bilmek istediğime emin değilim.”

“Siz nasıl isterseniz... İsterseniz kardeşinizin gelmesini bekleyin, yalnız olmazsanız belki daha kolay olur.”

Başını sallıyor.

“Bilemiyorum. Devamını okuyacaksam o gelmeden okumayı tercih ederim. Annemin bize ifşa edeceği şey hakkında en ufak bir fikrim yok. Üstelik kardeşimi iyi tanıyorum, ters bir tepki verebilir. Her şey olabilir.”

“Elbette annenizi sizin kadar iyi tanımasam da ölümünden sonra sizleri üzecek bir itirafta bulunacak biri olmadığına eminim.”

“Haklısınız, o daima mutluluğumuzu isterdi,” diyor dolan gözlerini saklamak için arkasını dönerken. “Ama korkuyorum. Babamdan çok çektiğini biliyorum, kolay bir adam değildi. Çok içiyor, onu dövüyordu. Henüz küçük bir çocukken, babam işten eve döndüğünde kapıyı açışından nasıl bir akşam geçireceğimizi tahmin edebilirdim. Her akşam kötü geçerdi. Yazık!

Çünkü içmediği zamanlar çok iyi biriydi. Kapı bir daha açılmadığında annem rahatlamıştı sanırım. Babam sirozdan öldü, hem de iki ay içinde. O zamandan beri alkolden ve gıcırdayan kapılardan nefret ederim. Onu affetmem uzun sürdü. Annemin yazdığı şeylerin eski yaraları deşmesinden korkuyorum. Benim yerimde olsaydınız siz ne yapardınız?”

Al işte! Bildiğim bir şey varsa o da aile meselelerinin dar pantolonlar gibi olduğudur. Dışında kalmak her zaman daha iyidir. Derhâl kararlı ve tarafsız bir psikolog gibi davranıyor ve bu soruyu cevaplamamaya karar veriyorum. Tabii üç buçuk saniye boyunca!

“Sanırım yerinizde olsam mektubu çoktan okumuştum. Ben daha çok, bir şeyi yaptıktan sonra düşünenlerdenim.”

Corinne sanki işaretimi bekliyormuş gibi yerine oturuyor ve okumaya devam ediyor.

Devamını okumadan önce kutunun içindekilere bakmanızı istiyorum. Size her şeyi açıklayacağım.

İlki, siyah beyaz bir fotoğraf. Birbirlerine gülerek bakan uzun boylu, esmer genç bir kızla sarışın bir asker el ele tutuşmuş. Fotoğraf o kadar canlı ki neredeyse fotoğrafçının objektife biraz daha ciddi bakmalarını söylediği ve gençlerin bastırmakta zorlandıkları gülücükleri duyuluyor.

İkinci fotoğraf nispeten daha yeni. Çiçekli bir bahçede, şezlongda uzanmış yaşlı bir adam, kucığında gülümseyen küçük bir çocukla poz vermiş.

Corinne bana bakıyor.

“Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum. Ama ilk fotoğraftaki, annemin genç kızılgı.”

Birkaç saniye düşünür gibi yapıyor, sonra zamanla rengi atan ve sararan zarfı alıyor. Üzerinde siyah kalemle şunlar yazıyor:

Bayan Raymonde Pontel Noyre

Acacias yolu, no. 7

33400 TALENCE

Fransa

Maryline'in gerçek isminin Raymonde olduğunu biliyordum. Kocasını ölünce adını değiştirdiğini; çünkü bir film yıldızının adının, sahip olmayı istediği kişiliğe daha çok uyduğunu söylemişti. Haklıydı, bu isim kendisine çok yakışıyordu.

Zarfin defalarca açılıp okunmuş olduğu belli oluyor zira tutkalı yapışmaz olmuş.

Corinne yüksek sesle okuyor:

Berlin, 15 Eylül 1947

Çok sevgili Raymonde,

Bu mektubu büyük bir üzüntü ve çaresizlik içinde yazıyorum.

Bana yazdığınız bütün mektupları yeni buldum. Sevginizi, çaresizliğinizi ve hayal kırıklığınızı anlatan mektuplarınızı tek tek okudum. Artık çok geç olduğunu biliyorum ama verdiğim sözü tutmamamın nedeninin ne sizi sevmekten vazgeçtiğimden ne de alçak bir adam olduğumdan kaynaklanmadığını bilmenizi isterim. Sizi babanızdan isterken hiç olmadığım kadar samimiydim. Dünyada, birbirimize duyduğumuz sevgiden daha büyük bir sevgi olacağını sanmıyorum. Sizi yoluma çıkaran kadere şükretmediğim tek bir gün dahi olmadı. Bu karanlık dönemde sizi yeniden bulmak yaşama sebebim oldu. Yalvarırım buna inanın!

Savaş bittiğinde gelip sizi bulacağıma ve evleneceğimize söz verdim. Sözümü tutamadım ve bu yüzden hayatımın son anına kadar pişmanlık duyacağım.

Son mektubunuzda evlendiğinizi yazmışsınız. Kararınıza saygı duyduğuma emin olabilirsiniz. Neredeyse iki yıl beklediniz beni, hiçbir yaşam belirtisi göstermediğim ve mektuplarınıza cevap vermediğim için sizi unuttuğumu düşündünüz. Oysa ki hiç unutmadım.

Son iki yıldır, pek çok Alman gibi, Sovyetler Birliği'nde rehin düştüm. Bu iki yıl boyunca gece gündüz sizi düşündüm. Uzun sohbetlerimizin, güzel gülüşünüzün ve son akşam bana bahsettiğiniz busenin anısı sayesinde esarete katlanacak gücü buldum. Serbest kalır kalmaz yapmayı planladığım tek şey vardı: sizi bulmak ve verdiğim sözü yerine getirmek. Ama artık çok geç ve bu yüzden yıkılmış vaziyeteyim.

Hiç kimseyi, sizi sevdiğim kadar sevemeyeceğimi biliyorum. Kalbimin bir parçası size ait ve sonsuza kadar da öyle kalacak. Savaş bizi hem birleştirdi hem de ayırdı, ne var ki hiçbir pişmanlığım yok. Yanınızda geçirdiğim sadece birkaç ayda tattığım mutluluğu ve sizi kaybettiğim için ağlayarak geçireceğim hayatı, sizi hiç tanımamış olmaya tercih ederim.

Bu mektubu son bir açıklama yapmak amacıyla yazıyorum, bundan sonra yolunuza çıkıp rahatsız etmeyeceğimi bilin. Mutluluklar dilerim, bunu hak ediyorsunuz.

*Sizi sonsuza kadar sevecek olan,
Helmüt*

Corinne, tek kelime dahi etmeden ve en ufak bir duygu belirtisi göstermeksizin mektubu zarfa geri koyup ikinci zarfı açıyor.

Bunu nasıl becerdiğini merak ediyorum zira ben ağlamak için bütün gücümle dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Berlin, 4 Ocak 2013

Hanımefendi,

Ben, bir zamanlar Fransa'da tanıştığınız Helmut Steinkamp'ın eşiyim. Size, kendisinin geçen ay aramızdan ayrıldığını bildirmek için yazıyorum. Ölümünden kısa bir süre önce, yazmam için vasiyette bulundu. Giderken içi rahat olsun istiyordu. Şimdi verdiğim sözü tutuyorum.

Savaş sırasında tanıştığınızı ve aranızdaki ilişkiyi anlattı. Sizi asla unutmadığını bilmenizi istiyordu. Sizi daima çok sevdi. Biz 1950 yılında evlendik ve ikisi kız, biri erkek olmak üzere üç çocuk sahibi olduk. Helmut son derece iyi ve cömert bir insandı, arkasında çok büyük bir boşluk bıraktı. Sanırım mutlu bir hayatı oldu.

İlişikte torunumuzun oğlu Olivier ile geçen yıl çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyorum.

İkimiz de aynı adamı sevdik, bu yüzden kendimi size yakın hissediyor ve dostça duygular beslediğimi bilmenizi istiyorum. Mektubuma cevap vermek isterseniz bana yazabilirsiniz.

İçten selamlarımla,

Veronica Steinkamp

Not: Mektubumu Fransızca öğretmeni olan oğlum çevirdi. Maalesef güzel dilinizi konuşamadığımdan, hatalar varsa mazur görmenizi rica ederim.

Not 2: Oğlum adresinizi internette buldu, bu mektubun muhatabı siz değilseniz ve Raymonde Noyre'un –genç kızlık soyadı Pontel– bir yakınıysanız mektubu kendisine iletmenizi rica ederim.

Daha ikinci paragrafta dişlerimi sıkmayı bırakıyorum. Artık bir faydası yok zira patlamış bir su balonu gibiyim. Corinne de aynı durumda. Ne kadar da acıklı bir hikâye! Ne büyük bir kayıp!

Bu tür şeylerin sadece filmlerde yaşandığı zannederdim. Facebook'un olmadığı zamanlarda pek çok insanın yolu bu şekilde ayrılmış olmalı.

Corinne annesinin mektubunu eline alıp okşuyor. Kâğıttaki mürekkebin böyle bir gücü var işte; geçmişi ve bugünü, yazarını ve okurunu birbirine bağlıyor.

"Annemi daima bir anne olarak gördüm," diye fısıldıyor iki hıçkırık arasında. "Onu tanımaya çalışmadım, onu bir kadın olarak düşünmedim. Mutsuz bir hayat yaşamış olmalı."

"Sanırım bunu hepimiz yapıyoruz," diyorum ağlamamaya çalışarak. "Kendinizi suçlamayın, insanın ebeveynlerini gerçek bir insan gibi görmesi çok zor."

Bunları söylerken, ben de annemi başka türlü düşünmediğimi fark ediyorum. Özellikle de babamın ölümünde. Onu; kızlarını teselli eden bir anne, cenaze töreni düzenleyen bir eş, topallasa da her şeye rağmen yürümeye devam eden biri olarak gördüm. Elbette, babam olmadan hayatının artık daha zor olacağını düşündüm. Ama onu; diğer yarısını kaybetmiş, hayat yolunu birlikte yürümeyi seçtiği adamı yitirmiş bir kadın olarak düşünmedim hiç. Bundan böyle yanı boş kalacak yatağında, gözyaşlarını akıtmak için geceyi bekleyen bir kadın olduğunu görmedim. Christine'i değil, annemi gördüm hep ben.

Corinne ikimize birer kahve daha koyup Maryline'in mektubuna devam ediyor. Son kısmına geçiyoruz. Nihai mesaja... Belki de bu yüzden son derece yavaş okuyor.

İki mektubu okuyup fotoğrafları gördüyseniz, sanırım artık anladınız sevgili çocuklarım.

Helmut ile 1944 yılında tanıştım. O zamanlar ailemle, Bordeaux yakınlarında yaşıyordum. Ailem, Almanlar tarafından el konulan büyük bir evin yakınındaki kafeyi işletiyordu. Almanları sevdiğimizi söyleyemem, hatta büyükbabanız onlara servis yapmayı dahi reddederdi. Ama başka şansımız yoktu.

Kısa bir süre sonra Helmut'u gözüme kestirdim. Bakışları yumuşacıktı, beni her gördüğünde gözleri parlıyordu. Önce bir iki kelam etmeye başladık, sonra sohbetlerimiz uzadı ve nihayet bir gün birbirimize açıldık. Akşamları herkes yattıktan sonra buluşup sabaha kadar konuşurduk. Ben ona Fransızca öğretirdim, o da bana Almanca şarkılar söylerdi. Son derece şefkatli, nazik, hassas ve insanın içine dokunacak kadar iyi bir insandı. Pek çok kere kendi kendime orada ne işi olduğunu sordum. O da kendine bunu soruyordu.

Ailem onu daha iyi tanıyınca, artık bir Alman olarak değerlendirmeyi bıraktı. Hatta benimle evlenmek istediğini söylediğinde babam hiç tereddüt etmeden kabul etti. Helmut bana evlilik teklif ettiği gün gitti, bir an önce geri geleceğine dair söz vererek... O gün, gençlik yıllarıma hem en güzel hem de en acı günü oldu.

Devamını biliyorsunuz. Onu iki yıl boyunca bekledim, üzüntüden öleceğimi sandım. Beni yüzüstü bırakmıştı, buna artık emindim.

Babanız kafenin müdavimlerinden biriydi. Biraz suratsız olsa da iyi birine benziyordu. Helmut'u unutup onunla mutlu olabileceğimi sandım. Savaşta esir

düştüğünü belirten mektubunu aldığımda sana hamileydim, Corinne. Sizler benim üç küçük aşkımsınız ve sayenizde dayanma gücü buldum. Sizinle ilgilenmekten, sizleri şımartmaktan, sizlerin büyüüp harika insanlara dönüştüğünüzü görmekten o kadar mutluyum ki hiçbir pişmanlığım yok. Mutlu bir hayat yaşadım, bundan iyisini hayal edemezdim. Ama Helmut'u düşünüp kalbimin sızlamadığı tek bir günüm de olmadı.

Artık sizin yanınızda olamadığım için üzülsem de umarım şu anda onun yanındayım. Hepinizi çok özleyeceğim, benim güzel yavrularım... Hayatım boyunca size öğretmeye çalıştığım tek şeyi asla unutmayacağınızı umarım: Yaşadığınız her günün mutlu bir hatıra olması için çalışın. Sonuçta giderken yanımızda götürebildiğimiz tek şey bu mutluluk!

Sizleri bütün kalbimle seviyorum.

Anneniz.

Corinne'in elini tutuyorum. Artık psikologdan başka her şeye benziyorum. Şu an yüzde doksan dokuzum sudan ve yüzde birim sümükten oluşuyor. İçimden geçeni yapacak olsam onu kucağıma alır ve kollarımda bir bebek gibi sallardım. Tabii bu yersiz kaçırdı.

"Ne kadar korkunç!" diyor kutudan dört yüz bininci mendi-
li alırken. "Onu bir daha asla göremeyeceğime inanamıyorum. İyi veya kötü, her şeyimi onunla paylaştım. Öldüğünü söylediklerinde bile ilk aklıma gelen şey, teselli bulmak için onu aramaktı. Onu gerçekten çok özleyeceğim..."

"Yakınınız var mı?"

"Evet, eşim var, çocuklarım da uzak sayılmaz. Ama aynı şey değil. Artık kimsenin kızı değilim," diyor gözyaşlarına

boğulurken. “Ailenizi kaybedince çocukluğunuzu da kaybediyorsunuz. Bundan böyle kimsenin beni anlayabileceğini sanmıyorum.”

Elimi omuzuna koyuyorum.

“Kardeşiniz birazdan burada olur, onu görmek size iyi gelecektir.”

“Evet, kuşkusuz. Onu ve kız kardeşimi görmek için sabırsızlanıyorum. Bazen annemin şımarttığı o küçük çocuğa dönüşmeyi istediğim oluyor.”

Ayağa kalkıp Maryline’in gardırobundaki eşyaları karton kutuya doldurmaya başlıyor.

“Özür dilerim,” diye devam ediyor. “Böyle ağlamamalıyım. Annem burada olsaydı her şeye iyi tarafından bakmamı, uzun süre birlikte olma şansına sahip olduğumuz için memnun olmamı isterdi. Haklı da... Çünkü pek çok insan ailesini çok genç yaşta kaybedebiliyor. Belki yarın daha farklı bakabilirim. Ama bugün bu mümkün değil.”

“Çok normal. Dilediğiniz kadar ağlayın, ağıt yakın, içinizi boşaltın. İnsan annesini kaybettiğinde üzölmeyecekse ne zaman üzölecek?”

Gözyaşları ikiye katlandığında kapı açılıyor. Corinne dolaptan annesinin üzerinden hiç çıkarmadığı “2004 Yaşlılar Kraliçesi” kemerini alırken, gözleri ağlamaktan kızarmış altmış yaşlarında bir çift içeri giriyor. Corinne kendini kardeşinin kollarına atıyor. Onları baş başa bırakmanın zamanı geldi.

Sessizce dışarı çıkıyor ve kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum. Bacaklarım, ucuna tonlarca ağırlığın asıldığı iki ip gibi. Adım atabilmek için insanüstü bir çaba harcamam gerekiyor. Tren çarpmış gibiyim, içinde ölümün ve çaresizliğin barındığı bir tren bu. Kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım olacak. Ama her şeyden önce yapmam gereken çok daha acil bir iş var.

Stüdyoma gidip kendimi kolcuğun üzerine atıyor ve derhâl telefona sarılıyorum. İkinci çalışta cevap veriyor.

“Alo anne, ben Julia. Seni sevdiğimi söylemek için aradım.”

BÖLÜM 39

Yatağa girerken başımın döndüğünü hissediyorum.

Greg, Marine ve ben üzüntümüzü paylaşmak için Greg'in stüdyosunda toplandık. Çok içtik ve çok ağladık. Gençlikle yakın dostlarımız veya aynı acıyı paylaştığımız insanlar için sakladığımız sırları paylaştık.

Böyle anlarda fark ettiğim bir gerçek var: aslında nerede olursa olsun, bütün insanların aynı olduğu gerçeği. İster Fransa'da ister Mali'de yaşıyor olalım, ister sarışın ister kel ister kıvrıkcık saçlı olalım, ister yabancı dile ister kimyaya meraklı olalım, ister cömert ister karamsar olalım; hepimizin hayatı sevinç ve dramla dolu, hepimiz acıyı ve mutluluğu tadıyoruz. Adına "duygu" diyorlar. Evrensel bir kavram...

Greg bize ilk kez annesinin hastalığından bahsediyor. Kurulmak üzereymiş; ne var ki hastanelerle, kemoterapilerle ve birtakım yan etkilerle umut ve korku dolu zamanlar geçirmişler. Marine, on altı yaşındayken bir motosiklet kazasında ölen kardeşinden bahsediyor. Giden bir çocuğun ailede bıraktığı boşluktan, babasının bu acının altından kalkamadığından... Ben babamdan ve debelenip durduğum acımdan bahsediyorum. Ve tabii Maminu'dan.

Küçük stüdyonun içi acıyla doluyor. Duvarların dayanamayıp yerle bir olacağını hissediyorum ama hiçbir şey olmuyor, sadece içkileri tazeliyoruz.

Bazen, hayatın bir bilgisayar oyunu olduğu fikrine kapılıyorum. Oyuna her bir göstergemiz dolu olarak başlıyoruz. Huzur, güç, enerji ve neşe göstergemiz var. Sonra yolumuza düşmanlar çıkıyor, saldırılara maruz kalıyoruz; bazen yolumuzu şaşırtıyor, bombaların üstünden atlıyor, çukurlara düşüyor, engellere çarpıyoruz. Göstergelerin seviyesi her seferinde azalıyor ama “mutluluk” bonusu bu göstergeleri bir kez daha doldurmamıza yardım ediyor. Tıpkı “evlilik”, “çocuk sahibi olmak”, “aile arasında güzel bir akşam geçirmek” bonusları gibi. Bu bonuslar son derece değerli, zira oyunun kalitesini ve süresini belirliyor. Her bölümde canavarlara da karşı koymamız gerekiyor. “Yas”, “hasatalık”, “işsizlik” ve “ayrılık” en korkunç canavarlar. Hepsi son derece çetin ve üstesinden gelmek için zamana ihtiyaç duyuluyor. Galip gelsek bile, onlar çekip giderken her göstergenin bir bölümünü de yanlarında götürüyorlar ve öyle bir gün geliyor ki bu bonuslar; neşe, enerji ve güç göstergelerini doldurmaya yetmez oluyor.

Daha çok gencim, henüz bütün canavarlarla karşılaşmadım. Göstergelerim dolu sayılır. Ancak elli yıl sonra ne hâlde olacaklar, kim bilir? Bazen yenilgiyi son derece kolay kabullendiğini düşündüğümüz yaşlılar, belki de bu yüzden öylelerdir. Ya, her şeyi biliyorlarsa? Ya, canavarlarla savaşmak gösterge seviyelerini boşaltmışsa? Ya, sürekli düşüp durduklarından dolayı daha fazla yaralanmamak için derileri iyice kalınlaşmışsa?

Peki ya ben içmeye bir son versem nasıl olur?

BÖLÜM 40

Fikir kendiliğinden gelişti. Maryline öldükten iki gün sonra bu fikri dillendiren Élisabeth oldu. Herkes bunun çok iyi bir fikir olduğunu söyleyince, Maryline’i böyle orijinal bir yolla anmak için seferber olduk. Hiç kuşkusuz o da çok memnun olurdu.

Ortak alan gösteri salonuna dönüştü. Sahnenin etrafı, üzerlerine örtü niyetine beyaz kâğıt örtülmüş ve bahçedeki ağaçlardan koparılan dallarla dekore edilmiş masalarla çevrili. Duvarlara çoğu bozuk ışık kordonları asılmış. Spot ışıkları, salonu bir baştan bir başa dolaşan flamayı aydınlatıyor. Flamanın üzerindeki yazı apaçık okunuyor:

“Kral ve Kraliçe Tamaris Yarışması”

Geneviève de Fontenay’ bunları görseydi kıskançlıktan çatlardı.

Elimizdeki imkânlar kısıtlı olsa da irademiz çelik gibi. Herkes üzerine düşen görevi hakkıyla yerine getirmek için elinden geleni yapmaya çalışırken huzurevi adeta neşeli bir karınca yuvasına dönüşüyor. Geçtiğimiz karanlık koridorun sonundaki acil çıkış kapısı işte bu.

* Uzun yıllar Miss France güzellik yarışmasının başkanlığını yapan Fontenay, geçtiğimiz yıl başkanlıktan ayrıldı. (ç.n.)

Maryline'in çocukları ilk sırada yerlerini almış. Yarışmaya katılmak istemeyen huzurevi sakinleri izleyiciler arasında oturuyor. Biz çalışanlar da kulise çevirdiğimiz mutfakta yarışmacıların kıyafet ve makyajlarıyla ilgileniyor, son hazırlıkları yapıyoruz. Yarışmanın jürisi yok. Kazananlar aldıkları alkışlara göre belirlenecek. Herkesin ne kadar heyecanlı olduğu apaçık hissediliyor, yarışmacılar bir kenara çekilmiş gösterilerini tekrarlıyor. Bir gün bana, böyle bir yarışmaya katılacağımı söyleselerdi kahkahalarla gülerdim. Bu yetmezmiş gibi bir de sabırsızlıktan yerimde duramayacağımı söyleselerdi, beni hemen akıl hastanesine kapatmalarını isterdim.

Arlette'in saçını yaptıktan sonra izleyiciler arasındaki yerimi alıyorum. Saçlarının seyrekliğine rağmen işitme cihazını saklamayı başarıp salyangozu andırmayan bir topuz yapabildiğime göre hiç de fena sayılmam. Sonucu gördüğünde eliyle yanağıma vuruyor, elinin ağır olduğunu bilmiyor olmalı. Sanırım memnuniyetini belirtmek istiyor. Resmen kulağım uğulduyor.

Marine solundaki sandalyeyi bana ayırmış, sağındaysa Greg oturuyor.

Ben yerime otururken o da "Acele et, başlamak üzere," diyor. Ve yarışma başlıyor.

Yarışmayı Isabelle sunuyor. Parlak taşlarla süslü uzun bir elbise giymiş. Her baktığımda kendimi göz muayenesindeymişim gibi hissediyorum.

"Kral ve Kraliçe Tamaris yarışmasına hoş geldiniz!" diye haykırıyor mikrofonda. "Hepinizin bildiği gibi, bu yarışmayı artık yıldızlara karışan ve bundan böyle karanlık göklerde, bulutlar ve yörüngeler arasında parlamaya devam edecek olan çok sevgili Maryline'imiz anısına düzenliyoruz."

Ben Marine'e bakıyorum. Marine bana bakıyor. Greg, Marine'e bakıyor. Marine, Greg'e bakıyor. Greg bana bakıyor. Ben

Greg'e bakıyorum. Sanırım hepimiz aynı fikirdeyiz: Isabelle'in beyni kesinlikle tavuk suyunda yüzüyor!

Sunuşuna abartılı hareketlerle devam ederken Anne-Marie yanına yaklaşp kulağına bir şeyler söylüyor. Isabelle ilk yarışmacıyı anons edip abartılı bir şekilde selam vererek sahneden çekiliyor.

İlk yarışmacı Lucienne. Klasik yarışmalarda âdet olduğu üzere kendisini tanıtıyor, tek bir farkla: Bu yaşta kendini artık mesleğiyle değil, sahip olduğu çocuk ve torun sayısıyla tanıtıyor. Lucienne'in bir oğlu ve bir torunu var, o kadar... Büyükanelik sıralamasında en alt basamakta. Neyse ki klarnet solosuyla büyük bir alkış topluyor. Ben de alkışlıyorum; gerçekten beğendiğimden değil tabii, yalnızca Lucienne'i memnun etmek için. Onu dinlerken yirmi yıl öncesine gidiyorum, flütle *Au Clair de la Lune*'ü çalmaya çalıştığımız müzik derslerini anımsıyorum.

Sırada Gustave var: Frağı, silindir şapkası, parlak ışıklarla süslü yürüteci ve gizemli havasıyla tam bir sihirbaza benziyor. Son derece abartılı el hareketleriyle bir deste iskambil kâğıdı gösteriyor, içinden bir kart seçip izleyicilere takdim ettikten sonra destenin içine geri koyuyor, kartları karıştırıp üstüne üflüyor ve "Mucize! Şaşkın bakışlarınız altında maça kızı destenin üstünde duruyor!" diyor. Şaşkın bakışlarımız iyice şaşkına dönüyor zira maça kızı daha çok, kupa dokuzuna benziyor. Gustave kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum, bu numara her zaman kusursuz işlerdi," diyor. Olanlara bakılırsa, yaptığı iki numara dışında her zaman kusursuz işliyor denebilir. Zira ancak üçüncü denemede maça kızı lütfedip kendini gösteriyor ve Gustave alkış yağmuruna tutuluyor.

Gustave henüz sahneden inmeden Louise sahneye çıkıyor. Gustave mikrofonu arkadaşının boyuna göre ayarlayıp ortadan

* 18. yüzyıl Fransız halk şarkısı. (e.n.)

kaybolduğunda Louise elinde tuttuğu katlanmış kâğıdı açıyor. “Hafızamın biraz yardıma ihtiyacı var,” diye açıklıyor. Kendisini tanıtırken dört tane çocuğu, on tane torunu ve iki tane de torununun çocuğu olduğunu söylüyor. Sonra hafifçe öksürüp gözlerini kapatarak yaşlı kadınlara özgü, güç ve kırılganlık arasında gidip gelen o sesle, Édith Piaf’ın “Non Je Ne Regrette Rien” şarkısını söylemeye başlıyor.

Şarkı bittiğinde salonda duyulan tek şey, mikrofonun cızırtısı ve burun çekme sesleri oluyor. İzleyicilerin hepsi çok duygulanmış görünüyor. Saçlarımın dibinden ayak parmaklarımın ucuna yayılan bir titreme hissediyorum. Zaman birkaç saniye için duruyor. Louise gözlerini açıp nerede olduğunun bilincine varırken Gustave ayağa fırlayıp bütün gücüyle alkışlamaya başlıyor, diğer izleyiciler de onu izliyor. Maryline’in anısı şarkının sözlerini daha da anlamlı kılıyor. Üç çocuğu da gözyaşlarına boğuluyor.

Yerime otururken göz ucuyla, Greg’in çaktırmadan Marine’in elini tuttuğunu ve sonra ellerini dizinin üzerine koyduğunu fark ediyorum. Bunun iki türlü açıklaması olabilir: Ya ikisinin arasında bilmediğim bir şeyler var ya da Greg kendisine istemsiz hareketler yaptıran bir beyin hastalığına yakalandı. Neler döndüğünü açığa kavuştursam iyi olacak.

Isabelle her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek ve ağladığını herkese ilan ettiğine emin olmak için sahnede dolaşıyor. Elbisesi gözüme gittikçe daha parlak görünmeye başlıyor. Retinamla birazdan vedalaşacağız.

Sırada, yarışmaya çift olarak katılmayı tercih eden Élisabeth ve Pierre var. İki âşık 1950’lerden kalma gece elbiselerinin

* “Non Je Ne Regrette Rien (Hayır Hiçbir Şeyden Pişman Değilim)” şarkısının sözleri Michel Vaucaire’e, müziği Charles Dumont’a aittir ve Édith Piaf tarafından seslendirilmiştir. S.E.M.I. izniyle yayınlanmıştır, Paris, Fransa. (ç.n.)

içinde, büyük bir ciddiyetle karşı karşıya duruyorlar. Yaşlı adam sol elini karısının beline koyup yavaşça kendisine doğru çekerken sağ elini havaya kaldırıyor. Élisabeth kocasına gülümseyerek elini uzatıyor ve *Le Beau Danube Bleu* eşliğinde dans etmeye başlıyorlar.

Ara sıra birbirlerinin ayağına basıyorlar, söyleniyorlar, adımları farklı yönlere gidiyor ama buna rağmen göze çarpan tek şey aralarındaki o büyük aşk! Birkaç dakikalık dans her şeyi anlatmaya yetiyor. Pierre'in Élisabeth'in elini tutuşundaki o incelik... Élisabeth'in kendini Pierre'in kollarına bıraktığındaki o güven ve Pierre ayağına bastığı için söylenirken sesinin tınısındaki o şefkat... Bütün bunlar hataları kapatıyor. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar. Olumlu yanları bütün olumsuzlukları yok ediyor. Hareketleri kendiliğinden akıyormuşçasına uyumlu ve eşzamanlı. Her ikisi de nasıl güzel! Yıllar önce, bilinmeyen bir yolda uzun bir gezintiye çıkmak üzere birbirlerini seçmişler. Şimdi yolun sonundalar, nefes nefeseler, yorgunlar, yol üzerinde aldıkları darbelerden yaralanmışlar ama itiraf ettiklerine göre, hayatlarını tek bir kelimeyle özetleyecek olsalar bu kelime "minnettarlık" olurmuş. Haftalık seanslardan birinde Élisabeth, "Herkes hayatı boyunca birlikte olacağı insanı bulma ve hayatının sonuna geldiğinde onu ilk günkü gibi sevmeye şansına sahip olmuyor," demişti. Pierre ise, "İşte bu yüzden, hayatın bu denli kısa olmasına çok üzülüyorum. Onunla biraz daha zaman geçirebilmeyi isterdim," diye eklemişti.

Gözlerim doluyor, ağlamamak için gözlerimi kapatıyorum. Son günlerde çok ağlıyorum. Böyle devam ederse kupkuru kalacağım ve astronot yiyeceği olarak uzayda kullanılmak üzere paketleneceğim.

Diğer yarışmacılar peş peşe sahneye çıkıyor: Mina akordiyon çalıyor, Arlette gölge gösterisi yapıyor, Mohamed karakalem

resim çiziyor, Jules step dansı yapıyor. Bir süre için herkes nerede olduğunu unutuyor. Bunu sık sık tekrarlamakta fayda var.

Isabelle mutluluk sarhoşu olmuş bir hâlde, ışıklı elbisesiyle son bir kez mikrofona geliyor. Elinde olsa yanıp sönerdi. Yarışmacılar marifetlerini gösterdi, şimdi izleyicileri selamlamak üzere teker teker sahneye gelecekler ve aldıkları alkışa göre kazananlar belli olacak.

Selamlama faslı sona erdiğinde ellerimin alkışlamaktan uyuştüğünü hissediyorum. Léon tabletindeki bir uygulama sayesinde alkışların yoğunluğunu ölçmeyi teklif etmişti. Bazıları ondan böyle bir teklif gelmesini büyük bir cömertlik olarak değerlendirdiyse de buna derhâl karşı çıktı. Sonucu en doğru şekilde belirlemek için böyle bir teklifte bulunduğunu, zira hileden ve belirsizlikten nefret ettiğini açıkladı.

Katılımcılardan üçü arasında bir seçim yapabilmek için tekrar alkış istendi: Louise, Gustave ve Élisabeth ile Pierre. Nihayet bütün katılımcıların içten tebrikleri arasında Louise ve Gustave, Kral ve Kraliçe Tamaris seçildiler. Isabelle seçilmelerinin sembolü olan kemerlerini hemen taktı ve bir konuşma daha yapamadan edemedi.

“Bu olağanüstü an için hepinize çok teşekkürler. Alevi, acılı kalplerimizde daima yanmaya devam edecek olan unutulmaz Yaşlılar Kraliçesi’ne yaraşır bir anma oldu. Dedikleri gibi, hayat bu! Yarışmayı kazanmayı hak eden Louise ve Gustave’ı tebrik ediyorum!”

Sahnenin kenarında dikilen iki galibi birkaç saniye süzdükten sonra devam ediyor:

“Ne şekerler, değil mi? Hayır ama bu ikisinin arasında bir şeyler döndüğü çok belli, öyle değil mi?”

Louise’in gözleri kocaman açılıyor. Gustave yürütecine kadar kızarıyor. İzleyiciler arasında bir huzursuzluk oluyor.

“Doğru ama!” diye devam ediyor. “Tamam, birbirlerinden çok farklılar. Louise daha ağırbaşlı bir insan, Gustave osuruklu şakaları seviyor ama boşuna zıt kutuplar birbirini çeker dememişler. Hadi bize hayaller kurdurun! Öp! Öp! Öp!”

El çırparak izleyicilerin de kendisine katılmasını işaret ediyor. Gelgelelim izleyicilerden hiçbir tepki gelmiyor. Buna rağmen herkesin şaşkın bakışları altında Louise, Gustave’a bakıp gülümsüyor ve dudaklarını uzatıyor; Gustave’ın dudaklarına kondurduğu öpücüğe bakılırsa bunu ilk defa yapmıyorlar.

Birden alkış yağmuruna tutuluyorlar. İzleyiciler heyecan içinde. Marine, Greg ve ben “Oleey!” diye bağırıyoruz, sanki maçı kazandıran son gol atılmış gibi.

Yarışma için bundan daha iyi bir kapanış ve Maryline için bundan daha anlamlı bir anma töreni düşünülemezdi. Yukarıda kendine rahat bir koltuk bulmuşsa şayet, eminim Helmut ile birlikte mutlulukla dans ediyorlardı.

BÖLÜM 41

Planımız harikaydı. Dolayısıyla bir B planına ihtiyaç duymadık. Doğruyu söylemek gerekirse detaylandırmak epey zamanımızı aldı. Eski sevgilisinin düğününü mahvetmeden, Marine'in egosunu tamir edecek bir intikam planı bulmak için bütün bir gece düşünmemiz gerekti. Greg ve ben vazgeçirmemiş olsaydık, davetliler düğünün ortasına dalan bir yabandomuzu ailesiyle burun buruna geleceklerdi veya solucan yiyeceklerdi veya arabalarının sileceklerinde zıplayan bir pipi bulacaklardı. DJ'in kaçırılması veya gelinliğin bu iş için özel olarak eğitilmiş yarasalar tarafından parçalanması fikri de söz konusuydu. Yani Marine son derece formundaydı.

Nihayet alışılmıştan bir hayli farklı bir düğün hediyesi vermek konusunda hemfikir olduk. Senaryo çok basitti: Düğünün yapıldığı salona bir şekilde girecek ve hediyemizi bıraktıktan sonra elimizi kolumuzu sallayarak ayrılacaktık. Bu kadar basitti. Planı uygulamaya koymak için ben seçildim. Çünkü beni kimse tanımıyordu ve Marine'in söylediğine göre çok tipik bir fiziğim vardı. Derhâl bunu iltifat olarak söylediğini, bunun evrensel bir güzelliğim olduğu anlamına geldiğini belirterek gafını düzeltmeye çalıştı. Öyle olsun... Paketi açınca Guillaume'un

yüzünün alacağı ifadeyi görmek için hediyeı bırakıp çıktıktan sonra pencerelerden birinin altında saklanıp bekleyecektik.

Marine bize de sürpriz olması için paketin içinde ne olduğunu söylemeyi reddetti. Sadece Guillaume'u rahatsız edecek bir şey olduğunu, ancak ne düğünü mahvedecek ne de geline zarar verecek bir şey olduğunu söylemekle yetindi. Paketin içinde bir bomba olmadığına emin olduktan sonra onayımızı verdik. Bulduğumuz fikir o kadar dâhiyaneydi ki bunu kutlamak için üçüncü şişeyi açtık.

Saat, akşam dokuza geliyor. Hava karanlık ve soğuk. Saatlerdir kirlı bir pencerenin ardında, düğün salonunun arka duvarının dibindeki çukurda saklanıyoruz. Planımız ilk baştaki gibi gözü-müze harika görünmüyor artık. Gelinle damadın salona girişine, nikâh şahitlerinin konuşmalarına, kadeh kaldırma merasimine, grup fotoğrafı çekirme kısmına, akşam yemeğı faslına, iki animasyona ve bir slayt gösterisine tanık olan davetsiz misafirleriz. Bu aşamada doz aşımından ölmek üzereyim. İleride biri beni bir düğüne davet ederse kendisine düğün pastasının üzerindeki plastik süsleri yedirebilirim. Ne var ki hediyeler açılmadıkça, Marine yerinden kııldamamaya kararlı görünüyor.

Onu ikna etmeye çalışıyorum:

"Marine, belki de hediyeleri yarın açacaklardır veya gecenin sonunda. Daha sırada düğün pastası var, açılış dansı var, sonra herkes dans edecek ve hatta başka animasyonlar bile vardır. Beklemek istediğıne emin misin?"

"Kesinlikle. Bütün bunları boşuna yapmadık herhâlde!"

Greg bana bakarak omuz silkiyor. Benim tarafımı tutacağını zannetmiyorum. Hatta Marine istediğı takdirde bütün Biarritz'i kışında bir kuş tüyüyle çırlıçplak dolaşabileceğine

eminim. Çaresiz, sırada hediye paketlerini açma faslı olmasını umarak ellerimi biraz olsun ısıtmak için avuçlarıma üflüyorum.

Bu yaptığım, bir dua olarak değerlendirilmiş olmalı ki az sonra herkes para kesesinin ve hediyelerin durduğu masanın etrafında toplanıyor. Marine'in beyaz bir kâğıtla paketlediği hediye de orada, ortalıktan tüymeden önce bıraktığım yerde duruyor. En önde duran gelin ve damadın yüzünde güller açıyor. Marine'in bu görüntüye nasıl katlanabildiğini merak ediyorum doğrusu. Sevdiğin erkeğin bir başkasıyla mutlu olduğunu bilmek ayrı, onların mutluluğuna bizzat şahit olmak ayrı... Öpüştüklerini, sarıldıklarını, fısıldayıp gülüştüklerini, birbirine eş giysiler giydiklerini, tebrikleri kabul ettiklerini, hayat hikâyelerini anlatan slayt gösterisi sırasında ağladıklarını ve gözyaşlarını öpücüklerle sildiklerini görmek tam bir işkence olmalı! Şu an, orada olması gereken kendisiydi. Bu yüzden intikamını almadan gitmek istememekte haklı.

Paketler açılıyor. Üzerine çiftin isimleri işlenmiş çarşaflar, gümüş sofra takımları, birbiriyle uyumlu pijamalar... Yeni evli çift, açılan her paketle sevinç çığlıkları atıyor. Bir sofra takımı görünce kendini kaybetmek için gerçekten mutlu olmak gerekir, değil mi?

Gelin küçük beyaz paketi eline alıyor. İçinde ne olduğunu anlamaya çalışır gibi sallıyor. Kutudaki umarım bir hayvan değildir. Damat kurdeleyi çözüyor. Herkes fotoğraf makinesi elinde hazır bekliyor. Greg koluyla Marine'in omuzlarını sarıyor. Marine'i bir titreme alıyor. Beni de! Kutunun kapağı açılıyor. Gelin kutudan bir parça beyaz dantel çıkarıyor.

"Bir külot mu?" diye haykırıyorum. "Harika fikrin bir külot muydu yani?"

"Bana hediye ettiği ilk külot," diyor gözünü sahneden

ayırmadan. “Önemli günlerde hep o külotu giyiyordum, mutlaka hatırlayacaktır.”

Gelin sevinç içinde elindeki külotu havaya kaldırıp herkese gösteriyor. Guillaume hiç bozuntuya vermiyor. Davetlilerden biri, büyük ihtimalle ahmak bir amca, bağırarak el çırpıyor: “Külot! Külot!” Diğer davetliler de ona katılıyor, gelin gülmeye başlıyor ve eğilip kabarık gelinliğinin eteklerini kaldırarak beyaz iç çamaşırını giymeye çalışıyor. Bitirdiğinde, başta kocası olmak üzere herkes alkışlıyor. Gelin, içinde Marine’in egosu olan beyaz kutuyu kapatıyor.

Marine bozulduğunu saklamaya çalışarak, “Bilseydim yıkamazdım,” diyor.

Greg, “İyi misin?” diye soruyor.

Pencereden uzaklaşırken, “Hı hı...” diye cevap veriyor. “Hadi, gidiyor muyuz? Ben size zıplayan pipileri yapalım demiştim, değil mi?”

Evet, en iyisi gitmek. Bu işkenceye daha fazla katlanmaya gerek yok.

Arabaya gitmek üzere duvar boyunca yürürken açılış dansının müziği başlıyor. Birazdan sıcak odama kavuşacağım için mutlu olmam gerekirdi. Ama öfkeliyim. İntikam fikrini ortaya atan bendim. Şimdi de Marine benim yüzümden üzülüyor. Çenemi tutmuş olsaydım bütün günü onları düşünerek geçirse de, nasıl olduklarını düşünmeye ve gözünde canlandırmaya çalışsa da, hayal ve fantezi kursa da en azından onları görmemiş olacaktı. Şu an acı çekiyorsa bunun sorumlusu benim! Elimizi kolumuzu sallayarak gidemeyiz. Onun yerine intikam alamasam da moralini düzeltecek bir şeyler yapabilirim.

Greg’i kolundan çekip kulağına bir şeyler fısıldıyorum. Gülererek başını sallıyor. Birden düğün salonunun kapısına doğru koşmaya başlıyoruz.

Giderken, “Marine, gözlem mahalline geri dön!” diye bağı-
rıyorum. “Salondan çıktığımızı görünce de arabaya doğru koş-
maya başla!”

Hoparlörden U2’nun *One* parçası duyuluyor. Davetliler dans
pistinin etrafında daire olmuş. Salona girdiğimizde kimse bizi
fark etmiyor. Korkudan bacaklarım titriyor, geri dönmek istiyoy-
rum ama salonun arka tarafındaki pencerenin altında bekleyen
Marine’in gölgesini görüyorum. Bir süre için beynimi bekleme-
ye alıp bedenimi otomatik pilota bağlıyorum. Greg’le kol kola
girip dairenin ortasına dalıyoruz ve birbirlerinin kollarında
dünyayı unutmuş bir hâlde dans eden gelinle damadın yanında
bitiveriyoruz.

İlk başlayan Greg oluyor. Davetlilerin şaşkın bakışları altın-
da kollarıyla geniş daireler çiziyor, kıcını sağa sola sallıyor, ba-
caklarını çaprazlaştırıp el çırpıyor. Diskoyla ördek dansı arası
bir şeyler yapıyor. Tam kendisine Fransız kankan dansıyla eşlik
etmeye başladığım sırada gelinle damat orada olduğumuzun
farkına varıyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar utandığımı ha-
tırlamıyorum. Hiç bu kadar güldüğümü de... Dans pistini boy-
dan boya bir ceylan –ya da bir kütük– gibi sekerek geçmeye baş-
lıyorum, aynı anda Greg aksel atlayışını deniyor. Gelinle damat
dans etmeyi bırakıyor, müzik kesiliyor, aşk acısı çeken arkadaş-
mızın şanına yakışır bir final sunmak için birkaç saniyemiz var.

Greg’e, “*Dirty Dancing*’i izlemiş miydin?” diye bağırıyorum.

Anlıyor ve kahkahayı basıyor.

Ahmak amca bana doğru yaklaşırken ben, bir dizini yere
koyan Greg’e doğru koşuyorum. Yaklaşık bir metre mesafeden
ayak uçlarımda yükselip havada uçmaya başlıyorum. Gelmiş
geçmiş en güzel kaldırma hareketini sergileyeceğiz. Bir kuş
kadar, bir tüy kadar, bir bebek kadar hafifim; havaya atılan bir

krep gibiyim! Ama yavaşça Greg'in kolları arasına konacağım yerde, hedefi on ikiden vuran bir ok hızıyla ona çarpıyorum. Yalpalayıp düşüyor ve kendimizi, şaşkınlıktan ağızları bir karış açılmış gelinle damadın ayaklarının dibinde buluyoruz.

Artık gitme zamanı geldi!

Biz ne kadar neşeliysek kendileri de o kadar öfkeli bir grup davetli, peşimiz sıra gelirken koşarak dışarı çıkıyoruz. Marine bizi arabada bekliyor. Gülmekten iki büklüm olmuş, karnını tutuyor ve gözlerinden yaşlar geliyor. Başardık! Arabanın içinde zevkten tepiniyoruz; Greg gaza sonuna kadar basarken, Marine ikimize binlerce kez teşekkür ediyor. Gelinle damadın arabasının önünden geçerken gözüme bir şey çarpıyor: Arabanın üzerindeki çiçek ve saten kurdeleler arasında, silceklerin üzerinde iki adet zıplayan plastik pipi görüyorum.

BÖLÜM 42

Bu sabah kardeşimden bir SMS aldım: “Bu akşam sana uğrayacağım, konuşmamız gereken şeyler var.”

Bu akşam maalesef Marion’un evinde olmayacağımı, dolayısıyla görüşemeyeceğimizi açıklamak için kendisini en az on kere arayıp bir o kadar da mesaj gönderdim.

Kardeşim konferanslara katılmak için sık sık Paris’e gelir. Çocukluğumuzda onun doktor olduğu, benimse daima hasta rolüne büründüğüm oyunlar oynardık; o şimdi dahiliye doktoru.

Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermedi. İş şansla bırakmayıp Marion’dan durumu idare etmesini istedim.

“Tamam, gelecek olursa onu restorana davet ederim.”

“Kesinlikle daireye girmesine engel ol yoksa orada yaşadığımı anlayacak.”

“Endişelenme tatlım, ben hallederim.”

Dolayısıyla ben de endişelenmedim. Her akşamki gibi *Plus Belle La Vie* dizisinden sonra stüdyoma giderken kardeşimle burun buruna gelinceye kadar tabii...

Ek binanın kapısının önünde durmuş cep telefonunu karıştırıyor. Kan beynime hücum ediyor. Koşarak kaçsam mı yoksa yere çömelip tortop olsam beni kaya parçası zanneder mi diye

düşünürken gözlerini telefondan kaldırıp bana bakıyor.

Yanına yaklaşp “Burada ne işin var?” diye soruyorum.

“Ben de sana aynı soruyu soracaktım,” diye cevap veriyor cep telefonunu mantosunun cebine koyarken.

Onu kollarıma alıp sımsıkı sarıyorum. Saçları burnuma de-
ğiyor, saçlarında hatıraların kokusu var. On yaşındayım. Biraz-
dan “*Moda ve Stil Oyunu*” oynayacağız, sonra dış macunu tüplü
sakızlardan çiğneyerek televizyonda çizgi film izleyeceğiz ve
yemekten önce abur cubur atıştırdığımız için anne babamızdan
azar işiteceğiz.

“Gerçekten de haberim olmayacağını mı zannediyordun?”

Kollarından ve çocukluğumdan uzaklaşıyorum. Yüzleşme
zamanı...

“Yukarı gelmek ister misin?”

“Mümkünse hayır.”

Bahçenin dibindeki bankta oturup konuşuyoruz. Gri gökyüzü
dalgalarla birleşiyor karşımızda. Rüzgâr oldukça sert esiyor ve
bütün bunlarda neredeyse insanın içini rahatlatan bir uyum var.
Carole’un yüzünden iyi gününde olmadığı anlaşılıyor.

Yüzüne bakmaya cesaret edmeden, “Nasıl haberin oldu?”
diye soruyorum.

“Marc.”

“Marc mı? Nasıl yani?”

“Dün muayenehanemi aradı. Sana ihanet etmek istemedi-
ğini ama senin için endişelendiğini söyledi. Depresyonda oldu-
ğunu ve sana yardım etmek için bir şeyler yapmazsa kendisini
suçlu hissedeceğini söyledi.”

“Tabii, ne demezsin! Hıyar herif!”

“Evet, ben de aynı şeyi düşündüm. Neyse, açıklayacak
mısın?”

Her şeyi anlatıyorum: Babamı, onu ne kadar özlediğimi, acı çektiğimi, Maminu'yu, Marc'ı, kaygıyı, boşluğu, taşkınlıkları, artık orada evimde hissetmediğimi ve hayatımı boşa harcadığıma dair hissettiğim duyguyu... Gördüğüm iş ilanını, düşünmeden işe başvurmamı... Ona her şeyi açıklamak isteme arzum ama susma ihtiyacımı... Buradaki hayatımı... Tekrar doğru yolu bulduğum duygusunu... Gözlerini boşluğa dikmiş tek bir kelime dahi söylemeden beni dinliyor. Elleri "her an kalkıp gidebilirim" der gibi çantasına sımsıkı yapışmış vaziyette. Konuşmamı bitirdiğimde bakışıyoruz. Yüzünde tek bir işaret, hislerine dair bir iz arıyorum. Ama her şeyi sıkı sıkıya kilitlemiş. Duygulara geçiş yok.

"Ne kadar zamandır buradasın?"

"Dört aydır."

"Dört ay... Annem bilmiyor mu?"

"Hayır, bilmiyor."

"Peki, ne kadar daha saklamayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri bir hayli yol kat ettim ama buna henüz hazır değilim."

Birden, "Neden korkuyorsun Tanrı aşkına?" diye bağıyor. "Seni ona gerçeği söyleyemeyecek kadar korkutan şey ne? Kaybettiğin zamanın farkında mısın? Kaybedilen zamanın telafisi olmadığını çok iyi biliyoruz artık!"

Başımı önüme eğiyorum.

"Biliyorum... Önceden planlanmış bir şey değildi, ben sadece kaçmak istedim. Sadece, peşimden gelmeyeceğini umarak bu mutsuzluğa terk ettim. Buraya geldiğimde son derece umutsuzdum. Bunun büyük bir hata mı yoksa bir çıkış yolu mu olduğuna emin değildim. Duygularımı aylar boyunca gırtlığımdaki bir yumrunun içine hapsettim. Her sabah günü nasıl geçireceğim korkusuyla uyandım. Uyuduğum zamanlar dışında iyi hissettiğim tek an, sabahları uyandıktan sonra, beynimin henüz

işlemeye ve dolayısıyla hayatımı hatırlatmaya başlamadığı o birkaç saniyelik zaman dilimiydi. Sonra gerçekler geliyordu. Birkaç haftadır gırtlığımdaki o yumrunun kaybolduğunu hissediyorum, bu yüzden doğru bir seçim yaptığımı düşünüyorum.”

Bakışları yumuşuyor, en azından bana öyle geliyor. Öyle olmasını umuyorum.

“O hâlde ne mutlu sana, Ju. Gerçekten kendini daha iyi hissetmenin yolunu bulduysan buna çok memnun olurum. Ama sana çok öfkeliyim. Gerçekten çok kızgıyım. Kahretsin, biz bir aileyiz! Birbirimize bağlı olduğumuzu sanıyordum! Babam öldüğünden beri beni arayıp sormadığın için zaten kızgındım. Eskiden her hafta telefon eder, her fırsatta gelirdin, hayatında neler olup bittiğinden haberimiz olurdu, senin de bizim hayatımızdan... Kendi kendime, bunun senin olup biteni atlatma tarzın olduğunu, ben farklı davranıyor olsam da senin yalnız kalma ihtiyacına saygı göstermem gerektiğini düşünmüştüm. Seninle paylaşmayı istediğim öyle çok şey oldu ki! Hem kendi üzüntümü hem de annemin üzüntüsünü sırtlamaya çalışırken kendimi çok yalnız hissettim. Bu sana sürpriz gibi gelebilir ama annem de acı çekiyor. Yanında olsaydık hiç fena olmazdı, biliyor musun? Sana yardım edemiyor olmak da beni çok üzdü. İyi olmadığını görüyordum ama sen sana yardım etme girişimlerimi hep geri çevirdin. Öyle olsun... Herkes kendi acısıyla elinden geldiğince baş etmeye çalışıyor. Yanında olamasak da önemli olanın senin iyiliğin olduğunu düşünmüştüm. Nasıl olsa bir gün yeniden bir araya geliriz diye düşünmüştüm. Eskiden olduğu gibi. Ama sonra dört aydır burada olduğunu öğreniyorum. Bu kadar yakınımızda...”

Derin derin iç çekiyor.

“Julia seni seviyorum. Seni bütün kalbimle seviyorum ve bu asla değişmeyecek. Ama içimde bir şeylerin kırıldığını bil. Beni

hayal kırıklığına uğrattın ve bunun bir gün geçeceğinden hiç emin değilim.”

Şaşkınlıktan dilim tutuluyor. Kardeşimin sözleri bende kırbaç etkisi yaratıyor. Cevap vermeye dahi güç bulamıyorum. Şoktayım, donup kalıyorum. Oysa ki ona söyleyebileceğim çok şey var. Böyle hassas bir dönemden geçerken bana bu kadar korkunç şeyler söylediği için asıl bencil olanın kendisi olduğunu, kendimi nasıl istersem öyle korumaya hakkım olduğunu, onun kadar olmasa da annemle ilgilendiğimi söyleyebilirim. Onunla tartışıp durumu aleyhime çevirmek için kötü niyetle başvurabilirim. On yaşında yaptığımız gibi parmaklarımı arkamda çapraz yapıp yanıldığını dair yeminler edebilirim. Ama bunu yapamıyorum. Çünkü artık on yaşında değiliz. Çünkü biliyorum ki kardeşim sonuna kadar haklı...

Ayağa kalktığı anda, hatamı telafi etmem için bana zaman tanımak ister gibi durup mantosunun yakasını kaldırdığında, beni o hâlde havanın kasvetiyle baş başa bırakıp arkasını döndüğünde ve gitmeden hemen önce son okunu fırlattığı anda hiçbir tepki vermeden öylece kalıyorum:

“Eminim babamın mezarına dahi gitmemişsindir.”

Haziran

“Hayata yeniden gelecek olsam hiçbir şeyi değıştirmezdım,
sadece gözümü daha iyi açardım.”

Jules Renard, Journal

BÖLÜM 43

Huzurevine yeni gelen kiracının adı Rosa. Yaşlılar Kraliçesi'nin stüdyosunda kalacak. Neredeyse şeffaf olan derisiyle tezat oluşturan siyah, kısa saçları var. Burada kalıp kalmayacağından emin olmadığını söylerken r harfini yuvarladığını fark ediyorum. Masamın karşısındaki sandalyede, yanında oturan kızı başını eğmiş, elindeki mendili çekiştirip duruyor. Huzurevine yeni gelen bir müşteriyle ilk görüşmem olmasına rağmen, bu işi hiç sevmediğimi şimdiden söyleyebilirim.

Kızı, “Düşüp kalçasını kırdı,” diyor. “İki hafta hastanede yattı, sonra bir ay rehabilitasyon merkezinde kaldı ama yürümekte hâlâ biraz zorlanıyor. Kendi evi iki katlı olduğundan orada kalması mümkün değil. Ben Toulouse’da yaşıyorum, yanıma almak istedim ama kendisi Bask Bölgesi’ni terk etmek istemiyor.”

“Ben buradayım!” diye sözünü kesiyor yaşlı kadın. “Benden üçüncü tekil şahıs kipiyle bahsetmek zorunda değilsin!”

“Rosa, istemiyorsanız kimse sizi burada yaşamaya zorlayamaz,” diyorum. “Burası bir hapisane değil. Huzurevimizdekilerin mutluluğu bizim en önemli önceliğimiz. Size karşı dürüst olacağım: Alışmak için zamana ihtiyacınız olacak, biz de burada kendinizi evinizde hissetmeniz için elimizden geleni yapacağız.”

“Benim evim değil ve asla da olmayacak. Ama kızım dünyanın öbür ucunda yaşamaya karar verdiğine göre başka seçeneğim yok sanırım.”

“Anne, Toulouse iki saatlik yol, abartma lütfen!”

Hiç istifini bozmadan, “Müdür bir süre deneyebileceğimi söyledi,” diyor. “Ay sonuna kadar kalıp deneyeceğim, sonrasına bakarız artık.”

“Çok iyi bir fikir,” diyorum. “Bugün mü taşınyorsunuz?”

Kızı, “Evet, eşyaları arabada,” diyor. “Müdüre hanım hemen bugün boş stüdyoya yerleşmesini tercih ediyor, ayrıca ilk günler kendisini yalnız hissetmemesi için ek binadaki stüdyolardan birinde bir yakınının kalabileceğini de söyledi.”

“Burada mı kalacaksınız? Harika bir fikir!”

“Hayır, ben değil. İşim gereği Toulouse’a dönmek zorundayım. Ama oğlum bir hafta anneannesinin yanında kalacak, birazdan burada olur. Birbirlerine çok bağlılar. Londra’da yaşıyor ama her fırsatta gelip kendisini ziyaret ediyor. Önümüzdeki hafta sonu tekrar geleceğim ve her gün telefonla arayıp haberlerini alacağım.”

Rosa dilini şaklatıyor.

“Yine benden sanki burada değilmişim gibi bahsetmeye başladın!”

Léon’la haftalık seansa gitmek üzere yanlarından ayrılmadan önce onlara otoparka kadar eşlik ediyorum. Anne-Marie ve Greg arabadaki eşyaları taşımalarına yardım etmek için otoparkta bekliyor. İhtiyaçları olursa yardıma hazır olduğumu belirttikten sonra tam yanlarından ayrılacağım esnada binanın önünde bir taksi duruyor ve içinden genç bir adam iniyor. Rosa bastonuyla ayağını sürüyerek ona doğru ilerliyor.

“Geldin mi tatlım! Yolculuğun iyi geçti mi?”

Anneannesine sarıldıktan ve geç kaldığı için sitem eden annesini yanaklarından öptükten sonra gülümseyerek yanımıza geliyor.

“Merhaba, ben Bayan Goncalves’in torunuyum.”

“Merhaba, Anne-Marie, huzurevi müdürüyüm,” diyor elini uzatarak. “Burada siz mi kalacaksınız?”

“Evet. Telefonda stüdyolardan birinde kalabileceğimi söylemiştiniz. Sekiz gün kalmayı düşünüyorum.”

“Harika! Benimle gelin, sizi Isabelle’le tanıştırayım. Size merkezimizi gezdirir.”

Anne-Marie; sol kolunda anneanesi, sağ kolunda annesi ile peşi sıra yürüyen genç adamla birlikte binadan içeri giriyor. Greg bana bakıyor.

“Neyin var?” diye soruyor.

“Bir şeyim yok, neden sordun?”

“Çünkü gülümsüyorsun.”

Ah, evet! Gülümsüyorum.

“Hmm... Nedense önümüzdeki haftanın son derece enteresan geçeceğini hissediyorum,” diyerek kapıya doğru yöneliyor.

Bense suratımdaki şapşal ifadeyle orada tek başıma kalıyorum.

BÖLÜM 44

Léon'un stüdyosuna girdiğimde yalnız olmadığını görüyorum. Oğlu pencerenin yanında oturuyor. Kendisiyle daha önce pek çok defa karşılaştım, babasının aksine son derece kibar ve güller yüzlü bir adam. Ama babasıyla ortak bir yanı var: Görünüşe bakılırsa, ikisi de aynı estetik cerrahına gidiyor. Yüzü bir klozet kadar düz. Göz kırpınca ayak parmaklarının yukarı kalktığına eminim.

Léon'a, oğluyla daha çok vakit geçirebilmesi için isterse sean-sımızın saatini değiştirebileceğimizi söylüyorum. Başını sallıyor.

"Oğlumun yanımda kalmasını tercih ederim."

"Harika!" diyerek tahta sandalyeye yerleşiyorum. "Bugün nasılsınız bakalım?"

Daha önce kendisinden hiç duymadığım zayıf bir sesle, "İdare eder," diyor.

"Pek iyi değil gibisiniz, özellikle bahsetmek istediğiniz bir konu var mı?"

Başını önüne eğerek, "Bunun iyi bir fikir olup olmayacağından emin değilim," diyor.

Oğlu, "Çıkmamı ister misin?" diye soruyor.

"Hayır hayır, senin de burada olman iyi olur. Sadece... sonra başımın belaya girmesini istemiyorum."

“Bize her şeyi söyleyebilirsiniz,” diyorum merak ederek.

Léon’u hiç bu kadar kırılgan görmemiştim. Her an ağlayacakmış gibi duruyor.

Sonunda, “Tamam... Burada çok mutsuzum,” diyor. “Uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum ama ne yaparsam yapayım asla yeterli olmuyor. Herkes beni dışlıyor, herkes bana kötü davranıyor. Kendimi yalnız hissediyorum. Çok yalnız...”

Vay canına! Aktör Léon. Neredeyse inanacağım, alkışlamak için kendimi zor tutuyorum. Oğlu şaşkınlık içinde, gözleri fal taşı gibi açılmış. Yani... her zamankinden daha fazla açılmış demek istiyorum.

Oyununa devam etmesi için tuzağına düşmeden susup bekliyorum.

“Oysa ben herkese karşı nazik davranıyorum, bu davranışları hak etmediğimi düşünüyorum. Sanırım her grupta mutlaka ezilen biri oluyor, burada da ezilen benim. Öyle olsun, zaten dertlerim yakında sona erecek.”

Öksürmeye başlıyor. Hamlet sanki!

Oğlu şaşkınlıkla, “Ama bana bundan daha önce hiç söz etmedin!” diyor.

“Seni endişelendirmek istemedim, oğlum. Yaşlı babanın dertleriyle uğraşamayacak kadar meşgul olduğunu biliyorum. Ama artık dayanacak gücüm kalmadı, daha fazla saklayamayacağım.”

“Haklısınız,” diyorum. “Kıskançlıktan başka ne olabilir ki? Sizin gibi hoş bir insanı kıskanıyorlardır tabii Léléciğim...”

Léon başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Dalga geçtiğimi anladı. Ve savaş başlıyor.

“Bilemiyorum, kıskanacak bir şeyim de yok ki! Öyle zor ki ben hayatımın son zamanlarını beni seven insanların yanında geçirmeyi umuyordum. Bunun yerine herkes bana karşı tavır alıyor, bense

herkese karşı tek başımayım. Geçen gün takma dişlerimi bile sakladılar. Üstelik çalışanlar da dahil olmak üzere herkes güldü.”

Oğlunun rengi atıyor.

“Çalışanlar mı?” diye bağıyor. “Çalışanların huzurevi sakinleriyle alay ettiğini mi söylüyorsun?”

Léon sırtını kamburlaştırıp başını önüne eğiyor. Kurban rolünü gayet iyi beceriyor. Neredeyse hâline acıyacağım.

“Huzurevi sakinleriyle değil, sadece benimle alay ediyorlar.”

Evet, neredeyse...

“Bir bilsen,” diye devam ediyor. “Hiçbir etkinliğe çağırılmıyorum, oysa her gün bir etkinlik oluyor.”

Ayağa fırlayıp ona bağtırmamak; oğluna babasının yalan söylediğini, asıl onun etkinliklere katılmadığını söylememek için kendimi zor tutuyorum. İçimden, Léon’u Ikea dolapları gibi parçalara ayırmak geliyor. Ama bunu yapmam için can attığını bildiğimden, ona bu zevki yaşatmamaya karar veriyorum.

“Bütün bunların farkında değildim, çok üzgün olduğumu bilmenizi isterim. Bu duruma derhâl bir çare bulacağımıza emin olabilirsiniz. Bundan böyle sizin katılımınız olmadan hiçbir etkinlik düzenlenmeyecek. Adınız bütün etkinliklere doğrudan yazılacak ve bir personelimiz özel olarak odanıza gelip sizi etkinliğin yapıldığı yere götürecektir.”

Oğlu, “İyi bir fikir, her ne kadar daha önceden düşünülmüş olması gerekse de!” diye yorumda bulunuyor.

“Bu tamamen benim hatam. Babanızın burada mutsuz olduğunu bilmiyordum. Léon, diğerleriyle yakınlaşmanızı kolaylaştırmak için sizin de katılacağınız küçük arkadaş grupları oluşturmayı önerebilirim. Bu, hem diğer huzurevi sakinleriyle daha kolay diyalog kurmanızı hem de onların sizi daha iyi tanımasını sağlayacaktır. Ne dersiniz?”

Sanki bütün ailesinin yasını sırtında taşıyormuş gibi sırtı kambur bir şekilde, öylece kıpırdamadan oturuyor. Biri, rolünü fazla abarttığını söyleyebilir mi acaba?

Oğlu, “Baba, ne diyorsun?” diye ısrar ediyor.

“Evet, evet,” diye inliyor. “Zaten dediklerini yapmayacaklarını adım gibi biliyorum.”

Oğlu, “Ne demek istiyorsun?” diye soruyor.

Léon başını sallıyor.

“Söyleyemem...”

“Léon, rahatça konuşabilirsiniz. Bunun hiçbir sakıncası yok.”

Gözlerini kaldırıp bana bakıyor, derin bir iç çekip çakmak gibi gözleri ve titrek sesiyle konuşmaya başlıyor.

“Haftalık seanslar sırasında söylediklerimi dinlemek yerine cep telefonuyla oynayan bir psikoloğa ne kadar güvenebilirim, bilmiyorum.”

Dilim tutuluyor, şok geçiriyorum. Oğlu da aynı durumda. Suratı titriyor. Çenesi her an düşecekmiş gibi sallanıyor.

Bir cevap vermem, açıklama yapmam, oğluna işin aslını anlatmam; babasının korkunç biri olduğunu, kendini herkes-ten soyutladığını söylemem gerekirdi. Ama Léon’un bu küçük oyunlarından artık bıktım ve onun o hırçın görüntüsünün altında kuzu gibi bir adam olduğunu düşünmem de çok uzun zaman önceydi. Yaşlıların farklı bir tür olmadığına dair bir kanıt daha. Tıpkı diğer yaştaki insanların arasında olduğu gibi yaşlıların arasında da zayıf bir halka oluyor işte. Nihayet ayağa kalkıp eşyalarımı topluyor ve tek kelime dahi etmeden odasını terk ediyorum. Bundan böyle Léon haftalık ziyaretlerimi unutabilir.

Ben de onun o aptal suratını...

BÖLÜM 45

Her cuma olduğu gibi, bu öğlen de menüde balık-pilav ikilisi var. Kantinde yemek yemenin avantajı, bir sürprizle karşılaşma riskinin olmaması. Yemekler her gün bir önceki günkü kadar berbat oluyor: yağsız, tuzsuz ve tatsız. Özellikle bugün o kadar kötü ki dişlerimin söküleceğini hissediyorum.

Marine, “Torun hiç fena değil,” diyor.

Greg, “Julia zaten gözüne kestirdi,” diye homurdanıyor.

“Saçmalıyorsun!” diyorum. “Huzurevi sakinlerinden birinin torununa yaklaşamazsın, sütyenin askılarını kopartacak bakışlara sahip olsa bile...”

Marine pilavıyla boğulma tehlikesi geçiriyor, Greg iç çekiyor.

“Bir de erkeklerden şikâyet edersiniz. Siz onlardan betersiniz.”

Marine, “Kıskanç,” diyor.

“Yok artık! Kıskanmamı gerektirecek bir durum yok ki. Benim bakışlarım da külot lastiklerini koparıyor.”

Gülmekten katılıyoruz. Masanın öbür ucundan Isabelle lafa giriyor:

“Raphaël'den mi bahsediyorsunuz?”

Bütün personel bize bakıyor. Isabelle kaşlarını havaya kaldırmış cevap bekliyor. Isabelle iyi bir kız ama bu, onun bir tuvalet fırçası kadar zeki olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

“Raphaël?” diyorum.

“Evet, yeni gelenin torunu,” diyor çenesiyle yan masayı işaret ederek.

O; Louise, Élisabeth, Gustave, Léon ve Pierre ile aynı masada, anneannesinin yanında oturuyor. Yemeğin başından beri masadan gelen kahkahalara bakılırsa herkes bu genç adama ısınmış görünüyor. Raphaël... Güzel isim.

Marine, “Hiç de değil,” diye cevaplıyor. “Söylesene, sen hep böyle başkalarının konuşmalarını mı dinlersin?”

Isabelle, “Hayır canım, istemedim...” diye geveliyor. “Sadece Julia’ya bir soru sormak istiyordum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Buradan ayrılınca çalışacağın başka bir iş buldun mu diye soracaktım.”

“Henüz bulmadım ama daha sözleşme süresinin yarısında-
yım. İş aramak için önümde dört aydan fazla bir süre var, açık-
çası bunun için endişelenmiyorum.”

“Öyle mi? Bu kadar emin olmasan iyi olur,” diyor ekmeğin-
den bir lokma ısırırken. “Burada iş bulmak o kadar kolay değil,
fazla seçenek yok. Yerinde olsam hiç beklemezdim.”

Marine sözünü kesiyor:

“Anne-Marie senin işini Julia’ya önerdiğini söylemedi mi?”

Omuzlarını kaldırıp “Saçmalıyorsun,” diyor.

Yanında oturan Anne-Marie kafasını tabağından kaldırıyor.

“Doğru söylüyor. Ben de tam bugünlerde sizinle bu konuyu konuşmayı düşünüyordum, sanırım Julia harika bir resepsiyonist olur.”

Isabelle lokmasını çiğnemeyi bırakıyor. Suratının beyazlığına bakılırsa yaşamayı da bırakmış gibi görünüyor. Ölümünden sorumlu olmak istemeyen müdüre hanım içini rahatlatıyor.

“Şaka yapıyoruz Isabelle, şaka!”

Yanaklarına tekrar hayat geliyor. Damlalara bakılırsa gözlerine de.

“Bana böyle şakalar yapmayın, ben çok hassas bir insanım,” diye hıçkırıyor. “Offf! *Enfraktüs* geçireceğimi zannettim.”

Kimse hatasını yüzüne vurmuyor, zaten bir hafta kendine gelemeyecek. Masalardan birinden aniden sesler yükseliyor. Ayrılmaz ikili Lucienne ve Mina tartışıyorlar. Bugün yemek servisinden sorumlu olan Moussa ve Sarah, nafile bir çabayla ikisini de sakinleştirmeye çalışıyor. Birbirlerine etmedikleri laf kalmıyor.

Lucienne, “Sana güvenemeyeceğimi biliyordum moruk kaltak!” diye köpürüyor. “Babybel’imi çaldın!”

“Kaltak mı? Arsıza bak! Güzel değilsin bari nazik ol!”

“Sen benim osteoporozuma dua et, yoksa senin ağzını burununu dağıtırdım!”

Mina, “Sen de yoluma çıkmamaya bak, yoksa seni ezer geçirim!” diye bağırarak tekerlekli sandalyesiyle uzaklaşıyor.

Kantin hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Huzurevi sakinleri ve çalışanlar, herkes sus pus olup gösteriyi izliyor. Mina dışarı çıkınca herkes yeniden konuşmaya başlıyor. Rosa torununun kulağına bir şeyler fısıldıyor. Hiç kuşkusuz, “Beni bu deliller evinden derhâl çıkar,” diyordur. Torunu yanağına bir öpücük kondurup ayağa kalkıyor, o kapıya doğru ilerlerken ben de attığı her adımda kot pantolonunun hareket eden arka ceplerini süzüyorum.

* Bir çeşit peynir. (e.n.)

BÖLÜM 46

Marine ile sigara içmek için dışarı çıktığımızda Raphaël'i bir bankta oturmuş sigara içerken görüyoruz.

Marine çakmağını çakarken, "Gidip konuşsan iyi olur," diyor.

"Neden gidip konuşacağım ki?"

"Çünkü senin için bu. Pek iyi görünmüyor, sanırım konuşmaya ihtiyacı var."

Onu inceliyorum. Bankın tepesine oturup ayaklarını banka koymuş, dirseklerini de dizlerine dayamış. Gözleri uzaklara bakıyor, düşüncelere dalmış gibi. Marine haklı; insanın sevdiği bir yakınına, yaşayacağı son eve getirip yerleştirmesi çok zor olmalı. İşimi dışarıda, üstelik elimde sigarayla yapma alışkanlığım olmasa da bu kuralı bir kereliğine bozabilirim.

"Haklısın, gidip konuşacağım," diyorum sigarasının ateşiyle sigaramı yakarken.

Bir kahkaha patlatıyor.

"Vay be! Seni ikna etmek hiç zor olmadı. Greg haklıymış!"

"Nasıl yani? Greg hangi konuda haklıymış?"

"Sen bu herife ölüyorsun."

Gülerek bakıyor. Üstelik kendinden pek bir memnun.

“Siz hastasınız! Baş başa kaldığınızda benim hakkımda konuşmaktan başka yapacak şeyiniz yok mu sizin? Resimli kullanim kılavuzumu da ister misiniz?”

Gülüyor.

“Hadi, dürüst ol. Hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Aman ne bileyim ben! Sadece üç dakika ya gördüm ya görmedim!”

“Ne zaman görsen veya ne zaman ismi geçse uyuşturucu almış Mickey Mouse gibi gülümsüyorsun. Biz de uyumuyoruz herhâlde!”

“Uyumadığınız doğru ama halüsinasyon görüyorsunuz! Hoş adam evet ama hepsi bu. Kendini kontrol etmeyi bilmeyen ve önüne gelene âşık olan histerik bir tip değilim herhâlde ben. Hem sonra, daha önce de söylediğim gibi o bir müşteri. Kendisine başka gözle bakmıyorum. Üstelik buna ihtiyacı olduğu ve sadece profesyonelce davranmak için gidip kendisini dinleyeceğim.”

Çenemi dikleştirip Raphaël’in oturduğu banka doğru yöneliyorum. Marine’in yüzündeki dehşet ifadesini gözümde canlandırırken gülmek için kendimi zor tutuyorum. Bu iki çatlak beni, önlerine gelen ilk erkekle eşleştirmeye karar vermiş anlaşılan. Ama hayal kırıklığına uğrayacaklar çünkü planlarım arasında böyle bir şey yok.

Tamarişe gelmeden önce hiç yalnız olmamıştım. Önce lise aşkımlı Olivier vardı, sonra her biri iki yıl süren iki ilişkim oldu, en sonunda da Marc... Marc’ın ardından kendimi yalnız hissetmemek için yaşadığım ve çoğunu unuttuğum tek gecelik maceralar biriktirdim. Buna rağmen, o dönemki kadar yalnız olduğumu hiç hatırlamıyorum.

Buraya ani bir kararla geldim. Acildi. Kendimi kurtarmam gerekiyordu, hem de her açıdan. Bunun beklenmeyen olumlu

etkilerinden biri, insanlardan uzaklaştıkça kendime daha çok yaklaşıyor olmam.

İlk günler yalnızlığın zor olacağını düşünmüştüm. Sonra yavaş yavaş buna alıştım. Bazen biriyle olmak istiyorum elbette ama bu sadece bir istek, ihtiyaç değil. Belki de Marc'la geçirdiğim son dönemlerde, kişinin hayatını biriyle paylaşıp da aslında hep yalnız olduğunu anladım. Belki de yarını olmayan gecelerde, tanımadığım erkeklerin kollarında gelip geçici sevgiler arayarak, içimdeki boşluğu dolduramayacağımı anladım. Buraya geldiğimden beri yalnızım. Ama kendimi yalnız hissetmiyorum.

Süreç henüz bitmedi. Hâlâ tamir sürecindeyim, kalan birkaç hasarı da tek başıma onarmayı düşünüyorum. Bittiğinde, yolda karşılaşılabileceklerimden korkmadan tekrar yola koyulmak için yeterince sağlam olacağımı ümit ediyorum.

Raphaël yeni bir sigara daha yakarken yanına varıyorum. Başını bana doğru çevirip gülümsüyor.

Şu an onun sigarası olmak çok hoş olurdu doğrusu.

BÖLÜM 47

Elimi uzatarak, “Merhaba,” diyorum. “Ben Julia, kurumun psikologuyum.”

“Raphaël, Bayan Goncalves’in torunu.”

“Evet, bugün geldiğinizde görmüştüm. Rahatsız etmiyordum sizinle bir sigara içebilir miyim?”

“Kesinlikle rahatsız etmezsiniz. Tam tersine, belki bir konuda beni aydınlatabilirsiniz: Burada her öğlen büyükanneler arasında dövüş mü düzenleniyor yoksa bu istisnai bir durum muydu?”

Yüz ifadesi son derece ciddi. Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum. Her ihtimale karşın, dikkatli davranıp ciddi bir cevap veriyorum.

“Endişelenmenize gerek yok, genellikle çok daha sakinler. Bazen aralarında tartışmalar olabiliyor ama asla uzun sürmüyor.”

Başını sallıyor.

“Anladım. Anneanneme kol bükme tekniklerini öğretmeme gerek yok o zaman.”

Yüzünün ifadesi ciddiyetini korusa da bu defa sözlerinin ardındaki espri açıkça belli oluyor.

“Hayır, kol bükme hareketlerine ihtiyacı olmayacak,” diyorum profesyonel bir tonla. “Yine de biraz da olsa kimya bilgisi vardır umarım.”

“Kimya mı? Neden?”

“Pazar günleri düzenlenen atölye çalışmaları için.”

Kaşlarını havaya kaldırıp yüzüme bakıyor.

“Pazar günleri ne yapıyorsunuz?” diye soruyor.

“Uyuşturucu üretiyoruz elbette.”

Gözlerini kısıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

“Ben de kendime buranın atmosferinde bir tuhafılık olduğun-u söylüyordum zaten!”

Başımı sallıyorum.

“Daha hiçbir şey görmediniz. Cumartesi akşamları huzurevi sakinleri kabareyle striptiz arası bir gösteri düzenliyorlar. Biletleri kapış kapış gidiyor, oradan kazandığımız paraları da soygunlarda kullandığımız silahları satın almakta kullanıyoruz.”

Bu defa kahkahayı basıyor.

“Doğru bir seçim yaptığımızı görmekten çok memnunum! Anneannem burada kendisini evinde gibi hissedecek.”

Gözlerini boşluğa dikeyyor, hayra alamet olmayan bir sessizlik oluyor.

“Konuşmaya ihtiyacınız olursa çekinmeyin. Şu an pek belli olmasa da benim işim bu.”

“Teşekkür ederim. Konuşmak maalesef hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Şu anda bana iyi gelecek tek şey, olayların akışını değiştirebilme yetisi olurdu.”

İçini çekiyor.

“Elimden geldiğince sık sık ziyaretine geliyorum ama son zamanlarda işim fazla yoğun. Altı aydır gelememişim. Koca bir hayat göz önüne alınca altı ay çok bir zaman sayılmaz ama günleriniz sayılı olunca altı ay çok uzun bir zaman dilimi. Onu dün gördüğümde şoke oldum. Küçük kalmış. Sanki yavaş yavaş yok oluyor gibi.”

“Bunun için kendinizi suçlamamalısınız. Şu an buradasınız ve bir hafta yanınızda kalacaksınız, bu harika bir şey.”

“Kendimi suçlamıyorum ama üzülüyorum. Özellikle onun için, çünkü insanın evinden ayrılması çok acı. O evde doğdu, hayatı boyunca o evde yaşadı, bütün hatıraları o evde. Duygularını pek açığa vurmuyor, bu bizde biraz aile geleneği sayılır. Ama alışkanlıklarına en çok ihtiyacı olduğu bir dönemde, hiç tanımadığı bir yerde yaşamak zor olacak.”

“Evet, zor. Aksini söylersem yalan söylemiş olurum. Yine de Tamaris'tekilerin harika bir ekip olduklarını ve anneannenizin kendisini burada iyi hissetmesi için ellerinden geleni yapacaklarını garanti edebilirim.”

“Evet,” diyor ayağa kalkıp sigarasını bankın üzerinde söndürürken. “Aksini söylemeniz mümkün değil zaten. Öyleyse harika bir dünyada harika bir hayatı ve bir sürü çocuğu olacak. Yaşasın!”

Ve arkasını dönüp topalladığını saklamaya çalışan birinin yürüyüşüyle uzaklaşıyor.

BÖLÜM 48

“Léon hakkında konuşmamız gerek.”

Anne-Marie’nin ses tonunun pek hayra alamet olmadığını söyleyebilirim.

Ekip toplantısı her ayın ikinci salı günü yemekhanede yapılır. Fotokopi edilmiş dosyalar ve çöreklerin etrafında toplanan ekip, bir önceki ay yaşananları kısaca anlatır ve gelecek ayın planlaması yapılır. Gündemdeki ilk konuyla başlıyoruz: Léon.

“Dün oğluyla görüştüm, son derece kibar biri. Dediğine göre babasını bilerek gruptan dışlıyorlarmış.”

Marine, “Yapmayın, Léon’u hepimiz gayet iyi tanıyoruz,” diyor. “Bizimle uğraşmak için ne uyduracağını şaşırdı artık!”

Fizyoterapist Laura, “Doğru, herkese kötü davranan ve kendini diğerlerinden ayıran kendisi,” diyor.

Anne-Marie bana dönüyor.

“Julia, dediğine göre bu konuyu sizinle de konuşmuş.”

“Evet. Görüşmelerimizin içeriğini açıklamam mümkün değil ama genel hatlarıyla söylemem gerekirse; oğlunun önünde, huzurevi sakinlerinin ve çalışanların kendisine kötü davrandığından şikâyetçi oldu. Bunu bilerek yaptığını anladığım için ve kurduğu tuzağa kendisinin düşmesi için bundan böyle onu bütün etkinliklere doğrudan kaydedeceğimizi belirttim.”

Greg, "Harika bir fikir!" diyor. "Bungee Jumping ile başlayabiliriz."

Sarah, "Veya okçulukla... Hedef tahtasını ona tuttururuz," diye ekliyor.

Anne-Marie, "Oğlu bana bunu da anlattı," diyor. "Söylediğine göre stüdyoyu aniden ve öfkeyle terk ederek görüşmeye son vermişsiniz."

Gülüyorum.

"Armut dibine düşermiş..."

"Bunu komik bulmanıza sevindim! Bu, son derece ağır bir konu; bu tür suçlamalar huzurevinin adına leke getirir. Bunu telâfi etmemiz gerekiyor. Léon'un gruba dahil olduğunu hissetmesi için herkesin elinden gelen çabayı göstermesini istiyorum."

Greg, "Ne kadar denersek deneyelim, Léon kurbanı oynamaya devam edecek," diyor. "Bence oyununa gelmemeliyiz yoksa daha beter olacağına eminim. Bizi kukla gibi elinde oynatacaktır."

Masanın etrafındaki herkes başını sallıyor. Herkes bir konuda hemfikir: Bu yolla Léon'un yeni meşguliyetine son vermemiz mümkün değil.

Anne-Marie, "Ne öneriyorsunuz?" diye soruyor.

Isabelle elini kaldırıyor.

"Aklıma bir fikir geldi," diye fısıldıyor sanki biri bizi dinliyormuş gibi. "Ondan kurtulalım. Kuzenim eczacı, uyku ilacı alabilirim. Sonra da kasap arkadaşımın yardımıyla bedenini parçalara ayırıp okyanusa atarız. Kimsenin ruhu bile duymaz. Oğluna da babasının dolaşmak üzere dışarı çıkıp bir daha geri dönmediğini söyleriz."

Hiç kimse ağzını açmıyor. Herkes şaşkınlık ve dehşet dolu bakışlarla Isabelle'i süzüyor. İnsanlara beyin dağıtılırken, Isabelle kesinlikle başka bir yerdeydi zira bunun başka bir açıklaması olamaz.

Birden, “Dalga geçiyorum tabii!” diye bağırıyor. “Gerçekten de delirdiğimi düşündünüz. Zaten buralarda köpekbalığı yok ki parçaları nasıl olsa kıyıya vururdu.”

Anne-Marie, kendine burada ne halt ettiğini soran bir ifadeyle, “Kökten olmayan bir yöntem öneren var mı peki?” diye soruyor.

Huzurevinin doktoru, “Gönderemez miyiz?” diye soruyor.

Moussa, “Karıya koyacak değiliz herhâlde,” diye itiraz ediyor. “Tamam, tahammül edilmez biri ama sonuçta o yaşta bir adam, kovulmayı hak etmiyor.”

“Senin için konuşmak kolay; sonuçta iki günde bir, internette bulduğu hastalıklardan şikâyetçi olmak için seni çağırıyor.”

Anne-Marie, “Sakin olalım,” diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyor. “Huzurevi sakinlerini göndermek o kadar basit değil, hem öyle bile olsa böyle basit bir nedenden dolayı göndermek hiç mümkün değil. Yine de suçlamalarına bir son vermek için bir çare bulmak gerekiyor. Julia, hedef doğrudan siz olduğunuz göre, sizin bir fikriniz var mı?”

Başımı sallıyorum. Gerçeği açıklamak ve Léon’u bu saçmalıklarına son vermeye ikna etmek için ne yapabileceğimiz hakkında en ufak bir fikrim yok. Gelgelelim bir yolunu bulmaya kesin kararlıyım.

BÖLÜM 49

Saat gece yarısına yaklaşırken bir gürültüyle yerimden sıçıyorum.

O anda yorgunluktan uyuşmuş bedenim yatakta, sıcacık yorganın altındayken, ağırlaşan gözkapaklarıma karşı savaş vererek beni nefes nefese bırakan gerilim kitabını bitirmeye çalışıyordum. Kokulu mumum, alçak sesli müziğim, sıcak çikolatam, tulum pijamam ve güzel kitabımla keyif içinde geçirdiğim bir akşamın sonunda, rahat bir gece geçireceğime emindim oysa ki. Öncesinde, bu güzel akşamın ahengini bozan bir şey daha olmuştu: Marine'in kapısının açılma sesi, bastırılmaya çalışılan gülüşmeler ve Greg'in stüdyo kapısının kapanma sesi. Bir orkestram ve ponponlarım olsaydı onları kutlamak için gidip kapılarında dans ederdim. Greg'in taşınmasına iki gün kalmışken artık zamanı gelmişti.

İşte sonra o gürültüyü duyuyorum.

Gürültüler yine huzurevinin parkından geliyor. Geceleri havaların ısınmasıyla, buraya geldiğim ilk gece ödümü patlatan o ses ve gürültüler daha sıklaştı. Yorgunluk mu, yoksa okuduğum cinayet romanı mı cesaret verdi bilmiyorum ama bu sır perdesini aralamaya kararlı bir şekilde yorganı üzerimden atıp ayağa

kalkıyorum. Gecenin bir yarısı huzurevinin bahçesinde kim dolaşıyor?

Pijamamın üzerine bir ceket giyip ayaklarıma botlarımı geçirdikten sonra stüdyomdaki yegâne silahı kapıyorum: yuvarlak uçlu bir bıçak. Yuvarlak uçlu bir bıçağın, bir seri katil karşısında ne kadar etkili olabileceğini bilmiyoruz. Beni köşeye sıkıştıracak olursa yüzüne reçel sürebilirim belki.

Kendimi, uykum tamamen kaçmış bir hâlde parkın ortasında bulunca, okuduğum gerilim kitabının kahramanıyla aramda hiçbir ortak nokta olmadığını fark ediyorum. Bulutların arkasından parlayan Ay ortalığı çok az aydınlattığı gibi, yere tehditkâr gölgeler de yansıtıyor. Dört bir yandan ürkütücü sesler duyuyorum. Titriyorum, bunun nedeni biraz havanın soğuk olması ama özellikle de korkuyor olmam. Şu an tek bir dileğim var: Sağ salım yatağıma kavuşmak. Yuvarlak uçlu bıçağımı bir kılıç gibi havaya kaldırıp cılız bir sesle, “Heey! Kimse var mı?” diye bağıriyorum, daha doğrusu fısıldıyorum ve derhâl stratejik bir geri çekilme hareketi başlatıyorum.

Henüz iki adım atmışken, “Kim var orada?” diye bağırın bir erkek sesi duyuyor ve karanlıkta bana doğru gelen iri yarı bir gölge görüyorum. Bütün cesaretimi toplayıp öyle hızla koşmaya başlıyorum ki gölgem adeta arkamda kalıyor.

Ağaç köklerinin üzerinden atlıyorum, çukurların etrafından dolanıyorum. Korku duygusu beni o kadar hızlandırıyor ki resmen uçuyorum. Rüzgâr yüzünden neredeyse hiçbir şey duymıyorum. Saldırganın arkamdan gelip gelmediğini bilmiyorum ama ağızımdan çıkan ve korku içindeki bir hayvanın bağırışlarını andıran bu sesi çok net duyabiliyorum. Peşimdeki bir avcı değildir umarım!

Binaya yaklaşınca son bir umutla atağa kalkıyorum. Giriş kapısına doğru atlayıp cebimdeki anahtarlığı çıkartıyor ve doğru anahtarı ilk denemede kilide sokmayı başarıyorum. Tam rahatlayıp derin bir nefes alacakken, bir el omuzuma yapışıyor.

Elveda... Hayat her şeye rağmen güzeldi...

BÖLÜM 50

Ölmedim. Aslında öldüm ama utançtan!

Raphaël gülmekten ölüyor. Dediğine göre “elektrik çarpmış bir hayvan” gibiymişim.

“Gecenin bir yarısı parkta ne işiniz vardı?” diye soruyorum dişlerim zangırdarken. “Siz psikopatsınız!”

“Bir çığlık duydum ve gidip ne olduğuna bakmak istedim,” diyor biraz sakinleşerek. “Bağıran siz miydiniz?”

“Evet tabii. Her gece parkın ortasına gidip kişniyorum. Dediklerine göre saçları uzatıyormuş.”

Kafamda huni varmış gibi bakıyor.

“Hayır tabii ki, bağıran ben değildim!” diyorum. “Genellikle bu saatte uyumuş olurum. Buna benzer sesleri ilk kez duymuyorum, sık sık tekrarlanıyor.”

“Ve siz de ölümcül silahınızı alıp aşağı indiriniz,” diyor elimdeki bıçağı işaret ederek.

Birkaç saniye ne cevap vereceğimi bilmeden öylece suratına bakıyorum, sonra bakışlarımı ellerine indiriyorum.

“Peki ya siz, dört renkli tükenmez kalemle tam olarak ne yapmayı düşünüyordunuz?”

Gülümsüyor ve ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırıyor.

“Kabul, dünyanın en cesur adamı değilim. Ama yanıma yedek cephane almıştım,” diyerek cebinden iki tükenmez kalem daha çıkarıyor.

Hem alaycı hem de rahatladığımı gösteren bir kahkaha koyveriyorum. Sonuçta bundan çok daha beter saldırı türleri var. Odama dönmek üzere kapıyı açıyorum, kolumu tutuyor.

“Şu an zamanı değil belki ama ben de sizi görmek istiyordum. Birer sigara içelim mi?”

İtiraz etmiyorum. Elindeki paketi uzatıyor, içinden bir tane sigara çekiyorum, çakmağını çakıyor. Rüzgâr, çakmağın alevini dalgalandırdığı için sigaramı yakmakta zorlanıyorum. Raphaël hem elini hem de bana iyice yaklaştırdığı bedenini siper ederek rüzgâra mâni olmaya çalışıyor. Üzerimde rengârenk minik midillilerle bezeli pijamam olmasaydı gayet erotik bir sahne sayılabilirdi.

Sigaramızın yakınca, “Dün için sizden özür dilemek istiyordum,” diyor. “Öyle sinirlenmemeliydim.”

“Önemli değil, bunun için endişelenmenize gerek yok. Hasas bir konu, bunu anlayabiliyorum.”

“Evet, zor... Bir süredir kendimi buna hazırlamaya çalışıyorum ama alışamıyorum. Beni neredeyse annecannem büyüttü. Annem çok çalışıyordu, bir anlamda bana annelik etti. Neyse, size bütün hayatımı anlatacak değilim, sadece dün için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Genellikle insanlarla öyle konuşma alışkanlığım yoktur.”

“Sorun değil, üzerime alınmadım zaten. Hem sonra buna alışkınım: Psikologlar bir anlamda ruhun müşteri hizmetleri görevini görürler. Kolay vakalar bize gelmez.”

Kapıdan süzülen ışık altında bana gülümseyerek baktığını görebiliyorum.

Utancımı gizlemek için, “Tamam,” diyorum, “geç oldu. Gidip yatacağım, parkın gizemi de çözülmeden kalsın. Bir

maceraperestten başka her şeye benzediğim gerçeğini kabul etmek zorundayım.”

“Sanırım böylesi daha uygun. Siz yine de aniden cesaretlendiğiniz için pişmanlık duymayın. Öyle olmasa büyük bir keşiften mahrum kalmış olacaktım.”

“Ah, öyle mi? Hangi keşif?”

“Bu sayede pijama konusunda ne kadar zevkli olduğunuzu keşfedebildim.”

Tam kendimi savunmaya hazırlanıyorum ki çığlık seslerini bir kez daha duyuyoruz. Bakışlarımızla anlaşıyoruz: Kahraman rolüne bürünmeye bir son vermeli, yatma zamanı geldi. On saniye sonra, Raphaël'i elektrik çarpmış vahşi bir hayvan gibi stüdyosuna doğru koşarken hayal ettiğim için yüzümde bir gülümsemeyle nefes nefese odama varıyorum.

BÖLÜM 51

Ara sıra bedeni güçten düştüğü için şikâyetçi olsa da uzun boyu, iri yapısı ve onu olduğundan genç gösteren siyah gür saçlarıyla Pierre’i huzurevi sakinlerinin daima en dayanıklısı olarak görmüşümdür. Ama bugün sanki on yaş yaşlanmış gibi görünüyor. Üzeri kitap ve dergilerle dolu koltuğunda otururken iç çekiyor.

“Zamanın daha çabuk geçmesi için okumayı deniyorum ama pek işe yaramıyor. Aksine, ondan ayrı geçirdiğim her saniye sonsuz bir işkence gibi.”

“Ne kadar süreceğini söylediler mi?”

“Hastane ve sonrasında rehabilitasyon döneminin haftalar alacağını söylediler. Başka bir şey bilmiyorum, her şey durumunun nasıl gelişeceğine bağlı. Eşimden haftalarca ayrı kalmaya nasıl dayanacağım, bana söyler misiniz?”

Hayır, söyleyemem çünkü bunun cevabını bilmiyorum. Élisabeth hastanede. Dün, banktaki sabah randevuları için Louise’in yanına giderken, merdivenden düşüp kalça kemiğini kırdı. Marine, Greg ve ben beyaz boyalı küçük hastane odasında ziyaretine giderken, onun kadar kaygılı birinin acıya ve alışkanlıklarından uzak kalmaya nasıl tahammül edeceğini merak ediyorduk. Oysa o sükûnetiyle bizi şaşırttı. Her şey yoluna girecekti, tekir kediye çivileri yerken daha az gürültü çıkarmasını

söyleyebilir miydik acaba? Söylersek bize teşekkür ederdi. Görünüşe bakılırsa, verdikleri morfin işe yaramıştı.

Sakatlanan Élisabeth olduğu hâlde, güçten düşen Pierre oldu.

“Şimdiye kadar bir gece dahi onsuz uyumadığımı biliyor musunuz? Tek bir gece dahi!”

“Kendinizi yalnız mı hissediyorsunuz?”

Pencereden dışarı bakıp uzun uzun düşünüyör.

“Yalnız hissetmiyorum, yarım hissediyorum. Birlikte geçirdiğimiz bunca yıl, tek bir insan gibiydik. Élisabeth ve Pierre, Pierre ve Élisabeth. Tek başına Pierre’in kim olduğunu bile bilmiyorum. Tek başıma yaşadığım sürenin üç katını eşimle birlikte yaşadım. Tek başıma yarım hissediyorum, üstelik kalbim diğer yarımda.”

“Söyledikleriniz ne kadar güzel...”

“Güzel olup olmadığını bilmiyorum ama doğru. Karımı, ona ilk görüşte âşık olduğum ana oranla çok daha fazla seviyorum. Yollarına çıkan ilk engelde ayrılan zamane gençlerini görünce, yaşamış olduğum çağdan ne kadar memnun olduğumu anlıyorum. Aksi takdirde, biz de iki yabancıya dönüşürdük kuşkusuz ve kaçırdığım mutluluğun farkına dahi varmazdım. Yanlış anlamayın, kolay olduğunu söylemiyorum. Tam tersine, sevmekten vazgeçmek devam etmeye çabalamaktan çok daha kolay. Her akşam yatağa girdiğimde, ben...”

Susuyor.

“Siz, ne?” diye soruyorum.

“Yok, hiçbir şey. Güleceksiniz.”

“Elbette, hep gülerim zaten. Her akşam yatağa giderken ne yapıyorsunuz Pierre?”

“Altmış yıldır her akşam yatağa girerken aynı şeyi yaparım: Eşimi kollarıma alıp ona sımsıkı sarılır ve yollarımızı

birleştirdiği için Tanrı'ya şükrederim. Birbirimize iyi geceler dileriz. Eşim bana iyice sokulur, burnumda kokusunu duyarım ve o an kalbim tıpkı ilk günkü gibi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlar. İnsan sevmeye asla alışamıyor. Saydım, bu anı tam yirmi bir bin sekiz yüz yetmiş beş kere paylaştık. Az bir zaman değil. Dün akşam kollarım bomboştu ama kalbim kollarımdan da boştu...”

Gözyaşlarımın dışarı akmasına engel olmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. Kişinin üzerindeki zırhı çıkarıp atacak kadar savunmasız kalmasından daha dokunaklı başka bir şey yok sanırım. Sözlerini mantık süzgecinden geçirmeden, yürekten konuşuyor.

“Eşinizin dönmesini beklerken sizi oyalayacak bir şeyler bulmalısınız. Bunu hiç düşündünüz mü?”

“Zaten her gün ziyaretine gitmeyi düşünüyorum. Anne-Marie öğlen yemeğinden sonra beni hastaneye bırakıp birkaç saat sonra gelip almayı önerdi. Günün geri kalan kısmında da saniyeleri sayarım artık... Altmışıncı evlilik yıldönümümüz için sürpriz parti düzenlemeyi düşünüyordum ama planım suya düştü.”

“Evlilik yıldönümünüz ne zaman?”

“7 Temmuz'da, bir aydan az bir zaman var. O zamana kadar dönmeyeceği kesin. Şu koltukta tek başıma oturup onun dönmesini bekleyeceğim.”

Yaşlı adam, Élisabeth'le birlikte yaptığı ama artık yapamayacağı ne varsa tek tek sayarken, ben de birkaç dakika düşünüyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor.

“Pierre, size bir önerim var.”

Gözlerini kısıp dikkatle beni inceliyor.

“Evlilik yıldönümünüz için bir şeyler hazırlamanıza yardım edebilirim. Sizin planladığınız gibi büyük bir parti olmasa da

güzel bir şeyler yapabileceğimizi düşünüyorum. Yıldönümünü kutlamamak söz konusu bile olamaz. Sürpriz hazırlamak konusunda yetenekli sayılıyım. Özellikle de sürpriz yapılacak kişinin önünde pot kırmama mâni olunursa...”

Birden yüzüne hayat geliyor.

“Gerçekten bunu yapar mısınız?” diye soruyor neşe içinde.

“Evet, yapacağım.”

“Ama maddi durumum size bir ödeme yapmaya müsait değil, hiçbir ücret ödmeden benim için saatlerce uğraşıp parti düzenlemenize de izin veremem.”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Bunu hiç dert etmeyin, yardımım dokunabilirse çok memnun olurum, hiçbir şey ödemenize gerek yok. Ancak...”

“Ancak ne?”

“Siz Léon’la yakın sayılırsınız, öyle değil mi?”

BÖLÜM 52

Greg gidiyor. Gideceğini biliyordum, tarihin yaklaştığının farkındaydım ama kapı komşum olduğu zamanları şimdiden özlüyorum. Yapım bu. Söz konusu şey daha bitmeden özlemeye başladım. Söz konusu bir ilişki, bir dönem veya bir paket çikolata dahi olsa, sona ermeleriyle ilgili bir sorunum olduğu aşikâr. Böyle durumlarda, beynim farkında olmadan beni buna hazırlamak için sürekli ikazda bulunuyor: “Dikkat et, yakında bitecek”, “Keyfini çıkar, belki de bu sonuncudur.” Sonuç: İçinde bulunduğum anın tadını asla doya doya çıkaramıyorum çünkü diğer yanımda keyfimi sürekli kaçırıyor. Şimdiki zaman nostaljisi yaşıyorum. Geçmişse çok daha beter!

Greg’in eşyalarını taşımak için kiraladığı kamyonet ek binanın önünde duruyor. Karton kutu bulmakta çok geç kaldığı için çöp torbalarına doldurduğu eşyalarını, ben ve Marine aşağı indiriyoruz. Ona yardım etmek istediğimizi zannediyor olabilir ama asıl amacımız onunla biraz daha zaman geçirmek. Çok basit: İşi biraz daha ağırdan alırsak ertelemeyi başaracağız.

İçi yastık dolu bir torbayı aşağı indirdikten sonra fazlasıyla hak ettiğim molada, yanıma gelip büyük bir neşeyle, “Hadi kızlar, çok az kaldı,” diyor.

Marine bana bir bakış fırlatıyor; Droppy ve Calimero'nun ortak bir kızları olsa tıpatıp ona benzerdi. Yanına, kamyonetin arkasına gidiyorum.

"İyi misin?"

"Hı hı... Çok tuhaf geliyor. Doğrusunu istersen bu kadar etkileneceğimi sanmıyordum. Sabah uyandığımdan beri içimden ağlamak geliyor."

"Anlıyorum... Ben de sürekli kendime komşu toplantılarının biteceğini, gülme krizlerine girdiğimiz ve birbirimize sırlarımızı anlattığımız o harika anları bir daha paylaşamayacağımızı hatırlatıyorum, ben böyleysem seni düşünemiyorum bile."

Kaşlarını çatıyor.

"Al benden de o kadar! Daha fazlası değil."

"Elbette," diyorum anlamlı anlamlı gülümseyerek, "Daha fazlası değildir."

"Saçmalama!" diye kıkırdıyor. "Neden böyle bir şey söylediğini anlamadım."

"Haklısın, ben de anlamadım. Özellikle geçen geceki buluşmanızı hiç duymadığım hâlde."

"Ona, Rocco' diye seslendiğimi duymadın umarım," diyerek binaya doğru yöneliyor.

Tam o anda Raphaël'in binadan çıktığını görüyorum. Marine her zamanki sağduyusuyla bana doğru dönüp abartılı bir şekilde göz kırpmıyor. Raphaël'in elleri ceplerinde, gülümseyerek bana doğru yürüyor.

"Dün akşam yaşadığın heyecandan sonra kendine gelebildin mi?"

Tereddütümü anlamış gibi ekliyor:

* Yazar burada Rocco Siffredi adında çok ünlü bir porno yıldızına gönderme yapıyor. (ç.n.)

“Birbirimize sen diye hitap etsek nasıl olur? Neredeyse aynı yaştayız, siz demek zor geliyor.”

“Hiç sorun değil, ben de böylesini tercih ederim. Her şey yolunda, gece uyumayı başardım ama sır perdesini aralayabilmeyi çok isterdim. Ya sen? Yastığının altına koyduğun tükenmez kalemlemlerle mi uyudun?”

Gülümsüyor, sonra kamyonete bakıyor.

“Biri mi taşıyor?”

“Greg, animatörümüz. Dairesindeki tadilat çalışmaları bitti, bizi terk ediyor.”

Greg kollarında taşıdığı bir televizyonla binadan çıkıyor.

Raphaël, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye soruyor.

“Hayır, çok nazıksın,” diyorum. “Eminim anneannen seni bekliyordur.”

“Ne demezsin! Hanımefendi cumartesi öğleden sonrasını nakış atölyesinde geçirecekmiş. Louise adında biriyle arkadaş oldu, bana hiç mi hiç ihtiyacı yok. Üstelik akşamı onunla geçirmeyi düşünüyorum. Bu son gecemiz, yarın gidiyorum.”

“O hâlde yardım teklifini zevkle kabul ediyorum!” diye sesleniyor Greg kamyonetin arkasından. “Çünkü kızlara güvenirim ancak seneye taşınabileceğim.”

Greg’in dairesi son ziyaretimizden beri çok değişmiş. Haklıymış, muhteşem görünüyor. Gri yer karoları ve beyaz mobilyalar, geniş pencereler sayesinde aydınlanan salona İskandinav ülkelerine has, yumuşacık bir atmosfer katmış. Mutfağın zemini modern mutfak eşyalarıyla tezat oluşturacak şekilde, kırmızı ve mavi motiflerle bezenmiş küçük yer karolarıyla döşenmiş. Yatak odası büyük ölçüde boşalmış, insanı koza içindeymiş gibi kıvrılmaya teşvik ediyor. Giyim kuşamının da kuşkuyla yer bırakmadığı üzere, Greg’in oldukça zevk sahibi bir adam olduğuna eminim.

Onuncu kez, “Vay canına!” diyorum. “Tuvalet bile muhteşem, evin tıpkı örnek bir daire gibi!”

Banyodan Marine’in sesi geliyor. “Julia, buraya gelsene, buna çıldıracaksın!”

Yanına vardığımda onu, kol ve bacaklarını yana açmış hâlde, köşeli küvetin içinde yatarken buluyorum. Sarışın bir denizyıldızı adeta.

“İçine bir düzine insan rahat sığar. Siktir Greg! Sen banka mı soydun?”

Greg kitaplarını yerleştirdiği salondan cevap veriyor:

“Hayır, Jean-Luc’tan miras kaldı. Biliyorsun, Jean-Luc, eski sevgilim!”

Marine bir kahkaha atıyor.

“Doğrusunu istersen, aldığım paraları bir kenara koydum. Televizyondan çok para kazanılmıyor ama reklam filminde oynarsan büyük ikramiyeyi vuruyorsun.”

Elinde tuttuğu iki çöp torbasıyla içeri giren Raphaël, “Reklamlarda mı oynuyordun?” diye soruyor.

“Sadece bir tane, uzun zaman önceydi.”

“Öyle mi? Belki de bu yüzden seni daha önce bir yerlerde gördüğümü hissediyordum. Hangi reklamda oynamıştın?”

“Şey... Bildiğini sanmıyorum,” diye geveliyor. “Daha çok, bir dizide görmüş olabilirsin, *Julie Lescaut*’da iyi bir rol vermişlerdi.”

Marine tanıdık gelen bir müziği ıslıkla çalıyor. Hangi reklamda oynadığını neden söylemek istemiyor ki? O kadar da kötü olamaz herhâlde. Bana engel olmasına fırsat vermemek için ani bir hamleyle yatak odasının kapısını açıp geçen ziyaretimizde gördüğüm, üzerinde oynadığı rollerin fotoğrafları olan o mantar panoyu bulmak için içeri dalıyorum. Çerçeve artık yatağın başucunda değil, yine de fazla uzağa gitmiş olamaz. Greg’in adımlarının sesi gittikçe yaklaşırken, odaya çabucak bir

göz gezdiriyorum. İşte orada! Çerçeve, başucu masasının alt rafından taşıyor. Çerçeveyi kaptığım gibi, bana engel olmak için üzerime atlayan iş arkadaşımdan kurtulmaya çalışarak kapıya doğru koşuyorum. Ama çabalarım sonuçsuz kalıyor, beni tutup fırlatıyor, yatağın üzerinde top gibi zıplıyorum, son bir çabayla çerçeveyi oyun alanına giren Raphaël'e doğru fırlatıyorum. Havada yakalayıp Marine'in histerik tezahüratları arasında koşar adım odadan çıkıyorum. Şut ve gol!

Greg, "Tamam işte, artık siz de bana başka bir gözle bakacaksınız. Her şeyi bok ettiniz," diyor abartılı bir biçimde iç çekerek.

Raphaël gülmesine engel olmaya çalışarak salondan bağıırıyor. "Tam üstüne bastın!"

Marine kıkırdıyor. Greg jetonumun ne zaman düşeceğini anlamaya çalışarak suratıma bakıyor. Bütün ipuçlarını birbirine bağlamam birkaç saniyemi alıyor. "İpucu Peşinde" oyununda da hiç iyi değilimdir zaten... Tamam, şimdi hatırladım! Plaj, hindistancevizi, yakışıklı adam, atasözü! O reklam filmi televizyonda aylarca oynamıştı, görmemek imkânsızdı. Tek kelime etmeden kalkıp çantamdan telefonumu alıyor ve arama motoruna basıyorum. Video başlıyor.

Günbatımında cennet gibi bir plaj. Greg bronzlaşmış teniyle son derece yakışıklı, elinde tuttuğu hindistanceviziyle lakayt bir şekilde bir palmyeye dayanmış duruyor. Birden kameraya gülümseyerek konuşmaya başlıyor: "Atasözünde dediği gibi, 'Hindistancevizi yutanın, anüsüne güvenmesi gerekir.' Ben Calmicide'c güvenmeyi tercih ediyorum." Renkli pareolar içindeki iki dansöz, *synthesizer*la yapılan bir müzik eşliğinde reklamın sloganını söyleyerek yanına yaklaşıyor: "Hemoroidiniz varsa çözümü Calmicide'de!"

Burnumu ekrandan kaldırıyorum, üç çift göz ekrana kilitlenmiş durumda. Kendimi tutmaya çalışacağım diye bütün

bedenim spazm geçirir gibi sarsılıyor. Marine patlamamak için kendini o kadar zorluyor ki yüzü tamamen şekil değiştirmiş durumda. Raphaël durumu fena idare etmiyor olsa da titreyen dudakları iyiye işaret etmiyor. Nihayet ilk patlayan Greg oluyor, biz de rahatlıyoruz. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen uzun bir süre boyunca, gözlerimizden yaşlar gelene kadar, karnımızı tutarak, katılırcasına gülüyoruz. Bir ara sakinleşir gibi olsak da birbirimizin yüz ifadesini görünce tekrar kahkahalarla gülmeye başlıyoruz.

Bir ara bir soluk alıp “Konusu bir yana, sanki 80’li yıllardan kalma bir reklam gibi,” diyorum.

Greg, “Kampanyayla ilgilenen ajansın amacı tam da buydu zaten,” diyor. “Ama markanın aldığı mektup sayısına ve yolda insanların beni tanıdıklarında verdikleri tepkilere bakılırsa işin esprisini kimse anlamamış. Neyse, reklam sayesinde firmanın satışları patlama yapmış, herkes de çok memnun kalmıştı. Hatta bunu kutlamak için reklamı ara sıra yayınlıyorlar.”

Marine neşe içinde, “Senin yerinde olsam götüm kızarırdı,” diyerek yeni bir gülme krizine neden oluyor.

Gülmemiz geçtiğinde işimizin başına dönüyoruz. Raphaël’in huzurevine dönüp anneannesini görmesi, Greg’in kamyoneti geri götürmesi gerekiyor. Marine ve ben iş arkadaşımızın giysilerini katlarken, erkekler de yatak odasındaki dolabı salona taşımaya çalışıyor. Dolap o kadar ağır ki kan ter içinde, inleye inleye, oflaya pufloya ittiriyorlar. On dakika sonra Marine bana dirsek atıyor, başımı çevirip bakıyorum. Gözlerimizin önündeki manzara karşısında adeta dilimiz tutuluyor: Tişörtlerini çıkarmışlar! Marine elini yelpaze gibi sallıyor, neredeyse kaynama yapacak. Bana gelince; hiç etkilenmediğimi, geniş omuzların beni hiç çekmediğini, gördüğüm manzara karşısında

Raphaël'in tam olması gerektiği kadar kaslı olan kolları arasına girmek istemediğimi söyleyebilmeyi çok isterdim. Ever isterdim! Ama gerçek şu ki bu adam bende aynı anda; on *Dieux du Stade* takvimi, iki Chippendales gösterisi ve dört Brad Pitt filmi görmüşüm gibi bir etki yaratıyor. Neyse ki söz konusu arzularım olduğunda temkinli davranmayı artık öğrendim. Arzumun peşinden gittiğim son tecrübemde, kendimi eski sevgilimle yatakta bulmuştum.

Marine kendinden geçmiş bir hâlde, "Kaloriferi yaksak pantolonlarını da çıkarırlar mı acaba?" diye fısıldıyor.

Bir gülücükle cevap verip giysi katlama işine elimden geldiğince konsantre olmaya çalışıyorum. Tişört, pantolon, bakişlarıyla barbekü bile yakabilir, blucin, tişört, eğlenceli bir tip, çorap, çorap, hassas da, kazak, bir içim su, şort, gömlek, sohbeti de çok hoş... Böyle şeyleri düşünecek hâlde olmasam da ve danışanlarımdan birinin torununa gönlümü kaptırmak istemesem de bu adamın herhangi bir kusurunu bir an önce bulmazsam aldığım karar suya düşecek.

İki saat sonra tişörtler tekrar giyilmiş ve her şey yerine yerleşmiş durumda. Greg de Noel ağacının altındaki oyuncakları keşfeden bir çocuk edasıyla yeni evinin bitmiş hâlini inceliyor. Bütün bunların kendisine ait olduğunu bilse de henüz sahiplenememiş gibi.

Dairenin arka tarafına giderken, "Her şeye son bir kez göz atıp sizi geri götüreceğim," diyor.

Tek başına kalıp bu anın tadını doya doya çıkarsın diye, "Seni aşağıda bekliyoruz," diyorum.

Diğer ikisinin arkamdan gelmeleri için kapıyı açık bırakarak merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum. İki kat inince Raphaël'in arkamdan geldiğini fark ediyorum. Arkamdan gelen *sadece* Raphaël oluyor.

“Marine nerede?”

“Yukarıda kaldı, arkamızdan kapıyı kapattığını gördüm,” diyor tek kaşını manalı bir şekilde havaya kaldırarak.

İçimden gülüyorum. Görünüşe bakılırsa beni Raphaël'in kollarına itme fikrinden vazgeçmedi. Binada asansör olsa neyse, merdivenlerde de fantezi yapacak değilim herhâlde. İkisini de Raphaël'le düğünümü planlarken yakalayacağımdan emin bir hâlde, gürültü yapmadan merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Raphaël peşimden geliyor, eğlendiği belli. Kapıyı açarken içimden, belki de kendi düğünlerini tasarlıyorlardır diye geçiriyorum.

Artık çok geç!

Marine ve Greg'i salonun orta yerinde, ağır dolaba bir metre mesafede durmuş, birbirlerinin ağızlarını dip köşe incelerken buluyorum.

BÖLÜM 53

Sabah saat ona yaklaşırken Marine kapımı çalıyor.

“Biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım var,” diyor, “Müsait misin?”

Güneşli cumartesi gününden faydalanıp San Sebastian’da dolaşmaya karar vermiştim. Eskiden annem, babam ve kardeşimle sık sık giderdik. Kardeşimle yaptığımız konuşmadan beri darmadağınım, sürekli o günü düşünüyorum, uykularım kaçıyor, hiçbir şeye konsantre olamıyorum, hatta pek çok kere kendimi ortada hiçbir sebep yokken ağlarken buluyorum. Anılarla dolu bir yere gidip biraz düşünmek iyi bir fikir gibi geliyordu. Ama solgun yüzlü Marine’i yüzüstü bırakırsam yardım etmediğim için suçluluk duyabilirim.

Ne yapabileceğimiz hakkında biraz düşündük. Kendimizi hiç yormadan bize iyi gelecek bir şey yapalım istedik. Ortak bir karar almamız uzun sürmedi.

Çantalarımız kolumuzun altında arabaya doğru giderken bankta oturan Louise’le karşılaştık. Büyükkanneler çetesinden Louise, tek başınaydı. Nereye gittiğimizi sordu, verdiğimiz cevapla gözleri ışıldadı. Onu orada bir başına bırakmaya gönümüz razı olmadı.

Böylece Marine, Louise ve ben; kendimizi, üzerimizde mayolarımız ve başımızda bonelerimizle Anglet'deki deniz tedavisi merkezinin lagününe dalarken bulduk: kocaman, fokurdayan, fişkıran, akıntılı, sıcak deniz suyuyla dolu bir havuz.

Yolda giderken Louise, "Bu aramızda sır olarak kalsın," diyor.

Marine, "Bence de öylesi daha iyi, yoksa diğerleri iltimas geçtiğimizi düşünebilir," diye ekliyor.

"Anne-Marie'ye kızımı görmeye gittiğimi, daha önceden haber vermediğim için üzgün olduğumu, bunun tamamen aklımdan çıktığını söyledim. Bana inandı!" diye açıklıyor yüzünde hınzır bir gülümsemeyle.

"Ah, sizi gidi kaçak!" diyorum dikiz aynasından kendisine göz kırparak.

Sanki gururu okşanıyor.

Jakuzinin içindeki sıcak su baloncukları sırtımda dolaşmak üzere bacaklarımdan yukarı çıkıyor. Tüm kaslarım birer birer gevşemeye başlıyor. Birkaç dakika içinde tüm bedenim tamamen gevşiyor. Zevkten dört köşe olduğumu gösteren sesler çıkarıyorum. Hemen sonra tek gözümü araladığımda, iki kafadarın da aynı durumda olduğunu görüyorum.

Louise gözleri yarı kapalı bir hâlde, "Bir jakuzide yaşamak istiyorum," diyor.

Marine, "Ben de! Gre... yani biriyle paylaşabileceğim kocaman bir jakuzi..." diyor biraz fazla gevşediğini fark etmeden.

Gülerek, "Eminim Louise de jakuzisini Gustave'la paylaşır," diyorum bir avuç tuzlu su sağ gözüme dolmadan önce.

İkisi birden gülmeye başlıyor. Sonra Louise itiraf ediyor:

"Doğrusunu isterseniz, Gustave'ı ilk gördüğümde tahammül edilemez bulmuştum. Kırk yıllık hatıralarımı kaybetmiş

ve bir huzurevine yerleşmiştim. Etrafım hiç tanımadığım ve sabahdan akşama kadar fıkra anlatıp kelime oyunları yapan insanlarla doluydu. Kimsenin kalbini kırmayı sevmediğimden sesimi çıkarmadım fakat içimden geçenler bambaşkaydı. Huzurevine geleli bir ay olmuştu ki bir sabah kahvaltıda olmadığını gördüm. Öğlen yemeğine de gelmedi. Sekiz gün boyunca stüdyosundan dışarı çıkmadı. Grip olmuştu.”

Marine, “Evet, çok iyi hatırlıyorum,” diyor. “Huzurevi fazla sakindi.”

Louise, “İnanmayacaksınız belki ama onu özlediğimi fark ettim,” diye devam ediyor. “Varlığını, nazik ilgisini, hatta fıkralarını bile özlemiştim! Birinin kusurlarını sevdiğinizi fark ettiğinizde, bu iyiye işarettir, değil mi?”

“Gerçekten birlikte misiniz?” diye soruyorum. “Bu şekilde kurtulacağınızı zannetmiyorsunuz herhâlde! Dişe dokunur ayrıntılar istiyorum!”

Marine, “Ah, evet! Dişe dokunur ayrıntılar verin!” diye atılıyor.

Louise gülümsüyor. İhtiyar kadın kostümünün altında, gözleri ışıldayan bir kız çocuğu görüyorum.

“Sene başında isimsiz mektuplar almaya başladım. Biri, mektupları stüdyomun kapısının altından içeri atıp ortadan yok oluyordu. İlk mektubu aldığımda, adımdaki *i* harfinin kalp şeklindeki noktası, bunu yapanın o olduğu konusunda şüphelendirse de yine de bana bu güzel şeyleri yazanın kim olduğunu merak ediyordum. Çok az yetişkin yapar bunu. İkinci defasında, aceleyle uzaklaşan bir yürüteç sesi duydum.”

Gustave’ı, yakalanmamak için yürüteciyle son sürat koşarken gözümüzün önüne getirip gülüyoruz. Kapının zilini çalıp tabanları yağlayan bir çocuk gibi.

“Mektuplarında ne diyordu?”

“İlan-ı aşk ediyordu. Bana olan hislerinden, sevdiği özelliklerimden bahsediyor; mektuplar yazarak kur yapıyordu. Kelimeleri çok basit, hatta bazen özensiz olsa da dosdoğru kalbime dokunan, yine bu ağdasız kelimeleri oldu.”

Marine, “Paylaştığınız tek şeyin, birbirinize yazdığınız mektuplar olduğuna mı inanalım yani?” diye kıkırdıyor. “Yaşlılar Kraliçesi’ni anma gecesinde, ilk kez yapmadığınız çok belliydi.”

Louise gözleri uzaklara dalarak: “Haklısınız, epey antrenman yaptık,” diye cevap veriyor. “Zamanla Gustave’a olan bakışım değişti. Onu dokunaklı, cesur ve yürekli bulmaya başladım. Durmadan başkalarını güldürmeye çalışmak için gerçekten de böyle olmak gerekir. O mektupları almak çok hoşuma gidiyordu ama kendi kendime bütün bu güzel şeyleri doğrudan kendi ağzından duymanın daha da güzel olacağını söyledim. Böylece bir akşam odasının kapısını çaldım. *Plus Belle La Vie*’nin çok duygusal bir bölümünün ardından...”

Marine ve ben nefesimizi tutmuş, sanki piyango numaraları çeken Lousie’in dudaklarından dökülecek rakamları bekliyoruz. Louise gerilimi daha da uzatmak amacıyla bonesini düzeltiyor.

“Ona sadece yaptığı şeyi bildiğimi söyledim,” diye kıkırdıyor.

Aynı anda “Ve?” diye soruyoruz.

“Neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi yaptı. ‘Ne yapmışım ki?’ diye sordu terlik parçalayan köpek yavrusu kadar masum bir ifadeyle. Ben de yürütecini kenara itip dudaklarına bir öpücük kondurdum ve stüdyoma geri döndüm. Ertesi gün mektubu imzalamıştı.

“Demek öyle!” diyorum şaşırmış gibi yaparak. “Siz de az finirdek değilmişsiniz!”

“Öyleyim tabii tatlım, bu yaşta artık ön hazırlıklarla kaybedecek vakit yok.”

Üçümüz birden gülmeye başlıyoruz, sonra Marine soruyor: “İlişkiniz ciddi mi?”

“Eh, seksen yaşında ciddi olacak hâlimiz yok! Her sabah birbirimizi görmekten memnunuz, sohbet etmeyi seviyoruz ve belki inanamayacaksınız ama beni çok güldürüyor! Bazen gizli gizli buluştuğumuz bile oluyor. Kendimi yirmi yaşındaymışım ve yasak bir aşk yaşıyormuş gibi hissediyorum. Geleceği düşünmüyoruz, zaten planlarımız çoktan geride kalmış durumda, bu ilişki ikimize de iyi geliyor, hepsi bu.”

Marine, “Onu seviyor musunuz?” diye ısrar ediyor.

Birkaç saniye tereddüt ediyor.

“Aşktan söz etmek doğru mu bilmiyorum. Ama onun yanındayken, onsuz olduğum zamanlara oranla daha mutlu hissediyorum, buna eminim!”

Uzun süre konuşmadan, düşüncelere dalmış bir hâlde kalıyoruz. Sonra zor bir karar alıyoruz ve su kabarcıklarından çıkıp masaj yapan fiskiyelelere geçiyoruz. Hayat zor seçimlerle dolu...

Sıcak suyun ortasından fıskıran fiskiye, kürek kemiklerimin orta yerine hafif sert bir biçimde vurarak gevşememi sağlıyor. Buraya daha önce gelmeyi akıl edemediğime şaşıyorum. Genel anestezi altında bile bu kadar gevşeyemezdim. Sanki bütün sıkıntı ve acılarım sıcak suyla birlikte akıp gidiyor. Marine, omurga kemiklerine masaj yapan suyun altında zevkten inliyor; gücü daha hafif olan bir fiskiye de baldırlarına masaj yaptıran Louise’in yüzünde mest olmuş bir ifade var. Burada saatler boyunca böyle durabilirim. Durabilirdim! Eğer Marine patavatsızlık etmeseydi...

“Peki ya sen? Yakışıklı Raphaël gitti diye üzülmüyor musun?”

“Hiç de üzülmiyorum. Hem neden üzülmem gerektiğini de anlamadım.”

Louise tek gözünü aralayıp bize bakıyor.

“Julia, genç Raphaël’le aranızda neler oluyor?”

“Hiçbir şey olduğu yok. Marine, Greg’le cılveleşmeye başladı. diğindan beri her yerde uçuşan kalpler görmeye başladı.”

Yaşlı kadın ikinci gözünü de açıp “Marine ile Greg mi?” diye haykırıyor. “Hiç tahmin etmezdim!”

Görünüşe bakılırsa, animatörün cinsel tercihi hakkında şüpheleri olan bir tek biz değilmiz. Konuşmanın aldığı gidişat işime geliyor, dikkatlerini başka yöne çekmiş olmaktan gayet memnunum. Beni tamamen rahat bırakmaları için biraz daha ileri gidiyorum:

“Dün akşamki hâllerini görmeliydiniz! Öpüşmeleri, en az sizin Gustave’la öpüşmeniz kadar ateşliydi!”

İkisi de utanmış gibi yapıp omuz silkiyorlar.

Yaklaşık dört saat sonra enerjimiz tamamen yenilenmiş, kar-nımız tıka basa dolu, öğlen uykusuna hazır bir hâlde Tamaris’e dönüyoruz. Şüphe çekmemek için Louise’i bahçe kapısının önünde bırakıyorum. Marine ve ben huzurevine dönmeden önce arabayla Biarritz’e gidip biraz dolaşacağız. Arabadan inmesine yardım ediyorum, o huzurevine doğru yürürken ben de geçip koltuğa oturuyorum. Birkaç metre ilerledikten sonra geri dönüp arabanın camına doğru eğiliyor.

“Bu harika zaman için size teşekkür ederim gençler. Kendimi, iki arkadaşımın yanıdaymışım gibi hissettim; yaşımızın hiçbir önemi kalmamıştı. Birkaç saat boyunca genç olmak bana ne kadar iyi geldi asla tahmin edemezsiniz.”

Uzaklaşırken arkasından mırıldanıyorum:

“Bana da çok iyi geldi.”

BÖLÜM 54

Kardeşimin sözlerini çiğneyip hazmetmek için biraz zaman geçmesi gerekti. Benim uyuşturmayı tercih ettiğim duyguyu; o, elini kalbimin ortasına daldırarak tüm şiddetiyle tekrar canlandırdı. O günden beri suçluluk duygusundan ölüyorum.

Her şeyi bırakıp gittiğim için pişman değilim, burada olduğumu yakınlarımdan sakladığım için pişman değilim ve onlara gerçeği söylemeye hazır değilim. Henüz hazır değilim... Tüm bunlara rağmen, kendimce geçerli nedenler bulmaya çalışsam da bu kadar bencil davrandığım için kendimi de affedemiyorum. Sadece kendimi düşündüm ve kendimden bir şeyler eksilmeden içine düştüğüm bu uçurumdan nasıl çıkacağımı. Acımın derdine düşüp diğerlerinin çektiği acıya kayıtsız kaldım. Onları her gün aramam gerekirdi, söyleyecek bir şeyim olmasa da aramalıyım. Noel ve yılbaşını bile, ailemle geçirmek yerine hiç tanımadığım insanlarla kutlamayı tercih ettim. Onları sık sık düşünüyordum. Ne kadar üzgün olduklarını bildiğim hâlde araya mesafe koyuyordum. SMS gönderiyordum, hem de çok fazla SMS. Bazen de telefon ediyordum, her seferinde telesekretere düşmeyi ümit ederek. Eğitimim boyunca öğrendiğim bir kuralı uyguluyordum: Biz iyi olmadıkça diğerlerine yardım

etmemiz mümkün değil. Başkalarına yardım etmekle onların yanında olmayı aynı kefcye koymuş, ağzını sımsıkı kapatıp daha sonra halledilecekler rafına kaldırmıştım.

Birkaç gün önce annemi aradım. Bu defa telesekretere düşmek istemedim.

“Alo?”

“Anne, benim.”

“Canım benim! Nasılsın?”

“Bir şey soracaktım, hafta sonu eve gelebilir miyim?”

“...”

“Anne, orada mısın?”

“Yatağını hazırlıyorum, canım. Kahvaltıda hâlâ sıcak çikolata mı içiyorsun?”

Beni havaalanında karşılamak için ısrar etti. Ben de otoparkta beklemesi için. Yalanlarımı saklamak için Biarritz-Paris ve Paris-Biarritz arası uçmak hiç cazip gelmedi doğrusu.

Sonunda benim isteğim ve kendi sabırsızlığı arasındaki orta yolu buldu: Havaalanının giriş kapısında bekleyecek beni. Uçak saatlerini öğrenip Paris’ten gelen yolcular arasına karışıyorum. Umarım dönüşüm de bu kadar kolay olur.

O beni fark etmeden, ben onu görüyorum. Saatine bakıyor, kısa saçları rüzgârda uçuşuyor. Annem. Birkaç saniye dahi kaybetmemek istercesine adımlarımı hızlandırıyorum. şu an iste-diğim en son şey, kendimi korumaya almak. İki gün boyunca o benim annem olacak, ben onun kızı olacağım, bir aile olacağız. Farklı, bir uzvunu kaybetmiş ama yine de bir aile.

Beni görüyor. Gülümsüyor. Geleceğime inanmıyordu, içi rahatlıyor. Kapı açılıyor. Kolları da. Kollarına sığmıyorum. Kccğm. Annem...

Uzun bir süre öylece sarılıyoruz: yola koyulmadan önce açılan sımsıcak bir parantez.

Yol boyunca konuşuyor. Patlayan ve tamir ettirmek zorunda kaldığı su borusunu, kendisine yeni bir araba satın alan arkadaş Anna'yı anlatıyor. Peki, klinik nasıl gidiyor? Hâlâ bir daire bulamadım mı? Marion'la anlaşabiliyor muyum? Yanlış bir şey söylememeye çalışarak cevap veriyorum. Ona her şeyi söyleyebilirim ama buna hazır değilim. Bu yalan benim son şansım.

Arabayı evin önüne park ediyor. En korktuğum an geliyor. Hissetmiş gibi, boş şeylerden konuşmayı bırakıp kendimi iyi hissedip hissetmediğimi soruyor.

“Sorun yok, teşekkür ederim. Uzun zaman oldu, hepsi bu.”

“Biliyorum. En son babana veda etmek için gelmiştin. Eşyaların yerini değiştirdim, göreceksin, ev çok aydınlık oldu.”

“Carole'a geldiğimi söyledin mi?”

“Evet, elbette. Seni görmeyi o da çok isterdi ama hafta sonu burada olmayacaktı. Galiba Madrid'de bir konferansa gidiyormuş.”

“Yazık. Gelecek sefer artık. Hadi sen gir anne, ben de hemen geliyorum.”

Uzun bir süre arabada kalıyorum. Kendimi hazırlıyorum. Kapının önündeki çit bitkisi budanmamış, hiç bu kadar uzadığını görmemiştim. Yolun sonunda, sayısız kere açtığım beyaz metal bahçe kapısını fark ediyorum. Maminu'nun kapısı. Arabadan inip derin bir nefes alıyorum. Evime hoş geldim.

Ev gerçekten de çok daha aydınlık görünüyor. Babamın eski yeşil koltuğunun yanına yeni bir koltuk ve bir sehpa konmuş. Evin kokusu da değişmiş. Belli belirsiz var. Bu kokuyu –evimin kokusunu– gözümlü kapalı tanırım. Eski taş ve odun, deterjan,

yemek ve yanık tütün karışımı; damarlarıma yayılıp bütün alarm mekanizmalarımı anında kapatan kokuyu... Burada güvendeyim. Burada bana hiçbir şey olmaz.

Babam her cuma pipo içerdi. Odasına çıkar, tepesinde saatlerce oynadığımız erik ağacının bulunduğu çimenlik alana bakan pencereyi açar, hazneyi tütünle doldurduktan sonra keyifle piposunu içerek düşüncelere dalardı. Aldığı bütün önlemlere rağmen yine de evin duvarlarına sinen o biraz şekerli duman kokusunu severdim. Haftanın bittiğini ve hafta sonuna yönelik bir özgürlüğün başladığını haber veren bu ritüeli severdim. Mesleki kaygılarını piposunun dumanıyla birlikte dışarı üfledikten sonra aşağı indiği zaman takındığı o yüz ifadesini severdim. Bugün o eski taş kokusunu duyuyorum, odun kokusunu duyuyorum, deterjan ve yemek kokularını duyuyorum. Ama yanık tütün kokusu neredeyse tamamen yok olmuş.

Annem, "Gel, yatağını hazırladım," diyor beni merdivenlere doğru çekerek.

Eski odam artık misafir odası. Çantamı halının üzerine bırakıp pencereden dışarı bakıyorum. Çimenlik alan hiç değişmemiş.

"Geldiğin için çok mutlu oldum, canım."

"Ben de, anne. Daha önce gelmediğim için üzgünüm."

Başını iki yana sallayarak, "Şşt, şşt..." diyor. "Çok çalıştığını biliyorum, Marion'la zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsundur da. Çok eğlenceli bir kız, her zaman sevmişimdir."

Söylemek istiyorum. Bunun işle bir ilgisi olmadığını, gelme fikrinin bile ciğerimi sökmeye yettiği için daha önce gelmediğimi, şu hayatta en çok sevdiğim iki insanın artık orada olmadıklarını bildiğimden eve gelmenin benim için bir işkenceye dönüştüğünü, daha bir yıl önce hem kocası hem annesi yanındayken bugün onu tek başına görmenin beni darmadağın

ettiğini, onu ağlarken düşünmeye bile katlanamazken bir de gözümle görmenin imkânsız olduğunu... Ona tüm bunları söylemek, onunla konuşmak, gerçekten konuşmak, bir masanın etrafında içimizi dökmek istiyorum. Oysa annem sadece patlayan su borusundan, evin ne kadar aydınlık olduğundan ve arkadaşı Anna'dan bahsetmek istiyor. Veya babamdan ve Maminu'dan... Ama onlardan da patlayan su borusundan, evin ne kadar aydınlık olduğundan ve arkadaşı Anna'dan bahseder gibi bahsediyor. Öyle olsun, sonuçta bunu ona borçluyum.

İlk akşam sanki hiç ayrılmamış gibiyiz. Birlikte yemek pişiriyor, tanıdıklarımızdan havadisler vererek yemek yiyor, yeni koltuğa devrilip DVD seyrediyoruz. Bazı şeylerin değişmediğini fark ediyorum ve bu yüzden içim rahat bir şekilde onu öpüp iyi geceler diliyorum, o sırada televizyonu kapatıyor:

“Yarın sabah babanı ve Maminu’yu görmeye gideceğim. Her pazar gidiyorum. Sen de gelmek ister misin?”

Başımı iki yana sallıyorum. Kendimi hazır hissetmiyorum.

“Hayır anne. Üzgünüm, yapamam...”

“Anlıyorum, canım. Ne zaman istersen... Hazır olduğunda...”

Merdivenlerden yukarı çıkarken bakışlarını üzerimde hissediyorum. Dişlerini sık. Sımsıkı. Gözyaşlarını akıtmak için odaya girene kadar sabret. Dediklerine göre anneler kendilerinden çok, çocukları için üzülmüş; kendi üzüntüyü ona geçirmek için gelmedim buraya.

“Julia?”

Arkamı dönüyorum. Dişlerini sık.

“Canım benim, inan çok düşündüm. Babanın acısı için hiçbir teselli bulabileceğimizi sanmıyorum. Daha çok gençti, sağlıklıydı, ölümü haksız ve anlaşılmazdı. Ama Maminu... Ne kadar üzücü olsa da sanırım şu an bulunduğu yerde daha mutlu.

Biliyorsun, çok yorgundu. Hadi git yat, dinlenmelisin. Yarın hatırlat da sana Bayan Poulain'in -17 numaradaki komşumuz-başına gelenleri anlatayım, eminim çok güleceksin. İyi geceler canım."

Dışlerini sık. Dışlerini sık. Dışlerini sık.

BÖLÜM 55

Posta kutusunda isim yok artık. Burası onun evi değil artık. Burası kimsenin evi değil artık.

Elimle demir kapıyı tutup itiyorum. Önce gıcırıyor, sonra büyük bir gürültüyle açılıyor. Kapanırken çarpmasın diye tutuyorum. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Gözüme ilk çarpan kiraz ağacı oluyor. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Bir süre önce, ağacın dallarını yere eğen baldan tatlı meyvelerini gözümün önüne getiriyorum. Bir zamanlar çenemizden akan kırmızı suları, fırından yeni çıkan turtaları, kulağımıza taktığımız küpeleri ve obur karatavukları kaçırmak için bulduğumuz yöntemleri düşünüyorum. Bu yıl kırmızı sular karatavukların gagasından akıyor.

Papatyalar rüzgârda dans ediyor. Hatırlamak için gözlerimi kapatıyorum. Küçük beyaz çiçekleri toplar. Çiçeklerin başını tırnaklarıyla kopar. Sarı yuvarlağın ortasını delip dala geçir, dal tamamen çiçekle kaplanana kadar devam et. Al Maminu, sana taç yaptım!

Yoncaları görüyorum, bana şans ve mutluluk getirecek o dört yapraklı yoncayı saatlerce aramıştım. Onu bulabilseydim, Maminu hâlâ burada olurdu belki. Camı tıklatırdım –parolamız buydu– ve kapıyı açardım, bütün çirkinlikleri bir anda silen

gölümsemesiyle bana doğru yürür ve hiçbir zaman yükseltmediği yumuşacık sesiyle, “Gir canım, seni gördüğüme sevindim,” derdi. Birlikte bir şeyler yapardık, artık ne olursa... Scrabble oynar, pasta pişirir, birbirimize sarılır, bir şeyler atıştırır, şiir okur, sohbet ederdik. Birlikte zaman geçirmek için bahanemiz çoktu. Tıpkı bizim için gerçekten önemli olan insanlara baktığımız gibi, endişeyle karışık sevgi dolu bakışlarını üzerimde hissederdim. O da benimkileri... Kocaman bir öpücüğün, bir gülümsemenin veya sıradan bir iltifatın ardına gizlenen, dile getirilmemiş cümleler vardı. O cümleler aslında sadece iki kelimeyle ifade edilebiliyordu ve o iki kelime de öyle uluorta, özel zamanlar dışında söylenmezdi.

Salıncağın üzeri örtülmemiş. Kumaşı solmuş, lekelenmiş, metali paslanmış. Garajın kapısı kirli. Betonun üzeri sağda solda kurumuş çamurlarla kaplı. Kış mevsiminin bıraktığı izler... Bodur ağaçların boyunları bükülmüş, otlar uzamış, akçaağaç süsenlere gölge yapıyor, süsenlerse surat yapıyor. Maminu artık burada değil. Hatıralarım da.

Geldiğim yoldan geri dönüyorum, son kez. Emeklememe, ağzımdan çıkan ilk seslere, tökezlememe, gülmeme, ağlamama, uyumama, oynamama, sevmeme, kısaca büyümeme tanık olan bu yere veda ediyorum.

Demir kapıyı tutup çekiyorum. Önce gıcırıyor, sonra büyük bir gürültüyle kapanıyor. Kapanırken çarpmasın diye tutuyorum. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Tek farkla: Artık gerçekten önem verdiğimiz insanlara o iki kelimeyi söylemek için özel zamanları beklememek gerektiğini biliyorum.

BÖLÜM 56

Beni havaalanının otoparkında bırakması için ısrar ettim. O da içeri kadar gelmek için ısrar etti. Onun, kızıyla biraz daha vakit geçirme ihtiyacıyla benim yalanımı gizleme zorunluluğum arasında bir orta yol bulduk: Giriş kapısının önünde vedalaştık. Uzağa gitmediğim hâlde bana öyle sıkı sarıldı ve ağlamamak için kendini öyle zor tuttu ki kendimi geri dönmek üzere dünyanın öbür ucuna gidiyormuş gibi hissettim.

Ağzına kadar pasta dolu valizim ve çelişkilerle dolu kalbimle stüdyoma döndüm.

Hafta sonu iyi geçti. Sıcacık ve yumuşacıktı, tıpkı canınızın acımasından korkmadan kendinizi üstüne bıraktığınız bir yastık yığını gibi. Aynı zamanda dile getirilmemiş cümlelerle ve mahcubiyetle doluydu. Üstelik göz göze geldikleri ilk andan itibaren anneyle çocuğunu birbirine bağlayan kayıtsız şartsız sevgiyle doluydu. Bizim ailede o sevgi hiç dışa vurulmaz. Anneme onu sevdiğimi ilk kez, Yaşlılar Kraliçesi'nin ölümünden sonra ona telefon ettiğim zaman söylemiştim. Telefonu kapattıktan sonra Marion'u arayıp bana göz kulak olmasını, intihar etmemden korktuğunu söylemiş. Bizim ailede sevgi küçük detaylarda gizlidir: Uyuyan birinin üzerini örtmekte, seyretmek istediğimiz filmi diğerleriyle seyredebilmek için ertelemekte, ağlamak

üzere olduğumuz hâlde gülümsemekte, çikolatalı pastanın son dilimini diğerlerine ayırmakta, başımızı omuzlarına dayamakta, hiç de komik olmayan bir fıkraya gülmekte, üzerinde “Benim Tatlı Kızıma...” yazıyor diye atmaya kıyamayıp saklanılan hediyeye paketinde gizlidir.

Umarım bir gün beni affeder.

Marine stüdyosunda değil. SMS gönderdi: “Geceyi Greg’de geçireceğim, ihtiyacın olursa haber ver, gelirim.” Burada olsa varlığıyla, her zamankinden daha yoğun geçen pazar akşamı bunalımımı dağıtırdı eminim ama onları mercimeği fırına verirken rahatsız etmek istemiyorum. Sıcak çikolata hazırlayıp valizimdeki eşyaları yerleştiriyor ve üzerime pijamamı geçirdikten sonra bilgisayarımı açıyorum. Uzun süredir e-postalarımı bakmadım.

Daha önce adını dahi duymadığım mağazalardan gelen indirim kampanyaları, bültenler ve ölmek üzere olan, banka hesap numaramı göndermem karşılığında bana bütün servetlerini bağışlamaya hazır cömert birinden gelen mesajlar arasında, onun adını görüyorum.

Kimden: Raphaël Marin-Goncalves

Konu: Haberler

Neyse ki yalnızım zira e-postayı açarken yüzümde köyün delisi gibi bir ifade olma olasılığı çok yüksek.

Merhaba Julia,

Umarım iyisindir.

Umarım mesaj atarak rahatsız etmiyorumdur. Adresini Tamaris’in internet sitesinden buldum. Londra’ya döndüm ve hayat bütün hızıyla akmaya başladı ama sürekli

anneannemi düşünüyorum. Onu sık sık arıyorum, bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama öyle olmasaydı da eminim aynı şeyi söylerdi, o yüzden içim pek rahat değil.

Ara sıra haberlerini almak için sana yazabilir miyim? Seni fazla tanımasam da sana güvenebileceğimi hissediyorum. Umarım cevap verirsin. İlk fırsatta gelip birkaç gün kalmayı düşünüyorum.

*İçten selamlarımla,
Raph.*

E-posta üç gün önce gönderilmiş. Fikrinden hoşlanmadığımı düşünüyor olmalı. "Cevapla" butonuna basıyorum.

*İyi akşamlar Raphaël,
İyiyim, teşekkür ederim, umarım sen de iyisindir. Bana yazmakla iyi ettin, anneannenle ilgili haberleri vermekten çok memnun olurum. Geçen hafta kendisiyle biraz zaman geçirme fırsatı buldum, buradaki yaşamına yavaş yavaş alıştığını söyleyebilirim. Burada kalmaya karar verdiğinden haberin vardır sanırım. Mutluluktan çıldırdığını söyleyemesem de buradaki pek çok kişiyle şimdiden arkadaş oldu ve düzenlenen etkinliklere de zevkle katılıyor. Bu kadarını beklemediğini itiraf bile etti. Elbette evini özlediğini, bağımsızlığını kaybetmeye bir türlü alışamadığını söylüyor ama bu çok doğal, ayrıca yaşadıklarının olumlu yanlarını görmesi de son derece umut verici. Ziyaretine gelmen çok iyi olur, seni görmekten çok mutlu olacağına eminim. Ondan haber almak istediğinde çekinmeden yazabilirsin,*

daha kolay olacaksa telefon da edebilirsin: 06 56 87 44 85.

İyi akşamlar,

Julia

Gönder.

Bilgisayarı kapat.

Aptal aptal gülümsemeyi bırak.

Kendine “ilk fırsatta” ibaresinin kaç kere “uyuyup uyanacağıza” denk geldiğini sor.

Temmuz

“Hayat, fırtınanın geçmesini beklemek değildir.
Hayat, yağmur altında dans etmeyi öğrenmektir.”

Seneca

BÖLÜM 57

Anne-Marie, binanın önünde toplanan huzurevi sakinlerine son tavsiyelerini verirken minibüs otoparka giriyor.

“Geçen yılki çok iyi geçmişti, o yüzden aynı deneyimi bu yıl da tekrarlıyoruz. Bu gelenler, geçen yılki gençler değil ama aynı amaçla burada bulunuyorlar: yaşadıkları siteden çıkmak ve okyanusu görmek. Üstelik çoğu için bu bir ilk olacak. Bazıları kaba saba davranabilir, biraz hoşgörülü olmanızı tavsiye ederim, zaten eğitimleri de onlara göz kulak olmak için burada. Böyle bir deneyime katılmayı kabul ettiğiniz için hepimize teşekkür ederim, herkese iyi eğlenceler!”

Gençler minibüsten inip bize doğru gelirken, biz de onlara doğru yürüyoruz. Sanki *Batı Yakasının Hikâyesi*’ndeyiz.

Beyaz eşofmanlı, esmer, uzun boylu bir genç eğilerek bizi selamlıyor:

“Hanımlar ve beyler, bu sıcak günde nasıllardır acaba?”

Arkadaşları kahkahayı basıyor.

“Moundir, ne saçmalıyorsun? Neden saray soytarısı gibi konuşuyorsun?”

“Ne olmuş? 16. yüzyılda böyle konuşuyorlardı herhâlde! Uyum sağlıyoruz işte, Monsenyör!”

Birden her kafadan bir ses çıkmaya başlıyor. Eğitimcilerden biri, müdahale edip sakin olmaları için ikaz ediyor. Herkesi susturabilmesi için birkaç kere daha müdahale etmesi gerekiyor. Anne-Marie tanışma faslına geçeceği sırada, huzurevi sakinleri arasından titrek bir ses yükseliyor.

“Hey şişko, ne sandın? Son kullanma tarihimizin geçtiğini mi?”

Gençlerin gözleri kocaman açılıyor. Neyse ki Greg her şeyi videoya çekiyor, böylece bu sahneyi morali bozuk olduğu günlerde tekrar tekrar seyredebileceğim.

Huzurevi sakinleri dönüp Rosa’ya bakıyor. Omuz silkerek cevap veriyor.

“Ne? Jamel Debbouze’un bütün gösterilerini torunumla izledim.”

Gençler kahkahayı basıyor. Huzurevi sakinleri de aynı şekilde. Bugünün hafızalara kazınacağına şimdiden eminim.

Tanışma faslı ortak alanda gerçekleşiyor. İlk önce huzurevi sakinleri kendilerini tanıtıyor. Adlarını, yaşlarını, bu karşılaşmadan ne beklediklerini söylüyorlar. Sonra sıra gençlere geliyor. Onlar da adlarını, yaşlarını ve bu karşılaşmadan ne beklediklerini söylüyorlar. İlk grup daha çok; bir alışveriş, bir aktarım, bir paylaşım beklerken; ikinci grup okyanusu görmeyi bekliyor. İlk grubu, bütün hayatlarını anlatmamaları için biraz gemlemek gerekiyor. İkinci gruba utangaç gülüşler arasında biraz daha konuşmaya ikna etmek...

Anne-Marie günün programını açıklıyor: Herkes hazır olmaz minibüsle yola çıkılacak, plaja gidilecek, yüzülüp oynanacak, piknik yapılacak, tekrar yüzülüp oynanacak ve saat dörtte Tamaris’e geri dönülecek.

“Sorusu olan var mı?”

Kimsenin sorusu yok.

Eğitmenlerden Linda, söz alıp bir kez daha kuralları hatırlatıyor: Herkes grup hâlinde kalacak. Kimse eğitmenlerin gözetiminden ayrılmayacak. Suya girerken dikkatli olunacak. Ayakların her an yere değdiğine emin olunacak. İnsanların üzerine koşulmayacak. Bağırış çağırış olmayacak. Kimse birbirinin ağzına kum doldurmayacak. Kimsenin kafası on dakikadan fazla suyun altında tutulmayacak, morarmaya başlayan tehlikededir demektir! Eğlenilecek, gezinin tadı çıkarılacak ve akşam bir sürü güzel hatırayla geri dönülecek.

“Sorusu olan var mı?”

Gençlerden biri olan Marie el kaldırıp “Evet,” diyor. “Köpekbalgı görürsek bağırabilir miyiz?”

Büyük Plaj tıklım tıklım dolu. Temmuz ayı güneşle birlikte görününce, tatilciler de gelmeye başladı. Kumun üzerinde bir yer bulup plaj şemsiyelerini dikey ve buzlukları yere bırakıyoruz. Sıra havluları sermeye geliyor.

Louise, “Halka oluşturacak şekilde serebilirdik,” diyor. “Böylece konuşurken herkes birbirini görebilir.”

Huzurevi sakinleri kafa sallıyor: Çok iyi fikir. Gençler, sanki kendilerini arsenik içmeye zorluyorlarmış gibi onlara bakıyor. Cevap olarak çantalarını yere fırlatıp hışımla giysilerini çıkarıyor ve sabırsızlıkla eğitmenlerine sesleniyorlar:

“Hadi Usta! Yüzüyor muyuz?”

Eğitmenlerden biri olan Younes, “Herkes hazır olduğunda,” diye cevap veriyor.

“Bu da demektir ki saatler sonra... Zaten sinirim tepemde!” diye söyleniyor gençlerden biri. Gençlerin tavırları karşısında duydukları hayal kırıklığı, huzurevi sakinlerinin yüzlerinden

okunuyor. İşi bilerek ağırdan aldıklarından şüpheleniyorum. Ağır çekimde giysilerini çıkarıyor, katlıyor, yerleştiriyor, mayolarını düzeltiyor, güneş kremlerini sürüyor, başlarına şapkalarını takıyor ve bir şey unutup unutmadıklarını kontrol ediyorlar. Lucienne söyleniyor:

“Geçen senekiler daha nazikti. Bilseydim gelmezdim, serin huzurevinde kalırdım.”

Yaşlılar hazır olduğunda, gençler onları alkışlıyor. Yerdeki havlular sanki halı görevi görsün diye serilmişçesine, cankurta-
ran gözetimi altındaki bölgede suya doğru koşuyorlar.

Suya girdiklerinde çılgınları duyuluyor.

“Vay anasını! Buz gibi!”

“Kevin gibi yapmayı bırak!”

“*Titanik* filmindeki herif gibi gebereceğiz!”

“Suya girmeden önce ensenizi ıslatın!”

“*Titanik* sensin!”

“O kadar soğuk ki salyangozum bile kabuğuna girdi!”

“Yok ya, ben burada yüzemem! Bu plaj kutup ayıları için!”

Dizlerine kadar suyun içine girmiş, söylendikleri kadar gü-lüyorlar da.

Gözü diğerlerinden daha kara olan Moundir, sanki sonucu değiştirebilecekmiş gibi parmak uçlarının üzerinde ilerliyor. Su göğsüne kadar ulaştığında, adeta Atlantik Okyanusu’nu yüzerek geçmiş gibi gururlu bir ifadeyle dönüp arkadaşlarına bakıyor.

“N’oldu düdükler? Patron kimmiş bakalım?”

Düdükler, patrona arkasından kocaman bir dalganın geldiğini söylememeye özen gösteriyor. Dalga arkasından vuruyor; önce gülümsemesi, sonra da bedeni tamamen gözden kayboluyor. Ara sıra köpüklerin içinden çıkan bir kol, bir ayak veya bir tutam saç görüyoruz. Hem arkadaşları hem de huzurevi sakinleri gülmekten katılıyor. Moundir mayosunu ve saçlarını

düzelterek içine düştüğü girdaptan çıkmayı başardığında, her iki grup tarafından alkış yağmuruna tutuluyor.

Louise genç kızlardan birinin, Sonia'nın yanına yaklaşıyor.

“İşin sırrı suyun sıcak olduğunu söylemekte. Buna inanırsanız su gerçekten de sıcak gelecektir.”

Sonia bunu denemeye karar verdiği sırada, Pierre de Rayane'a doğru yürüyor.

“Burada ilk yüzdüğümde, bütün uzuvlarımı kaybedeceğimi sandım. Ama bir kere girdikten sonra, gerçekten de sıcak olduğunu fark ediyorsunuz. Denemeye değer.”

İki kuşak yavaş yavaş kaynaşmaya başlıyor. Eskiler yenilere yardım ediyor, gençler yaşlılara tazeliklerini aktarıyor. Bu sıralar biraz fazla hassas olduğum için bu manzara içime dokunuyor. Aktarım... Dünün gençleri ve yarının ihtiyaçları... Şimdiki zamanda bir araya gelen geçmiş ve gelecek... Hepimiz belimize kadar suyun içindeyken birden bir çığlık kopuyor.

Köpekbalığı mı?

Ceset mi?

Tsunami mi?

Hayır.

Sadece, Greg ve Marine'in suyun altında el ele tutuştuklarını gören Isabelle.

BÖLÜM 58

Bu sabah plaja iki ayrı minibüsle gelmiştik: gençlerin ve yaşlıların minibüsü.

Bu öğleden sonra iki minibüsle Tamaris'in otoparkına giriyoruz: içinde yaşlıların da olduğu gençlerin minibüsü ve içinde gençlerin de olduğu yaşlıların minibüsüyle.

Lucienne yanıma yaklaşıyor:

“Fikrimi değiştirdim. Bu sene gelenleri geçen senekilere tercih ederim.”

Bugün, mavi beyaz güneş şemsiyelerinin, buzluklar ve halka şeklinde serilmiş havluların etrafında hepimiz aynı yaştaydık.

İlk başta güvensizlik, kibir, yargı ve zırlar vardı. Bilinmezlik vardı. Ama dakika ve saatler ilerledikçe kuşaklar ötesi bir ilişki doğdu.

Dalgalardan kaçmak için koştuk, dalgaların içine –en azından becerebilenler– daldık, ayaklarımızı ıslak kuma gömdük, bombalanmış gibi duran bir kumdan şato yaptık, donut yedik, hem argo hem de eski Fransızca konuştuk, euro ile eski Fransız frankını karşılaştırdık, birbirimize Atlantik'in öbür yakasında da birilerinin aynı şeyi yapıp yapmadığını sorduk, deniz kabukları topladık, başımızın üzerinde dans eden marlıları seyrettik.

Hep beraber ortak alandaki masanın etrafında toplanıyor ve bir şeyler atıştırıyoruz. Gençler bir saat sonra gidecekler.

Rosa, “Bildığınız gibi, burada daha yeni sayılırım. Bugün neredeyse sizinle gelmeyecektim çünkü kalçamın bana sorun olacağını düşünüyordum. Ama gençlere bir nebze de olsa bir şeyler katmak için bunu yapmam gerektiğine karar verdim. Bir konuda yanılmamışım: Plastik bir kalçayla dalgalarda koşturmak hiç kolay değildi, neyse ki Greg bana çok yardım etti. Yine de geri kalan aktiviteler için fazla iddialıymışım. Size hiçbir şey katmadığım gibi, tam tersi oldu,” diyor.

Sonia, “Ciddi misiniz?” diye soruyor. “Biz size ne kattık ki?”

“Çok ciddiym. Bütün gün dalgaları, ıslak kumu, martıları izlerken gözlerinizin nasıl ışıldadığını gördüm. Bütün bunları doğduğum günden beri görüyorum, benim için o kadar doğal ki artık varlıklarına dikkat dahi etmiyorum. Ne kadar da benimsemişim! Anlıyor musunuz?”

Rayane kaşlarını çatıyor.

“Hepsi sizin mi?”

“Ne benim mi?” diye soruyor yaşlı kadın.

“Ne bileyim... Siz dediniz ya ‘Ne kadar benim... şey’ diye. Ben de onu soruyorum, hepsi sizin mi?”

Orada bulunanların beyninin, şantiyenin büyüklüğünü kavraması için birkaç dakika geçmesi gerekiyor.

Brice, “Sen var ya, düdüğün kralısın oğlum!” diye bağırıyor. “‘Ne kadar da benimsemişim’ dedi, *benimsemek* fiili... Fiil çekim kitabını n’aptın, yedin mi?”

Herkes gülüyor. Rosa devam ediyor:

“Kısacası, size bunun için teşekkür etmek istiyorum. Sayenizde, hayatımı böyle bir hazinenin ortasında geçirmiş olmakla

ne kadar şanslı olduğumun bilincine vardım. Bundan böyle hiçbir şeyden şikâyet etmeyeceğim.”

Pek çok kişi yaşlı kadının hislerine ortak olduklarını belirtmek istercesine kafa sallıyor. Ben de kafa sallayanlar arasındayım. Bugün her şeye “ilk defanın” filtresinden baktım. Zevk çığlıklarını ve kahkahaları duymak, aldığım zevki ikiye katladı.

Sonia, “Neden artık sizden geçmiş gibi bahsediyorsunuz?” diye soruyor. “Sanki ölmüşsünüz gibi...”

Pierre, “Ölmedik ama artık yaşamı geride bıraktık,” diye cevap veriyor.

Moundir, “Çok saçma!” diye atılıyor. “Benim büyük dedem tam yüz iki yaşında ama kardeşim üç yaşındayken öldü. Ne kadar yaşayacağımızı bilemeyiz. Hayat ne dünde ne de yarında. Şimdi ve burada.”

Kapının oradan gelen bir ses, “Vay canına!” diyor. “Ne eğlenceli bir şölen! Neredeyse katılmadığım için pişman olacağım.”

Léon kapıda durmuş, yüzünde o her zamanki sırıtişıyla bizi seyrediyor. Louise omuzlarını silkiyor.

“Eh n’aparsın... Yaşlılar arasından da bazen düdükler çıkabiliyor!”

Uzaklaşan minibüsün arkasından kollarımızı kocaman açarak el sallıyoruz. Gençler de arka cama yapışmış, bize el sallıyorlar. Minibüse binmeden önce teşekkür ettiler, tutamayacaklarını bilsek de tekrar geleceklerine dair söz verdiler, bekleyeceğimizi söyledik. Kucaklaşmak istedikleri aşikâr olsa da el sıkmakla yetindiler. Bu defa güvensizlikten değil kuşkusuz, yalnızca saygıdan.

Minibüs gözden kaybolduğunda herkes günlük uğraşlarına dönmek üzere dağılmaya başlıyor. Greg herkesi durduruyor.

“Durun, bekleyin! Eğitmenlerden Linda bana bunu verdi. Kendilerini yazıyla daha iyi ifade ettiklerini söyledi.”

Elindeki beyaz kâğıdı açıp herkes rahatça görebilsin diye havada tutuyor. Siyah keçe kalemle yazılmış ve etrafına kalpler çizilmiş bir mesaj:

“Her şey için çok teşekkürler! Koparıyorsunuz pinponlar!”

Hepsi de imzalamış.

Kimse tepki vermiyor. Sadece Greg, Marine, Rosa ve ben kahkahalarla gülüyoruz.

Pierre, “Neyi koparıyoruz?” diye soruyor.

Marine gülmeyi bırakıp cevap veriyor:

“‘Süpersiniz yaşlılar’ demek istemişler!”

BÖLÜM 59

Élisabeth'in hiçbir şeyden haberi yok. Pierre, sağlık kontrolünden geçmesi gerektiği için ziyaretine gidemeyeceğini söyledi. Randevu tarihine dikkat etmediği için üzgün olduğunu ama evlilik yıldönümlerini kutlamak için mutlaka telefon edeceğini belirtti. Altmış yıl az değil. Élisabeth'in hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki bunun arkasında bir şey aramak aklına gelmedi.

"Bin kere arasan da telefona cevap vermeyeceğim," dedi.

Pierre, karısının verdiği tepkiyi anlatırken gülüyordu ama şimdi perdenin açılmasına birkaç dakika kala süt dökmüş kedi gibi duruyor.

Söz verdiğim üzere, hazırlıkların büyük bir kısmını ben üstlendim. Büyük ihtimalle geleceklerinin böyle olacağını tahmin eden Marine ve Greg de işe dört elle sarıldılar ve böylece Élisabeth'i şaşkına çevirecek bir sürpriz hazırladık.

Kaldığı rehabilitasyon merkezindeki odasının kapısını çalıyorum. Cılız bir sesle girmemi söylüyor.

"Merhaba Élisabeth, nasılsınız?"

Cevap veren asık yüzü oluyor. Çok iyi olduğu söylenemez. Televizyonun karşısında oturmuş, öylesine kanal değiştirip duruyor.

Bir sandalye çekip yanına oturduğumda, “Bugün evlilik yıldönümümüz,” diyor. “İnanmayacaksınız ama benim sevgili eşim yıldönümümüzü benimle kutlamak yerine gidip bağırsak filmi çekirtmeyi tercih etti.”

“Biliyorum. Ama inanın başka çaresi yoktu, bir sonraki randevuyu altı ay sonraya veriyorlarmış.”

Hiç kuşkusuz özgeçmişime yeni bir beceri ekleyebilirim: yalan söylemekte uzman!

Élisabeth başını sallıyor.

“Fırsat çıktığında boşamalıydım onu.”

Yanlış duymuş olmalıyım.

“Pardon?”

“Evet, on yıl önce Pierre’i neredeyse terk ediyordum.”

“Yapmayın! Siz de bunu yaparsanız biz aşka nasıl inanacağız? Siz ideal çiftsiniz!”

“Zaten mükemmeli arama çabam yüzünden ayrılıyorduk. On yıl önce, Pierre’in hiçbir şeyine tahammül edemiyordum. O zamana kadar onda sevdiğim veya daha önce fark etmediğim her şey bana batıyordu. Yürüyüşü, yemek yerken ağzını şapırdatması, alışverişe giderken bile beni öpmek istemesi, her şeyi kendine çekmesi, gülüşü... Kısacası, suratını görmeye dahi tahammül edemiyordum! Kocasından asla şikâyet etmeyen ve onda dünyanın en iyi özelliklerini gören kız kardeşimi kıskanıyordum. Sonunda bunun normal olmadığını, onu artık sevmediğimi düşünmeye başladım. Sadece olumsuzluklarını görüyordum. Kendisine kötü davranıyor, sürekli tersliyordum. Zavallı, ne olduğunu anlayamıyordu zira o hep olduğu gibiydi. Bilgi almak üzere bir boşanma avukatından randevu aldım. Kararıma karşı olsa da kız kardeşim de benimle geldi.”

İtirafı beni korkutuyor. Sık sık kolay olmadığını söylüyorlardı ama bu kadarını da tahmin etmemiştim.

“Fikrinizi değiştiren ne oldu?” diye soruyorum.

“Gerçekler... Çocukluğumuzdan beri bütün zorluklara göğüs geren, kusursuz, ideal aşk denen şeyle beynimizi yıkıyorlar. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalpler, midede uçşan kelebekler, tendeki ürpertiler, tutku... Avukat randevuya geç kaldı. Bekleme odasında kardeşimle konuşurken bana, ‘Ne sanıyorsun?’ dedi. ‘Jean bana her dokunduğunda tenimin ürpertiğini mi? Bazen ona bağırıp çağırarak, yüzünü bir daha görmemek üzere valizimi kapıp gitmek istemediğini mi? Aşkın pembe dizi olduğunu mu sanıyorsun?’ Bekleme salonunda bizden başka iki kişi daha vardı: bir kadın ve bir erkek. Olay toplu konuşma seansına dönuştü. Kadın bizden daha gençti ve onu şehirdeki bütün kadınlarla aldatan kocasından boşanıyordu. Adam, karısı tarafından terk edilmişti ve şaşkındı. Pierre’i aynı durumda düşündüm ve içim acıdı. Bunu hak etmiyordu. Ben de hak etmiyordum tabii. Onu çok özleyeceğime emindim. Aşk hâlâ oradaydı, öfkemin arkasında. İnsan sürekli biriyle yaşıyınca, bir süre sonra sadece kötü yönlerini görmeye başlıyor. Tıpkı yeni bir giysi aldığınız zamanki gibi: İlk başta bayılıyor, sonra gözünüze o kadar da güzel görünmemeye başlıyor ve nihayet görmeye dahi tahammül edemiyorsunuz. Ufak tefek kusurların hayatınızı zehir etmemesi için çok büyük çaba harcamak gerekiyor. Özellikle de hayatın sonuna doğru çok yıpratıcı oluyorlar. Ama asıl önemli olan, aşkın kusursuz olması gerektiği inancından vazgeçmek. Gününüzü, düşüncelerinizi, hayatınızı bir insanla paylaşmak az şey değil. Hem sonra, kötü zamanlar olmasa iyi zamanların kıymetini bilemezdik.”

“Vay canına! Bunu asla tahmin etmezdim.”

“Örgüye bayılan Louise, geçen gün çok güzel bir metafor kullandı. Aşkı örgüye benzetti. İlmikleri atıp yavaş yavaş sıraları çıkıyorsunuz, aralara gurur duyduğunuz güzel motifler

ekliyorsunuz ama bazen kafanız, kaçan bir ilmeğe takılıyor. Buna rağmen sonuçta elinizde sıcacık ve rahat bir kazağınız oluyor.”

Sözlerini dinlerken öyle derinlere daldım ki neredeyse buraya neden geldiğimi unutuyordum.

“Hadi gelin, sizi dışarı çıkarıyorum! Gidip güzel havanın tadını çıkaralım.”

“Canım istemiyor. Hem zaten uzun süre yürüyemem.”

“Tabii yürürsünüz! Hadiii, biraz kafanızı dağıtırsınız!”

“Hayır hayır, gerçekten... Burada kalıp televizyon seyretmeyi tercih ederim. Her gün ziyaretime gelmenizden inanın çok memnun oluyorum ama bugün biraz kötü bir zamanda geldiniz.”

Bunu hiç hesaba katmamıştım. Ne yapıp edip onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım. Umarım anestezi kullanmama gerek kalmaz. Ayağa kalkıp tekerlekli sandalyeye yaklaşıyorum.

“Hadi, kalkın! Önce banyoya gidip biraz saçınızı düzeltiyorsunuz ve sonra dışarı çıkıyoruz. Sizden daha inatçı olduğumu söylemeliyim.”

Yirmi dakika sonra tekerlekli sandalyeyi iterek odadan çıkıyorum. Élisabeth’in ağzını bıçak açmıyor. Binanın köşesini dönünce parkı görüyoruz. Élisabeth çığlığı basıyor.

Herkes orada, karşımızda duruyor. Pierre ön sırada, elinde bir demet çiçekle bekliyor. Çocukları, torunları, torunlarının çocukları, huzurevi sakinleri ve Tamaris çalışanları. Elliye yakın kişi, altmış yıllık aşklarını kutlamak için toplanmış. Élisabeth gözyaşları içinde bana dönüyor.

“Kolonoskopiden kaçmak için bir bahane uyduracağını tahmin etmeliydim.”

Soğuk içecekler ve bir önceki gün mutfak atölyesinde yaptığımız pastalar, süslenen masanın üzerine konmuş. Ağaçlara flamlar asılmış. Rehabilitasyon merkezindeki hastalardan bazıları da kutlamaya katılmış. Tabağıma üçüncü kez tiramisu alırken Pierre yanıma yaklaşıyor.

“Çok teşekkür ederim Julia, muhteşemdi!”

“Teşekkür etmenize gerek yok, benim için gerçekten büyük zevkti, ayrıca Marine’le Greg de çok yardım ettiler. Tamaris’ten sonra iş bulamayacak olursam organizasyon işine girebilirim. Tiramisulardan uzak durmak kaydıyla...”

“Julia, lütfen beni dinleyin,” diyor ciddi bir tonla. “Böyle şeyleri pek bilmem ama söylemek istiyorum. Bizi ne kadar mutlu ettiğinizi tahmin bile edemezsiniz. Siz olmasaydınız eminim bir Alman televizyon dizisinin karşısında mum üflemeyle yetinirdik. Bize unutulmaz bir gün yaşattınız. Bizim yaşımızda insan artık her şeyi yaşamış oluyor; büyük mutluluklar, evlilik, çocuklar ve torunlar... Hepsinin yeri ayrı. Ama bugün hissettiklerim bambaşka. Aynı şeyi eşimin gözlerinde de görebiliyorum. Bakın, siz de görüyor musunuz?”

Élisabeth’e bakıyorum. Kızlarından birinin koluna girmiş, ayakta duruyor. Küçük bir erkek çocuğu elini tutuyor. Tatmin somut bir şey olsaydı kesinlikle bu yaşlı kadının hâline bürünmüş olurdu.

“Yaptığımız anlaşmayı unutmadım,” diye devam ediyor. “Léon hakkında bir şey bulamadım ama araştırmalarımaya devam ediyorum. Daha sade bir şeyler hazırlayabilecekken, bu işe büyük bir coşkuyla sarıldınız. Bütün bunlar çok zamanınızı almış olmalı.”

Pierre’in oğlu uzaktan, “Baba! Gel, aile fotoğrafı çektiyoruz!” diye bağıyor.

Yaşlı adam gülümseyerek müsaade istiyor ve gruba doğru yöneliyor. Birkaç adım attıktan sonra arkasına dönüyor:

“Siz çok iyi birisiniz, Julia. Dilerim siz de bizimki gibi bir aşkı bulursunuz çünkü bu hayatta insanı gerçekten mutlu eden tek şey bu! Böyle bir aşk yaşamınızı bütün kalbimle dilerim.”

Her bir aile ferdinin evinde baş köşede yer alacak söz konusu fotoğraf için ailesinin yanına gidiyor.

Ben de kendime bir tiramisu daha koyuyorum.

BÖLÜM 60

Kimden: Raphaël Marin-Goncalves

Konu: Havadisler

Merhaba Julia,

Uzun zamandır anneannemle ilgili son gelişmeleri sordum, onunla sık sık telefonda konuşsam da bir profesyonel olarak senin fikrini almak hoşuma gider.

Seni arayacaktım ama son anda gece yarısı olduğunu fark edince vazgeçtim. İşten yeni döndüm. Bu sıralar eve geç geliyorum. Ünlü Alliage Grubu'nun dediği gibi, zaman su gibi akıp geçiyor.

Anneannemin yeni hayatına gerçekten alışıp alışmadığını söyleyeceğini umuyorum. Gençlerle geçirdiğiniz bir günden bahsetti, çok sevmiş! Onunla sık sık sohbet ettiğinden de bahsetti, çok memnunmuş. Ben de öyleyim.

Umarım senin için de her şey yolundadır, umarım Greg'i fazla özlemiyorsundur ve umarım pijaman yaşadığı korkuyu atlatabilmiştir.

Az kalsın unutuyordum! Gelecek hafta sonu oradayım ama Rosa'ya ağzından kaçırmak yok, sürpriz yapacağım ;)

Slmlr,

Raph.

E-postasını gördüğümde saat gecenin biriydi. Artık, her gece yatmadan önce gelen mesajlara bakıyorum. Peynir ve çikolata eşliğinde izlediğimiz eski *Friends* dizisinin ardından Marine'i uğurladım. Şarap da içtik tabii. Birazcık...

Kimden: Julia Rimini

Konu: Fwd: Havadisler

Selam Raphaël,

Julia'nın pijaması, tulum konuşuyor: Nihayet birinin hislerimle ilgilendiğini görmek beni çok memnun etti! Daha çok, ihtiyaç hâlinde kullanıldıktan sonra bir sepete atılmaya veya kumaş türüme hiç uygun olmayan bir deterjanla yıkanmaya alışkın olduğumu belirtmek isterim. Şu sıralar, kış beklemek üzere bir manto ve yün berenin yanına, rafa kaldırılmış bulunuyorum. Hatta ZGPC'ye (Zulüm Gören Pijamalar Cephesi) şikâyetle bulunmayı düşünüyorum.

Rosa gayet iyi, Julia ondan bahsederken duydum. Düzenlenen bütün etkinliklere büyük bir zevkle katılıyor ve diğer huzurevi sakinleriyle gayet güzel anlaşıyor. Eminim seni görmekten çok memnun kalacaktır ve gelişin kendisi için büyük sürpriz olacaktır.

Sana elvada diyorum zira bir gün tekrar görüşme şansımız olacağını hiç zannetmiyorum. Bana bir iyilik yap: Pijamalarına özen göster çünkü onlar son derece hassaslar.

Tulum,

Tamam, kabul. Belki biraz fazla içmiş olabilirim.

BÖLÜM 61

Bu, bir tuzak değil belki ama tuzağa bir hayli benziyor.

Öğleden sonra Greg yanıma gelip akşam o ve Marine'le birlikte, Anglet'deki Sables-d'Or plajında piknik yapmamızı önerdiğinde zevkle kabul ettim. Gençliğimde, arkadaşlarımla gitar ve darbuka eşliğinde sabahladığımız akşamları yâd edecektim. İnsan otuz yaşından sonra yıldızları ancak, yatağının üzerinde ki tavana yapıştırdığı fosforlu çıkartmalara bakarak seyrediyor. Yalnız, anlamadığım bir şey vardı; o da hafta sonu için Biarritz'e gelen Raphaël'in de pakete dahil olması. Geleceğini bilmem elbette kararımı değiştirmeyecekti ama en azından arkadaşlarımın arkamdan dolap çevirdiği hissine kapılmamış olacaktım.

Greg, "Ateş yakalım mı?" diye öneride bulunuyor.

"Yasak!" diyorum. "Dediklerine göre kumun altında savaştan kalma bir sürü cephane varmış ve ateş yakılırsa patlayabilirmiş."

"İnsanın keyfini kaçırmakta üzerine yok," diyor.

Marine müdahale ediyor:

"Evet ama bir sürü iyi özelliği de var. Cömert, eğlenceli ve akıllı, ayrıca kendine birazcık özen gösterdiği takdirde son derece güzel bir kız."

Ardından, "Hepsi sadece 99 euro! Bu fırsat kaçmaz bayım, alırsanız on yıl garanti veriyoruz!" demesini de bekliyorum.

Ama gülümsemekle yetiniyor. Kendinden son derece memnun. Güneşin batışını izlemekle meşgul olan Raphaël, oynanan oyunu neyse ki fark etmemiş görünüyor. Ayağa kalkıp torbadan bir sandviç alıyor ve yanına oturuyorum. Thénardier' ailesi enfark-tüs geçirmek üzere.

"Anneanneni gördüğüne memnun musun?" diye soruyorum.

"Evet, bana çok iyi geldi. İlk cümlesi, 'Saçların beyazlıyor' olsa da..." diyor gülererek.

Marine, "Hiç belli olmuyor," diyor. "Değil mi Julia?"

Öfkeli bakışlarımı görünce kıkırdıyor. Şimdi tutup suda boğuvereceğim!

Raphaël hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor: "Neyse, onu böyle görmek içimi rahatlattı. Onu huzurevine yerleştirmeye karar verdiği için anneme çok kızgındım. Burada ölüme terk edileceğine emindim. Oysa ki tam tersine, bir sürü projesi var. Ona bilgisayarla neler yapabileceğini gösterdiğim için benden bir bilgisayar bile istedi."

Marine, Greg'in bacakları arasına oturuyor. Greg onu kollarıyla sarıyor. Dördümüz Güneş'in, suyun ardında batışını seyre ediyoruz. Teknik: 10 puan, artistik: 10 puan. Raphaël kulağıma eğiliyor:

"Tulum nasıl?"

Kahretsin! O korkunç mesajın yolda bir yerlerde kaybolacağını veya en kötü ihtimalle unutulacağını umuyordum. Bundan daha aşağı düşmenin mümkün olacağını zannetmiyorum. Bu noktadan sonra, hakkımda ne düşüneceğine dair hiçbir çekincem yok.

"Maalesef, pek iyi değil. Bilgisayarıma dokunmasını KESİN-LİK-LE yasaklamıştım ama ona güvenilmeyeceğini bilmem

* Victor Hugo'nun Sefiller romanında geçen düzenbaz, kötü ve çıkarıcı bir aile. (ç.n.)

gerekirdi. Bu yüzden cezalı. Onu top gibi dürüp nefret ettiği düşmanının yanına, üzerinde parlak pullarla işlenmiş kalpler olan pijamamın yanına kaldırdım.

Yüzünü buruşturarak, “Ne kadar fena!” diyor.

“Evet, biliyorum. Zor... Cips alır mıydın?”

Uranç verici pijama hikâyesi aramızda bir sohbetin doğmasına vesile oluyor. Greg ve Marine birbirlerinin bademciklerine bakmakla meşgulken (esnemek gibi öpüşmenin de diğerlerinde aynı isteği uyandıracaklarını düşünüyor olmalı), biz de birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı buluyoruz. Marine ve Greg, mağara adamı aktivitelerine ara verip dikkatimizi aramızdaki ortak noktalara çekiyor. Aslına bakılırsa, ortak nokta bulmak için ne uyduracaklarını şaşıyorlar.

Raphaël otuz dört yaşında, ben otuz iki yaşımdayım: “İnanılmaz! Neredeyse aynı yaştasınız!”

Raphaël Londra’da bilgisayar oyunları tasarlayan bir şirkette grafiker olarak çalışıyor: “Julia, Mario’daki mantarı çok güzel çiziyor!”

Raphaël sirkeli cipsten nefret ediyor: “Julia salatasına asla sirke koymaz!”

Raphaël dairesini bir Fransız arkadaşıyla paylaşıyor: “Yok artık! Biz de bazı akşamlar sırayla stüdyolarımızda toplanırdık!”

Raphaël Londra’yı çok sevse de okyanusu özlüyor: “Ne tesa-düf! Julia da okyanusa bayılıyor!”

Bu oyuna bir son vermeleri için uğraştım, hatta topuğumla Marine’in kaval kemiğini kırmış dahi olabilirim. Ama nafile! Kendilerini pek kurnaz sanıyorlar. Raphaël çaresizliğimi fark etmiş olacak ki bana göz kırpıp şunu söylüyor:

“Ayrıca penisimle helikopter yapabiliyorum. İddiaya girerim daha önce helikoptere binmişindir, değil mi Julia?”

Ciddiyetimi korumaya çalışsam da arkadaşlarımla şaşkına dönen yüzleri karşısında kendimi daha fazla tutamıyorum. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebildiğine inanamayan Raphaël'in şaşkınlığı, kahkahalarını ikiye katlıyor. Bonnie ve Clyde aptal planlarının görkemli bir finale sahip olma fırsatını kaçıyorlar. Anlaşmışlar gibi ikisi de aynı anda ayağa fırlıyor:

Greg, "Biz dondurma almaya gidiyoruz, hemen döneriz," diyor.

Marine gülümseyerek, "Yaramazlık yapmayın," diye ekliyor.

Cevap vermemize fırsat dahi bırakmadan toz oluyorlar.

Görünüşe bakılırsa, "hemen" kelimesi herkes için aynı şeyi ifade etmiyor. Bir saat sonra gece oluyor, grup hâlindeki insanlar spot ışıkları altındaki plaja yerleşiyor, cipslerimiz bitiyor ve yüzeyel tüm sohbet konuları tükeniyor: iş, okul, birkaç komik anekdot, projeler... Bunun altında yatan bir diğer katman; aşk, aile, incinen kalpler ve özel projelerden oluşuyor. İyi anlaşıyoruz, beni güldürüyor ve görünüşe bakılırsa ben de onu güldürüyorum. Ortak noktalarımız, Marine ve Greg'in tahmin ettiğinden daha fazla. Birkaç itirafta bulunacak gibi oluyorum; fakat belki de bir danışanımın torunu, dolayısıyla bir anlamda danışanım olduğum için ya da sadece çekindiğim veya bunun tehlikeli olabileceğini hissettiğim için daha fazla açılmak istemiyorum. Ortak bir nokta daha: Birden ayağa fırlıyor ve bu azaba bir son veriyor.

"Hadi gel, yüzelim!" diyor.

Kaşlarını çatıyorum.

"Felç mi geçirdin? Bakayım! Kolunu kaldır, söylediklerimi tekrar et!"

"Çok ciddiym! Baksana bir sürü insan yüzüyor, canın yüzmek istemedi mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, hayır."

“Korkuyor musun?”

“Hiç de bile!” diye bağırıyorum biraz fazla yüksek sesle.

“Öyleyse gel! Harika olacak, eminim bayılacaksınız!”

Mademki bayılacağım... Zorlama bir şevkle ayağa kalkıyorum, göğüslerimin dışarı fırlamamasına özen göstererek elbise mi çıkarıyorum, mayomu düzeltip karnımı içeri çektikten sonra dalgalara doğru peşi sıra yürüyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, gerçekten de korkuyorum. Bunu ona itiraf edebilirdim çünkü ne dalgaların boyu (ufacık) ne de suyun ısısı (sıcacık) yüzmeyi reddetmeme yetecek bahaneler değil. Köpekbalıklarından korktuğumu söyleyecek de değilim herhâlde. Söyleyecek olsam haklı olarak gülerdi zira Bask Bölgesi’nde köpekbalığının insan yediği görülmüş şey değil. Küçükken, *Jaws* filmini izlediğimden beri denizde hatta havuzda bile ayağım yerden kesildiği anda son derece paniklediğimi bir bilse... Aşağıda ne olduğunu bilememek beni zaten çıldırtıyor, bu yetmezmiş gibi gecenin köründe okyanusta yüzmek!..

Raphaël köpüklere dalarken, “Gördün mü? Su harika!” diyor.

“Evet, enfes. Çıkalım mı?”

Gülüyor. Belime kadar suyun içindeyim, gevşemeye başlıyorum. Yüzen bir tek biz değiliz, kıyıdan uzakta yüzenler de var, köpekbalıkları biraz tembel olduğu için çok büyük ihtimalle ilk önce yakın oldukları insanlara saldıracaktır. Bu da bana bütün uzuvlarım yerli yerinde, sudan çıkmak için yeterince zaman kazandıracaktır. Boyumu geçen bir dalga görünce havaya zıplıyorum, suyun inanılmaz yatıştırıcı bir etkisi var, neredeyse tamamen gevşiyorum. Raphaël çenesiyle yaklaşmakta olan büyük bir dalgayı işaret ediyor.

“İçine dalalım mı?”

Soru retorik, zira bana seçim şansı bırakmıyor. Elimi tutuyor, dalga hizamıza geldiğinde bir hamle yapıyoruz. Suyun

üzerinde kayıyoruz, uçuyoruz, köpük bizi içine alıyor, girdaba kapılıyorum, çamaşır makinesinin sıkma programında gibiyim. Sonunda kendimi on santim suda, kafam kumun içinde kıyıya vurmuş hâlde, muhtemelen her açıdan andırdığım bir balina gibi gülerken buluyorum. Raphaël de benimle aynı durumda. Birden ayağa fırlıyorum.

“Bir daha yapalım mı?”

Gülerek peşimden geliyor. Artık korku falan kalmadı, heyecanım dorukta, okyanusta oynamanın ne kadar zevkli olduğunu unutmışum. Bir sonraki dalgayı karşılamak için pozisyon alıyoruz. Raphaël elimi tutuyor, başparmağıyla elimi okşadığı hissine kapılıyorum. Yüzüne bakıyorum, yüzüme bakıyor; gülümsüyorum, gülümsüyor; arkasında hareket eden bir şey görüyorum, gülümsüyor; korkudan donup kalıyorum, gülümsüyor; çılgığı basıyorum:

“KÖPEKBALİĞİİİİ!”

Aniden düşman kesilen suyun yavaşlattığı adımlarla koşmaya çalışıyor ve kendimi kumun üzerine atıyorum.

Daha sonra öğrendiğime göre, gördüğüm şey sadece açıkta yüzen birinin kafasıymış. İnsan kafasını yüzgeç zannetmek nereden çıktıysa! Greg ve Marine, elleri boş ama külotları kum dolu bir hâlde gelmek için tam da bu anı seçiyorlar. Böylece yalnızca son sahneyi görmüş oluyorlar. Raphaël olayın başını da anlatınca, üçü birden kahkahalarla gülüyor ve ağır çekimde koştuğum için bana “Pamela” diyorlar.

Birbirimize iyi geceler dilerken Marine bana sımsıkı sarılıyor. Sırtımı okşuyor, yüzüme üzgün gözlerle bakıp aceleyle odasına kaçıyor. Zavallı, şoku atlatamadı. Bütün çabalarına rağmen benimle ilgilenecek kadar çatlak birini asla bulamayacaklarını anlaması için zamana ihtiyacı olacak.

BÖLÜM 62

“Nasılsınız bugün?”

“İyiym, Lise. Ya siz?”

Gustave stüdyosunu toplamış... sayılır. Duvardaki posterler gitmiş, kül tablası taşmıyor, odasına has o mentollü ekşi koku biraz olsun azalmış, çizgi romanlar üst üste yığılmış, yerlere atılan giysiler kaldırılıp yatağın ayak ucuna yığın hâlinde atılmış. Oda daha iyi görülebiliyor. Birden beni gülümseten bir detay gözüme çarpıyor.

“Bakıyorum da bir yastık ilave etmişsiniz.”

Yüzünün kızaracağını asla tahmin etmezdim.

“Boyun tutulması için, iki yastıkla daha rahat uyuyorum.”

“Tabii, öyledir!” diyorum yatağa yaklaşarak. “Bu hapları da boyun tutulması için mi alıyorsunuz?”

Bu defa yüzü kızarmıyor. Mosmor oluyor.

“Doktor yazdı...”

“Sokağın köşesindeki bir satıcıdan almadığınızı ümit ediyorum,” diyorum gülerek. “Utanmanıza gerek yok Gustave, bunun adına aşk diyorlar.”

İçini çekiyor.

“Biliyorum ama Louise duyulsun istemiyor. Sanırım acele

etmek istemiyor. Bense hayatımın geri kalan her anını onunla geçirmek istiyorum.”

Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Belki de hayatı artık kötü bir şaka olarak görmüyordur.

“Artık kaybedecek zamanımız yok, Julia. Bana yardım eder misiniz?”

“Yardım mı?”

“Evet. Pierre ve Élisabeth’in yıldönümü partisini hazırlamaktaki hünerinizi gördüm. Anlata anlata bitiremiyorlar, ayrıca size de çok minnettarlar. Doğrusu çok güzel bir kutlamaydı.”

Kafasının içinden neler geçirdiğine dair en ufak bir fikrim yok ama gözlerinin heyecandan parladığını görebiliyorum. Kırış kırış derisinin altında sekiz yaşındaki oğlan çocuğunu görmemek mümkün değil.

“Unutulmaz bir evlilik teklifi hazırlayabilmem için yardımınızı rica ediyorum.”

“Evlilik teklifi mi? Düpedüz!” diye bağıryorum, sevinçten boynuna atlamamak için kendimi zor tutuyorum.

“Evet. Louise’in karım olmasını istiyorum. Onunla birlikte yaşamak istiyorum, artık saklanmak istemiyorum. Ona güzel heyecanlar tattırmak, gözlerinde yıldızları görmek istiyorum.”

Ne harika bir fikir! Artık hiç kimseye bir şey ispat etmek zorunda olmadıkları, birkaç anı dışında inşa edecek hiçbir şeye sahip olmadıkları bir yaşta; sadece birlikte olmak ve ailelerini paylaşmak için evlenmek istemeleri olağanüstü! Bu projede bir rolüm olacağı için gurur duyuyorum.

Aşklarına layık, güzel bir evlilik teklifini en iyi nasıl hazırlayabileceğimi düşünürken, aklıma takılan önemli bir şey var.

“Sizce kabul edecek mi?”

“Bilmiyorum. Buna cevap verecek olan kendisi. Siz de az değilsiniz!”

Gustave fazla değişmemiş.

“Peki ya kızınız? Bunu onaylayacak mı?”

Karşımdaki sandalyeye oturuyor.

“Hiçbir fikrim yok. İtiraf etmem gerekirse, beni en çok endişelendiren şey de bu.”

BÖLÜM 63

Kimden: Raphaël Marin-Goncalves

Konu: Pamela'ya

Merhaba Julia,

Nasılsın?

Biliyorum, gideli henüz üç gün oldu ama anneannem için biraz endişeliyim. Gidiyorum diye üzüldüğünü hissettim, bana doğru düzgün veda etmedi, gözlerini başka tarafa kaçırdı.

Orada mutsuz olmadığını, günlerinin yoğun geçtiğini bilsem de beni özleyip özlemediğinden emin olmak istedim. Aklımdan hiç çıkmıyor!

Umarım iyisindir, cumartesi içinüzle harika bir akşam geçirdim.

Görüşmek üzere,

Raphaël

Not: Dikkat et, arkanda köpekbalığı var.

“Cevapla” butonuna basıp yazmaya başlıyorum. Sonra durup mesajını yeniden okuyorum. Bir kere. İki kere. Üç kere.

Kendimden emin olamıyorum ama içimde bir şüphe var. Marine’e gidip onun fikrini almaya karar veriyorum.

Ağustos

“Şimdiki zamanın diğer zamanlara göre bir avantajı vardır:
Şimdiki zaman bize aittir.”

Charles Caleb Colton

BÖLÜM 64

Uykulu gözleri ve ibibik yuvası gibi saçlarıyla Marine, “Pomponette de kim?” diye inliyor. Sanırım onu uykudan uyandırdım.

Yüzüne biraz su çarpıp yatağa oturuyor.

“Şunu doğru düzgün açıklasana!”

Ben de açıklıyorum. Raphaël’in her zamankinden farklı mesajını, bende yarattığı çift anlam hissini... Tıpkı Pomponette gibi işte!

“Ay, kahretsin ya, Pomponette de kim?”

“*Fırıncının Karısı*’nı izlemedin mi?”

“Brioche Dorée’nin sahibinin karısından mı bahsediyorsun? İsmi Pomponette mi?”

Kahkahayı basıyorum. Bu kıza bayılıyorum.

“Hayır! *Fırıncının Karısı* Pagnol’un kült filmi. Kısaca özetleyeyim: Karısının, kendisini başka bir erkek için terk ettiği bir fırıncının hikâyesi. Adam bedbaht oluyor. En önemli kısmı final sahnesi: Karısı ona geri dönüyor, karısını affediyor ve eve kabul ediyor ama evin dişi kedisi Pomponette sütünü içmek için dışardan eve gelince, adam kediye tumturaklı bir tirat çekiyor: ‘Seni kaltak, seni çirkef! O sokak kedisiyle olurken, bu zavallı Pompon’u hiç düşündün mü?’ Biliyorum, Marsilya aksanım çok iyi değil ama olayı anladın sen. Bütün bunları dişi kedi

aracılığıyla aslında karısına söylüyor yani.”

Marine sanki bir yaratığa dönüşüyormuşum gibi bakıyor.

“Anlattıklarından hiçbir şey anlamıyorum. Sen içtin mi?”

Yazdığı mesajı uzatıyorum. Okuyor.

“Ecc, ne olmuş?”

“Gerçekten de anneannesinden mi bahsediyor, merak ediyorum.”

“Ya da uyuşturucu aldın?”

“Hayır, baksana!” diyorum parmağımla metni göstererek.

“Bak, anneannesinin onu özleyip özlemediğini sorarken, belki de bana, benim onu özleyip özlemediğimi soruyordur.”

Marine birkaç saniye boyunca hiç tepki vermeden duruyor. Hâlâ yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Sonra yüzünde bir gülümseme belirliyor.

“Belki de haklısın... ‘Gidiyorum diye üzüldüğünü hissettim’, ‘Günlerinin yoğun geçtiğini bilsem de’, ‘Akıldan hiç çıkmıyor...’”

Artık tamamen uyanmış bir şekilde ayağa fırlıyor.

“Tabii ya, kesinlikle bu! Pomponette!”

Marine’in tavsiyelerini dinledikten sonra stüdyoma dönüyorum. Hiç vakit kaybetmeden Raphaël’e telefon edip onun için çıldırdığımı söylemeliymişim. Uykusuz olduğu için saçmalıyor.

Hislerimde haklı mıyım bilmiyorum, satır aralarında bir şeyler mi ima ediyor bilmiyorum. Ama böyle bir hisse kapıldysam belki de böyle olmasını istediğim içindir. Aynı zamanda, diğerlerinden sonra kalbime büyük bir itinayla döşediğim kilitler duygularımı bulanıklaştırıyor. Ne istediğimi bilmiyorum ne istemediğimi de... Üstelik ne zaman bileceğimi de hiç bilmiyorum. O hâlde temkinli olmakta fayda var.

İyi akşamlar Raphaël,

Ben iyiyim, teşekkürler, ya sen?

Anneannenin, senin bu gidişinden bir önceki gidişine oranla daha çok etkilendiğini zannetmiyorum. Yine de öyle hissettiğin için yarın onunla görüşüp bundan emin olacağım. Seni çok özlediği doğru ama senin de söylediğin gibi, onu oyaltıyor ve günlerinin güzel geçmesi için elimizden geleni yapıyoruz. Üzgün olduğunu hissedersen sana haber vereceğime söz veriyorum.

Gerçekten de geçen akşam harikaydı. Greg ve Marine de bayıldılar. Bunu yine tekrarlarız ;-)

İyi akşamlar ve görüşmek üzere,

Pamela

Not: Dikkat et, çamaşırının içinde helikopter var.

BÖLÜM 65

Élisabeth ve Pierre koltukta o kadar yakın oturuyorlar ki siyam ikizleri gibiler.

Yaşlı kadın durmadan, “Eve dönmüş olmaktan çok memnunuz,” diye sayıklıyor. “Bu yerin yemeklerini bile özledim dersem ne kadar memnun olduğumu anlarsınız.”

Pierre elini sıkıyor.

“Yeniden yaşıyorum!” diyor. “İnsan, biriyle yaşamaktan bahsederken bunun gerçekte neyi simgelediğini yalnız kalmadıkça anlayamıyor. Altmış yıldır birlikte yaşıyoruz. Eşimin dahil olmadığı tek bir alışkanlığım yok. Sabah uyanmak, dış fırçalamak, televizyon seyretmek, bir şeyler yemek, manzara seyretmek... Artık tek başıma hiçbir şey yapamaz oldum.”

Bu mutluluk tablosunda kendimi neredeyse fazla hissediyorum. Hiç alışkın değilim. Annemle babam mazbut insanlardı, düğün fotoğrafları ve gece yatarken veya sabah uyandıklarında birbirlerinin dudaklarına kondurdukları öpücük dışında, önümüzde öpüştiklerini hiç hatırlamıyorum. Birbirlerini sevdiklerinden değil, yalnızca sevgilerini başka türlü ifade ediyorlardı. Bu yüzden geçen akşam plajdayken, Marine ve Greg’in öpüşmesinden rahatsız oldum. Sevgi bana batıyor sanki. Bu konunun derinine insem iyi olur.

Şimdilik, ayağa kalkıp yeniden kavuşmalarının tadını çıkar-
maları için onları baş başa bırakmayı öneriyorum.

“Daha yeni geldiniz, sonra uzun uzun konuşmak için çok
fırsatımız olacak. İhtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı
biliyorsunuz.”

Elimle Élisabeth’e kalkmamasını işaret ediyorum, kalça ke-
miği henüz tam olarak iyileşmedi ama Pierre ayağa kalkıp kapı-
nın yanındaki dolaba doğru gidiyor.

“Durun, az kalsın unutuyordum!” diyerek eski bir dijital fo-
toğraf makinesi uzatıyor. “İçinde ihtiyacınız olan her şeyi bula-
cağınızı zannediyorum.”

Daha kapı kapanır kapanmaz, küçük solgun ekrandaki fo-
toğrafları birbiri ardına kaydırıyorum. Fazla net değil, bilgisaya-
rıma aktarınca daha net görebileceğime eminim ama az da olsa
seçebildiklerim karşısında şaşkına dönüyorum.

“Olamaz!”

Sonra gülüyorum.

Sen şimdi görürsün, Léon!

BÖLÜM 66

Tam bir yıl olmuş.

Bundan bir yıl önce, “önce” bitmiş “sonra” başlamıştı. Babamın ölümünden sonra...

Sabah gözümü açtığımdan beri ağlıyorum. Neyse ki günlerden pazar. Annem üç kere aradı ama telefona cevap vermeye cesaret edemedim. Bu defa dişlerimi yeterince sıkamıyorum. Onu akşam ararım. Marine kapımı çaldı, kapıya her zamankinden daha yavaş vurdu, sanki özen gösteriyormuş gibi. Açmadım. Birkaç dakika sonra kapının altından bir kâğıt bıraktı. Kocaman bir kalp çizmiş ve “buradayım” yazmış. Bu iyice ağlamama sebep oldu.

Geçen gün Marion’la konuştum. Bütün bunlara göğüs gerebildiğim için çok güçlü olduğumu söyledi: Babam, Mami-nu, Marc... Güçlü değilim. Seçme şansım olsaydı bedenimden çıkmayı ve bedenimin tüm bunları bensiz yaşamasını isterdim. Seçme şansım olsaydı, gözlerimi kapatıp uykuya dalar ve acı kalmayınca kadar uyanmazdım. Ama başka seçeneğim yok... Güneş her sabah doğmaya, dalgalar kıyıya vurmaya ve bedenim işlemeye devam ediyor. Yaşamaya mecburum... Hayatı durdurmak mümkün değil.

Eski fotoğrafları çıkardım. Çoğu zaman üzüntüden boğulmamak için başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. Ama bugün onunla geçirmek istiyorum. Sanki acımdan korkmuyormuşum gibi... Sanırım burada büyüyorum.

Benden çok daha yaşlı insanlarla yaşıyorum. Hepsinin hayatında bir dram olmuştur. Tıpkı benim gibi onlar da altından kalkamayacaklarını zannettiler, yeterince güçlü olmadıklarını düşündüler. Belki içleri bin parça, belki de yaraları kabuk bağlamayacak kadar derin. Ama yine de gülümsüyor ve yaşıyorlar. Üstelik mutlular. Bütün bu acı deneyimleri bir güce dönüştürdüler: asıl önemli olanı görme gücüne.

Onların yanında metaneti öğreniyorum.

Her şeyin bir gün sona ereceğini "idrak ettiğimden" beri, küçük şeylerin ne kadar değerli olduğunu da anladım. Artık kıymetini çok iyi biliyorum. Mutluluğun, sona giden yolda toplanan ufak tefek şeylerden ibaret olduğuna gün geçtikçe daha çok inanır oldum.

Yaşadığım sınavların olumlu yanlarını gördüğümü henüz söyleyemem. Bunu istediğime emin değilim. Ama hayatın değerini anladığım için ne kadar şanslı olduğumun farkındayım.

Tamaris'in bana kattığı şey bu.

Fotoğraf albümünün ağır deri kapağını açıyorum. Plastik kaplı iç sayfalar, çevirirken elime yapışıyor. Bu, benim albümüm. Annem ve babam, bu albüme doğduğum günden beri birtakım fotoğraflar koymuş ve on sekiz yaşına girdiğim gün hediye etmişlerdi. Kardeşimin de kendi albümü var. Babamı gencecik, kucağında bebeğiyle poz verirken görünce ağlıyorum. Bıyıklı hâlini görünce gülüyorum. Annemle olan mutluluğunu görünce ağlıyorum; ağızımda diş aparatı, gözümde gözlük ve bıyık

gibi duran bitişik kaşlarımla, ortaokuldaki hâlimi görünce gülüyorum. Maminu'nun bana örgü örmeyi öğrettiği fotoğrafı görünce ağlıyorum. Babama makyaj yaptığım zamanı hatırlayıp gülüyorum. Fotoğrafları okşuyorum, onun tenini okşamayı ne kadar isterdim! Onu öperken söylenirdim çünkü sakalları battı. Bunu asla unutmamak istiyorum.

Kutusundan yüz bininci peçeteyi çektiğim sırada Marine kapıyı çalıyor. Cevap vermiyorum, hazır değilim. Akşam olduğunda anneme telefon edeceğim ve sonra Marine'in stüdyosuna gidip yanımda olduğu için ona teşekkür edeceğim. İsterse peynir, çikolata ve şarap eşliğinde *Friends* bile izleyebiliriz. Ama şimdi olmaz. Şimdi babamlayım... Israr ediyor. İç çekiyorum. İnce düşündüğünü biliyorum, ama artık anlasa iyi olur. Kapıyı tekrar çalıyor. Bu defa daha sert. Sonra bir ses yükseliyor: "Julia aç. Benim, Carole."

Marine değilmiş. Kapıyı açınca karşımda gözyaşlarıyla bana gülümseyen kardeşimi buluyorum. Kollarının arasındaki şeyi sımsıkı göğsüne bastırıyor. Görür görmez ne olduğunu anlıyorum. Onun fotoğraf albümü.

Acı insanları yakınlaştırmış. Çok iyi, zira iki kişi olunca acı biraz olsun hafifliyor.

İki albümdeki fotoğraflara tek tek baktık. Hem çok ağladık hem de çok güldük. Acı olan hatıralar değil, acı olan hatıraların artık geçmişte kaldığını bilmek. Babamızı andık, Maminu'dan bahsettik, Marc'ı eleştirdik, üç kutu mendil ve bir o kadar da çikolata tükettik. Şüphe çekmemek için anneme sırayla telefon ettik.

Kardeşim geç saatlere kadar kalıyor. Giderken bana sımsıkı sarılıp kulağıma kızgın olmadığını fısıldıyor. Merdivenlerden

inerken arkasından bakıyorum, sallanan atkuyruğuyla ve ayırık ön dişleriyle yedi yaşındaki hâlini hatırlıyorum. Benim küçük kardeşim.

Babam 8 Ağustos'ta öldü. Sekiz, sekiz. Çifte sonsuzluk... Şu an her neredeyse, kendine ait iki sonsuzuyla gurur duyduğuna eminim.

BÖLÜM 67

Léon bugün kötü bir gününde. Her gün olduğu gibi yani. Dudakları birbirine kenetlenmiş, kaşları çatık. Anne-Marie ona oğlunun iddialarının doğru olup olmadığını sorduğunda kafasını kaldırmadan yere bakıyor.

Oğlu, “Hadi baba!” diye yalvarıyor. “Korkmana gerek yok. Bana söylediklerini tekrar et.”

Léon bana öfkeyle bakarak başını sallıyor. Neredeyse ağzından alev çıkacak.

Sonunda, “Her şeyi ben uydurdum,” diye itiraf ediyor.

Oğlu, “Ne?” diye bağılıyor. “Sana baskı yaptılar, değil mi?”

Léon’un yüzü üzgün bir hâl alıyor.

“Gerçekten de kötü yönümü almışsın. Mafyanın eline düş-tüğümüzü mü sanıyorsun?”

Oğlu deliye dönüyor, kafasını iki yana sallayıp duruyor. Tıpkı arabaların arkasına koydukları o kafa sallayan küçük köpekler gibi. Biraz daha sallarsa dikişleri patlayacak.

Anne-Marie, “Bunu neden yaptınız?” diye soruyor.

“Neden, neden, neden? Her şeyin her zaman bir nedeni mi olması gerekiyor? Canım sıkılıyordu, işte o kadar! Artık stüdyoma geri dönebilir miyim?”

Müdür sert bir şekilde, “Dönebilirsiniz,” diyor. “Umarım kendinize başka bir meşguliyet bulursunuz zira bu tür suçlamaları kabul etmemiz mümkün değil.”

Léon, suratı asık bir şekilde müdürün odasından çıkıyor. Her şeyi bildiğini öğrendiği zaman yüzünün aldığı ifadeyi hatırlayıp gülüyorum. Bu, üç gün önceydi.

Stüdyosunun kapısını çaldığımda beni her zamanki nezaketiyle karşıladı:

“Ne istiyorsunuz? Sizin ağlak seanslarınıza ihtiyacım olmadığını anladığınızı sanıyordum.”

Kendisine alaycı bir bakış fırlattım.

“İhtiyacınız yok, biliyorum ama belki Matteo’nun ihtiyacı vardır, ne dersiniz?”

O an yüzünün aldığı ifade her şeyi itiraf ediyordu. O kadar kızardı ki kulaklarından buhar çıkacak sandım. Ama uzun sürmedi, derhâl aşağılayıcı maskesini taktı.

“Matteo diye birini tanımıyorum. Beni rahat bırakın!” dedikten sonra kapıyı suratıma kapatmaya çalıştı.

Ayağımla kapıyı kapatmasına engel olup içeri girdim. Tuhaf bir şekilde karşı koymadı, oturmama mâni olmadı. Rahat hissettiğimi söyleyemem. Zaten kötü rolü oynamak zorunda kaldığımda, kendimi hiç rahat hissetmem. Ne kadar kötü olursa olsun, bir insana kötülük etmekten hiç mi hiç zevk almam. Aslında Léon’u saçmalıklarıyla yüzleştirme fikri de hiç hoşuma gitmemişti. Ama başka seçeneğim yoktu. Tamaris’e yaptığı şantajlara bir son vermesini istiyorsam onun sahasında oynamak zorundaydım.

Pierre keskin bir dedektif çıktı. Ondan, Léon’la ilgili hassas sayılabilecek şeyler bulmasını istediğimde, bir seferinde tabletine bir şeyler yazarken kendisinin varlığından rahatsız olduğunu

hatırladı. Pierre teknolojiden hiç anlamıyordu ama hassas bir konu varsa bunun, dışarıyla bağlantı kurmaya yarayan o zimbirtıda olacağını tahmin ediyordu. Léon'un aletlerini yanında götürmediği tek an olan pediküre gittiği zamanı fırsat bilip stüdyosuna girmiş (güvenlik nedeniyle kapılar kilitlenmiyor), tableti açmış ve dosyalara rastgele tıklayıp bulduğu her şeyin fotoğrafını çekmişti. Sonuç, umduğumun çok ötesindeydi.

“Léon, ben sizin düşmanınız değilim. Bu noktaya gelmeyi hiç istemezdim ama bana başka seçenek bırakmadınız. Niyetim size kötülük etmek değil, sadece bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Matteo hakkında her şeyi bildiğimi biliyorsunuz. Asılsız suçlamalarınıza bir son vererseniz bundan kimseye bahsetmeyeceğime dair size söz veririm. Bu konudan bir daha asla bahsetmeyeceğiz. Kabul ediyor musunuz?”

Yüzünde en ufak bir ifade olmadan suratıma bakıyor, sonra masaj koltuğuna oturup bir program açtıktan sonra nihayet cevap veriyor.

“Kazandığınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz, küçük hilekâr! Ben sadece hedef olduğum kötü muameleleri açığa vurmamaya karar verdim. Bunlarla kaybedecek vaktim olmadığı için... Sizin o adi şantajınız bana işlemez, sonuçta kınanacak hiçbir şey yapmadım.”

Her zamanki Léon.

“Haklısınız, yasal olmayan hiçbir şey yapmıyorsunuz,” diye kabulleniyorum. “Ama neler karıştırdığının bilinmesini de istemediğinize eminim. Yaptığının sahtekârlık olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Pişkin pişkin sırtıyor.

“Bunu anlamanız mümkün değil. Hayatım boyunca ünlülerin gölgesinde yaşadım. Aktör ve yönetmenlerle haşır neşir oldum ama kimsenin beni gördüğü yoktu. Bugün, Facebook'ta

tam elli altı bin hayranım, ayrıca Instagram'da seksen bin ve Twitter'da da bir o kadar takipçim var. Her sabah uyanır uyanmaz ilk iş tabletimi açıyor ve bildirimlerime bakıyorum. Bu, benim o günkü mizacıma barometresi. Fotoğraf koyuyorum. Takipçilerimi Bahamalar'a götürüyorum, en son aldığım şeyleri gösteriyorum, onları erkek kardeşimle tanıştıyorum, karın kaslarımı gösteriyorum, *selfie* çekip gönderiyorum, kısacası onlara hayaller kurduruyorum. Çok yakışıklı olduğumu, kedime bayıldıklarını, rüya gibi bir hayatım olduğunu, benim yerimde olmak için çok şey vereceklerini söylüyorlar. Beni kıskananlar ve bu yüzden benden nefret edenler var. Cevap vermiyorum, benim yerime hayranlarım veriyor zaten. Bazen, neye benzediklerini görmek için fotoğraflarına bakıyorum. Hepsi de öyle çirkin, öyle şişman, öyle yaşlı ve öyle yoksul ki her birine acıyorum. Bazılarıysa bu dört özelliğin hepsine birden sahip. Kendi hayatlarından çok, benimkini takip etmeleri son derece normal."

"Ama bu *sizin* hayatınız değil ki!" diye haykırıyorum. "Bir başkasının hayatını çalıyorsunuz!"

Bana sanki bunu anlayacak kapasitede değilmişim gibi bakıyor.

"Kimsenin hayatını çalmıyorum, kendi isteğiyle Instagram'da yayınladığı fotoğrafları kopyalıyorum. Geri kalanına gelince, Matteo ismini, yaşını, yaşadığı yeri, kedisinin ismini, kısacası her şeyi ben uydurdum."

"Gerçeğin bir gün fark edileceğinden korkmuyor musunuz?"

"Tüm bunları rastgele seçtiğimi düşünmüyorsunuz herhâlde. Genç adamın, kusursuz fiziği dışında bir başka özelliği de var: Kimsenin onu tanıyamayacağı bir yerde, Bulgaristan'da yaşıyor olması. Yalnızca seksen takipçisi var. Kim fark edecek ki?"

Ona acısam mı yoksa ondan tiksensem mi bilemiyorum. Hayatından, kendine başka bir hayat icat edecek kadar nefret eden

bu yaşı adamın dokunaklı bir yanı elbette var. Ama binlerce kişiye yalan söylediği yetmiyormuş gibi, bir de bu yalanını hiç utanmadan savunuyor. Nihayet, son cümlesi bir seçim yapmamı kolaylaştırıyor.

“Kim bilir, belki artık siz de bana saygı duyarsınız. Facebook’ta elli altı bin hayranımın olması az şey değil.”

BÖLÜM 68

Kimden: Raphaël Marin-Goncalves

Konu: Tada Tada Tadatadatadata?

Merhaba Julia,

Saat gece yarısını geçiyor, işten yeni döndüm, iş saatleri gittikçe uzuyor, ofiste ortam gergin, yine rakip firmaya bir sözleşme kaptırdık, hava değişikliğine ihtiyacım var. Sonuç: Bilet ayırttım, hafta sonu orada olacağım!

Anneannem nasıl? Hep onu düşünüyorum, onu küçücük stüdyosunda tek başına hayal etmek içimi parçalıyor. Bundan böyle onu daha sık ziyaret edebileceğimi umuyorum. Ziyaretlerim onu memnun ediyor, inanılmaz doğrusu...

Ya sen? Nasılsın? Bu yaz izne çıkıyor musun?

Görüşmek üzere,

Raph.

**Umarım Jaws filminin müziği olduğunu anlamışsındır.*

Pomponette mi yoksa değil mi?

Geçen akşamki kadar emin olamıyorum. Mesajı çift anlamlıysa bunu gayet iyi saklamış. Eğer değilse anneannesine beslediği duygularından bahsetmek için durmadan e-posta göndermesi sorun teşkil etmekte. Belki de beni psikologu sanıyordur.

Bunu anlamanın tek bir yolu var.

Salam Raphaël,

Yorgun olmana ve müşterinizi kaybetmenize üzüldüm. Umarım bu, şirketinizi zor durumda bırakmamıştır, şirket zor durumdaysa yine de endişelenme gerek yok zira film müziği taklidi dalında kariyer yapabileceğini düşünüyorum.

Gelecek olman harika bir haber! Anneannen seni görmekten çok memnun olacak. Sürekli senden bahsediyor, seni özliyor olsa da torununun Londra'da yaşamasından büyük gurur duyduğu çok belli. Geçen gün seni zayıf bulduğu için endişelendiğini, yemene içmene dikkat edip etmediğini merak ettiğini söylüyordu.

Endişelenme, burada mutsuz değil. Yalnızlıktan şikâyet eder gibi bir hâli yok. Doğrusunu istersen bazen gözlerinin uzaklara daldığını görüyorum. Seni düşündüğüne eminim, güzel bir ilişkiniz olduğunu söylemeliyim. Emin ol ki hiçbir depresyon belirtisi görmüyorum, rahat uyuyabilirsin.

İzne çıkmıyorum, sözleşmem yakında bitiyor. Ama önemli değil, Biarritz'de kendimi hep tatildeymiş gibi hissediyorum.

Görüşmek üzere,

Julia

Google'da, çenemin ortasında peydahlanan kırmızı sivilcenin kanser habercisi olup olmadığını araştırmayı yeni bitirmiştım ki cevap geliyor.

Cevap:

*Sözleşmenin yakında bittiğini bilmiyordum, üzülüm...
Anneannem sana çok alışmıştı, kendini boşlukta hissedecek.
Onu rahatlatmak için yememe, içmeme dikkat ettiğimi
ve fazla zayıflamadığımı söyleyebilirsin. İlişikte bir kanıt
gönderiyorum ;-)*

Öperim,

Raph.

Mesajın sonundaki “Öperim” ibaresine biraz şaşırarak ilişikteki dokümanları açıyorum. İlkinde kocaman bir hamburgeri yerken çekilmiş bir fotoğrafı var. İkincisindeyse, bedeninin üst kısmı çıplak hâlde, karnı içeri çekik ve *bodybuilder* yarışmacıları gibi kol kaslarını göstere göstere poz verdiği bir fotoğrafı.

Kahkahayı basıyorum, gerçekten çok komik! Ama artık hiç şüphem yok. Raphaël kesinlikle bana kur yapıyor!

BÖLÜM 69

Ofisimi kapatmaya hazırlandığım sırada Rosa çıkageliyor.

“Julia, bana önemli bir konuda yardım etmenizi isteyecektim ama bundan kimseye bahsetmeyeceğinize dair söz vermeniz gerek,” diye fısıldıyor. “Bu çok ama çok büyük bir sır.”

Hadi bakalım! Bütün eski sevgililerinin cesetlerini yatağının altında sakladığını söyleyecek sanırım, bayağı eğleneceğiz anlaşılan.

“Dinliyorum Rosa. Sizin için ne yapabilirim?”

Sırrını kimsenin duymayacağından emin olmak için etrafa bir göz attıktan sonra alçak sesle:

“Sizi stüdyomda bekleyeceğim. Sizin geldiğinizi anlamam için kapıya yedi kere vurun. Az sonra görüşmek üzere.”

Bastonunu koridorda çınlata çınlata, ayağını sürüyerek uzaklaşıyor.

Bir dakika sonra Rosa'nın stüdyosunun mavi kapısının önündeyim ve kapıyı yedi kere çalıyorum.

İki dakika sonra mavi kapıyı yedi kere daha çalıyorum.

Dört dakika sonra iç çekerek mavi kapıyı on beş kere çalıyorum.

Beş dakika sonra, Rosa'nın koridorun öbür ucundan bana doğru geldiğini görüyorum.

Nefes nefese, "Ama nasıl olur? Benden önce gelmişsiniz," diye soruyor. "Koştunuz mu?"

"Hayır, yürüdüm."

Etrafı kolaçan edip kapıyı açtıktan sonra, beni peşi sıra içeri sokuyor.

"Sizi kimsenin takip etmediğine emin misiniz?"

"Zannetmiyorum, dedektif Derrick."

Stüdyonun bir köşesinde yeni alınmış küçük bir masa duruyor. Üzerinde, havluların altına saklanmış büyükçe bir şey görüyorum. Rosa, bu gizemli oyuna bir son vermek için havlunun ucunu kavlıyor. Ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyor.

"Son defa soruyorum. Sır saklamayı bildiğinize eminsiniz, değil mi?"

İyice korkmaya başlıyorum. Gözüm havluların altına saklanmış o şeyin ne olduğunu seçemiyor, üstelik Rosa'nın bu gizemli davranışları hiç de iyiye işaret değil. Bir kilo kokain mi? Bomba mı? İçi doldurulmuş kunduz mu? Kesik insan kafası mı? Bir an önce bitirelim şu işi!

"Eminim. Biraz daha devam ederseniz bayılacağım."

Yaşlı kadın, damarları çıkmış uzun elleriyle yavaşça havluyu çekiyor. Havlunun altından, gerilimi biraz daha devam ettirecek bir karton kutu çıkıyor. Rosa bana, artık sırrını öğrenmeye hazır olduğumu belirten son bir bakış fırlatıyor. Nihayet kartonu kaldırıyor. Birden içim rahatlıyor ve gülmeye başlıyorum.

"Neden bir bilgisayar için bu kadar gizem yarattınız ki? Ben de cesedi nereye gömebileceğimizi düşünüyordum."

"Şşt, yüksek sesle konuşmayın, duyacaklar! Biliyorsunuz, yerin kulağı var."

Sesimi alçaltıp “Şunu doğru düzgün açıklayacak mısınız?” diye soruyorum.

Rosa ellerini ovuşturuyor.

“Bu zımbırtıyı torunum Raphaël hediye etti. Söylediğine göre bununla farklı ülkeleri ziyaret edebilir, insanlarla mektuplaşabilir ve müzik dinleyebilirmişim.”

“Ama nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz?”

“Torunum bana nasıl kullanıldığını anlattı, ben de her şeyi not ettim,” diyor elime notlar alınmış bir kâğıt tutuşturarak. “Çalıştırmak için yeşil düğmeye basıyorsunuz, sonra küreye tıklıyorsunuz ve “Gogol”a istediğiniz şeyi yazıyorsunuz, sonra da “vepte” sörf yapıyorsunuz.”

Gülsem mi yoksa kendimi pencereden mı atsam karar veremiyorum. İşimiz zor.

“Benden tam olarak ne yapmamı bekliyorsunuz?”

“Şey... Geçen gün Sophie Davant’ın programını seyrediyordum, her gün öğleden sonra Antenne 2’de yayınlanan program hani. O kadını çok seviyorum, davet ettiği insanları gerçekten dinliyor, durmadan insanların sözünü kesen öbür sunucular gibi değil. Bordeaux’lu olduğunu biliyor muydunuz? Hiç şaşırmadım, Bordeaux’lular saygılı insanlardır, Bordeaux’lu çok tanıdığım var...”

“Rosa, sadede gelebilir miyiz?”

“Evet, çok pardon! Ne diyordum? Ah evet! Programda aşkı bulmak için verilen ilanlardan bahsediliyordu. Bilgisayardan ilan verirseniz ilanınızı bütün dünyanın göreceğini söylüyorlardı. Dünyadaki erkek sayısını düşününce, belki ben de bir tane bulabilirim, değil mi?”

“Sizi bir arkadaşlık sitesine mi kaydetmemi istiyorsunuz?”

Utangaç utangaç gülümsüyor.

“Evet, öyle. Kimden isteyeceğimi bilemiyordum, siz bana

karşı her zaman çok kibar oldunuz. Ayrıca mesleğiniz gereği, kimseye bir şey söylememeniz gerekiyor. Bunun aramızda kalacağına eminim. Bunu benim için yapar mısınız?”

Yemekten önce şeker yemek isteyen küçük bir kız çocuğu gibi bakan bu gözleri reddetmek mümkün mü?

Ekranın karşısına geçip Rosa'ya bulduğum arkadaşlık sitesinin nasıl işlediğini öğretiyorum. Gençken ben de biraz denemiştım ama aklımda kalanlar “acilen unutulacaklar” rafına kaldırılacak türdendi. Yaşlılar belki de gençler kadar sapık değillerdir. Belki de erkekler belli bir yaştan sonra, karşılıklı birkaç kelime etmeden önce sizden memelerinizin fotoğrafını istemiyorlardı.

İkram ettiği kuru bisküviden bir ısırık alıp “Size bir rumuz bulmamız lazım,” diyorum.

“Rumuz ne?”

Ağzımdaki bisküviyi avucuma tükürüp “Rumuz, yani takma isim,” diyorum. “Bisküvinizin tadında bir tuhaflık var, paketin üzerindeki tarihi kontrol ettiniz mi?”

“Geçen ayki mutfak atölyesinde pişirdim.”

“Anlaşıldı. O hâlde yetenekleriniz arasına ‘yemek pişirmek’ becerisini koymuyoruz. Rumuz düşündünüz mü?”

“Bilmem... Roro olur mu?”

“Off! Diğer kadınların rumuzlarına baksanıza: Romantik-Şeker78, GüzelKızıl77, KitapÂşığı154... Şöyle orijinal, hem kişiliğinizi yansıtan hem de tanıma isteği uyandıran bir şey olması lazım, sonuna sevdiğiniz bir sayıyı da ekleyebilirsiniz.”

Birkaç dakika sessizce düşünüyor, sonra tam çayımdan bir yudum alacakken yüzü ışıldıyor.

“Buldum! İştahlı69, bu harika!”

Boğulma tehlikesi geçirip ağzımdaki sıcak çayı ekrana püskürtüyorum.

“Siz ciddi misiniz? Bütün sapıkları kendinize mi çekmek istiyorsunuz?”

“Neden ki?” diye soruyor şaşırmış bir ifadeyle. “Kişiliğimi yansıtan bir şey seçmemi siz istediniz, yemek yemeye bayılıyorum. Ayrıca doğum tarihim 6 Eylül. Sorun ne, anlayamadım?”

En sonunda *Gurme64*’te karar kıldıktan sonra yaşını (81), hobilerini (kitap okumak, yürüyüşe çıkmak, klasik müzik dinlemek, bulmaca çözmek, *Kelimelik* oynamak), göz rengini (siyah), saç rengini (L’Oréal Brazilia) ve son olarak mesleğini (emekli) yazdıktan sonra sıra, erkeklerde Rosa’yla tanışma isteği uyandıracak metni yazmaya geliyor.

Tıpkı dersini iyi çalışmış bir öğrenci gibi tatminkâr bir gülümsemeyle ortaya küçük ve ahşap bir kutu çıkarıyor, kilidini açtıktan sonra içinden çıkardığı katlanmış kâğıdı açıp önüne koyuyor.

Güneşin batışını seyretmeyi severim. Kitap okumayı severim. Sonunu okuyacak zamanım olmazsa diye, kitaplara daima son sayfadan başlarım. Güzel yemekleri severim. Dünyamızın güzelliklerini severim. Scrabble oynamayı severim. Kedileri severim. Sevdiklerimle zaman geçirmeyi severim. Gülün tomurcuklarını severim. Fırtınadan önceki okyanus kokusunu severim. Can sıkıntısını severim. Bir gün bana yazacağınız birkaç kelimenin, sevmek fiilini birinci çoğul şahıs kipiyle çekmemize sebep olacağına inanmayı severim.

Nefesim kesiliyor. Metin mükemmel, tek kelimesini dahi atmaya gerek yok. Raphaël’in rahatlığının nereden geldiği anlaşılıyor.

Ekrana bakarken, “Bir süredir üzerinde çalışıyordum,” diye itiraf ediyor. “Umarım bana kur yapacak bir sürü talip çıkar.

Bakın, Julia! Burada *HayatıSeviyorum45*'in benimle iletişime geçmek istediği yazıyor!"

Ona sitenin işleyişi hakkında kısaca bilgi verdikten sonra, ilk talibinden kendisine yeni çekilmiş bir fotoğrafını göndermesini istiyor. Rosa'yı yalnız bırakıyorum.

BÖLÜM 70

Anne-Marie oturmamı işaret ediyor. Saçlarındaki kalemi çıkarıp kafasının arkasını kaşıyor. Doğru kelimeleri seçmeye çalışır gibi bir hâli var.

“Léa, doğum izni nedeniyle yerine baktığınız psikolog, telefon etti. Bildiğiniz gibi, bir süre önce bir oğlu oldu. Her şey yolunda ama lohusalık depresyonu yaşıyor ve evde kalmanın ona göre olmadığını düşünüyor. Bana, işe daha erken dönüp dönemeyeceğini sordu.”

Kaldırımda yürüdüğüm sırada başımı havaya kaldırıp etrafımdaki güzellikleri seyrederken, suratımı birden bütün kuvvetimle bir direğe çarpmış gibi hissediyorum. Resmen sersemliyorum. Sözleşmemin yakında sona ereceğini biliyordum. Bundan memnun olmam gerekirdi, sonuçta bir geçiş dönemindeydim. Ayrıca bu kadar dayanabilmiş olmam dahi bir mucize! Buraya gelirken ayaklarım resmen geri geri gidiyordu, bunun bir hata olduğuna ve birkaç gün içinde pişman olacağıma neredeyse emindim. Sonra hayatıma Marine, Greg, Louise, Gustave, Yaşlılar Kraliçesi, Élisabeth ve Pierre, Lucienne, Isabelle ve diğerleri girdi. Kendimi bir süredir bu durumun sona ereceği ana hazırlamaya çalışıyor olsam da sözleşmenin süresi dolmadan ayrılmamı isteyebilecekleri fikri karşısında neredeyse ağlayacağım.

Bu çok belli oluyor olmalı ki Anne-Marie devam ediyor:

“İşe öngörülenden daha erken dönmesini kabul ettim ama ona sizin sözleşmenizi sonlandıramayacağımı da söyledim.”

Şunu ilk başta söyleyemez miydi sanki? Sadist kadın!

“Bunu yapmaya hakkım yok,” diye devam ediyor, “Üstelik istemiyorum da. Biliyorsunuz, sizi işe almak konusunda çok tereddüt ettim. Staj yapmanız dışında, yaşlılarla ilgili hiçbir tecrübeniz yoktu. Başka bir aday daha olsaydı şayet, sizi kesinlikle seçmeyeceğimi itiraf etmeliyim. Gelgelelim durum acildi ve sizden başka başvuran yoktu. Kısacası başka seçeneğim yoktu. Ayrıca size dair ilk izleniminimi içimi rahatlattığını da söyleyemem. Hem randevuya geç kalmıştınız hem de sizi gören bir hayalet filminden fırladığınızı zannederdi.”

Umarım bütün bunlardan sonra hoş bir şeyler de söyler yoksa birkaç dakika için müsaade isteyecek ve kendimi perdeyle asacağım.

“İşinizi son derece iyi yapıyorsunuz, Julia. Kendinizi işinize adamayı biliyorsunuz, şikâyet etmeden tüm etkinliklere katılıyorsunuz, saati önemsemiyorsunuz. Ancak bunun da ötesinde, çok yardımsever bir insansınız. Diğerlerinin iyi hissetmesi için elinizden geleni yapıyorsunuz, son derece nazicsiniz ve Tamaris’e çok şey katıyorsunuz. Hayatınıza karışmak istemem ama Tamaris’in de size çok şey kattığını söyleyebilirim.”

Başımı sallıyorum.

“Hem de nasıl!”

“Belli oluyor. Size gerçeği söyleyeceğim: Léa telefon ettiğinde, işe geri dönmek istemediğini söylemesini ümit ettim. Burada bizimle kalmanızı çok isterdim. Ama maalesef bütçemiz iki psikolog çalıştırmaya müsaade etmiyor ve Léa sizden önce buradaydı. Teklifimi kabul etmedi, hastalarıyla tek başına ilgilenmek istediğini söyledi. Sonuç olarak, işe sözleşmeniz bittiğinde

dönmeyi kabul etti. Bu da iki ay daha birlikte olacağımız anlamına geliyor. Sonrası için başka bir iş aramaya başladınız mı?”

“Henüz başlamadım. Başlamam gerekecek.”

“Bir şey duyarsam haber veririm. Tavsiye mektubuna ihtiyacınız olursa çekinmeyin, büyük bir zevkle yazacağıma emin olabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim, sizden bunları duymak benim için çok şey ifade ediyor.”

Kalemini yeniden saçlarına geçirip gülümsüyor.

“Asıl ben size teşekkür ederim, Julia. Buradaki çoğu insanın sizi çok özleyeceğine eminim.”

Odadan çıkarken sersemlemiş gibiyim. İki ay sonra Tamaris sadece bir anı olarak kalacak.

BÖLÜM 71

“Sence bir köpekbalığına yem olurlar mı?”

“Yapma, çok komiksin, gülmekten karnıma ağrılar girdi!”

Raphaël sigarasından bir nefes çekiyor. Parkın gerisindeki bankın tepesinde yan yana oturuyoruz. Aşağıda, yalıyarın dibinde, sörf tahtalarının üzerinde bacaklarını açmış oturan bir düzine kadar sörfçü, büyük bir dalganın gelmesini bekliyor.

Raphaël’le plajdan dönerken karşılaştım. Ben ek binaya girerken, o da binadan çıkıyordu. Sigara içmeyi teklif etti. Sigaramı daha yeni söndürmüştüm, her yerim kum doluydu, tuzlu su yüzünden her tarafım kaşınıyordu ve yıllar sonra sandıktan çıkarılan oyuncak bebeğe benziyor olmalıydım, ne var ki teklifini reddetmedim.

“Nasıl, bu küçük kaçamak sana iyi geldi mi?”

“Acayip! Londra’ya bayılıyorum, işimi çok seviyorum ama bu sıralar gerçekten zor. Günleri sayar oldum.”

“O kadar mı zor?”

“Evet. Sakıncası yoksa bu konuyu fazla düşünmek istemiyorum.”

“Sorun değil. Ne kadar kalıyorsun?”

“Yarın akşama kadar. Ya sen, yakında gidiyor musun?”

“Evet. İki aydan daha az bir zamanım kaldı.”

Başını sallıyor.

“İki ay... Buradan sonra ne yapacağını biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, iş aramaya başlasam iyi olacak. Kendime kalacak bir yer de bulmam gerekecek.”

“Uzun zamandır yalnız mısınız?”

Bunu öyle ansızın, iki duman arasında pat diye soruyor ki koruyucu zırhım matkapla deliniyor sanki.

“Birkaç aydır,” diyorum ayağa kalkarak. “Gidip duş almam gerekiyor, sonra görüşelim mi?”

O da ayağa kalkıyor ve “Ben de seninle geliyorum, anbean-nem internette nasıl emoji yapacağını göstermemi istiyordu,” diyor. “Nedense bunun çok eğlenceli olacağını hissediyorum.”

Parkı hiç konuşmadan geçiyoruz. Sorusu ortamı biraz olsun soğutuyor, havayı yumuşatmak için bir şeyler söylemek istiyorum ama aklıma sıradan hiçbir konu gelmiyor. Bütün dengemi bozuyor. Böyle bir soruyu hiç kimse öylesine, masum niyetlerle sormaz, yedi yaşında değilse tabii... İnsan yetişkinliğe adım atarken boyu uzar, sakalları veya göğüsleri çıkar, her yanını sivilce sarar ama hepsinden önemlisi filtreleri oluşur. Başkalarının yanında burun karıştırılmaz, insanlara ne kadar çirkin oldukları söylenmez, postane kuyruğunda külot gösterilmez ve daha yeni tanıştığınız insanlara bekâr olup olmadıkları sorulmaz. En azından bir art niyet yoksa...

Bunun gururumu okşaması gerekirdi. Raphaël'i tanıdıkça, onun ideal erkek tarifime uyan pek çok yanı olduğunu fark etmiştim. Sorun da tam olarak bu zaten. Mesajlarını ve gelişini dört gözle beklediğim, gülümsemesini özlediğim farkındayım. Ama şimdi sırası değil. Zamanlama kötü... Banyoya girdiğiniz an kapıyı çalan postacı, tam oje sürmüşken tuvaletinizin gelmesi veya iş görüşmesindeyken dışinizin arasında kalmış

maydanoz gibi. Zamanlama kötü... Kendimi hâlâ kırılğan hissediyorum. Şu sıralar biri tarafından kötü bir muamele görecektim olursam yıkılırım. İşin aslı Raphaël beni korkutuyor. Keşke üzerimde en ufak bir etkisi olmasaydı...

“Domates ister misin?”

Sessizliği bozmak için söyleyecek başka bir şey bulamadım. Kendi hâlime üzüleniyorum. Teklifimi kabul ediyor ve bahçeye gidip tıpkı can simidine asılır gibi iki domates koparıyoruz. Stüdyoma gitmek üzere arkamı dönüyorum.

“Bahçeyle kim ilgileniyor?” diye soruyor.

“Gustave. Buraya geldiğinde parkın bir kısmını kullanmak için izin istemiş. Yetiştirdiği sebze ve meyveleri kantinde kullanıyoruz, hayatım boyunca bu kadar lezzetli çilek yediğimi hatırlamıyorum!”

Raphaël yüzüme tuhaf bir gülümsemeyle bakıyor.

“Gustave, şu yürüteçli dede değil mi, hani durmadan fıkra anlatan?”

“Evet, o. Neden?”

“Geceleri duyduğumuz seslerin kimden geldiğini artık bildiğimi sanıyorum.”

BÖLÜM 72

Saat gece yarısına gelirken parktan gürültüler yükselmeye başlıyor. Raphaël işareti veriyor. Hadi bakalım!

Akşam üzeri annecanesini görmeye gitmeden önce, bana bu sesleri rastgele mi yoksa belirli akşamlarda mı duyduğumu sordu. Biraz düşününce, sesleri ara sıra ama çoğunlukla cumartesi akşamları duyduğumu söyledim. Bunun üzerine bu akşam gidip baskın yapmayı önerdi. Önerisini kabul ettim. Sesleri çıkarları kaçırmayacağımızdan emin olmak ve önceden bir plan yapmak için akşam yemeğinden sonra buluşmamızı teklif etti. Teklifini kabul ettim. İstersem benim stüdyomda buluşabileceğimizi söyledi. Onu da kabul ettim ve midemde tuhaf şeyler hissettim.

Karanlıkta merdivenlerden aşağı iniyoruz, tek ışığımız Raphaël'in telefondan yayılan ışık. Sessiz olmamız gerekiyor. Onu bilmem ama ben, arkadaşlarımla gizlice plajda buluşmak için duvardan atlayıp kaçtığım o ilk geceki heyecanı tekrar yaşıyorum. İlk olduğu kadar sondu da, çünkü babam bahçede pusu kurmuştu. Yatağa elbiselerimle girmemden şüphelenmişti. Şimdiyse kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, bütün bedenim gerilmiş durumda ve kendimi gülmek için zor tutuyorum. Raphaël ek binanın kapısını arkamızdan usulca kapatıyor.

“Koşmaya başlayacağız,” diye kulağıma fısıldıyor. Elimi tutuyor. İçimin ürperdiğini hissediyorum.

Ana binaya kadar olan mesafeyi el ele koşuyoruz. Yarı yola gelmişken, birden ayak parmaklarımın üzerinde koştuğumu fark ediyorum. Beynimle olan ilişkiye bir süre ara veriyorum.

“Binanın arkasına kadar duvar boyunca yürüyeceğiz,” diyor daha da alçak bir sesle ve biraz daha sokulgan bir tavırla.

Çünkü kimsenin sesimizi duymaması gerekiyor.

Parka doğru sessizce, parmak ucunda ilerliyoruz. Yaklaştığımızda bir kahkaha sesi duyuyoruz. Sırtımızı duvara dayayıp olduğumuz yerde kalıyoruz. Kalbimin boynumda, kulaklarımda attığını hissedebiliyorum. Ya, Raphaël yanılıyorsa? Ya, sesler hapisten kaçan bir grup katile aitse?

“Korkuyorum,” diye fısıldıyorum.

Karanlıkta el yordamıyla elimi bulup tutuyor ve başparmağıyla okşamaya başlıyor. Bunun beni sakinleştireceğini sanıyorsa fena hâlde yanılıyor.

“Hadi, geldik sayılır,” diye fısıldıyor. “Yapmak istediğine emin misin?”

Yüzümüz neredeyse birbirine değecek kadar yakın, göz göze duruyoruz. Karanlık, fısıldayan sesi, elimi okşayışı, yüzümde hissettiğim nefesi... Zaman birkaç saniye için duruyor. Nefesi hızlanıyor. Nefesime hâkim olmak için benim de çaba göstermem gerekiyor. Parmaklarıyla parmaklarımı kavırıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Beynim erotik bir film yayınlamaya başlıyor ve bütün bedenim kendimi bırakmam için baskı yapıyor. Ama aklım direniyor.

“Eminim,” diyorum boğuk bir sesle. “Gidiyor muyuz?”

“Hadi o zaman,” diye fısıldıyor.

Bahçeye yaklaşırken sesleri daha net duyabiliyoruz. İlk sesi tanıyorum. Sonra diğerini. Raphaël haklıymış. Bahçeyi

evreleyen alçak duvarın ardından bir ışık süzülüyor. Sessizce duvarın etrafından dolaşıp gecelerimi aylardır kâbusa çevirenlerin önüne dikiliyoruz.

Gustave bir sandalyede oturmuş, sakın sakın ot sarıyor.

BÖLÜM 73

Bizi karşısında görünce öyle bir sıçırıyor ki elindekiler yere düşüyor.

Masanın etrafında oturan Pierre, Élisabeth ve Louise donup kalıyorlar.

“A-haa!” diye bağıyorum. “Yakalandınız! Sizi gidi esrarkeş çetesi!”

Gustave’ın ve esrarkeş arkadaşlarının kahkahalarına bakılırsa hiç inandırıcı değilim. Sardığı ot çok iyi olmalı. Raphaël de kahkahasıyla onlara eşlik ediyor.

“Bir de gülüyorsunuz, öyle mi?” diyorum akla hayale bile sığmayacak bu sahne karşısında ciddiyetimi korumaya çalışarak.

Élisabeth gözünden gelen yaşları silerken, “Ağlayacak değiliz herhâlde!” diye inliyor ve tekrar kahkahayı basıyor.

Pierre, “Sağlığınıza zararlı olduğunu söyleyecek,” diye kıkırdıyor.

Herkesin güldüğünü görünce teslim oluyorum. Ben de onlarla birlikte gülmeye başlıyorum. Louise gözleri ışıdayarak bana bakıyor:

“Size de bir üç katlı saralım mı?”

Yarım saat boyunca en az on kere istemediğimi, bunun profesyonelce olmayacağını söyleyip teşekkür ediyorum.

Hayatımda içtiğim ilk ve son otun, tüm kontrolümü kaybetme ve unutamayacağım bir panik atak yaşamama neden olduğundan bahsetmiyorum elbette. Raphaël birkaç nefes çekmekte hiç sakınca görmezken, dört kafadar itiraf faslına geçiyor. Uyuşturucu çenelerine vuruyor.

Gustave buraya geldiğinden beri ot yetiştirdiğini söylüyor.

“İlk otumu 1968’de, otuzlu yaşlarımda içtim. Karımla Anglet’deki yeni evimize taşınmıştık. Yeni komşularımız komün hayatı yaşıyordu, çok açık fikirli insanlardı ve derhâl kaynaştık. Eşimle benim daha geleneksel bir yaşantımız vardı ama ot içme alışkanlığımız hayat boyu devam etti. Hastalığı esnasında, hastanede yatarken bile içiriyordum. Ağrılarını biraz olsun hafifletiyordu. Buraya geldiğimde de bir bahçe ekmek için izin istedim.”

Domates ve çilek fidelcerinin yanı sıra, ilk günden beri, yapraklarını çekyatının içinde kuruttuğu ot fideleri de yetiştiriyormuş.

“Stüdyonuzdaki o kokunun nedeni bu muydu yani?”

Şimdi her şey açıklık kazanıyor. Geçen geceki bağırtilar da...

Pierre, “Bir gün Léon bizi konuşurken duydu,” diye açıklıyor. “Bizi ele vermesinden çekindiğimiz için, bize katılmak isteyip istemediğini sorduk. O gece dolunay vardı, kendini kurt adam zannedip bir saat boyunca uludu durdu. Bir daha da konuyu asla açmadı.”

Élisabeth, “Hiç şaşırmadım,” diye kıkırdıyor. “Gustave, pençelerinin çıktığını zannettiği anı videoya çektiğini söyledi. Videonun ortalıkta dolaşmasından korkuyor olmalı.”

Raphaël gülüyor.

İlk başlarda Gustave tek başına içiyormuş. Bir akşam, Yaşlılar Kraliçesi’nin stüdyosunun önünden geçerken ağladığını duymuş. Eski bir dostunun öldüğünü haber veren bir mektup

almış, fazla bir şey söylemese de yıkılmış bir hâldeymiş. Ölen dostu Helmut olmalı... Gustave, onu ot içmeye davet etmiş. Daha sonra Pierre ve Élisabeth de katılmış ve en nihayetinde büyükanneler çetesinin üçüncü üyesi Louise de gruptaki yerini almış. Haftada en az bir kere toplanıyorlarmış.

Louise, "Cumartesi akşamlarını tercih ediyoruz," diyor. "Çünkü cumartesileri, Sarah nöbetçi oluyor ve nöbet sırasında kütük gibi uyuyor."

Raphaël tekrar gülmeye başlıyor. Kafası iyice dumanlı.

"Ama nasıl oldu da bugüne kadar hiç kimse bir şey görmedi veya duymadı?" diye soruyorum.

"Kimsenin bahçeyle ilgilendiği yok, ayrıca ara sıra çığırından çıksa da fazla gürültü çıkarmamaya çalışıyoruz. Üstelik parkın bu tarafına bakan bütün stüdyolarda ya biz oturuyoruz ya da kulağı duymayanlar oturuyor. Ayrıca kimsenin görmemesi ve duymaması için geç saatte çıkıyoruz. Peki ya siz, siz nasıl öğrendiniz?"

Raphaël bir nefes daha çekerek, "Benim sayemde," diyor. "Çok uzun zamandır içmiyordum ama bahçedeki yaprakları görünce hemen tanıdım. Bravo kardeşim, çok kaliteli bir ot bu!"

Herkes gülme krizine giriyor.

"Gürültülerinizi defalarca duydum," diyorum. "Hatta seslerin nereden geldiğini bile bulmaya çalıştım."

Gustave, "Evet, biliyoruz," diyor. "Bir kere etrafta dolandığınızı gördük, ödümüz patlamıştı! Kimseye bir şey söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Hepsi cevabımı duymak için gözümün içine bakıyor. Fazla uzun düşünmeme gerek kalmıyor.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim, söz. Hem söylesem bile bana kim inanır ki?"

•

İçim rahatlamış bir şekilde ek binaya geri dönüyorum. Bundan böyle parktan gelen bir ses duyduğumda, bir grup ihtiyarın fellekten bir gece çaldığını bileceğim. Raphaël yanımda yürüyor.

“Belki de geçen sefer, kantindeki iki nine kokain ticareti yüzünden kavgaya tutuşmuşlardır...”

“Ne demezsin! Arlette de LSD paketlerini kulağının içine sakladığı için kulakları duymuyor!”

Gülmekten katılıyor. Kapıyı açıyorum, karanlık koridora giriyoruz. Ne o ne de ben elektrik düğmesine basıyoruz. Ayağımı merdivenin ilk basamağına koyuyorum.

“İyi geceler,” diye fısıldıyorum nedenini bilmeden, zira Marine geceyi Greg’de geçirdiğinden, ek binada bizden başka kimse yok.

Olaylar son derece hızlı geliyor. Aramızdaki bir metrelik mesafeyi bir adımda aşp dudaklarıma kısa ama ısrarlı bir öpücük kondurduktan sonra, stüdyosunun kapısını anahtarla açıp beni kalp çarpıntılarımın baş başa bırakarak gözden kayboluyor.

BÖLÜM 74

Louise, Gustave ve Élisabeth ile scrabble oynuyorum. Tamaris'te oyunun kuralları huzurevi sakinlerinin yaşına göre belirlenmiş. Kum saatine veda edilmiş, dolayısıyla oyuncular kelime türetmek için sınırsız zamana sahip. Oyuna yeni başladığımız hâlde sabrım taşıyor.

“Louise, sıra sizde. Tam on altı dakikadır!”

Harflerin yerini değiştiriyor, bir kelime oluşturuyor, sonra bir tane daha, iç çekiyor, beğenmiyor, başka bir şey deniyor...

Sonunda, “Harflerimi değiştirebilir miyim?” diye soruyor.

Élisabeth, “Değiştirebilirsiniz ama sıranızı devretmek zorundasınız,” diye cevaplıyor.

“Sadece iki harf değiştirecek olsam da mı?”

Keşke dantel atölyesine gitseydim...

On gün sonra nihayet, Gustave'ın “nikâh” kelimesindeki *a* harfini kullanarak yazdığı “selam” kelimesini gösteriyor. Dört puan alıyor, dakikaya vurunca pek değmediği kesin.

Sıra bende. Louise'in *a* harfini kullanarak “alyans” yazıyorum. Scrabble!

Kaybetmeyi sevmeyen Louise, “Accemi şanslı,” diyor.

Gustave, “Ya da boynuzlanıyor!” diye alay ediyor. “Oysa Rosa'nın torunuyla iyi gidiyor gibi görünüyor ama...”

İki kadın imalı bir şekilde kafa sallıyor.

Élisabeth, “Bak bu doğru,” diyor. “Geçen akşam ikisinin de gözleri ışıltılı parlıyordu.”

“Saçmalamayın!” diye bağırıyorum. “Ot içmeyi bıraksanız iyi olur zira halüsinasyon görmeye başlamışsınız. Hadi Élisabeth, sıra sizde! Bu hızla devam edersek sandalyelerimizin üzerinde iskeletlerimizi bulacaklar.”

Yaşlı adam, sanki bildiğini bildiğimi biliyormuş gibi manalı bir şekilde gülümsüyor. Élisabeth, kelimesini gösteriyor.

Y, Ü, Z, Ü, K: Yüzük. Kelime çifte puan kazandırıyor.

Gustave, yaklaşık olarak bir tavuğun pişme süresi kadar düşündükten sonra harflerini gözümüzün önüne seriyor.

Élisabeth’in *k* harfini kullanarak “Evlilik” yazıyor. Çift *k*, on puan.

Louise hiç zaman kaybetmeden “kivi” kelimesiyle skorunu yükseltiyor. Benim sıram geldiğinde “teklif” yazıyorum, Élisabeth de “nişan”.

Gustave elini masanın altına kaydırıyor. Tam zamanı. Louise iyi bir kelime bulmak için harfleriyle oynamakla meşgulken, Élisabeth heyecan dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor. Yaşlı adam ilk harfi koyuyor. Sonra ikinciyi. Sonra onuncuyu...

Hiçbir şey anlamayan Louise şaşkınlıkla, “Ama senin çok fazla harfin var,” diyor.

Oyun tablosunun üzerine, beyaz taşlara siyah harflerle yazdığı evlilik teklifi belirliyor:

BENİMLE EVLENİR MİSİN

Louise birden ayağa fırlayıp elleriyle yüzünü kapatıyor. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi bakıyor. Oyun tahtasına yazdığımız bütün kelimelere rağmen hiçbir şeyden şüphelenmemiş. Gustave yürütecine yaslanıp bir dizini yere koyuyor.

Oyunun başından beri koridorda saklanan Pierre, tam bu sırada *Düğün Marşı*'nı başlatıyor ve ardında neredeyse bütün huzurevi sakinleri ve Tamaris çalışanları ile birlikte etrafa gül yaprakları saçarak içeri giriyor.

Louise kımıldamıyor. Olduğu yerde donup kalıyor. Gustave ağlıyor. Ben de... Diğerleri çiftin etrafında bir halka oluşturuyor.

Gustave lafa başlıyor: "Sevgili Louise, uzun bir konuşma yapacak değilim, buna zamanımız yok. Hayatımın geri kalan her anını seninle geçirmek istiyorum, senin gülüşün olmadan yaşayamayacağımı biliyorum. Senin beni mutlu ettiğin gibi, ben de seni son nefesime kadar mutlu etmek istiyorum. Hayatım, karım olmayı kabul eder misin?"

Louise aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyor. Ayağa kalkmakta zorlanan Gustave'in hizasına gelmek için eğiliyor. Salon-da çıt çıkmıyor. Buruşmuş elini yaşlı adamın yanağına koyuyor: "Hayatta hiçbir şey beni bundan daha mutlu edemez."

Herkes alkışlıyor, bense akan gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum. Hepsini çok özleyeceğim.

BÖLÜM 75

Kimden: Raphaël Marin-Goncalves

Konu: Konusuz

Merhaba Julia,

Nasılsın?

Pazar günü sana veda edemedim gittiğim için üzgünüm, kapını çaldım ama galiba stüdyonda değildin. Sana olağanüstü bir hafta sonu geçirdiğimi söylemek istemiştım.

Anneannem bir evlilik teklifi düzenlediğini söyledi, orada olup görmeyi çok isterdim.

Anneannemden bahsetmişken, son zamanlarda nasıl?

Bana biraz değişken davranıyor gibi geldi, bir an neşe duyken aniden içine kapanıyor. Bir şey mi oldu acaba?

Umarım seni fazla rahatsız ettiğimi düşünmüyorsunuzdur.

Çok yakında görüşmek üzere,

Öperim.

Raph.

Pazar günü kapıyı çaldığında stüdyomdaydım. Adımlarının merdivende kaybolduğunu duyana kadar yerimden kıpırdamadım. Cumartesi akşamı olanlar beni allak bullak etti. Öpücüğü

kafamı karıştırdı. Duygularım beni altüst etti. Kendimi derhâl korumaya almam gerekiyor.

Selam Raphaël,

İyiyim, teşekkür ederim. Umarım sen de iyisindir.

Pazar günü için endişelenme, hiç önemli değil. Dolaşmaya çıkmıştım.

Evet, Gustave Louise'e evlenme teklif etti, gerçekten olağanüstü bir andı. Greg her şeyi videoya çekti, istersen sana gösterir.

Anneannen konusuna gelince, aynı şeyi hissetmedim. Tam tersine, onu gün geçtikçe daha iyi, kendinden daha emin görüyorum. Belki de sen her şeyi fazla ciddiye alıyorsun.

İyi akşamlar,

Görüşmek üzere,

Julia

Vergi dairesine yazdığım mektuplar bile bundan daha sıcaktır. Bu kadar soğuk davranmak hiç hoşuma gitmese de istemeye istemeye “gönder” butonuna basıyorum. Amacım, Raphaël'in kalbini kırmak değil. Sadece kırılmak istemediğim için kendimi korumaya çalışıyorum.

Bilgisayarı kapatırken telefonum çalmaya başlıyor. Arayan Marion.

“Selam tatlım! Ne o, en iyi arkadaşını unuttun mu yoksa?” diyor.

“Güya altı aydır beni görmeye gelecek olan arkadaşım. Nasılsın?”

“Harika, sana anlatacağım çok şey var ama bunun için 7 Eylül'ü bekleyebilirim.”

“Neden 7 Eylül?” diye soruyorum kendimi koltuğa atarak.

“Çünküüü Paris’e geliyorsun! Haberin olsun, bana tapacaksın. Bak şimdi, geçen akşam Peter’in doğum günü partisindeydim, hani şu Charlotte Cartel’in birlikte olduğu tip, tanıyorsun değil mi? Neyse, pek havalı bir partiydi, üstelik Jacques Martin’le tanıştım, ölü olan değil elbette! 15. bölgedeki saç kliniğinin yöneticisi. Saç kliniğini biliyor musun?”

“Hayır ama isminden ne olduğunu anlamak zor değil.”

“Tahmin et ne oldu? Saçları dökülen insanlar bunu kabul lenmekte bir hayli zorlanıyormuş. Bu yüzden de bir psikolog arıyorlarmış. Ona senin ne kadar iyi bir psikolog olduğunu söyledim, 7 Eylül’de saat 11.00’da randevun var. Dünyanın en iyi arkadaşı kimmiş şimdi söyle bakalım?”

Dünyanın en iyi arkadaşı benim! Çünkü Marion’un hevesini kırmamak için fikrine bayılmış gibi yapıp teşekkür ederken, aslında tek bir dileğim var: Telefonu kapatmak ve kafamı yastığının altına gömmek.

Eylöl

“Umut insanı, her hálükârda
endişeden daha ileri götürür.”

*Ernst Jünger, Le Mur du Temps**

* Ernst Jünger, *Le Mur du Temps*, Almandadan çeviren: Henri Tomas, Gallimard, 1963, Folio Essais, 1994 (ç.n.)

BÖLÜM 76

Plus Belle La Vie'nin jeneriğini ezberledim. Her akşam, dizi başlarken müziğe eşlik etmemek için kendimi zor tutuyorum. Sene başındaki Julia'nın, hâlime bakıp alay ettiğine eminim.

Bu akşamki bölüm çok önemli. Nihayet Mélanie'nin kalbi- ni çalan rahibin yüzünü göreceğiz. Heyecan dorukta, huzurevi sakinleri koltuklarına sımsıkı yapışmış, gözlerini dahi kırpmadan ekrana bakıyor. Greg ve ben, her akşam olduğu gibi arka koltukta oturuyoruz. İstisnai olarak Marine de bizimle. Çünkü Greg, gelirse ona bir sürpriz yapacağına söz verdi.

Mélanie tren garında aheste aheste peron boyunca yürüyor. Gerilimi sürdürmek gerekiyor, ne de olsa seyirciler altı aydır bu anı bekliyor. Bir denetçiye, gara girecek olan trenin Paris'ten gelen tren olup olmadığını soruyor.

Arlette, "Ne dedi?" diye soruyor.

Planlarını bozma cüreti gösterdiğimden beri, benden mümkün olduğunca uzak durmak için neredeyse ekrana yapışan Léon, ilk sıradaki koltuğundan "Şşt!" diye bağırıyor.

Tren gara giriyor. Mélanie bir mendil çıkarıyor. Tam bu sırada Louise de mendilini çıkarıyor.

Sahne değişiyor. Samia ağlarken görünüyor çünkü kocası Boher'e eski karısının bir çatlak olduğunu, bebeklerini

kaçırmakla tehdit ettiğini söylüyor ama kocası ona inanmıyor.

Élisabeth isyan ediyor:

“Yerinde olsam derhâl boşanırdım.”

“Yerinde olsam bütün dişlerini söker, sonra da teker teker yuttururdum,” diyorum.

Huzurevi sakinleri dönüp bana tuhaf tuhaf bakıyorlar. Galiba diziye fazla ciddiye alıyorum...

Tekrar perondayız. Mélanie telefonunu açıyor ve Luc’un – yakınları ona Peder Luc diyor– vagon numarasını kontrol ediyor. Trenin kapıları açılıyor ve ekranda bir ayak beliriyor. Kamera siyah ayakkabıya yakın çekim yapıyor ve sahne değişiyor. Yanımda oturan Greg sinirli sinirli bacak sallıyor.

“İyi misin?” diye soruyorum.

“İyiyim. Sadece neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Barbara, Ahmed’e onu bir başkasıyla aldattığını itiraf etmeli mi diye düşünüyor. Pierre başını sallıyor.

“Böyle şeyleri asla itiraf etmemek gerekir. Bu, vicdanını rahatlatmak için karşındaki insana acı vermekten başka bir şey değil.”

Élisabeth dehşete kapılmış gibi bakıyor. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken ekranda Mélanie beliriyor. İşte şimdi başlayacak! Nihayet Luc’un yüzünü göreceğiz! Siyah ayakkabı perona değişiyor, kamera yukarı doğru çıkmaya başlıyor; bacaklarını, ellerini, boynunu görüyoruz. Rahip neye benziyormuş bakalım?

Rahibin yüzü ortaya çıkınca Louise, “Greg’e ne kadar da benziyor!” diye haykırıyor.

Bir Greg’e, bir ekrana bakıyorum. Sonra yine Greg’e ve ekrana bakıyorum. Gözlerime inanamıyorum! Ağzı bir karış açılan Marine de... Huzurevi sakinlerinin hepsi dönüp Greg’i inceliyor. Greg gülümsemekle yetiniyor.

Marine, “Sen misin?” diye soruyor.

“Evet, benim,” diye hava atıyor.

“Ama ne zaman? Nasıl? Anlatsana!” diye haykırıyorum.

Dizi devam ediyor ama şu andan itibaren ilgilendiğimiz tek hikâye *Plus Belle La Vie* dizisinde oynayan huzurevi animatörünün hikâyesi.

“Bir hafta izin almıştım, hatırlıyor musunuz? İşte o zaman Marsilya’daydım. Sene başında da denemelere katılmak için iki gün izin almıştım, bana rahip rolünü uygun buldular.”

Marine, “Sık sık gitmen gerekecek mi?” diye soruyor endişeli bir sesle.

Greg gülüyor.

“Sadece iki bölümde oynadım. Gerilimi bozduğum için üzgünüm ama Luc, Mèlarie’ye sadece aralarında bir şey yaşanmasının imkânsız olduğunu söylemeye geldi.”

Élisabeth ağlamaya başlıyor.

Léon, “Neden ağlıyor?” diye söyleniyor. “Rahibin günaha girmesini mi tercih ediyormuş?”

Yaşlı kadın burnunu çekerek, “Bunun onunla hiçbir alakası yok,” diyor. “Üzgünüm çünkü Greg artık bir yıldız olduğuna göre bizi terk edecek.”

Pierre karısını kollarına alıp teselli ediyor. Lucien, Greg’e öfkeyle bakıyor. Herkes Greg’in vereceği cevabı bekliyor. Böyle bir tepki almayı hiç beklemiyor olmalı.

Başını önüne eğerek, “Zaten ben de size bunu söyleyecektim,” diyor. “Bu sabah Tarantino’dan telefon geldi. Yeni filminde başrolde oynamamı istiyor. Düşünmem için zaman verdi ama düşünecek bir şey yok tabii. Böyle şeyler düşünülmez.”

Arlette, “Ne dedi?” diye soruyor. Louise eliyle ağzını kapatıyor. Bu kadar saf olmalarına Marine de en az benim kadar şaşıyor. Bir dinazorun akşam yemeğine geleceğini söylesek, ne pişirelim diye soracaklar.

“Ona teklifi için çok teşekkür ettiğimi ama burada kalıp sevgili huzurevi sakinlerimle ilgilenmeyi tercih ettiğimi söyledim.”

Birden hepsinin yüzü ışıldıyor.

Pierre, “Siz çok iyi bir adamsınız, Grégory,” diyor.

Lucienne, “Üstelik de bir yıldız!” diye ekliyor.

Greg hindi gibi kabarıyor.

Marine gülerek, “Oldu olacak, Tamaris’in adını Greg olarak değiştirelim, ne dersiniz?” diyor.

Gustave, “Neden olmasın?” diye cevap veriyor. ‘Greg Huzurevi’ kulağa da hoş geliyor.”

Louise, “Her ne olursa olsun, sizinle gurur duyuyoruz genç adam,” diyor. “Yaşadığınız çok güzel bir macera ve sayenizde bu macerayı bir parça olsun paylaşmış olduk.”

Greg, Marine’e bakıp gülümsüyor:

“Neyse ki benimle gurur duyanlar da var...”

Marine cevap olarak Greg’in yüzünü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarına yapıyor. Huzurevi sakinlerinin ağzı beş karış açılıyor. İlişkilerini herkesin gözü önünde ilk defa gösteriyorlar. Marine ellerini Greg’in yüzünden çekerken, Rosa şaşkın bir ifadeyle bana dönüyor:

“Anlamadım... O da mı komedyen?”

BÖLÜM 77

Marion en sevdiğim çarşafı sermiş: beyaz ve işlemeli olanları.

Paris'teyken aylarca kaldığım bu daireye yeniden gelince içimi tuhaf duygular kapıyor. Sanki o dönem başka bir hayata aitmiş gibi, ama aynı zamanda sanki hiçbir şey değişmemiş gibi... Eski alışkanlıklarımı kaybetmediğimi fark ediyorum. Eskiden olduğu gibi, yine koltuğun sol tarafına oturuyorum.

Marion kahve makinesine kapsül koyarken, "Söyle bakalım, Paris'i özledin mi?" diye soruyor.

"Doğrusunu istersen, tek bir saniye bile özlemedim. Eksikliğini duyduğum tek şey Starbucks'ın olmaması, ama okyanusun yanında o da hiç kalır."

Başını arkaya doğru atıp gözlerini kapatıyor.

"Okyanus... Gerçekten de seni görmeye gelsem iyi olacak. Tekrar buraya geri dönmek zor olmayacak mı senin için?"

Tokat yemiş gibi oluyorum.

"Henüz hiçbir şey kesin değil, daha görüşmeye bile gitmedim."

"Sen hiç merak etme, reklamını fazlasıyla yaptım. Bu işin olacağına eminim."

Marion bahsettiğinden beri bu fırsat hakkında uzun uzun düşünecek zamanım oldu. Randevuyu iptal etmesini istemek

için onu aradığım zamanlar oldu. Her seferinde de daha çalışmaya başlamadan telefonu kapattım. Paris'e dönmek ve burada çalışmak istemiyorum. Ama teklif etseler dahi, ne Roma'ya ne Bordeaux'ya gitmek ne de Biarritz'de kalmak isterdim. Yalnızca Tamaris'te çalışmaya devam etmek istiyorum. Oysa Anne-Marie'nin de son derece açık bir şekilde belirttiği gibi, sözleşmem bir ay sonra sona eriyor. Başka seçeneğim yok, ayrıca söz konusu iş o kadar da kötü sayılmaz.

Marion üzerinden dumanlar çıkan fincanı uzatarak, "Sevincini bu kadar belli etmesen iyi olur," diye homurdanıyor.

"Gerçekten memnunum, inan. Canımı sıkan tek şey, tekrar ailemden uzaklaşacak olmam..."

"Öyle mi? Annene her şeyi anlattın mı?"

"Henüz anlatmadım ama neredeyse buna hazır olduğumu hissediyorum. Geriye kalan birkaç kilidi de açtığım anda hazır olacağım. 'Anne merhaba, sekiz aydır haberin bile olmadan iki adım ötede yaşadım ve şimdi de gidiyorum, hadi hoşça kal!'"

"Anlayışla karşılayacağına eminim."

"Umarım."

Sevgiyle gülümsüyor.

"Peki, Biarritz'e gitmenin gerçek nedeni hakkında konuşmak ister misin?"

Sessizce omuz silkiyorum. Cevabımın olumsuz olduğunu anlıyor, konuyu kendine getiriyor:

"Hayatımda biri var."

"İnanmıyorum! Çabuk anlat!"

Marion kıkırdıyor ve İssa'ya yıldırım aşkıyla nasıl vurulduğunu anlatıyor.

"Sandviç yerken dişimi kırdım. Arka dişimi değil tabii, çok lazımmış gibi ön dişimi. Hâlimi görmeliydin, Zézette Epouse

X' gibiydim. Beni gören yapay penis bile derhâl inerdi. Benimki izinde olduğu için onun yerine bakan diş hekimi hayatımı kurtardı. Yani, İssa. Adam, benden önce ağzımla burnumun içine baktı. Artık bu saatten sonra beni hayatta terk etmez.”

Gülüyor. Marion’a bakıyorum ve onu hiç özlemediğimi fark edip şaşıyorum. Çünkü o bir filigran gibi hep hayatımdaydı. Onu her an arayabileceğimi ve ihtiyacım olduğunda yanımda olacağını bilmek, gerçekten aramaya eşdeğerti.

Marion beni bir gece vakti, valizlerim ve gözaltı torbalarım ile birlikte evine almıştı. Tek bir soru dahi sormadan işlemeli beyaz çarşafı koltuğuna sermiş ve hayatımda yediğim en berbat makarnayı pişirmişti. Ne, ne kadar kalmayı düşündüğümü sormuştu ne de onu rahatsız ettiğimi hissettirecek bir davranışta bulunmuştu. Ağzımdaki alkolün ve yattığım adamların üzerime sinen kokusuyla sabaha karşı eve geldiğimde bir kez olsun yargılamamıştı beni. Hatta çantama prezervatif bile koymuştu. Annem benden haber alamadığı için endişelendiğinde, ona iyi olduğumu söylemişti. Beni özleyeceğini bildiği hâlde Biarritz’e gitmem konusunda cesaretlendirmişti. Bugüne kadar çok arkadaşım oldu. Bazıları gerçekten önemliydi. Lise grubu, üniversite arkadaşları, akşamları iş çıkışı bir araya geldiğim arkadaşlarım... Araya taşınmalar, tartışmalar, kişilik uyumsuzlukları veya görüş farklılıkları, gitgide azalan mesajlar ve silikleşen hatıralar girdi. Ama söz konusu Marion olduğunda, seksen yaşına geldiğimizde birbirimizin peruklarını düzelterek bizden en ufak bir kuşku yok.

“Peki ya sen, hayatının sonuna kadar yalnız kalmaya kararlı mısın?”

Cevap vermek için biraz fazla bekliyorum, şüpheleniyor.

* Dişlek bir Fransız TV karakteri (f.n.)

“Sen yok musun, sen! Biliyorum biri var!” diye sevinçle haykırıyor.

Başımı sallayıp omuz silkiyor ve iki defa “hayır” diye tekrar ediyorum. Bu da şüpheli bir davranış. Marion yanıma oturuyor ve gözlerini gözlerime dikip dudağını bükerek gülümsüyor. Kurbanlık koyun sanki. Gülmeye başlıyorum.

“Her şeyi bilmek istiyorum,” diyor.

“Söyleyecek pek bir şey yok, huzurevine yeni gelen birinin torunu bana kur yapıyor, koşullar farklı olsaydı bundan hoşlanabilirdim.”

Kaşlarını çatarak, “Hangi koşullar?” diye soruyor.

“Bütün koşullar. Kendimi tamir etme aşamasındayım, kalbimin kırılma riskini bir kere daha göze alamam. Zaten Marc’tan sonra bir daha kimseye güvenebileceğimi zannetmiyorum. Üstelik danışanlarımdan birinin torunu. Biarrtiz’e kendimi bulmak amacıyla gittim, bunu unutmamam gerekiyor. Hem sonra...”

“Listede başka şeyler de var mı? Cidden Julia, seni ne kadar sevdiğimi söylememe gerek yok. Kusura bakma ama birini reddetmek için hayatımda hiç bu kadar aptalca bahaneler duymamıştım. Başka? Gezegenlerin açısı şu an uygun değil mi?”

Söylediklerine bozuluyorum, omuzlarımı kaldırıp “Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Neden bahaneler bulmaya çalıştığımı düşünüyorsun anlamıyorum,” diyorum.

Omuzuyla hafifçe dürtüyor.

“Psikolog olan sensin, tatlım. Ama sanki başına iyi bir şeylerin gelebileceğine inanmıyor gibisin. Bildiğin gibi, hayat sadece dram demek değildir.”

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilmeden kalıyorum. Son cümlesi beni darmadağın ediyor.

Haklı. Bilinçaltımda mutluluk kotamı doldurduğuma, babamın ölümüyle üstesinden gelmem gereken sınav dönemine girdiğime inanıyorum. En kötüsü de bir şeylerin yolunda gitmediğini gördüğümde içimin korkuyla dolması. Sanki er ya da geç bedelini ödeyecekmişim gibi... Son zamanlarda sürekli, Pagnol'un *Le Château de Ma Mère* kitabındaki, beni küçük bir çocukken son derece etkileyen o bölümü tekrar edip duruyorum: "Hayat böyle bir şey işte... Unutulmaz acıların derhâl sildiği birkaç küçük mutluluk. Ama bunu çocuklara söylemeye hiç gerek yok."

Birkaç saat sonra, Paris gecelerinin neredeyse unuttuğum gürültüsü eşliğinde, arkadaşşıma kavuşmuş olmanın mutluluğuyla, yarınki iş görüşmesinin endişesiyle ve uzun süredir iyi görmeyen gözlerime gözlük takılmış hissiyle uykuya dalıyorum.

* Marcel Pagnol, *Le Château de Ma Mère*, Collection Fortunio, Fallois Yayınları, 2004. (f.n)

BÖLÜM 78

Jacques Martin beni dikkatle incelerken ben de isteğine boyun eğiyor, birkaç cümleyle kendimi tanıtıyorum. Kendimi, rakiplerinden daha iyi yıkadığına dair müşterilerini ikna etmesi gereken bir deterjan gibi hissediyorum. Saç kliniğinin yöneticisinin bekleme salonunda iki kişi daha var. Bense daha ofisine girer girmez puan kaybettiğimi düşünüyorum: Kel olduğunu fark edince sanırım bir an duraksadım.

“Neden saç kliniğinde çalışmak istiyorsunuz?”

Çünkü küçüklüğümden beri saçlara tutkunum, hatta kalbimin üzerine bir tutam saç ectirdim. Başka sorunuz var mı?

“Acılı bir dönemden geçen insanlara yardım etmek uzmanlık alanım ve saçlarını kaybeden insanların gerçekten acı çekebileceğini düşünüyorum. Siz onlara saç ekerek fiziksel olarak yardım ediyorsunuz, ben de hem onları dinleyerek hem de hislerini anlayarak psikolojik bir yardımda bulunabileceğime inanıyorum.”

Kollarını kavuşturup gülümsüyor.

“Bana üç önemli vasfınızı sayar mısınız?”

Yuvarlak uçlu bir bıçakla kendimi savunabilirim, hafif jimnastik yaparken belimi incitebilirim ve Plus Belle La Vic konusunda rakip tanımam.

“Dinleme kabiliyetim çok gelişmiştir, sabırlı ve düzenliyimdir.”

Özgeçmişimin arkasına söylediklerimi not edip devam ediyor:

“Müşterilerimiz genellikle çok meşgul, dolayısıyla her zaman acelesi olan insanlar. Sıradan insanlar gibi, çalışma saatleri dahilinde randevu almaları pek mümkün olmuyor. Esnek çalışma saatlerini kabul etmeye hazır mısınız?”

“Esnek saatler derken?”

“Bazen sabah çok erken veya akşam çok geç saatte, bazen de hafta sonları. Çoğu zaman önceden bilmek mümkün olmuyor. Buradaki parolamız ‘duruma adapte olmak’. Kaç saat çalıştığınıza bakmadan, esnek çalışma saatlerini kabullenmeye hazır mısınız?”

Peki ya siz, maaşıma birkaç sıfır ekleyip ne zaman istersem o zaman ödemeye hazır mısınız?

“Bir şeyi çok seversem kolaylıkla adapte olabilirim.”

Gülümsüyor. Deterjan hoşuna gitmeye başladı.

Görüşme alışıldık sorularla devam ediyor: Bugüne kadarki en büyük mesleki başarınız nedir? (*Scrabble’da Lucienne’i yendim*), önümüzdeki on yıl içinde çocuk sahibi olmayı düşünüyor musunuz? (*On beş tane ve mümkünse hepsi bir kerede*), hobileriniz neler? (*Uyumak, sigaramın dumanıyla halkalar yapmak, köstebekler hakkında röportaj seyretmek*). Burada ne halt ettiğimi merak ediyorum. Tıpkı Tamaris’e geldiğimin ilk günü gibi. Bu belki de iyiye işarettir.

Jacques Martin tükenmez kalemimi kapatıp koltuğuna yaslanıyor. Görüşme sona ermiş görünüyor.

“Son bir soru daha, Bayan Rimini. Sözleşmenizin yakında biteceğinden bahsettiniz. Gördüğüm kadarıyla, eskiden Buttes Estetik Cerrahi Kliniği’nde çalışmışsınız. İşinizden hangi sebeple ayrıldınız?”

Çünkü babam öldü, sevgilim acı çeken kız arkadaşını teselli etmek yerine bilgisayarıyla oynamayı tercih etti, anneannem beyin kanaması geçirdi ve benim Paris'in bütün erkekleri ve Eiffel Kulesi'yle yatmadan önce şehri terk etmem gerekiyordu.

Ben daha vereceğim cevabı düşünürken, koltuğunu geriye itip ayağa kalkıyor.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor elini uzatarak. "Bir karar verir vermez sizi haberdar edeceğim."

Elini sıkıp kapıya yöneldiğim an donup kalıyorum.

Kahretsin! Son tiradı yüksek sesle düşündüm!

BÖLÜM 79

Kimden: Raphaël Marin-Goncalves

Konu: Öylesine

Merhaba Julia,

Bu defa diğerlerinden biraz farklı bir e-posta gönderiyorum. Saat gecenin üçü, yorgunluktan ölüyorum ve sana sadece, sen olmayınca Tamaris'in hiç tadının kalmayacağını söylemek istedim.

Umarım yarın bunu yazdığımı pişman olmam.

Öpüyorum,

Raph.

Sanki beynimin sevinç duymasına engel olmak istiyormuşum gibi, ani bir hareketle mesajı siliyorum.

İnsan hafızasının da bir çöp kutusuna sahip olmaması ne kadar yazık...

BÖLÜM 80

Gustave'ın kızı Martine, zaman bulup ziyaretimize geliyor. Yemekhanedeki aylık personel toplantısının sonuna geldiğimizde, kapıyı vurmaya dahi tenezzül etmeden, elinde tuttuğu bir kartı sallaya sallaya, büyük bir hışımla içeri dalıyor.

“Bankta oturan iki ihtiyar sizi burada bulacağımı söyledi. Bu şaklabanlık da ne böyle?” diyerek kartı masanın ortasına fırlatıyor.

Kartta ne yazdığını göremeyecek kadar uzakta olsam da ne yazdığını gayet iyi biliyorum çünkü kartı bastıran benim.

11 Ekim’de ne yapıyorsunuz?

Louise ile Gustave evleniyorlar!

Mutluluklarına ortak olmak isteyen herkesi,

saat 13.00’da Biarritz Belediyesi’nde

gerçekleşecek nikâh törenine bekliyoruz.

Kollarını kavuşturmuş, cevap bekliyor.

Marine, “Bu kim?” diye soruyor.

“Ben Martine Luret, Gustave Champagne’ın kızıyım.”

Anne-Marie ona bir sandalye gösteriyor.

“Rica ederim, oturun.”

“Oturmak istemiyorum. Biri bana bunu açıklayabilir mi?”

“Sanırım babanız bunu bizden daha iyi açıklayacaktır,” diyorum dişlerimi göstermemeye çalışarak.

“Babam akli uçmuş, yaşlı bir adam artık. Aklının bir gün bile başında olduğu şüpheli ya neyse! Onu buraya yerleştirdiğimde rahat edeceğimi düşünmüştüm. Böyle bir saçmalığa nasıl izin verirsiniz?”

Greg müdahale ediyor:

“Babanız ne yaptığını gayet iyi biliyor. Onunla konuşsanız daha iyi olur. İkisi de o kadar şeker ki...”

“Babamın ergeni oynadığını görmeye hiç niyetim yok, eksik kalsın! Kadın da az uyanık değilmiş, oltayı boşa atmamış! Sizi uyarıyorum, babamı vesayet altına aldırıp başka bir huzurevine koyacağım!”

Marine ayağa kalkarak, “Martine sirkte* biraz sakinleşse nasıl olur?” diye soruyor.

Anne-Marie’nin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılırken, Greg eliyle Marine’e engel olmaya çalışıyor. Gustave’ın kızının suratı kıpkırmızı oluyor.

“Pardon? Bana mı söylediniz?”

“Hayır, anana! Siz ne yaptığınızın farkında mısınız? Babanız harika bir insan, neden mutluluğuna engel olmak istiyorsunuz?”

Anne-Marie, “Marine, lütfen susun artık!” diyerek lafa giriyor.

* *Martine au Cirque*, Türkçeye çevrilmiş hâliyle *Martine Sirkte*, tıpkı *Ayşegül* serisine benzer bir çocuk kitabı dizisi. (ç.n.)

“O zaman dövebilir miyim?”

Masanın etrafından gülüşmeler yükseliyor. Kahkaha atmak için kendimi zor tutuyorum. Anne-Marie ısrar ediyor:

“Marine, lütfen yerinize oturun.” Sonra Gustave’ın kızına dönüyor: “Sizin için yapabileceğimiz bir şey yok. Bu, ilgili kişiyle aranızda halletmeniz gereken bir sorun. Babanızın kararları üzerinde hiçbir yetkimiz yok. Bu konuda daha uzun konuşmak isterseniz randevu almanız gerekiyor zira şu an bitirmemiz gereken bir toplantımız var.”

Martine tek kelime etmeden dışarı çıkıyor. Kapıyı arkasından o kadar sert çarpıyor ki herkes kahkahalara boğuluyor.

“Bu ne öfke böyle!”

“Zavallı Gustave, nasıl da iyi bir adam...”

“Evlenince çocuk da yapın!”

Birkaç dakika sonra toplantı sona eriyor. Siniri hâlâ tepesinde olan Marine’le sigara içmek için dışarı çıkıyoruz. Gustave otoparkta, bir arabanın yanında ayakta duruyor. Arabanın içinde oturan kızı, kapı aralığından onunla konuşuyor. Her zamanki gibi bankta oturan Louise, oturduğu yerden onları izliyor. Yanına gidiyoruz.

Alaycı bir ifadeyle, “Üvey kızınızla tanıştınız mı?” diye soruyorum.

Louise üzgün bir şekilde, “Benimle tanışmayı reddetti,” diyor. “Gustave kızından o kadar çok bahsetmişti ki onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Dediğine göre eskiden böyle değilmiş.”

Marine, “İyi bir sopa atsak eski hâline döner mi acaba?” diye soruyor.

Gustave bir şeyler söylemeye devam ederken araba hareket ediyor. Yürüteline dayanıp kıpırdamadan uzaklaşan arabanın ardından birkaç saniye bakıyor, sonra arkasını dönüp bize

doğru yürüyor. Tam yanımıza geldiği sırada araba geri geri geliyor. Kızı camı indiriyor:

“Baba, seni uyarıyorum. Bunu yaparsan benim üzerime bir çizgi çekersin!”

Gustave arkasını dönüp bıkkın bir ifadeyle cevap veriyor:

“Senin üzcrine çizgi çekeli çok oldu, canım. Seni seviyorum ve son nefesime kadar da seveceğim çünkü ben o tatlı ve sevecen kız çocuğunu asla unutmadım. Ne kadar da güler yüzlüydün! O kız ortadan kaybolalı çok uzun zaman oldu. Bana karşı öfkeli olduğunu biliyorum kızım ve sana verdiğim zarar yüzünden hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım. Bunun için senden en az on kere özür diledim, seni beni affetmen için zorlayamam. Hayattaki en büyük dileğim, buna şahit olamayacak olsam da mutlu olman. Ben de mutlu olmak istiyorum, mutlu olmaya hakkım var ve senin buna engel olmana izin vermeyeceğim, sen istesen de istemesen de Louise ile evleneceğim ve hayatımın geri kalanını onun yanında geçireceğim. Hayatımdan çıkmak istiyorsan bu da kabulüm. Zaten yıllardır kızım yok benim.”

Susuyor. Umutla bekliyor, yürütecini tutan ellerinin titrediğini görüyorum. Kızı, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi olmadan ona bakarken arabanın camı da yavaşça yukarı kalkıyor. Ardından, vitesi takıp uzaklaşıyor.

Gustave umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor ve ekliyor:

“Bir kişilik yemek masrafından kurtulmuş olduk.”

BÖLÜM 81

“Nasılsınız?”

Louise yuvarlak masanın üzerine eğilmiş, nikâh şekeri için yünden torbalar hazırlıyor. Benim için yaptığı sıcak çikolatayı üflüyorum. Bu küçük haftalık ritüelimizi özleyeceğimi düşünüyorum.

“Harikayım! İlk evliliğime hazırlandığım zamanları hatırlıyorum, dünyanın en mutlu insanı bendim. Bir gün tekrar bunu yaşayabileceğimi sanmıyordum, o kadar mutluyum ki! Ya siz, siz nasılsınız bakalım?”

Louise’le seanslarım bir konsültasyondan ziyade bir yakınımla sohbet havasında geçiyor. Her seferinde benimle ilgileniyor, nasıl olduğumu, neler yaptığımı soruyor. Ara sıra kendim hakkında bir şeyler paylaştığım tek danışanım o. Bu, sıcak çikolatanın yan etkisi olmalı.

“Her şey yolunda. Geçen gün olanlardan sonra Gustave kızından hiç haber aldı mı, biliyor musunuz?”

“Hiç bahsetmedi ama almadığını sanıyorum. Peki siz Raphaël’den haber aldınız mı?”

“Raphaël’den mi?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Bilmiyormuş gibi yapmayın, Julia. Geçen gece siz bizi bahçede bırakıp gittikten sonra, ilk öpüşmenizin ne zaman olacağı hakkında aramızda iddiaya bile girdik.”

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Görünüşe bakılırsa benimle ilgili bu konudan bütün dünyanın haberi var, bir tek benim yok.

“Raphaël’le aramızda hiçbir şey yok, inanın. Doğrusunu isterseniz, herkesin bana ondan bahsetmesinden sıkılmaya başladım. Sanki biriyle art niyet olmaksızın biraz zaman geçirmek mümkün değilmiş gibi.”

İç çekiyor.

“Julia, siz bana bir soru sorduğunuzda sorunuza her zaman elimden geldiğince samimi cevap vermeye çalışıyorum. Yoksa cevap vermek neye yarar, değil mi? Siz de bana karşı samimi olur musunuz?”

Başımı sallıyorum.

“Raphaël’le aranızda bir şeyler oluyor, değil mi?”

Kendime daha önce bu soruyu doğrudan sormamıştım. Ne cevap vereceğimi düşünmem için birkaç saniye zamana ihtiyacım var.

“Bilmiyorum... Sanırım. Ondan hoşlanıyorum. Çok... Fazlasıyla. Ve bu da beni korkutuyor, o yüzden biraz mesafeli olmayı tercih ediyorum.”

Elindeki iğneyi bırakıp elimi tutuyor.

“Siz benim torunum yaşındasınız, o yüzden sizinle torunumla konuşur gibi konuşacağım. Tamam mı?”

“Tamam,” diyorum boğazım düğümlenirken.

“Torunum olsaydınız size korkunun gerekli bir duygu olduğunu, zira bizi tehlikelerden koruduğunu söyledim. Ancak korkuya fazla yer açarsanız size engel olur. Başınıza ne geldiğini bilmiyorum, Julia ama gördüğüm kadarıyla yolunuzu korku taşlarıyla döşüyorsunuz. Torunum olsaydınız size korkunuzu evcilleştirmenizi tavsiye ederdim. Korku sizi frenlememeli, aksine yakıtınız olmalı. Sizi en çok korkutan şey ne?”

Sözleri beni allak bullak ediyor. Sanki beynimin içindeymiş gibi, beni nasıl çözdüğüne inanamıyorum.

“Bilmiyorum. Sanırım acı çekmekten korkuyorum. Sanki sürekli diken üstündeyim, her an başıma kötü bir şey gelmesini bekliyor gibiyim. Her şey birden, hiç beklemediğiniz bir anda altüst olunca insanın canı çok yanıyor. Bilinçaltım her an tetikte, sanki kendini olası felaketlere hazırlamak istiyor.”

“Çünkü kendinize güvenmiyorsunuz. En büyük korkunuz, aslında sizsiniz. Torunum olsaydınız size kendinizden korkmayı bırakırsanız hiç kimseden korkmazsınız derdim. Kendinize inanırsanız, kimse size acı çektiremez.”

Her kelimesi bende birdenbire çekilen bir yara bandı etkisi yapıyor. Canımı acıtıyor ama alttaki yaranın kabuk bağlamaya başladığını da görebiliyorum. Louise benim kullanma kılavuzumu benden iyi biliyor gibi.

“Hayatımın kırk yılını unuttum,” diye devam ediyor. “Bu bana çok önemli bir şey öğretti, sanırım mutluluğun sırrını: Hayat, şimdiki zamandan ibaret. Şimdi ve burada! Dünden sadece güzel olan şeyleri hatırlamalı. Yarından hiçbir şey beklememeli. Geçmişini değiştirmemiz ve geleceği önceden bilmemiz mümkün değil. Maalesef, bunu Maryline de kanıtladı bize. Korku geçmişten kaynaklanır ve geleceği mahveder. Yükünüzü artık yere bırakın, Julia’cığım. İnsan şimdinin değerini ancak hayatının sonuna geldiğinde anlıyor. Ne kadar şanslısınız ki etrafınızda gözünüzü açmanıza yardım eden insanlar var. Bundan yararlanın.”

Elimi okşuyor. Ağlıyorum. Bunu artık alışkanlık hâline getirdim. Burada zamanımın büyük bir kısmını ağlamakla geçiriyorum. Dünyadaki susuzluk problemine tek başıma çare olacağım neredeyse.

Seansın sonunda odasından darmadağın olmuş bir hâlde çıkıyorum. Neyse ki bugünlük son seansımdı. Akşam yemeğinden önce önemli bir konuyu halletmek üzere stüdyoma giriyorum.

Bilgisayarımı açıp dizlerimin üstüne koyuyor ve Google'a giriyorum: "Korkularınızdan kurtulmanın yolları."

BÖLÜM 82

Raphaël annecannesinin masasında oturuyor. Ona fazla bakmamaaya çalışarak ağzımdaki havuç salatasını çiğniyorum. Beni uzaktan, başıyla şöyle bir selamlamakla yetiniyor. Bundan soğuşuna da kardan adam diyorlar zaten.

Bu hafta sonu geleceğinden haberim yoktu. Cevap vermediğim o son mesajından beri e-posta yazmadı. Az önce onu görünce midemde uçuşan tuhaf şeyler hissettim. Kelebekler uçuşmadı, hayır. Daha çok yarasaya benziyordu.

Sıra tatlıya geldiğinde, sigara paketini alıp dışarı çıkıyor. Birkaç dakika bekledikten sonra ben de çıkıyorum. Parkın gerisindeki bankın tepesinde oturuyor.

“Selam!” diyorum neşeli bir sesle. “Geleceğini bilmiyordum, ne kadar kalacaksın?”

“Yarın gidiyorum,” diye kestirip atıyor.

Dümdüz önüne bakıyor. Alınmış görünüyor. Yerinde ol sam ben de alınırdım. Ortamı yumuşatmak için ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Marion ve Louise ile yaptığım konuşmalar korkularımı tam olarak geçirmediyse de onlara bir tekme vurduklarını söyleyebilirim. Risk almadığım sürece asıl tehlike, aylardır içinde bulunduğum bu uyuşukluk hâline bir türlü kurtulamamak olacak. Bu konuda almak istediğim ilk risk

Raphaël'e açılmak. Kapıyı sonuna kadar açmasam da en azından bir pencere açabilirim. Bir çatı penceresi... Bir mazgal deliği... Bu kadar küçük bir pencereden içeri girip kötü davranması mümkün mü?

"İş nasıl?" diye soruyorum.

"İyi."

Hafta sonu tamam. İş tamam. Sıra hava durumunda...

"Şansına hava çok güzel, bütün hafta yağmur yağdı!"

"Anneannemin yanma dönsem iyi olacak."

Sigarasını yarıda söndürüp ayağa kalkıyor ve yüzüme bile bakmadan içeri giriyor.

Pencere suratıma kapanıyor. Canım çok acıyor.

BÖLÜM 83

Cumartesi akşamını yorganın altında geçirmeye hazırlandığım sırada biri kapımı tıklatıyor. Kapıyı açınca karşımda telaş içindeki Élisabeth'i görüyorum.

"Julia, çabuk gelin; yardımınıza ihtiyacımız var!"

Hiçbir şey sormuyorum, beni çağırmak için merdivenleri çıkmış olması durumun ciddiyetini anlamam için yeterli. Üzerinde pembe tavşanlar olan pijamamın üzerine bir ceket geçirip çıkıyorum. Tek kelime söylemiyor ama koluna girdiğim için titrediğini de hissedebiliyorum. Veya titreyen benim, bilmiyorum.

Ana binada çıt çıkmıyor. Vakit gece, akşam yemeğinden sonra herkes stüdyosuna dağılmış. Korku içinde koridorda peşi sıra ilerliyorum. Neyle karşılaşacağım? Gece bekçisi yerine beni çağırmayı tercih ettiğine göre önemli bir şey olmalı. Gizli toplantılarıyla ilgili bir şey olabileceğini düşünüyorum. Umarım Pierre, Louise veya Gustave'a kötü bir şey olmamıştır.

Kantinin kanatlı kapısının önüne gelince duruyor.

"Julia'cıgım, şimdi göreceğiniz şeyin kesinlikle buradan dışarı çıkmaması gerekiyor. Ne olursa olsun, bunu bir sır olarak saklamamız lazım."

Kalbimin gürültüsünü bütün bedenimde duyarak, "Tamam," diyorum.

“Gözlerinizi bağlamam gerekiyor.”

“Pardon?” diye bağıyorum. “Gözlerimi neden bağlayacaksınız ki?”

“Şşt, sessiz olun! Önlem almam lazım. Julia, lütfen soru sormayı bırakın.”

Yüzüme yalvarır gibi bakıyor. Bu hikâye her ne kadar anlaşılmaz bir hâl olsa da berbat kolonya kokulu eşarpla gözlerimi bağlamasını kabul ediyorum.

“Bu kaç?” diye soruyor.

“Bilmiyorum ama biraz daha bu durumda kalacak olursam parmaklarınızı kaybedeceğinizi biliyorum.”

Açılan bir kapı sesi, fısıltılar ve nefes sesleri duyuyorum. Yere gürültüyle çarpan bir şeyin sesi geliyor, yürüreç gibi bir şey. Her adımda ayağımla yeri yokluyorum. Élisabeth’in beni bilinmeze sürükleyen elini hissediyorum. Eliyle omuzlarıma bastırıyor ve oturmam gerektiğini söylüyor. Sonra başka gürültüler, kokular, ayak sesleri duyuyorum. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum, beynim deli gibi işliyor ama hiçbir ipucu bulamıyorum.

Bir erkek sesi, “Bir, iki, üç!” diyor.

Biri gözümdeki eşarbi çözüp tekrar görmemi sağlıyor. Gözlerimin, son derece loş olan bu ışığa alışması için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. Beynimin, gözümün önündeki manzarayı algılaması içinse daha uzun bir süre...

Pamuk topaklarıyla süslenmiş bir masada, üzerine iki doğum günü mumu saplanmış bir ekmek parçasının önünde oturuyorum. Masanın etrafında, kendilerinden pek memnun bir ifadeyle Élisabeth, Pierre, Louise, Gustave ve Rosa halka olmuş, ayakta duruyorlar. Karşımdaki sandalyedeyse, şaşkınlığı en az benim kadar belli olan Raphaël oturuyor.

Élisabeth, “Mum ve gül bulamadık,” diyor. “Biz de elimizdeki imkânları kullandık.”

Raphaël, "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Güzel bir soru. Bizden ne yapmamızı bekliyorsunuz?"

Gustave kendisinden başka kimseye inandırıcı gelmeyen masum bir ifade takınıyor.

"Hiçbir şey. Bizim için yaptığınız iyiliklere teşekkür etmek için size güzel bir akşam yemeği hazırlamak istedik."

"Ama akşam yemeği yedik," diyorum.

Rosa, "Şşşt, güzel şeyler için her zaman biraz yer bulunur," diyor. "Biz sizi baş başa bırakalım da tadını çıkarın, bir şeye ihtiyacınız olursa mutfaktayız."

Gülüşerek uzaklaşıyorlar. Bu akşam ergenlik çağına geri dönen yaşlılar karşısında yumuşamamak elimde değil. Raphaël'in asık yüzünü görünce toparlanıyorum. Sonunda bir kusurunu buluyorum: son derece kinci!

"İyi misin?" diye soruyorum,

"İyiyim."

"Seni de mi sakın bir akşam geçirirken gelip aldılar?"

"Hı-hı."

Uzatmıyorum. Kaktüsünü çıkarırken rahatsız etmek istemiyorum onu.

Pierre ve Rosa başlangıç yemeğini servis ediyor: "Sarı ada, beyaz kum." Gülümsyerek Raphaël'e bakıyorum ve şöyle diyorum:

"Yani tabule salatası ve dilim ekmek. Afiyet olsun!"

"Sana da!"

Tabağına elini sürmüyor. Onları göremediğimizi zannederek kapının aralığına doluşan beyaz kafalar adına üzülüyorum. Umarım bütün geceyi böyle geçirmeyiz.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diyorum.

"Sor."

"Mesajına cevap yazmadım diye surat asman sencc normal mi? Bu ne demek oluyor? İstedğin bir şeyi yapmayınca ceza mı

alıyoruz? Sen hiç özgür irade diye bir şey duydun mu?”

Şoke olmuş gibi bakıyor.

“Sana surat asmıyorum.”

“O hâlde çok iyi surat asma numarası yapıyorsun, tebrikler!”
Gülüyor.

“Mesaj konusuna gelince, daha çok kendime kızdım. Sana o mesajı gecenin bir yarısı yazdım, yorgunluktan ölüyordum, ertesi gün tekrar okuyunca kendimden utandım. Ama beynimi yiyip bitiren başka bir konu var, üzerine alındıysan üzgünüm. Buraya gelmek için uçağa bineceğim sırada şirketin iflas ettiğini öğrendim. Anlayacağın işsizim. Derhâl yeni bir iş bulmam gerekiyor yoksa Londra’daki daireden çıkmam gerekecek. Doğrusunu istersen biraz sersem gibiyim.”

Şimdi utanma sırası bende. Neyse ki Élisabeth ve Louise önümüzdeki tabakları alıp sıradaki yemeği servis etmek üzere tam zamanında geliyorlar.

“Kâğıtta pişmiş av hayvanı ve altın köpük,” diyor.

Başka bir deyişle, bir dilim jambon ve patates püresi.

Louise, “Her şey yolunda mı?” diye soruyor miyavlar gibi bir sesle.

“Yolunda, teşekkür ederiz,” diyorum. “Şarap menüsünü görebilir miyiz acaba?”

İki yaşlı kadın birbirlerine bakıp tek kelime etmeden mutfağa gidiyor. Birkaç dakika sonra Gustave gelip elindeki rom şişesini masaya bırakıyor.

“Mutfak dolabında bunu buldum. Afiyet olsun!”

Şişenin dibinde biraz rom kalmış, bizi gevşetmeye yetecek kadar. Tatlı olarak tropik samanyolu, yani vanilyalı yoğurt yiyoruz. Raphaël kaderine gülecek kıvamda olmasa da ilk baştaki karamsarlığı dağılmış görünüyor.

“Annecanneme hiçbir şey söylemedim, sen de tek kelime etme, tamam mı?”

“Söz! Londra’da kalmayı istiyor musun?”

“Sanırım. Şehri ve İngilizleri çok seviyorum ama hayatımı orada geçirmek istediğimden pek emin değilim. Belki de bir seçim yapma zamanı geldi. Peki ya sen, bir karar verdin mi?”

Gittiğim iş görüşmesini anlatıyorum, görüşme sırasında söylediklerimi duyunca kahkahalarla gülüyor.

“Neyse, normalde beni alacağını hiç sanmıyorum ama belki de açık sözlü olmam hoşuna gider ve alır.”

Louise, Gustave, Élisabeth, Pierre ve Rosa yanımıza geliyorlar.

“Küçükhanım, beyefendi... Restoranın kapanma saati geldi. Masanızı toplayabilir miyiz acaba?”

Raphaël, “Bu kadar çabuk mu?” diye şaşırıyor.

Gustave hınzır hınzır gülümseyerek, “Kesinlikle,” diye cevap veriyor. “Saat gece yarısını geçti, personelin bahçedeki haftalık toplantısına gitmesi gerekiyor.”

Başımı sallıyorum. Raphaël gözlerini fal taşı gibi açarak anneannesine bakıyor:

“Anneanne, toplantıya sen de mi gidiyorsun?”

“Evet. Üç haftadır hiç kaçırmıyorum!”

Başını sallayıp sinirli bir kahkaha atıyor.

“Galiba biraz fazla eski kafalıyım. Gidip yatsam iyi olacak.”

Bizi kapıya kadar geçiren Louise koluma girip kulağıma mırıldanıyor:

“Unutmayın Julia: şimdi ve burada.”

BÖLÜM 84

Ek binanın kapısının önünde durup birer sigara içiyoruz. Hava soğuk, Ay görünmüyor. Işık yakmadık. Ara sıra parktan gelen gülüşmeleri duyuyoruz.

Bu akşam, kesinlikle bir insanın yiyebileceği en berbat yemeği yemiş bulunuyorum. Karşımdaki adam fazla suskundu, kafası başka yerlerdeydi. Utandım, sinirlendim, yorulduğumu hissettim. Buna rağmen, gecenin sona ermesini istemiyorum. Biraz daha sürmesi için ikinci sigarayı yakıyorum.

Konuşmuyoruz. Karanlıkta, sadece iki adım ötemde duran silüetini seçebiliyorum. O da paketinden bir sigara daha çekip çıkarıyor. Çakmağımı çakıyorum. Yaklaşıyor, sigarasını aleve tutup içine çekiyor. Göz göze geliyoruz. Sigarası yanıyor, çakmağı söndürüyorum. Artık gözlerini göremesem de bana baktığını hissedebiliyorum. Nefesim hızlanıyor. Onunki de. Karnımda yayılan bir sıcaklık hissediyorum. Kaçmamalıyım. Rahatsızlığımı gizlemek için konuşmaya başlamamalıyım.

Şimdi ve burada...

Yutkunup ona doğru bir adım atıyorum. Kımıldamıyor. Sigarasından ne zaman nefes alsa yüzü aydınlanıyor. Gözleriyle beni okşadığını görebiliyorum. İşin içine ellerini de katmak için neyi bekliyor?

Yeniden bir nefes çekiyor. Uzuuuuun bir nefes... İşkence eder gibi. Heyecan gitgide tırmanıyor, tenimin her bir hücresi tenini bekliyor. Bakışları arzuyla yanıyor. Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar arzulamadım! Elini yanağımda hissediyorum. Yavaşça, yumuşacık dokunuyor. Gözlerimi kapatıyorum. Eli enseme kayıp saçlarımdan yukarı doğru çıkıyor. Bütün bedenimi bir ürperti sarıyor. Yüzümü yüzüne yaklaştııyor, nefesini tenimde hissediyorum. Bacaklarım titriyor. Dudaklarımı hafifçe, kuş tüyüyle okşar gibi, dudaklarıyla okşuyor. Sonra diliyle. Kahretsin, dili!.. Dili ağzımın içinde dolanıyor, inliyorum, onunla sevişmek istiyorum, şimdi, burada, hemen!

Elimi tişörtünün içine sokup sıcak tenini okşuyorum, kendime doğru çekip bedenini bedenime bastırıyorum. Nefesi gitgide hızlanıyor, parmaklarım kaslarını çigniyor, dudakları boynumda dolaşıyor, düşmek üzereyim.

.. Elimden tutup "Gel..." diyor boğuk bir sesle.

Stüdyosuna gidiyoruz, kalbim kulaklarımda atmaya başlıyor, kapıyı kapatıyor; bacaklarım beni taşımaz hâlde, karanlıkta öylece duruyorum. Arkama geçiyor, eliyle saçlarımı kaldırıp yavaş yavaş, uzun uzun enseme öpüyor. Ellerimle duvara dayanıyorum, bu an asla bitmesin istiyorum. Kollarımı yukarı kaldırıp pijamamın üstünü çıkarıyor, dudakları ateşli bir şekilde omurgamdan aşağı doğru iniyor. İnliyorum, elleriyle ürperen göğüslerimi kavrayıp okşuyor, avucunun içinde yoğuruyor, sonra ağaya kalkıp bedenini sırtıma bastırıyor. Göğüs uçlarımla oynayan ellerinden, kaba etimde hissettiğim sert penisinden, kulağımı yalayan dilinden, yavaş yavaş kırırdayan kalçalarından başka hiçbir şey düşünemiyorum; nefesim kesilecek gibi oluyor. Arkamı dönüp pantolonunun düğmesini çözüyorum.

Şimdi ve burada.

BÖLÜM 85

Bir erkeğin yatağında uyanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Raphaël hâlâ uyuyor.

Tanımadığım adamların yatağında gözümü dehşet içinde açıp kendime ne halt ettiğimi sorduğum, bedenimi değersiz bir eşya gibi onlara sunduğum için kirlenmiş hissettiğim çok oldu. Bedenim artık bana ait değildi. Külotumu, sütyenimi, elbisemi ve çantamı toplayıp bunalımımın bir kısmını orada bırakmaya çalışarak sessizce ortadan kayboldum hep. Ama bunalım her seferinde biraz daha büyüyor ve gelip beni bir kez daha buluyordu.

Bu sabah sessizce ortadan kaybolmaya hiç niyetim yok. Aksine, onu uyandırıp bir kez daha sevişmek için elimden geldiğince gürültü çıkarmaya çalışıyorum.

Öksürüyorum.

Horluyor.

Yüzüne üflüyorum.

Burnunu kırırtırsa da uyumaya devam ediyor.

Bacağına tekme atıyorum.

Sıçrayarak uyanıyor.

“Kötü bir rüya mı gördün?” diye soruyorum masum masum gülümseyerek.

Gözlerinden uyku akıyor. Beni tutup kendisine doğru çekiyor, başımı göğsüne yaslıyorum.

“İyi uyudun mu?” diye soruyorum.

“Bebekler gibi. Biraz hayal kırıklığı yaşamama rağmen...”

Birden doğruluyorum. Umarım performansımdan bahsetmiyordur! Eliyle yorganı kaldırıp altına bir göz atıyor.

“Evet, gerçekten de hayal kırıklığına uğradım. Tulum pijamanla uyuduğunu sanıyordum.”

Midemiz bize dışarıda bir hayat olduğunu hatırlatana kadar yataktan çıkmıyoruz. Yemekhaneye önce o giriyor, ondan on dakika sonra da ben... Ama esrarkeşler masası kül yutacak türden değil. Beş surat gülümseyerek bana bakıyor. Neyse ki Marine geceyi Greg’de geçirdiğinden burada değiller yoksa her şeyi ele verirlerdi.

“ Tam pancar salatasına davranmak üzereyken telefonum çalıyor. Marion’dan bir mesaj geliyor.

“Hello güzelim! Aslında resmi olarak yarın haberin olacak ama ben bekleyemedim, sen aradıklarında şaşırmış gibi yaparsın. Dün akşam Jacques Martin’le beraberdim, işe seni alacağını söyledi. Welcome back to Paris, baby!”

* Paris’e tekrardan hoş geldin, bebek. (ç.n.)

BÖLÜM 86

Marine'in koltuğunda oturmuş, bir yandan tek gözle *reality* programı izleyip diğer yandan havadan sudan sohbet ediyorduk ki birden onu görüyorum. Tavanda, tam tepemizde duruyor. Hareketsiz! Kocaman! Şekilsiz! Korkunç!

Felç geçirmiş gibi donup kalıyorum. Öyle olmasa bile kıpırdayabileceğimi zannetmiyorum. En ufak bir harekette üzerime atlayacağına eminim.

Yavaşça, "Marine," diyorum. "Marine, başımızın üstünde bir örümcek var."

Gözlerini tavana kaldırıp hırıltıyla ciyıklama arası bir ses çıkarıyor.

"Şşt, seni duyacak. Sakın kıpırdama."

Eliyle haç çıkartıyor. Gözümüzü tavandan ayırmıyoruz. Korkunç yaratık bizi izliyor, gülümsediğine eminim.

Marine, "Tarantulaya benziyor," diye fısıldıyor.

"Pavurya gibi," diyorum.

"Ne demişler: 'Sabah örümceği üzüntü demektir, akşam örümceği pis orospu.'"

Gülmekten katılıyoruz. Hem de en ufak bir ses çıkarmadan, hareket dahi etmeden. Umarım örümceklerin de kamera şakası programları yoktur.

Marine, “Kalkıp bir şeyler yapmamız lazım,” diyor. “Burada böyle oturmaya devam edersək gidip bir yerlere saklanacak. Evimde bir örümcek olduğunu bile bile burada yaşamaya devam edemem.”

“Tamam kalkalım ama sonra ne yapmayı düşünüyorsun? Yakalayıp dışarı atmaya cesaretin var mı?”

Gözlerini bana diyor. Bakışlarında acıma görür gibi oluyorum.

“Sen iyice çıldırdın!” diye haykırıyor. “Öldüreceğiz, o kadar! Süpürge nin sapı yeterince uzun mudur sence?”

Cevap vermiyorum.

“Ciddi olamazsın!” diyor. “Ölümler bir probleminin olduğunu biliyorum ama bir örümcektən bahsediyoruz! Doğduğundan beri onlarcasını öldürdüğüne eminim, en azından uyurken yuttuklarını sayacak olursak...”

“Belki de sadece yavruları için yiyecek aramaya gelmiştir...”

“O hâlde bütün stüdyoyu ateşe vereyim de hepsi birden ölsün.”

Örümcek konuşmalarımızı duymuş gibi birden hareket etmeye başlıyor. Daha ne oluyor diyemeden, koltuktan fırlayıp bir adımda kapıya ulaştıktan sonra kendimi merdivenlere atıyorum. Aşağı vardığımda Marine’i dışarıda buluyorum. Omuzlarını silkiyor:

“Ben zaten hep sokakta yaşamak istemişimdir.”

Bir saat geçtiği hâlde ikimiz de yukarı çıkacak cesareti bulamıyoruz. Yanımıza ne sigara ne telefon ne de ceket almışız, uçurum kenarındayız yani.

Marine ciddi bir ifadeyle, “Julia, sana bir itirafta bulunmak istiyordum,” diyor.

“Ne? Daha önce bir örümcek mi öldürdün yoksa?” diyorum alaylı bir şekilde.

“Yapma, gerçekten kolay söylenecek bir şey değil. Yani, öyle vahim bir şey değil ama sana ne zaman söylemeye kalksam ağlayacak gibi oluyorum.”

“Beni korkutmaya başlıyorsun...”

Derin bir nefes alıp birden söyleyiveriyor:

“Greg’in evine yerleşiyorum. Denemeye karar verdik, ne olur ne olmaz diye eşyalarımı burada bırakacağım ama geceleri onda kalacağım. Senin gidişini görmemek için ilk giden ben olmak istiyorum. Hem küvetini görmüştün, değil mi?”

Cevabımı beklemeden kendini kollarıma atıyor.

Haklıydı. Akşam örümceği, pis orospu!

BÖLÜM 87

Onun adına çok sevindiğimi söyledim ve Greg'le mutluluklar diledim.

Zaten burada sadece iki haftam kaldığını, sonra Paris'e geri döneceğimi söyledim.

Yok hayır, kesinlikle üzgün olmadığımı söyledim.

Ağlamak istediğimi söylemedim.

Buna hiç hazır olmadığımı, beynimin bitiş tarihini 10 Ekim'e ayarladığımı söylemedim.

Gidişinin, benim gidişimi de gerçek kıldığını söylemedim.

Marine benim koltuğumda uyuyor. Son geceyi bir örümcekle geçirmektense benimle geçirmeyi tercih etti. Arkadaşlık budur işte!

Gözüme uyku girmiyor. Kafamın içindeki binbir düşünce uyumama engel oluyor. Buraya gelişimi hatırlıyorum, darmadağındım ama bir şeyden emindim: Yalnız kalmam gerekiyordu. Marine'i hatırlıyorum, onu saç boyasıyla gördüğüm ilk seferi... O tanıdığım herkesten öyle farklı ki! Marine hile yapmaz, yapmacık değildir, sözünü esirgemez ve filtresi yoktur. Dümdüz, olduğu gibi, doğrucu, haşindir. İlk başta biraz afallamıştım. Kırık dökük parçalarımı sarsmıştı. Birlikte geçirdiğimiz akşamları,

gölme krizlerimizi, yaşadığımız korkuları, birbirimize açtığımız sırlarımızı hatırlıyorum. Bir huzurevinde çalışmak üzere işe başvururken biraz sükûnet ve bazı cevaplar bulmayı, hatta belki biraz huzur bulmayı umuyordum ama gerçekte bulduğum şeyleri hiç beklemiyordum: dostluğu, güveni, diğerlerini...

Yarın akşamdan itibaren bu katta sadece ben kalacağım. Marine artık duvarın diğer tarafında olmayacak, sigara içmek için balkona çıktığımda onu balkonunun duvarına yaslanmış bir hâlde bulamayacağım, sabahları hazırlanırken berbat sesiyle şarkı söylediğini duyamayacağım, gülmeye ihtiyacım olduğunda kapısını çalamayacağım. Sanırım bana gideceğini daha önce söylemesini tercih ederdim. Kendimi buna hazırlayacak zamanım olurdu, kendime bunun son gecemiz olduğunu söyleyeceğim ve bir sürü anı biriktireceğim güzel bir akşam düzenlerdik.

Koltuğumun yaylarının gıcırdadığını duyuyorum. Sonra sinirli bir oflama ve Marine'in sesi geliyor:

"Senin bu koltukta uyumak imkânsız, eski sevgilimin penisinden bile daha yumuşak!"

Bu cümle, ondan bana kalacak son bir hatıra için hiç fena sayılmaz doğrusu.

BÖLÜM 88

Kimden: Raphaël Marin-Goncalves

Konu: Cumartesi akşamı

Çok güzeldi. Aklımdan çıkmıyor. Seni yeniden görmek için sabırsızlanıyorum.

Öperim,

Raph.

Karnımın gıdıklandığını hissediyorum.

Kimden: Julia Rimini

Konu: Fwd: Cumartesi akşamı

Evet, gerçekten çok güzeldi. Ben de sabırsızlanıyorum.

Öperim, Tulum da.

Julia

Ekim

“Keder, varlığını ne kadar çok değerse
neğeye o kadar çok yer açar.”

Halil Cibran

BÖLÜM 89

Minibüs ayda bir kere, beyaz saçlıları alıp belediye havuzuna götürüyor. Günün programı: su sporları. Greg onlara eşlik etmek isteyip istemediğimi sorduğunda kıkır kıkır güldüm. O ise gayet ciddiymiş.

“Hadi, buradaki son günlerinin tadını çıkarmaya bak!” dedi. Düzenbaz herif!

Ofisimde kalıp birkaç dosyayla ilgilenmeyi düşünüyordum ama çok da acelesi olmadığından, derse katılmaya mecburiyet olmaması koşuluyla teklifini kabul ettim. Bir buçuk saat boyunca beklemekten sıkılıp sıkılmayacağımı sorduğunda, ona küçük havuzun ılık suyunda sırtüstü yatıp hiçbir şey yapmadan üç gün beklesem dahi sıkılmayacağımı söyledim.

İşte şu anda yaptığım şey de bu. Suyun üzerinde sırtüstü yatıyorum. Su sporu hocasının suyun içinden kulaklarıma ninni gibi gelen boğuk sesini duyuyorum: “Kollarınızla suyu dövin, evet, böyle. Çok iyi, daha hızlı, küçük bir köpek gibi. Hayır Gustave, havlamanıza gerek yok.” Tam kendimden geçmek üzereyken bir el alnımın ortasına bastırıyor. Ağzıma, burnuma ve gözlerime su doluyor. Tsunami olmuş gibi panikleyip öksürerek yuttuğum suları püskürtmeye çalışıyorum. Greg

karşımda durmuş, yaptığı şakadan pek memnun bir şekilde gülümsüyor.

"Hadi gel, kaydıraktan kayalım!" diyor.

Neden bilmiyorum ama akılsız kafam peşinden gitmemi söylüyor. Merdivenin tepesine varınca, kaydırağın üç yaşındaki çocukların tersten tırmandığı o minik kaydırağla hiçbir alakası olmadığını fark ediyorum. Tam tersine bu, virajları olan ve çocuk havuzunda son bulan upuzun mavi bir kaydırak. Soğuktan donuyorum, onca basamağı çıktıktan sonra astımlı bir bulldog gibi nefes alıp veriyorum ve yükseklikten başım dönüyor.

İki seçeneğim var: Ya merdivenlerden geri ineceğim ama bunun için bacaklarımın titremesinin geçmesi gerek ya da kendimi önümdeki delikten aşağı bırakacağım. Kaldı ki Greg, cesaret namına neyim varsa peşi sıra sürükleyerek kendini kaydıraktan aşağı bırakıyor.

Huzurevi sakinlerine göz atıyorum. Egzersizlerini bırakmış bizi izliyorlar. Sporla alakalı onlarla geçirdiğim o ilk ve son dersten sonra hatırlarında kalacak son derece hoş bir anıları olmalı. Bu defa başarmalıyım yoksa pısırik bir tip olduğumu zannedecekler.

Kaydırağın önüne geliyorum, mayomu düzeltip derin bir nefes aldıktan sonra bir ayağımla plastiğe basıyorum. Daha kaydırağa yerleşmeye zaman bile bulamadan sele kapılmış bir kütük parçası gibi su beni ters yüz edip götürüyor. Her virajda bedenimi Plüton'da bulacaklarını zannediyorum. Doğrulup oturmaya çalışıyorum ama süratten sırtım yere yapışıyor, karın ve pelvik kaslarımın kopmak üzere olduğunu hissediyorum.

Gözlerimi açıyorum. Hâlâ hayattayım! Karşımda bana bakan huzurevi sakinlerini görüyorum. Bakışlarında bir saygı zerrisi hisseder gibi oluyorum. Onlar, gözünü sakınmadan kendini

tehlikeye atan ve bu tehlikeden zaferle çıkan cesur bir kadın görüyorlar. Greg yeniden kaymayı teklif ediyor, teklifini reddediyorum zira bu kaydırak işi oldukça basitmiş. Ve havuzdan çıkıyorum başım dik, elim kalbimin üstünde, titreyen bacaklarım ve tanga gibi kıcımın arasına kaçan mayomla...

BÖLÜM 90

Kimden: Raphaël Marin-Goncalves

Konu: Haberler

Merhaba Julia,

Nasılsın?

Ben burada koşturuyorum, iki iş görüşmesine gittim ama olumsuz sonuçlandı ve ev sahibi bir iş bulana kadar kirayı idare etmeyi kabul etmiyor. Bütün zamanımı iş aramaya adamam gerektiğinden gelecek hafta sonu maalesef gelemeyeceğim, bunun için üzgünüm. Seni görmeyi çok istiyordum.

Gelecek sefere orada olmayacağını bilsem de seninle görüşmeye devam etmeyi çok istiyorum. Biliyorum, sen Paris'te bense Londra'dayken pek kolay olmayacak ama sen de istersen deneyebiliriz, ne dersin?

Bunun dışında, anneannem nasıl? Beni özleyip özlemediğini bilmiyorum, bu tür şeyleri pek söylemiyor ama ben onu çok özliyorum.

Öperim,

Yakında görüşmek umuduyla,

Raphaël

Kimden: Julia Rimini

Konu: Hayal kırıklığı

Selam Raphaël,

Sanırım anneannen seni deli gibi özlüyor ve bu hafta sonu seni göremeyince yıkılacak, üstelik o da bu aralar pek iyi değil. Varlığın kendisine çok iyi gelirdi eminim ama yapacak bir şey yok. Tek başına yatacak ve gözyaşı dökcek.

ÜSTELİK SEN DE YANINDA OLMAYACAKSIN.

Umarım sokağa düşersin ve bütün dişlerin dökülür.

Elveda.

Julia

BÖLÜM 91

Sözleşmemin bitimiyle ilgili idari bir detayı halletmek üzere Anne-Marie'nin ofisindeyken Marine geliyor ve huzurevi sakinlerinin bizi görmek istediğini söylüyor.

Herkes ortak alanda toplanmış. Buraya geldiğim ilk günkü gibi, hepsi daire şeklinde oturuyor. O gün kendime hepsinin ismini nasıl aklımda tutabileceğimi sormuştum; bugün, nasıl unutabileceğimi soruyorum.

İlk başta, saat başı yaklaşık bin defa yaptıkları gibi, Louise ve Gustave'ın düğünü hakkında yeni bir fikir önereceklerini zannediyorum. Düğüne birkaç gün kaldı ve huzurevi sakinlerinin tamamı düğün hazırlıklarına katılmayı aklına koymuş görünüyor. Ama gözüm duvara astıkları pankarta ilişkince bunun için çağrılmadığımızı anlıyorum.

“Julia'mızı bizden almayın!”

İlk olarak Marine söz alıp elinde tuttuğu metni okumaya başlıyor.

“Hepimiz burada Tamaris Huzurevi psikoloğu Julia Rimi-ni'nin gidişini protesto etmek için toplanmış bulunuyoruz. İşte gerekçelerimiz.”

Élisabeth ayağa kalkıyor:

“Çünkü bütün zamanını başkalarını mutlu etmek için harcıyor.”

Yerine oturuyor. Pierre ayağa kalkıyor:

“Çünkü sadece kafa sallamakla yetinmiyor, bizimle gerçek-ten ilgileniyor.”

Gözyaşlarım beni uyarıyor: Geliyoruz!

Sıra Lucienne’de:

“Çünkü *Plus Belle La Vie* dizisini seviyor.”

Sonra Mohamed:

“Çünkü iyi olmadığımızı hemen anlıyor.”

Ve Arlette:

“Çünkü konuşurken kelimeleri doğru telaffuz ediyor.”

Bir gülüp bir ağlıyorum, duygularım bütün bedenimi ele geçirmiş durumda. Sözleri ve bana karşı gösterdikleri ilgi beni çok duygulandırıyor. Jules ayağa kalkıyor:

“Çünkü buz gibi soğuk suda yüzmeye bayılıyor.”

Sıra Rosa’da:

“Çünkü torunum onu çok beğeniyor.”

Asla unutmak istemediğim anlardan bir tanesini yaşıyorum. Küçük ve güzel anları sonsuza dek hatırlayabileyim ve moralim bozuk olduğunda ortaya çıkarıp tekrar tekrar seyredebileyim diye, alnımın ortasında bir kamera olmasını istedim. Her bir huzurevi sakini sırayla neden gitmemi istemediklerini açıklıyor. Léon bile!

“Çünkü öbür psikoloğu bundan daha az seviyorum.”

Sonra Gustave söz alıyor:

“Çünkü daha önce, benden daha kötü espri yapan biriyle tanışmamıştım.”

Ve nihayet sıra Louise’e geliyor:

“Çünkü o hepimizin sahip olmayı isteyeceği bir torun.”

Ağlamıyorum, iki bacak üstünde duran koca bir gözyaşıyım. Beni en çok neyin duygulandırdığını bile bilmiyorum. Hak-kımda söyledikleri sözler mi, bazılarının sesinde duyduğum hıçkırıklar mı, benim için böyle bir şey düzenlemeleri mi yoksa benim için değerli oldukları kadar benim de onlar için değerli olduğumun bilincine varmış olmam mı, bilmiyorum.

Marine yüzü gözü yaş içinde, titrek bir sesle metnine kaldığı yerden devam ediyor:

“Bütün bu nedenlerden ve burada sayması uzun sürecek daha başka birçok nedenden dolayı Julia’nın gitmesine karşı çıkıyoruz. Yönetimin sesimize kulak vermesini istiyoruz. Aksi hâlde yönetimi, sabah tuvaleti grevine girmekle tehdit ediyoruz.”

Herkes bakışlarını yanımda dikilen Anne-Marie’ye çeviriyor. Anne-Marie sinirli bir hareketle saçlarındaki kalemi çekip çıkarıyor.

“İsteğinizi dinledim ve inanın sizi çok iyi anlıyorum. Ama üzgünüm, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Julia 10 Ekim’de aramızdan ayrılıyor.”

Burnumu kazağımın koluna siliyorum. Uzun bir konuşma yapmak, beni ne kadar duygulandırdıklarını, her birini ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama ağzımdan sadece iki kelime dökülüyor:

“Koparıyorsunuz pinponlar!”

BÖLÜM 92

Kimden: Raph

Konu: Soru

Julia,

*Sence bütün dişlerim döküldüğünde beni hâlâ isteyecek
misin?*

.. Raph.

BÖLÜM 93

Élisabeth, Louise ve Rosa ortadan kayboldu. Onları en son gören benim.

Bu sabah her zamanki gibi bankta oturuyorlardı. Rosa'nın büyükanneler çetesinde kendine bir yer edindiğini fark edip gülümsemiştim. Bugün ne yapmayı planladıklarını sorduğumda da bir çömlek atölyesinden bahsetmiş, başka bir şey söylememişlerdi. Tekrar düşününce, Louise'in kucağında tuttuğu spor çantası dışında her zamankinden farklı bir hâlleri de yoktu.

Bütün ekip onları bulmak için seferber oldu, huzurevi sakinleri de ekibe destek veriyor. Tek tek her odayı aradık, parkı adım adım taradık; Pierre, Gustave ve diğerlerini sorguya çektik; arabayla Biarritz'i turladık. Yoklar! Yer yarıldı, içine girdiler sanki!

Neredeyse akşam olmak üzere ve bizim üç nine dışarıda bir yerde. Anne-Marie kayıp bildirimi için jandarmayı aramayı düşünüyor ama ben biraz daha beklemesini söyleyip sevdiceklerinin en sevdiği bankta oturan Gustave ve Pierre'in yanına gidiyorum.

“Nerede olduklarını bildiğinize eminim.”

Başlarını iki yana sallıyorlar. Dibine kadar çikolataya battıkları hâlde çikolata yediklerini inkâr eden iki küçük oğlan çocuğu gibiler.

“Öyle olsun, ailelerine haber vermek gerekecek. Hepsi çok endişelenecek...” diyerek uzaklaşıyorum.

Pierre arkamdan, “Durun!” diye bağıyor. “Nerede olduklarını söyleyeceğim.”

Gustave suç ortağına öfke dolu bir bakış fırlatıyor:

“İyi ki seninle birlikte banka soymadık!”

Anne-Marie’ye haber verip huzurevi sakinlerini yatıştırdıktan bir saat sonra Meryem Ana kayalığının önüne arabamı park edip asma köprüyü geçiyorum.

Okyanusa karşı katlanan sandalyelerde oturan üç kadın dışında kimse yok. Yüzlerini görmüyorum; biri kızıl, biri esmer ve diğeri sarışın üç uzun saçlı kadın benim nineler olamaz. Yine de ne olur ne olmaz, belki onları görmüşlerdir diye o tarafa doğru yürüyorum. Yanlarına yaklaştığımda sarışın kadın arkasına dönüyor. Bir çığlık atıyorum. Diğer ikisi de dönüp bakıyorlar, gülmekten boğulacak gibi oluyorum. Benim üç kaçağım, sentetik peruklarının altında afacan gülüşleri ve masum bakışlarıyla görülmeye değer doğrusu.

Gülmem geçince, “Bu da ne böyle?” diye soruyorum.

Louise, “Bu, benim bekârlığa veda partim,” diyor gururla.

Bir kahkaha atıyorum. Onlar da gülmeye başlıyor.

“Peruklar ne peki?”

Élisabeth, “Hemşire kılığına girecek değildik ya,” diyor. “Biz de genç kılığına girmeye karar verdik.”

“İyi de bütün gün ne yaptınız?”

Louise, “Burada oturduk,” diyor. “Sadece bir ara sandviç almaya gittik. Barlara da takılmayı düşündük ama günü, okyanusu seyrederек geçirmenin daha makul olacağına karar verdik.”

“Neden kimseye haber vermediniz peki? Dışarı çıkma hakkınız var sonuçta.”

Rosa, “Adrenalin,” diye cevap veriyor. “Kaçışımızı planlar-ken ve herkesin bizi aradığını hayal ederken kendimizi genç kızlar gibi hissettik.”

Başımı sallıyorum.

“Tamam çocuklar, artık gitme zamanı, hava iyice soğumaya başladı. Sizi anne babanıza götürüyüm mi?”

“Hiçbir yere kıpırdamıyoruz! Mantolarımız yanımızda. Bizi güneşin batışını seyretmekten mahrum edecek değilsiniz ya!”

Üç kişiye karşı tek başımayım, dayak yemeye hiç niyetim yok. Yanlarına, bir kayanın üzerine oturuyorum. Güneş neredeyse ufuk çizgisine değmek üzere.

Rosa cebinden cüzdanını çıkarıp içindeki fotoğrafa bakıyor. Fotoğrafta, bir kadın ve küçük bir oğlan çocuğu gün batımında Meryem Ana kayalığında poz vermişler.

“Ben ve benim küçük Raphaël'im... Uzun süre öncedydi. Sık sık buraya gelirdik, burası ikimizin yeri. Durmadan, ‘Anne-anne, kayalıktaki kadını görmeye gidelim mi?’ diye sorardı. Ne şeker değil mi?”

Fotoğrafı elime alıyorum.

“Çok şekermiş. Aynı sınıfta olsaydık ona bütün şekerlerimi verirdim.”

Üçü de kıkırdıyor. Louise:

“Bunun için çok geç sayılmaz,” diyor.

Rosa, “Julia,” diye söze giriyor “Raphaël’le birbirinize uygun olduğunuzu düşünüyorum.”

Kahkahayı basıyorum. Bu hiç hoşlarına gitmiyor, sanki küfretmişim gibi bakıyorlar.

“Marine burada olsaydı, kesin kafayı yediğinizi söylerdi,” diyorum. “Raphaël’le birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz bile! Hem onun benimle olmak istediğini de hiç zannetmiyorum.”

Louise, “Ya siz?” diye sözümü kesiyor. “Siz onunla olmak istemediğinize emin misiniz?”

Bu kadınlar çıldırmış olmalı!

“Bilmiyorum. Hem evet hem hayır... Bilmiyorum! Onunla zaman geçirmeyi seviyorum, burada olmadığı zamanlar onu düşünüyorum ama bu, hayatımı onunla geçirmek istiyorum anlamına gelmez... Korkunçsunuz! Burada oturmuş size aşk hayatımdan bahsediyorum, böyle şeylere hiç alışık değilim ben!”

Élisabeth, “O hâlde biz size bahsedelim,” diyerek olaya dahil oluyor. “Birkaç gün sonra gideceksiniz ve artık tecrübelerimizi sizinle paylaşma şansımız kalmayacak.”

Diğer ikisi başlarını sallıyor. Guru büyükanneler!

Louise, “İçinde olduğunuz için fark etmiyorsunuz ama uzun zamandır sizi gözlemliyoruz. Bu hikâyeye bir şans vermezseniz büyük bir hata yapmış olursunuz,” diyor.

“Rosa, “İtiraf etmem gerekirse, biraz bencillik ediyorum. Torunumun, onun kalbini kıran o korkunç İngiliz’in kollarında olduğunu bilmektense sizin kollarınızda olduğunu bilmeyi tercih ederim.”

Hanımefendinin, büyükanneler çetesindeki yerini hak etmediği söylenemez. Sanki Raphaël’in eski sevgilisinden bahsetmekle beni kuskandıracakmış gibi...

Tepki verme. Tepki verme.

Louise, “Gerçekten hoşlanıyorsanız bu fırsatı kaçırmayın,” diyor. “Aşka sırt çevirmek olmaz.”

“Ama benim hiçbir şeye sırt çevirdiğim yok ki! Sadece kuruntu yapmıyorum, hepsi bu. Onun Londra’da yaşadığını, benimse yakında Paris’e taşınacağını hatırlatırım; bir ilişkiye başlamak için pek uygun bir durum değil anlayacağınız.”

Élisabeth, “Bunu daha önce de konuştuk,” diyor. “Beraberliğin yolları engellerle dolu. Ama buna değer. Bu genç adam

doğru insansa her şeyin üstesinden gelirsiniz ve bizim yaşımıza geldiğinizde, son derece keskin kanaatleri olan yeni yetmelere öğütler verirsiniz.”

Rosa, “Ben de huzur içinde ölebilirim,” diyor hiçbir şey olmamış gibi.

Güneş gözümüzün önünde yavaşça kaybolurken son turuncu ışığını da batırıyor. Bu manzarayı seyretmekten bıkacağımı hiç zannetmiyorum.

Louise, “Bir gün hepimiz yok olacağız,” diyor. “Biz, siz, bütün tanıdıklarımız... Güneş insanları büyülemeye devam edecek ama biz burada olmayacağız. Zaman geçip gidiyor, biz de onunla gidiyoruz. Çoğu zaman, hayatımızı boşa harcadığımızı fark ettiğimizde artık çok geç oluyor. Bu şansını kaçırmayın, Julia’cığım.”

Élisabeth, “Bunları canınızı sıkmak amacıyla söylemiyoruz,” diyor. “Aksine, sizi çok sevdiğimiz için söylüyoruz.”

Ayağa kalkıp el çırpıyorum.

“Hadi kalkın, gidiyoruz, yoksa kendimi okyanusa atıvereceğim! Bu küçük neşeli piyes için size teşekkür ederim, kendimi daha iyi hissediyorum.”

Üç ihtiyar ayağa kalkıyor, sandalyelerini katlayıp elime tutuşturuyorlar. Kafalarında perukları, metal zemine gürültüyle çarpan titrek adımlarıyla önümde yürüyerek asma köprüden geçişlerini seyrediyorum. Birden bunun son anlarımızdan biri olduğunu idrak ediyorum. Umarım dönüp arkalarına bakmazlar.

BÖLÜM 94

Jules doksan dokuzuncu doğum gününü kutluyor.

Bu vesileyle, ailesi ve bütün huzurevi sakinleri ortak alanda toplandı. Aslında büyük bir parti düzenlemek için yüzüncü doğum gününü beklemek istiyordu ama son anda fikrini değiştirdi. “İnsan bizim yaşımıza gelince her doğum gününü sanki sonuncusuymuş gibi kutlamalı. Hatta her gün kutlamalı,” dedi.

Jules Tamaris’in duayeni olduğu hâlde, içlerinden en genci gibi duruyor. Gözlük takmıyor, yardımsız yürüyor ve ara sıra saçmalamasını saymazsak aklının genç bir adaminkine eşdeğer olduğunu söylemek mümkün.

Lucienne, “Neredeyse yüz yaşında, bunca sene yaşamak için cesaret lazım,” diye mırıldanıyor.

Mina, “Doğru,” diye cevap veriyor. “Yaşına göre son derece formda sayılır, ne kadar güzel!”

Jules’den sadece on yaş genç oldukları hâlde onu, kendilerinden çok daha yaşlı gördüklerini anlayınca gülümsemeden edemiyorum. Hepimiz bir başkasına göre daha yaşlıyız. Bana da yirmi üç yaşındayken ilk defa *Madam* diye hitap etmişlerdi. Yaşama sevincimi o gün neredeyse kaybediyordum.

Greg mumları çikolatalı pastanın üzerine yerleştiriyor. Her sene aynı pastayı yapıyorlar zira Jules’un annesinin tarifi.

Gustave, “Pastadan çok mum var!” diyor neşeli bir sesle.

Pastanın üzerine mumdan iki tane 9 koymakla yetinebilirdik ama her yıla bir mum koymak daha anlamlı geldi. Jules içine göçmüş yanaklarını şişiriyor, alevlere üflüyor, tükürüklerini saçarak tekrar tekrar deniyor, torununun oğlunu yardıma çağırıyor ve nihayet bütün mumları söndürmeyi başarıyor. Doksan dokuz mum. Doksan dokuz yıl. Bütün bir hayat...

Élisabeth, “Konuşma! Konuşma! Konuşma!” diye bağırarak el çırpıyor.

Bana doğru eğiliyor:

“Her sene kelimesi kelimesine aynı konuşmayı yapıyor. Ama öyle güzel bir konuşma ki her sene istiyoruz.”

Yaşlı adam ayağa kalkıp gırtlığını temizliyor. O kadar heyecanlı ki bütün bedeni her an yıkılmaya hazır iskambil kâğıtlarından bir şatoymuş gibi titriyor ama kızı oturmasını işaret ettiğinde oralı bile olmuyor. Ayakta durmaya devam ediyor.

“Dün akşam yatağa girdiğimde yirmi yaşındaydım. Bu sabah uyandığımda doksan dokuz olmuşum. Ne kadar uzun olsa da hayat insana çok kısa geliyor. Ben henüz küçük bir çocukken, o zamanlar bana inanılmaz derecede yaşlı gelen büyükannem –ki o zaman benim bugünkü yaşımdan çok daha gençti– hep aynı şeyi söylerdi: ‘Hayat çok kısa evladım ve sadece tek bir hayatımız var, zamanını gerçekten de değecek şeylere adamalısın.’ Bu nasihatini değerli bir hazinemyiş gibi aklımın bir köşesinde hayatım boyunca sakladım. Hayatı oluşturan her şeyi, hakkını vererek yaşamak için yeterince vakit yok. Çoğu zaman bir seçim yapmamız gerekiyor. İşe mi öncelik tanımalıydım yoksa aşka mı? Çocuklarıma mı öncelik tanımalıydım yoksa hobilerime mi? Okumaya mı öncelik tanımalıydım yoksa balık tutmaya mı? Hangisi gerçekten önemli? Bazı cevaplar çok açıkken, bazıları son derece muğlak oluyor. Kaçınılmaz olarak hata da

yaptım ama ne olursa olsun daima aklımdan ziyade kalbimin sesini dinledim.”

Susup bir yudum su içiyor. Herkes sözlerini ilk kez duyuyormuş gibi büyük bir dikkatle dinliyor. Sonra sözlerine devam ediyor:

“Hayatım boyunca düzenli olarak kendime şu soruyu sordum: Şu an ölsem tatmin olmuş bir şekilde mi ölürüm? İşin sırrı bu. Kişi kendine, çocuk hâlinin bugünkü hâliyle gurur duyup duymadığını sormalı. Artık hayatla ilgili projeler üretecek değil, bilanço yapacak yaştayım. Etrafımdakilerin, sevdiklerimin gülümseyen yüzlerini görünce hayata dair hiçbir pişmanlığımın olmadığını anlıyorum. Doğru seçimler yaptığımı biliyorum.”

Daha son kelimesini söylemeden herkes alkışlamaya başlıyor. Görünüşe bakılırsa konuşmasını ezbere bilen bir tek kendisi değil. Davetliler teker teker Jules’e sarılıp doğum gününü kutluyorlar. İçine göçmüş yanakları yanaklarıma değiyor, bana nasıl bir hayat dersi verdiğinin farkında bile değil, gülümseyip kendisini tebrik etmek için sırada bekleyen bir diğer kişiye geçiyor.

Hayatımın sonuna geldiğimde, korkunun hayatımı yönlendirmesine izin vermiş olmaktan pişmanlık duymak istemiyorum. Küçük bir çocukken planladığım şey bu değildi. Doğru seçimleri yapmanın zamanı geldi.

BÖLÜM 95

Bindiğim siyah taksi beni Londra'nın Islington Mahallesi'ne, Rosa'nın verdiği adrese bırakıyor. Küçük binanın giriş kapısının önünde, zili çalsam mı yoksa kaçıp gitsem mi bilemediğimden birkaç dakika kıpırdamadan öylece kalıyorum. Londra'da Raphaël dışında bir tanıdığım olmadığını düşününce ilk seçenek daha makul görünüyor.

Geleceğimi haber vermedim, aniden karar verdim. İlk başta, ansızın gelip "Selam ben geldim. Madem sen gelemiyordun, ben gelip sana sürpriz yapmak istedim," demek iyi bir fikir gibi gelmişti ama henüz uçakrayken bunun iyi bir fikir olduğundan şüphe etmeye başladım. Taksiye bindiğimdeyse iyi bir fikir olduğuna artık hiç emin değildim. Ya evde değilse? Ya beni görmek istemiyorsa? Ya burada karısı, üç çocuğu ve papağanıyla yaşıyorsa?

Zili çalıyorum. Bir tık sesi duyuluyor ve kapı açılıyor. Gözümle 2B numaralı kapıyı arayarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kapının önüne gelince nem içinde kalan ellerimde tuttuğum bavulumun sapına sımsıkı yapışıp kapıyı çalıyorum.

Kapıyı uzun boylu, kızıl saçlı bir erkek açıyor. Ya Raphaël çok değişmiş ya da bu o değil...

"Hello" diyor.

"Hello, I'm looking for Raphaël," diyorum nereli olduğuma dair hiçbir kuşkuya yer bırakmayan aksanıyla.

"Aaa Fransızsın sen! Ben Laurent, ev arkadaşayım. İçeri gel, gidip kendisini çağırayım."

O koridorda uzaklaşıp bir odanın kapısını çalarken, ben kapının girişinde bekliyorum. Umarım gelmesi uzun sürmez zira burada durmuş nasıl bir tepki vereceğini düşünmeye çalışırken sivilaşmak üzereyim.

"Julia?"

Raphaël endişeli bir ifadeyle karşımda dikiliyor.

"Anneanneme bir şey mi oldu?"

"Hayır hayır, hiçbir şey olmadı! Ama bana oldu, sanırım delirdim. Gelip sana bir sürpriz yapmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm, seni aramalıydım..."

Gülümsüyor. Yeniden katılaşmaya başlıyorum.

"Çok iyi ettin, seni gördüğüme gerçekten sevindim!" diyor. Elimde tuttuğum küçük paketi işaret ederek, "Bana hediye mi getirdin?" diye soruyor.

Başımı sallayarak paketi uzatıyorum. Kapının pervazına dayanmış bize bakan ev arkadaşının gözleri önünde paketi açıyor. Paketin içindeki hediyeyi görünce bir kahkaha atıyor.

"Böylece bütün dışların döküldüğünde senden hoşlanmaya devam edebilirim," diyorum.

Takma dişleri ağzına takar gibi yapıyor, Laurent onaylar gibi kafa sallıyor.

"Bana hakkında yalan söylemişsin. Havalı değil, süper havalı bir kızmış."

Onaylanmış bulunuyorum. İki Fransız, mantomu alıp beni salona davet ediyorlar. Etrafa şöyle bir göz atıyorum.

* Merhaba, Raphaël'e bakmıştım. (f.n.)

Laurent, “Nasıl, dekorasyonumuzu beğendin mi?” diye soruyor.

“Büyük bir zevkle dekore edilmiş.”

Gerçekten de öyle, büyük bir zevkle dekore edilmiş. On yaşındaki bir çocuğun zevkiyle... Kendilerinden pek memnun olan ev sahipleri bana oturmam için siyah, deri bir koltuğu ışaret ediyorlar. LEGO'dan yapılmış bir uzay gemisiyle içinde minyatür arabaların olduğu bir vitrin arasındaki koltuğa yerleşiyorum. Keşke kedili terliklerimi yanıma alsaymışım...

BÖLÜM 96

Hafta sonunu Londra'yı gezerek geçiriyoruz. Buckingham, Westminster, Madame Tussauds, British Museum, London Eye... Londra'da görülmesi gereken yerleri hiç durmadan, koşarcasına ziyaret ediyoruz; sadece ara sıra bir hamburger yemek veya bir kahve içmek için mola veriyoruz.

Tabii bu, Londra seyahatimi anlatmamı isteyenlere vereceğim cevap. Gerçek şu ki bütün hafta sonunu yatakta geçiriyoruz. Laurent, daireyi bize bırakmak için hafta sonunu kız arkadaşının evinde geçirmeyi öneriyor. İtiraz eder gibi yapıyoruz. “Hayır, olmaz! Çok nazıksın ama buna hiç gerek yok.” Israr edince, bu defa yarım ağızla reddeder gibi yapıyoruz. “Hayır, bizim yüzümüzden gidersen çok rahatsız oluruz.” Mutfak masasını mutlaka denememizi önerdikten sonra eşyalarıyla dolu çantasını alıp gidiyor.

Yatağı tercih ediyoruz. Daha doğrusu yerdeki şilteyi demeliyim. Daha Laurent kapıdan çıkar çıkmaz Raphaël üstüme atlayıp sanki hapishaneden yeni çıkmış gibi beni öpmeye başlıyor. Gömleğimi koltuğun üzerinde, sütyenimi salonun ortasında, kot pantolonumu koridorda, külotumu odanın önünde ve aklımlı yatakta bırakıyorum. Hafta sonu boyunca, yanılmadığımızdan, bunun gerçekten harika olduğundan emin olmak ister gibi

tekrar tekrar sevişiyoruz. Evet, harika! Ama bir yandan sohbet de ediyoruz, hem de çok.

Sevişiyoruz, işinden bahsediyor; sevişiyoruz, babamdan bahsediyorum; sevişiyoruz, projelerinden bahsediyor; sevişiyoruz, projelerimden bahsediyorum. Beni gerçekten dinliyor. Marc'la konuşurken, bir an önce kendisinden bahsetmeye başlamak için konuşmamı hemen bitirmemi beklediğini hissedip rahatsız olurdum. Çoğu zaman konuşmamı bitirmemi bile beklemiyordu. Ben onun aynasıydım sanki. Raphaël öyle değil, o gerçekten ne söylediğimle ilgileniyor; soru soruyor, beni anlıyor, esprilerime gülüyor. Ona güvenebileceğimi hissediyorum, ona duygularımı açıyorum. Maminu'yu, her şeyi sorgulayışımı, annemi, Tamaris'te hulummamın nedenlerini anlatıyorum. O da ailesinden, anneannesinden, eski sevgilisinden ve kendisinden bahsediyor. Konuşması da en az fiziği kadar güzel. Bir saniye olsun sıkılmıyorum; bu odada sadece sevişerek, konuşarak ve yemek yiyerek günlerce kalabilirim. Yine de bedenimin buna dayanabileceğini zannetmiyorum.

Buzluktaki son pizzayı yediğimiz sırada, "Aklıma bir fikir geldi!" diyor. "Genellikle insanlar ilk tanıştıkları kişiye yalnızca iyi yönlerini göstermeye çalışırlar. Bunun tam tersini yapmaya ne dersin?"

"Nasıl yani?"

"Bütün kusurlarımızın bir listesini yapalım mı? Neyle karşılaşacağımızı bilirsek kötü sürprizler yaşamayız."

Şaka yaptığını zannederek gülüyorum. Ama o son derece ciddi.

"Bütün kusurlarımın listesini yapmak için bir hafta sonundan çok daha fazla zaman gerekecek," diyorum.

"Zamanım bol."

Saymaya başlıyorum.

Pizza bittiğinde; tembel olduğumu, her şeyden şikâyet ettiğimi, kadın dergilerine bayıldığımı, her şeyi erteleme konusunda dünya şampiyonu olduğumu, bir bacağımdan diğerinden daha kısa ve bir kulağımdan diğerinden daha yukarıda olduğunu (belki biri diğerini açıklıyordur), araba tuttuğumu, üzerine peynir dökmeden sebze yiyemediğimi, saçlarımın küvet deliğini çok sevdiğini, çok fazla sigara içtiğimi, daima haklı çıkmayı sevdiğimi, müsrif olduğumu, endişede siyah kuşak sahibi olduğumu, kendi anlattığım fıkralara kendimin güldüğünü, Lara Fabien'in bütün albümlerini aldığımı, evden çıkmadan önce son anda hep tuvaletimin geldiğini, bazen makyajımı silmeden yattığımı, filmlerin sonunu anlatma alışkanlığım olduğunu söylüyorum ve bir gün bana zararı dokunabileceğini dahi düşünmeden ağızımdan birkaç şeyi daha kaçıyorum.

Raphaël ise ara sıra kötü niyetli olabildiğini ve sabahları ağızının koktuğunu söylüyor. Bir de bazen horladığını...

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

"Mütevazılığı saymadın," diyorum.

Gülüyor ve beni kendine doğru çekip öpüyor. Şimdi, buradayken onun kusurlarını öğrenmek falan istemiyorum.

"Mutfak masasını denemeye ne dersin?"

Pazar akşamı taksiyle havaalanına giderken elimi bir an olsun bırakmıyor. Gözlerimi kapatıp başımı omuzuna dayıyorum. Belki de Marion haklıdır. Belki de gerçekten başıma dramdan başka şeyler de gelir.

BÖLÜM 97

Kuaför Bernadette, haftada bir kere gelip huzurevi sakinlerinin saçlarıyla ilgileniyor. Bugün elindeki saç, benim saçım.

Bu sabah, her sabah olduğu gibi ilk selamladığım kişiler büyükkanneler çetesi oluyor. Her zamanki banklarında oturan üçlü beni olağan sevecenlikleriyle karşılıyor.

Élisabeth, "Hafta sonu Londra'da çok dinlenmemiş gibisiniz," diye söze başlıyor.

Rosa, "Özellikle de saçlar çok yorgun görünüyor," diyor.

Louise, "Umarım düğünüme bu saçlarla gelmeyi düşünmüyorsunuzdur," diye endişeleniyor.

Sözleşmem üç gün sonra sona eriyor. Gustave ve Louise dört gün sonra evleniyorlar ve ben de Paris'e dönüyorum. Bugün saçlarımla ilgileniyorum.

Rosa bana eşlik ediyor. O, saç boyasının siyah renginin tutmasını beklerken, Bernadette bana ne yaptırmak istediğini soruyor. Sadece uçlarından biraz almasını söylüyorum ama dikkat! Fazla kesmek yok, omuz hizasında olursa harika olur. Hayır, teşekkür ederim; mizanpili istemiyorum. Hayır, teşekkür ederim; perma da istemiyorum. Hayır, teşekkür ederim; gölgeye falan ihtiyacım yok. Hayır, teşekkür ederim; röfle de

olmasın. Hayır, teşekkür ederim; kahkülüme dokunma yoksa seni vururum!

Saç diplerimi incelerken, “Beyazlarınız için de bir şeyler yaptırmak istemez misiniz?” diye soruyor.

Bu Bernadette çok sevimsiz bir tip.

“Beyazım yok.”

“Hayır, var! Bir tane de değil üstelik! Siz görmüyor olabilirsiniz ama başkaları görüyor. Dip boyası yapayım mı?”

Hâlâ korkunç haberin etkisi altındayım, düşünüyorum.

Rosa müdahale ediyor:

“Hafif bir gölgenin size çok yakışacağına eminim.”

Bernadette, “Kesinlikle!” diye kurumlanıyor. “Bu kasvetli kestane rengini biraz aydınlatır.”

Biraz daha devam edersen asıl kasvetlenecek olan sensin.

Çantasından bir dosya çıkarıp “Bakın,” diye ısrar ediyor.
“Bunun size çok gideceğini düşünüyorum.”

Fotoğrafta, saçları son derece doğal ve parlak duran, uzun küt kesimli genç bir kadın görünüyor.

“Bana da bunu yapabilir misiniz?”

“Elbette yapabilirim! Kuaförüm ben.”

Bernadette tepemde işini yaparken gözümü aynadan ayırmıyorum.

“Söyleyin bakalım Rosa, “Gogol”a girmeye devam ediyor musunuz?”

“Google mı demek istiyorsunuz? Her gün bağlanıyorum.”

Bernadette, “İnternete mi giriyorsunuz?” diye soruyor hayranlıkla. “Ben internetten hiçbir şey anlamıyorum, oğlum açıklamaya çalıştı ama denemekten vazgeçtim. İnternette ne yapıyorsunuz?”

“Erkeklerle tanışıyorum.”

Bernadette birkaç saniye duraklıyor. Her şeyin yolunda olup olmadığını soruyorum zira mümkünse kafa derimin yüzölmesini istemiyorum. Kafasını sallayıp işine geri dönüyor.

“Ee? Aşkı buldunuz mu bari?” diye soruyorum.

“Henüz bulamadım ama çok değerli başka bir şey buldum: yarenlik. İnsanın kendini yalnız hissetmesi kadar kötü bir şey olamaz. Yalnızlıktan kurtulmak isteyen ve sadece sohbet etmek dışında hiçbir beklentileri olmayan bir sürü erkekle tanıştım.”

Bernadette, “Ama gerçek değiller ki,” diyor. “Yani, gerçek bir insanla konuşmak gibi olmaz ki.”

“Ya ben, ben gerçek değil miyim? Ekranın arkasında gerçek insanlar olduğuna sizi temin ederim. Bu belki size tuhaf gelecek ama huzurevindeki herkes stüdyosuna çekildikten sonra kendimi çok yalnız hissediyorum. Bana ilgi gösteren insanlarla sohbet etmek çok iyi geliyor. Kocam öldüğünde kendimi dış dünyaya kapadım ama bunun hiçbir yararı yok, aksine zararı var. Diğerlerinin hayatımızda önemli yeri var, kapıyı yüzlerine kapatmak yerine sonuna kadar açmak çok daha iyi.”

Onlar aralarında konuşmaya devam ederken ben de annemi düşünüyorum. Kapımı annemin yüzüne kapattım. Kesinlikle yaptığım bu. Onu görmeye gittiğim hafta sonundan beri düzenli olarak telefonlaşıyoruz. İki kere daha ziyaretine gittim, eskisi gibi, anne-kız birlikte vakit geçiriyoruz. Bir cumartesi günü kardeşim ve vaftiz oğlum da geldiler. Dördümüz birlikte yemek pişirdik, güldük, yürüyüşe çıktık, eski fotoğraflara baktık. Bir kez olsun ağlamadık, o gün tastamam mutluluk kokuyorduk. Aile kokuyorduk. Oysa ki artık bir ailem yok sanıyordum. Kardeşim bu fırsattan faydalanıp anneme gerçeği söyleyeceğini umuyordu. Yapamadım. Buna hazır değildim. Rosa'nın sözleri

buna hazır olduğumu anlamamı sağlıyor. Anneme kapımı açacağım. Tek yapmam gereken doğru zamanı bulmak ve beni affedeceğini ümit etmek.

Bernadette saç kurutma makinesini eline alırken, “Beğendiniz mi? diye soruyor.

Bir kendime, bir fotoğraftaki kıza bakıyorum. Yine bir kendime, bir fotoğraftaki kıza bakıyorum. Sonra yine kendime bakıyorum. Önceki hâlimle en ufak bir fark ve yapmasını istediğim şeyle en ufak bir benzerlik göremiyorum. Ama nezaket gösterip bayılmış gibi yapıyor, parasını ödeyip üstüne bir de bahşış veriyorum. Bütün bunlara karşılık Bernadette bana son bir iyilik yapıyor:

“Gidiyor olmanız çok yazık, Paris’te beyazlarınızla ilgilenecek birini aramanız gerekecek.”

BÖLÜM 98

Tamaris'teki son iş günüm.

Son defa okyanusa bakan balkonda sabah kahvem i içiyorum.

Son defa bugünkü konsültasyonları kafamda sıraya koyarak merdivenlerden iniyorum.

Son defa büyükanneler çetesiyle laflamak için birkaç dakika duruyorum.

Son defa ardında bana hislerini açmayı bekleyen birilerinin olduğunu bilerek kapıları çalıyorum.

Son defa günün menüsünü görüp iç çekiyorum.

Son defa bu duvarları, koridorları, eşyaları, pencereleri, ağaçları, tanıdık yüzleri görüyorum.

Sekiz ay önce buraya ilk geldiğimde, bu yerin bir gün evim olacağına asla inanmazdım.

Zaman bir an önce bitsin istermiş gibi akıyor, günün nasıl geçtiğini anlamıyorum. Saat akşamüzeri dört, ofisimin kapısını son defa kilitleyip dışarı çıkıyorum ve bitiyor. Bugün biraz erken bitiriyorum zira benim için bir veda töreni düzenliyorlar.

Koridorun ucundan Marine, "Julia! Gel, bekliyoruz!" diye sesleniyor.

Herkes yemekhanede toplanmış beni bekliyor. Sabahtan beri ne yapсам da gitmesem diye bir bahane arıyorum. Hiç

canım istemiyor ama başka seçeneğim de yok, yüzüme yapmacık bir gülümseme oturtup çıt çıkmayan yemekhaneye giriyorum. Herkesin suratı beş karış. Kendimi cenazeme katılıyormuş gibi hissediyorum.

Gustave kendisine sadık kalarak, “Nasılsınız Lise?” diye soruyor; şakasına abartılı bir şekilde gülerecek cevap veriyorum, diğerleri de bana katılıyor. Komik olmadığını bilsek de eğer gülmezsek ağlamaya başlayacağımızı biliyoruz. Hiçbirimiz diğerinin yüzünü bozuk hatırlamak istemiyor.

Her biri teker teker yanıma gelip bir şeyler söylüyor. Söyledikleri, “Bakın, bu mevsimde hava hâlâ ne kadar güzel”, “Yarın kutlama yapacağız”, “Atıştırmalıklar çok güzel,” gibi son derece sıradan şeyler olsa da kelimelerinin tınısı bir başka. Uzun uzun bakışmaların veya kolumu tutan bir elin eşlik ettiği yumuşacık, acelesi olmayan kelimeler... Duygu dolu, sevgiyle kaplı kelimeler...

Masanın üzerinde bir kutu var, açmamı istiyorlar.

“Bizi asla unutmamanız için küçük bir hediye.”

Sanki onları unutmak mümkünmüş gibi...

Kutunun içi polaroid fotoğraf dolu. Bütün huzurevi sakinlerinin ve iş arkadaşlarımdan birer fotoğrafı var. Giderken onlardan bir parça götürmem için bazen ciddi, bazen asi veya utangaç pozlar vermişler. Herkes fotoğrafının arkasına birkaç kelime yazmış.

“Her şey için teşekkürler.”

“Sizi tanıdığım için çok memnunum.”

“Hak ettiğiniz gibi güzel bir hayat diliyorum.”

“Bana çok şey kattınız.”

“Sizi özleyeceğim.”

Buğulanmış gözlerle yazıları okumaya çalışıyorum. Sözleri, yıkılmamak için gösterdiğim çabayı bir hayli zorluyor. Hepsi

gözlerini üzerime dikmiş, vereceğim tepkiyi bekliyor.

Isabelle, "Küçük bir konuşma?" diye soruyor.

İlk gün kendimi tanıtmak için yaptığım o kayıtsız ve profesyonel konuşmayı hatırlıyorum. Gözüme nasıl da imkânsız görünmüştü. Bugün daha da imkânsız geliyor. Sonuçta tanımadığımız insanlar karşısında konuşmak çok daha kolay. Sesimi netleştirmek için öksürüyorum. Çenem titriyor.

"Tamaris'e geldiğim ilk gün kendime defalarca burada ne aradığımı sormuştum. Bugün artık biliyorum: Meğer buraya sizleri tanımak için gelmişim. Size çok şey kattığımı söylüyorsunuz. Bunun için çok memnunum ama gerçek şu ki asıl siz bana çok şey kattınız! Büyümemi sağladınız, gerçekten... Siz Gustave, berbat fıkralarınızla; siz Élizabeth, bilgeliğinizle..."

Boğazım düğümleniyor, derin bir nefes alıp devam ediyorum:

"Siz Louise, sevecenliğinizle; siz Lucienne, mizah anlayışınızla; siz Jules, hayata güzel bakan gözlerinizle; sen Marine, açık sözlülüğün ve dostluğunla; siz Anne-Marie, cömertliğinizle; sen Isabelle, tazeliğinle; sen Greg, nezaketinle... Hepiniz beni zenginleştirdiniz! Burada çok önemli bir hayat dersi aldım. Tamaris bir yaşlılar evi değil; burası bir hikâyesi, felsefesi, karakteri olan ve kendilerini son derece ilginç kılan özelliklere sahip insanların yaşadığı bir yer. Hepinizi öyle çok özleyeceğim ki..."

Bazılarının gözleri doluyor. Ağlamaya başarlarsa ben de dayanamam. Hıçkırıyorum, gözyaşlarım akmaya başlıyor, veda hediyesi olarak onlara üzüntüden darmadağın olmuş yüzümü bırakıyorum. Bir el omzuma dokunuyor. Gustave.

Sevgi dolu bir sesle, "Ağla, böylece daha az işersin," diyor.

Greg yanıma geliyor.

"Son günün için küçük bir etkinlik düzenledik. Git mayonu al ve otoparka gel."

•

Bir saat sonra, huzurevi sakinlerinin ve personelin büyük bir kısmının çıplak bedenleri soğuk Ekim rüzgârında tır tır titriyor.

“Hepiniz hastasınız!” diyorum.

Élisabeth, “Böyle başladık, böyle bitirmemiz gerekiyor,” diyor.

“Evet ama bu sefer beni yarı yolda bırakmak yok,” diyorum.

Başlangıç sinyali verildiğinde, el ele tutuşarak uzun bir sıra oluşturup hep birlikte dalgalara atılıyoruz. Buz gibi suya giriyor, suyun belimizi geçtiği yere kadar çığlıklar ata ata ilerliyoruz.

Marine, “Sıçayım! Amma da soğukmuş!” diye bağırıyor.

Élisabeth kocasının dehşet dolu bakışları altında, “Haklısınız, sıçayım!” diyerek Marine’i onaylıyor.

“İyi olduğuna emin misin hayatım?”

Gülüyoruz, birbirimizi ıslatıyoruz. Soğuk, uzuvlarımız ve acı dahil her şeyi uyuşturuyor. Zihnimde bu anın fotoğrafını çekiyorum. Gustave Louise’e sarılmış, Isabelle suyu ısıtmak amacıyla herkesin denize içmesini öneriyor, Léon bizden metrelerce uzakta yüzüyor, Greg Marine’i dalgalara fırlatıyor, Rosa çocuklar gibi gülüyor, Élisabeth gökyüzündeki arkadaşı Maryline’e eliyle selam gönderiyor, Lucienne dalgaların içinde zıplıyor. Asla unutmamak üzere...

BÖLÜM 99

Yarın için giyeceklerimi hazırlıyorum: Petrol mavisi bir tulum ve sarı ayakkabılar. Banyoda sadece temizlik ürünlerim ve mak-yaj malzemelerim var. Geri kalan her şey, şimdiden arabaya yerleştirdiğim çantaların içinde. Yarın, düğünden sonra Paris'e gitmek üzere yola çıkıyorum.

Duvardaki resimleri indirmek, giysilerimi çantalara doldurmak, gereksiz şeyleri atmak, burayı evim kılan her şeyi kaldırmak hiç kolay olmadı. Bunu dengelemek için Paris'e dönmemin iyi taraflarının bir listesini yapıyorum.

1. Marion'un koltuğu oldukça rahat. Buradaki yatağım kadar rahat olmadığı kesin ama kuşkusuz kaldırımdan daha rahat.
2. İşe gitmek için sadece bir saat yol yapacağım. Buradaki işime gitmek için geçirdiğim sürenin altmış katı olduğu kesin ama üç saatini yolda geçirenlere göre daha az.
3. Nation'un manzarası güzel. Okyanus manzarasından daha güzel olmadığı kesin ama bir duvara bakmaktan daha güzel.

Dördüncü maddeyi bulmakta zorlanırken biri kapıyı çalmandan açıyor. Greg ve Marine ellerinde şekerlemeler, pastalar, abur cuburlar ve içki şişeleriyle içeri giriyorlar.

Marine, “Son bir komşu toplantısı düzenlemeden seni bırakacağımızı sanmıyordun herhâlde?” diyor.

Onları görmekten o kadar memnun oluyorum ki seks partisi düzenleyelim deseler neredeyse kabul edeceğim.

Greg, “Vay canına! Tamamen boşaltmışsın!” diyor. “Nasıl-sın, çok zor geldi mi?”

“Biraz... ama iyiyim. Sizi görmeye geleceğim.”

Marine, “Umarım gelirsin,” diye cevap veriyor. “Bizden böyle kurtulacağını zannetme!”

Bu akşamı, bir şeyler atıştırarak ve bu akşamın diğer akşamlardan hiçbir farkı yokmuş gibi davranmaya çalışarak geçiriyorum. Bana birlikteliklerinden bahsediyorlar, beni Raphaël hakkında sorguya çekiyorlar, onlara Paris planlarımı anlatıyorum. Neşemiz bu kadar sahte olmasa bunun son komşu toplantımız olduğu belli bile olmayabilirdi.

Gece yarısı olduğunda stüdyomdan ayrılırlarken, Marine görüntüyü kurtarmaktan vazgeçiyor. Gözyaşları içinde beni kollarına alıyor ve bir süre sarılarak öylece kalıyor.

“Seni gerçekten çok seviyorum,” diyor.

Burnumu çeke çeke, “Ben de seni...” diyorum.

Greg’in gözleri doluyor. Ona reklamda daha iyi rol yaptığını söylüyorum. Beni kollarına alıyor.

“Seni çok özleyeceğiz,” diyor.

Merdivenlerde gözden kayboluyorlar, sessizliğin üstüne karpıyı kapatıyorum. Bunalım gelip rahatça zihnime yerleşiyor. Yıkılıyorum. İlk defa, ait olduğum bir yerden zorla koparıldığımı hissediyorum. Paris’e gitmek istemiyorum, bana bütün gün saçlarından bahsedecek insanlarla çalışmak istemiyorum, hiçbir şey yapmak istemiyorum... Yarınki düğünü düşünmek bile içimi rahatlatmıyor. Balkona çıkıp bir sigara yakıyorum. Kahretsin, ne halt ediyorum? Neye yaradı? Güvenli bölgeye çekiliyor,

başıma gelenler için yine dünyayı suçluyorum. Sadece olumsuzlukları görüyorum. Aylarca, yüzlerindeki gülümseme eksik olmadan fırtınalara göğüs geren insanlara hayranlık duydum. Bulutların arkasındaki güneş ışığını gören insanlara... Belki de onları örnek almanın zamanı gelmiştir.

Çok üzgünüm. Hepsini çok özleyeceğim. Yolum onlarla kesiştiği için kendimi çok şanslı addediyorum.

BÖLÜM 100

Sigaramı söndürdüğüm sırada gülüşmelerini duyuyorum. Bugün cuma, düğünden önce biraz rahatlamak istemiş olmalılar. Zamanlama harika zira benim de rahatlamaya ihtiyacım var.

Gustave, Louise, Élisabeth, Pierre, Rosa ve bir başka davetli bahçe masasının etrafında oturuyorlar. Léon sardıkları ottan bir nefes çekiyor. Beni görünce panikleyip elindeki Rosa'ya fırlatıyor. Ötekiler derhâl durumdan faydalanıyorlar.

Gustave, “İnanın size her şeyi açıklayabiliriz,” diyor. “Bizi Léon zorladı!”

Suçlunun suratı kıpkırmızı oluyor. Kekelemeye başlıyor:

“Hiç de değil! Ben bir şey yapmadım! Sadece ikinci gelişim, onlar sürekli buluşuyor!”

Élisabeth, “Gustave, söylesene!” diyerek söze karışıyor. “Léon bahçede yetiştirdiği otu içmeye gelmezsek bize yapmayacağını bırakmayacaktı.”

Léon gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi bakıyor. Biraz olsun anlayış göstermeleri için arkadaşlarına bakıyor. Acısına bir son vermek amacıyla otu elime alıp uzun bir nefes çekiyorum.

“Endişelenmeyin Léon, düzenli olarak ot içseydiniz haberimiz olurdu. Çok daha havalı olurdunuz.”

Herkes gülüyor. Léon da gülüyor, birazcık... Otu elimden bırakmadan bir sandalye çekip oturuyorum. Bu akşam uyuyabilmek için buna ihtiyacım var.

Rosa, "Bu arada Léon, yarın için fikrinizi değiştirdiniz mi?" diye soruyor.

"Kesinlikle değiştirmedim. Gelmiyorum."

Hiç kimse ısrar etmiyor. Onun bu öfkeye kapılmış hâline neredeyse acıyorum.

"Çok yazık," diyorum. "Diğerleriyle yakınlaşmak için iyi bir fırsat olabilirdi. Sizi hiç anlayamayacağım... Etrafınız harika insanlarla dolu olduğu hâlde, hayatınızı yapayalnız geçirmek için elinizden geleni yapıyor gibisiniz."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden kalıyor, ottan bir nefes çekip Élisabeth'e uzatıyorum.

"Hâlâ çok safsınız... İçimde bir yerlerde iyi bir insan olduğuna inanmaktan artık vazgeçin de herkes rahat etsin. Kimse umurumda değil, yalnız ölmek umurumda değil, ben böyle çok iyiyim ve değişmeye de hiç niyetim yok. Bunu anlayamıyorsanız size okula geri dönmenizi tavsiye ederim. Hepinize iyi geceler!"

Ayağa kalkıp uzaklaşıyor. Rosa omuz silkiyor.

"Bir vergi beyannamesi kadar sevimli olması çok yazık. Aslında çok hoş biri olabilirdi."

Saat sabahın ikisini gösterirken gidip yatmaya karar veriyoruz.

Louise, "Yarın düğünümüz olduğunu hatırlatırım," diyor. "Bizim düğünümüz!"

Diğerleri doğruca yatmaya giderken, Gustave ek binanın kapısına kadar bana eşlik etmek istiyor. Kendimi bir bulutun üzerinde gibi hissediyorum.

"Kızım telefon etti," diyor.

"Öyle mi? Yarın gelecek mi?"

“Hayır, gelmeyecek. Kökten bir karar almış: Bir daha yüzümü görmek istemiyor. Gerekçelerini de açıkladı, bir anlamda rahatladım. Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu söyledi. Onu yargılamıyorum, kendince sebepleri var.”

“Kendince sebepleri mi?” diye haykırıyorum. “Sizi neyle suçladığını anlayamıyorum, siz adeta iyiliğin yeryüzündeki timsalisiniz!”

“Benim de hatalarım oldu, sütten çıkmış ak kaşık değilim. Bazı hatalarımı bağışlayamıyorum. Bunu anlıyorum, ben de kendimi bağışlayamıyorum.”

“Ama size bu kadar kızgın olmasının sebebi ne olabilir ki?”

İçini çekiyor.

“Oğlum kaza geçirdiğinde kızım yirmi yaşındaydı. Nişanlısının ailesiyle tatile gitmişti. Oğlum ölmeden önce üç gün komada kaldı. Eşim kızımıza haber vermek istedi ama ben tatilini mahvetmeye kıyamadım. Kızım benim yüzümden kardeşiyle vedalaşamadı.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Gustave. O zaman en doğru olduğuna inandığınız şeyi yapmışsınız...”

“Şimdi olsa çok farklı davranırdım. Ona gerçeği söyledim. Sevdiklerimiz gerçeği bilmeyi hak ediyor.”

Yürütecinin üzerinden uzanıp yanağıma gürültülü bir öpücük konduruyor.

“İyi geceler Julia. Yarın büyük gün!”

Yalpalayarak merdivenleri çıkmaya çalışıyorum, bacaklarım sanki pamuktan yapılmış, beyuimin içi de adeta pamuk dolu. Kafamda aynı cümle dönüp duruyor: “Sevdiklerimiz gerçeği bilmeyi hak ediyor.”

Daha stüdyomun kapısına varmadan bir SMS yazıyorum.

“Her şeyi açıklamaya hazırım. Yarın sabah saat 10'da otoparkta buluşalım. Seni seviyorum.”

Ve kız kardeşime gönderiyorum.

BÖLÜM 101

Kimden: Raphaël Marin-Goncalves

Konu: Bugün

Julia,

Bütün gün seni düşündüm, umarım iyi geçmiştir. Seni kollarıma almak için sabırsızlanıyorum.

Hep aklımdasın.

Öperim,

Raphaël

Kimden: Julia Rimini

Konu: Fwd: Bugün

Teşekkür ederim Raphaël, desteğin beni çok duygulandırdı. Zor bir gündü ama yarın beni bekleyenlerin yanında hiç kalır. Biliyorsun, sana geçen sefer bahsettiğim konu... Kararımı verdim, her şeyi açıklayacağım. Burada olmanı çok isterdim.

Gelecek ay seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Çok öperim,

Julia

BÖLÜM 102

Uyumam gerekiyor. Yarın sabah saat onda çok enerjiye ihtiyacım olacak. Ama gözümce uyku girmiyor.

Dakikalardır, saatlerdir yatağın içinde dönüp duruyorum. Nefesime ve ayak parmaklarıma konsantre olmaya çalışıyorum, koyunları sayıyorum, ama nafile. Düşünceler peşimi bırakmıyor, fikirler baskın geliyor. Kalkıp bir kâğıt ve kalem aldıktan sonra mürekkebin düşüncelerime tercüman olmasına izin veriyorum.

80 yaşındaki Julia'ya mektup!

Sevgili 80 yaşındaki Julia,

Ben 32 yaşındaki Julia. Bir gün bu mektubu okuyup okumayacağını bilmiyorum ama okuyorsan üzerimde tulum pijamam ve kaynayan beynimle bu mektubu yazdığım geceyi hatırlayıp gülümsediğini tahmin edebiliyorum. Bir gün gelecek ve 80 yaşına basacağım, buna şu an inanmıyorum ama olur da basarsam diye sana bu mektubu yazmak istedim.

Umarım iyisindir... Fiziksel olarak nasıl olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum fakat bu hiç kolay değil. Acaba

babamın ağır kenarındaki çizgilerini mi aldın yoksa annemin kaz ayaklarını mı? Saç diplerinle ilgilenmekten vazgeçtin mi? Peki ya, sigara ve sağlıksız yiyeceklerle kötü muamele ettiğim bedenim hâlâ sağlıklı mı? Doğrusunu istersen bunun hiçbir önemi yok. Önemli olan tek şey mutlu olup olmadığın. Zaten uykumu kaçırın da bu ya...

Umarım mutlusundur. Umarım geçmişe minnetle, geleceğe heyecanla bakıyordur. Umarım şu son aylarda öğrendiklerim, bütün hayatın boyunca sana eşlik etmiştir.

Umarım hâlâ okyanus, gülen bir çocuk, bir bulut veya bir film karşısında gözlerin parlıyordur.

Umarım sevdiğin bir yerde yaşıyordur. Kendi evinde veya başka bir yerde, önemli olan yaşadığın yerde kendini iyi hissetmen. Tamaris hâlâ duruyorsa 8 numaralı stüdyonun manzarası harika, eskiden orada mızımız bir adam kalmış olsa bile.

Umarım yalnız değilsindir. Bütün kalbimle dilerim ki çocukların olmuştur, umarım çocukların iyilerdir ve bugün yanındalardır. Bazen birkaç dakikalığına geleceğe gidip sonra yine şimdiye dönebilmeyi çok isterdim. Bilinmezlik en büyük endişe kaynağı. Umarım sevgili kardeşin hâlâ yanındadır, Marine ve Marion'la kız kıza toplanıyorsunuzdur. İsterseniz Tamaris'in bahçesinde çok hoş bitkiler var.

Umarım aşkı tatmışsındır. Her zaman hayalini kurduğün o büyük aşkı... Belki de Raphaël'dir ya da başka biri... Umarım her akşam, onunla karşılaşmış olduğün için ne kadar şanslı olduğunı düşünerek uyuduğün biridir. Uzun zaman önce, Pierre adında büyük bir beyefendi öğretti bana bunu.

Umarım korkularından kurtulmuşsundur, artık daha huzurlusundur. Bunun için uğraşıyorum, biliyorsun; ama

henüz her şeyi kuruntu hâline getirmekten, her şey için endişelenmekten vazgeçemedim. Umarım yol boyunca korkuyu arkanda bırakmışsındır.

Umarım hatıralarını bir hazine gibi saklıyorsundur. Her gün sana güzel hatıralar oluşturmaya çalışıyorum.

Bugün 10 Ekim 2015. Bir yol ayrımındayım. Umarım yanılmıyorumdur. Umarım bir gün bana doğru seçimler yaptığımı söylersin.

Seni çok öpüyorum, kendine iyi bak. Görüşmek üzere.

Julia

Kalemi elimden bırakıp kâğıdı katlıyor ve cüzdanıma koyuyorum. Yatağa girip ölü gibi uyuyorum.

BÖLÜM 103

Saat 10.00. Zaman geldi.

Neredeyse bir yıldır sürekli ertelediğim an geldi çattı.

Carole beni ek binanın kapısında bekliyor. Onu, parkın gerisindeki okyanusa bakan banka götürüyorum. Okyanus adeta çıldırmış gibi. Ben de çıldırmak üzereyim.

“Bugün yapmak istediğine emin misin?” diye soruyor.

“Sanırım.”

“İyi geçecek.”

“Umarım... Korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun?”

“Nedenlerimin anlaşılmasından. Hayal kırıklığına uğratmaktan.”

“Biraz afallayacağı kesin ama ben hiç endişelenmiyorum. Birkaç dakika sonra sevdiğin kollarda, tamamen güvende olacaksın. Gidelim mi?”

“Gidelim.”

Mavi kapıya kadar koridor boyunca yürüyoruz. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki artık hissetmiyorum bile. Doğruyu söylemek gerekirse, artık hiçbir şey hissetmiyorum.

Kapıyı Carole çalıyor.

“Girin!”

Kapıyı açıyor.

Annem oturma odasının ortasında, havaya kaldırdığı elindeki duvakla, ağzı bir karış açık ve donakalmış bir hâlde bana bakıyor.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye soruyor.

Cevap veremiyorum. Şık beyaz elbisesiyle annemin yanında duran Louise gülümseyerek bana bakıyor. Gözlerimden yaşlar fışkırırken kendimi onun kollarına atıyorum.

“Ahh Maminu!”

Yüzümü boynuna gömüyorum, Chanel N°5 ve çocukluğum kokuyor. Titreyen elleriyle başıma okşuyor.

“Merhaba canım. Ne çok bekledin...”

BÖLÜM 104

Carole, “Julia sana daha sonra açıklayacak,” diyerek annemi alıp dışarı çıkarıyor. Ona bakışlarımla teşekkür ediyorum. Mami-nu’yla yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Kendimi daha fazla tutamıyorum; bağıra bağıra, sırtım spazmlarla sarsıla sarsıla ağlıyorum. Tıpkı beş yaşındayken ol-duğu gibi. Anneannem karşımda daha vakur dursa da onun da yüzü gözyaşları içinde.

“Neyse ki henüz makyajımı yapmamıştım,” diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyor. “Sana sıcak çikolata hazırlayayım mı?”

Başımı sallıyorum. Hiçbir şey içecek durumda değilim.

Hıçkırıklar arasında, “Kim olduğumu biliyor muydun?” diye soruyorum.

Beni koltuğa doğru götürüyor, oturuyoruz, ellerimi tutuyor.

“Kim olduğunu hemen anlamadım. İlk gün torunlarımdan biriyle aynı ismi taşıdığını düşündüm ama hepsi bu kadar. Ba-banın soyadını taşıyorsun, ben de onun soyadını hatırlamıyo-rum. Annenin soyadı da evlenmeden önceki soyadı olduğun-dan hiçbir şeyden şüphelenmedim.”

Ellerimi okşuyor.

“Seni her gördüğümde özel bir şeyler hissediyordum,” diye devam ediyor. “Kendimi güvende hissediyordum ve senin de

kendini güvende hissettiğini görüyordum. Ama bunun sadece karşılıklı ilgiden kaynaklandığını düşünüyordum. Sonra fotoğrafı gördüm..."

"Beni bu aile fotoğrafından tanıdığını söylemeyeceksin umarım!" diyorum çenemle büfede duran fotoğraf çerçevesini işaret ederek. "O zaman on yedi yaşındaydım, şimdikinden on kilo daha zayıftım ve belime kadar uzun, siyah saçlarım vardı. Tanınacak gibi değilim!"

Gülümsüyor. Gözyaşlarım tükenmeye başlıyor. O çok özlediğim kollarının arasına girmeye artık çekinmiyorum.

"Bu fotoğraftan değil. Oğlumun, yani dayının altmışıncı doğum gününe gitmek için hazırlanırken seans için yanıma geldiğin günü hatırlıyor musun?"

"Çok iyi hatırlıyorum. Bütün takılarını takmıştın, ıslıl ıslıl parlıyordun! Davete gelmeyi ben de çok istememe rağmen gelmemiştim, gelmem her şeyi alt üst edebilirdi. Her zamanki gibi, iş yüzünden Paris'te kalmam gerektiğini bahane ederek katılamayacağımı söylemiştim anneme."

Başını sallıyor.

"İşte o doğum günü vesilesiyle aranan dayına özel bir hediyeye sunmak istiyordu," diye devam ediyor. "Bunun için her aile ferdinin bir fotoğrafına ihtiyacı vardı ve bende senin harika bir fotoğrafın olduğunu hatırladı. Elbette ben unutmuştum ama annenin söylediğine göre bundan iki üç yıl önce plajda o fotoğrafı ben çekmişim."

O anı hatırlıyorum. Ailemi görmeye geldiğim bir hafta sonu, bir ara yağmurun dinmesinden faydalanarak Maminu ile plajda yürüyüşe çıkmıştık. Tek kullanımlık fotoğraf makinesini çıkardığında onunla alay etmiştim. Tam gülmekten katıldığım sırada deklanşöre basmıştı ve ben o fotoğrafı hiç görmedim.

Konuşmasını sürdürüyor. Beni öğlen uykusuna yatırmadan

önce masal anlattığı zamanlarda olduğu gibi, onu saatlerce hiç durmadan dinleyebilirim. *Bir masal daha lütfen Maminu!*

“Annen o fotoğrafı bulmak için albümlerimi karıştırdı. Büfenin çekmecesinde bir sürü albümüm var. Kazadan beri bakmaya cesaret edemedim. Fotoğrafını albümden çıkarıp bana gösterdiğinde bayılacak gibi oldum. O sendin Julia, benim torunumdun!”

Yeniden gözlerim doluyor.

“Senin çılgın torunun... Annem hiçbir şey fark etmedi mi peki?”

“Haberini olmadığını hemen anladım ve tek kelime etmedim. Söylemek bana düşmezdi. Kendince geçerli nedenlerin olduğunu ve bir gün söyleyeceğini düşündüm.”

Ellerini daha da kuvvetli sıkıyorum.

“Annemin her pazar seni görmeye geldiğini biliyordum, o yüzden pazar günleri pek ortalarda görünmemeye çalıştım. Bir gün koridorda onunla burun buruna gelmekten korkuyordum. Gidip kendisiyle konuşacağım. Ama önce, bunu neden yaptığımı sana açıklamam gerekiyor.”

Açıklıyorum.

Bir yıl önce annem beni arayıp Maminu’nun beyin kanaması geçirdiğini söylediğinde, derhâl gidip kendisini görmek istemiştim. Sonra, annem hayatının son kırk yılını hatırlamadığını söylemişti. Günlerce düşünmüştüm, uykusuz geceler geçirmiştim, en az yüz kere “bilet rezervasyonu” tuşuna basıp sonra iptal etmiştim. Gerçek şu ki korkudan ölüyordum. Maminu ile olan hatıralarım hayatta sahip olduğum en değerli şeylerdi. Paylaştığımız bütün o anları, çarşamba günlerimizi, sarılmalarımızı ve en kötüsü de beni unuttuğunu bilmek çok zordu. Babamın acısının altından yeni yeni kalkmaya çalışırken yeniden yıkılmaktan korkuyordum.

İki gözyaşı seli arasında, “Senin gözünde bir yabancı olmak istemiyordum,” diyorum. “Buna hiç gücüm yoktu. Sonra bu iş ilanını gördüm. Senin kaldığın huzurevi için bir psikolog arıyorlardı. Doğru bir seçim olup olmayacağını pek bilmesem de hiç düşünmeden başvurdum. Seni çok özliyordum ve bu, senin torunun olmadan seninle vakit geçirebilmek için iyi bir fırsattı.”

Gülümsüyor, o çok sevdiğim gülümsemesiyle... Kendimi daha fazla tutamıyorum ve kollarının arasına girip kaybettığımı zannettiğim için büyük korkular yaşadığım bu kadının bedeninde iki büklüm oluyorum. Şaşırmış görünüyor.

“Seni görmeye geldiğimde hep böyle sarılıyorduk, bu bizim çarşamba ritüellerimizden biriydi.”

Kollarıyla sımsıkı sarılıp beni kalbine bastırıyor.

“Bütün anılarımı bana hatırlatacağını biliyor, sana güveniyorum. Birlikte bir sürü yeni anı biriktireceğiz, canım.”

Biri gelip kapıyı çalana kadar uzun bir süre bu pozisyonda kalıyoruz.

Tıpkı benim gibi sarılmamızın son bulmasını istemeyen Maminu, “Girin!” diye bağılıyor.

Gri takım elbisesi ve yakasına taktığı gülle son derece şık görünen Gustave kapıda beliriyor.

Bizi fark etmeden önce, “Müstakbel eşim hazır mı?” diye soruyor.

Maminu kendisine, “Ufaklık nihayet sırrını açıkladı,” diyor. Gustave gülümseyerek başını sallıyor.

“Ah sonunda! Nihayet bana Papinu diyebilecek!”

BÖLÜM 105

Belediyeye giderken arabayı annem kullanıyor. Yanında, ön koltukta oturuyorum ve kendimi pek rahat hissettiğimi söyleyemem.

“Anne, bana kızgın mısın?”

“Hayır... Sanırım bunu anlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Anneannenin düğününe gelemeyeceğini söylemiştin, seni birden karşımda bulunca şoke oldum. Carole uzun zamandır burada olduğunu söyledi.”

Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da sesindeki üzüntüyü algılayabiliyorum. Başımı önüme eğiyorum. Annemin kalbini kırdım.

“Anne çok üzgünüm, bu sana karşı bir şey değil. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı; kendimi bulmaya, Maminu’ya yakın olmaya. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Hem sonra, senin endişelenmeni de istemiyordum. Kafam çok karıştı. Umarım beni affedersin...”

“Sana kızgın değilim, canım. Elinden nasıl geliyorsa öyle mücadele ettin. Bunda yargılayacak bir şey yok. Sen iyisin ve önemli olan da bu. Sadece burada geçirdiğin zaman süresince seninle birlikte olamadığım için üzgünüm.”

“Söz veriyorum, seni sık sık görmeye geleceğim. Sen de gelirsin, birlikte Paris’i gezeriz, çok iyi olur.”

Bitmek bilmeyen dakikalar boyunca sessiz kalıyoruz. Göz ucuyla, pek çok defa başını çevirip bana baktığını görebiliyorum. Hatta ağzını açıp bir şey söyleyecek gibi oluyor ama sonra vazgeçiyor. Ne söylemek istediğini biliyorum. Kelimeler gırtlaklarını tıkıyor, boğazı nasıl da yanıyordur kim bilir ama söyleyemiyor.

Maminu’nun sözlerini hatırlıyorum. Şimdi ve burada.

Değer verdiğimiz insanlara o iki kelimeyi söylemek için özel günleri beklememek gerek.

Şimdi tam zamanı.

Ağzımı açıp özgüvensiz bir ses tonuyla, hayatta benim için en değerli olan insana o iki kelimeyi söylüyorum:

“Seni seviyorum, anne.”

.. Söylerken dümdüz önüme, yola bakıyorum. Benden bundan fazlasını da beklememek lazım.

BÖLÜM 106

Belediye salonu tıklım tıklım.

Maminu'nun bütün ailesi gelmiş. *Benim* ailem. Annem, kız kardeşim, vaftiz oğlum, dayılarım, teyzelerim, kuzenlerim, herkes burada.

Gustave'ı hiç bu kadar ciddi görmemiştim, sanki artık pal-yaço kostümüne ihtiyacı yok gibi. Belediye başkanının karşısındaki sandalyesine oturmak için yanımdan geçerken kulağıma fısıldıyor:

“Herkes bana ailenize hoş geldiğimi söylüyor. Başım döndü ama daha şimdiden çok hoşuma gidiyor! Ben ki artık bir ailem olmadığını sanıyordum...”

Annem elimi bir saniye olsun bırakmıyor. Bir daha kaçma-yacağım, anne. Az önce saçlarımı düzeltti, sonra uzun uzun gözlerimin içine baktı. Kardeşim tam o an fotoğrafımızı çekti, sonra vaftiz oğlum fotoğraf makinesini annesinin elinden aldı. “Üçünüzün fotoğrafını çekeceğim,” dedi o küçük sesiyle. Tam dört poz çekti; birinde flu çıkmışız, diğerinde kadrāja girmemişiz, ötekilerinin de başka kusurları var ama hepsi gerçek! Bir gün bu fotoğrafları buruşmuş ellerime alıp annemin, kız kardeşimin ve benim, her birimizin babamdan bir parça taşıyarak birlikte olduğumuz o büyüleyici anı hatırlayacağım.

Huzurevi sakinleri de burada. Léon ve kendini pek iyi hissetmeyen Mina dışında hepsi geldiler. Her biri bir daha asla giyeceklerini zannetmedikleri elbiselerini ve takımlarını dolaptan çıkarmış, kuaföre veya berbere gitmiş, düğüne katılmaktan son derece gururlular. Gözlerinde özel zamanlara has bir bakış var; gurur, mutluluk ve yorgunluk karışımı bir bakış. Ailenin önüne geçmemek için arka sıralardaki sandalyelere oturuyorlar. Oysa... hiçbirini aynı adı taşımasa da, akrabalıkları veya ortak hatıraları olmasa da, belediye salonunun arka tarafında dimdik oturan bu insanların bir aileden hiçbir farkları yok benim için.

Tamaris'te bir gün bir düğün göreceklerini asla tahmin etmeyen huzurevi personeli de burada. Bu gerçek anlamda en orijinal etkinlik. Greg ve Marine birbirlerine son derece anlamlı bakışlar atıyorlar. Yakında yeni bir düğün davetiyesi alırsam hiç şaşırmayacağım. Umarım DJ, düğünlerinde *Dirty Dancing* şarkısını çalmaz.

Müzik başlıyor, Isabelle heyecanla alkışlıyor. Frank Michael şarkıya giriyor. Lucienne birden sağa sola bakmaya başlıyor:

"*Il est toujours question d'amour* bu! En güzel şarkısı!" diyor. "Nerede o?"

Marine, müzik aletinin içinde olduğunu söyleyince bütün hayalleri yıkılıyor.

Bütün bakışlar kapıya çevriliyor. Louise salona dayımın kolunda girecek. Belediye kendilerine, basit bir tören mi yoksa daha klasik bir şey mi istediklerini sorduğunda her ikisi de hemen aynı cevabı verdi: "Her ikisi de olsun!"

Önce dayımı görüyorum. Sonra uzun, beyaz duvağının altında neredeyse kaybolmuş Maminu'nun cılız silüeti belirliyor. Nemli gözlerini heyecan içinde bekleyen Gustave'dan ayırmadan nikâh masasına doğru emin adımlarla ilerliyor. Göz yaşlarım akmaya başlıyor. Onu kaybettiğimi zannediyordum;

hatıralarımız yok olduğu için onun, anneannemin bedenindeki bir yabancıya dönüşeceğine emindim. Torunu olmaksızın birlikte yaşarken onu başka türlü tanımayı öğrendim. Onu bir kadın olarak tanıdım. Louise'i keşfettim. Farklı bir Maminu, yeni bir ilişki... O burada, yaşıyor ve mutlu. Hâlâ kollarına sığınabilir, sesini duyabilir ve sıcak çikolatasını içebilirim. Anılarımızı ikimiz adına artık ben taşıyorum. Şimdiyse, yeni anılar oluşturma zamanı.

"Louise Marguerite Dutisse, Gustave Marius Jacques Champagne'ı kocalığa kabul ediyor musunuz?"

"Evet!"

"Gustave Marius Jacques Champagne, Louise Marguerite Dutisse'i karılığa kabul ediyor musunuz?"

"Evet ediyorum, ölüm bizi ayıracaya dek! Ama uyarıyorum, çocuk falan istemem."

"Ben de sizi karı koca ilan ediyorum! Öpüşebilirsiniz!"

Davetilerin alkışları eşliğinde saklamaya gerek görmedikleri bir hazla öpüşüyorlar. Sonra herkes sırayla sarılarak yeni evlileri tebrik ediyor. Sıra bana geldiğinde Maminu bana uzun uzun sarılıyor, sonra başını arkaya atıp yüzüme bakıyor.

"Senin kadar cesur ve cömert bir torunum olduğu için çok gururluyum. Benim çılgın torunum!"

Suda akmayan rimel sürmeyi akıl edebildiğim için kendimi tebrik ediyorum.

Maminu ve Gustave, gül yaprakları ve deklanşör sesleri arasında belediyeden en son çıkanlar oluyor. Telefonumla çıkışlarını videoya çekmek için biraz uzaklaşıyorum. Telefonumun ekranında bir mesaj görüyorum. Raphaël'den geliyor.

"*Sence anneannem beni özlemiş midir?*"

Gülümsüyorum. Pomponette konusunda haklıydım.

"Eminim çok özlemiştir. Burada olmanı çok isterdi."

Yeni bir mesaj geliyor.

"O hâlde ona karşı kaldırırma bakmasını söyle."

BÖLÜM 107

“Geldin...”

“Elbette geldim! Aslında büyük olayı kaçırmamak için sabah gelecektim ama uçak bulamadım. İyi geçti mi?”

“İyiden de öteydi. Geldiğin için teşekkür ederim.”

Beni kollarına alıyor, dudaklarından öpüyorum.

“Paris’e ne zaman gidiyorsun?”

“Bu akşam, düğün yemeğinden sonra.”

“Arabanda yer var mı?”

“Biraz. Neden?”

“Pazartesi Paris’te bir iş görüşmem var, sana yedek şoförlük yapabilirim. Olur da yolda köpekbalıklarıyla karşılaşsak...”

Şapşal bir gülümseme dışında ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Umarım karşısında Sünger Bob’u görmekten memnun olmuştur.

“Harika, beni ailenle tanıştıracak mısın?”

Elini tutuyorum ve onu yolun diğer tarafındaki neşeli topluluğa doğru sürüklüyorum. Kalbimde tamamlar çalıyor.

Yine de mutluluktan ölmenin acıtıp acıtmadığını Google’da araştırsam iyi olur.

SONSÖZ

Altı ay sonra...

Merhaba Baba,

Sana yeni bir orkide getirdim, öteki tamamen solmuştu.

Geçen ay ziyaretine gelemediğim için üzgünüm. Biarritz'e gelmedim çünkü annem ve Carole beni görmeye Paris'e geldiler. Harika bir hafta sonu geçirdik, üçümüzün turist hâlini görmeliydin: Zafer Takı, Champs-Élysées, Seine Nehri'nde tekne turu... Annem aklına Eiffel Kulesi'ne çıkmayı koyana kadar her şey harikaydı. Fikrinden vazgeçirmeye çalıştık ama nasıl biri olduğunu biliyorsun. Yukarı çıktıktan sonra haklı olduğumuzu söyledi zira yükseklik yüzünden başı döndü ve panik atak yaşadı.

Bizimle olduğunu bilsek de yokluğunu hissettik. Senden bahsettik. Zaten sık sık senden bahsediyoruz, hatta anılarımızı hatırlayıp güldüğümüz zamanlar da oluyor. Komşumuz Bayan Broca'ya, kıza mı yoksa erkeğe mi hamile olduğunu sorduğunda sana, "On kilo yağa hamileyim," dediği zamanlardaki gibi.

En çok özlediğim şey ne biliyor musun, baba? Yaşayamaya-çağımız anılarımız. Ama bu konuda ilerleme kaydediyorum, bana inanabilirsin.

İşim hâlâ çok cazip gelmiyor ama hem maaşı iyi hem de iş arkadaşlarım çok sempatik. Tamaris'i çok özleyorum, özellikle de huzurevi sakinlerini. Ayda bir de olsa ziyaretlerine gidebildiğim için çok memnunum, hepsi de her seferinde beni torunları gelmiş gibi karşılıyorlar. Sana daha önce söyledim mi bilmiyorum ama geri gelmem için bir dilekçe yazmışlar ve dilekçe Léa'nın, yerine baktığım psikoloğun eline geçmiş. Doğal olarak hiç hoşuna gitmemiş ve onları yeniden hamile kalmakla tehdit etmiş. Bunun üzerine, huzurevi sakinleri de ona hamilelik testi hediye etmişler. Bunu öyle masum bir ifadeyle anlattılar ki gülmekten gözlerimden yaş geldi. Umarım hamilelik testini en kısa sürede kullanır.

Bunun dışında, Maminu Gustave'ın stüdyosuna taşındı. Tadilat çalışmaları haftalarca sürdü ama buna değdi doğrusu, artık yepyeni ve daha geniş bir stüdyoları var. Huzurevinin diğer çifti, Élisabeth ve Pierre de o kadar beğendiler ki müdüre hanım onların stüdyosunu da yenilemeyi teklif etti. Diğer huzurevi sakinlerinin tepkisini tahmin edebilirsin. Anlayacağın, bütün Tamaris baştan aşağı yenilenecek. Çok masraflı olacak ama huzurevi sakinleri masrafa ortak olmayı teklif ettiler. Umarım sebze bahçesine dokunmazlar zira buna çok üzülecek beş kişi tanıyorum!

Bu akşam Greg ve Marine'in evinde yemeğe davetliyim. Biliyorsun, yakında evlenecek olan arkadaşlarım. Yavru köpek aldılar, mutlaka gidip görmemi istiyorlar. Bir bulldog, hani o sürekli surat asan köpeklerden. O yüzden adını Jean-Léon koydular. Onları görmek için öyle sabırsızlanıyorum ki!

Ama önce, seninle tanıştırmak istediğim biri var. Benim Raphaël'im. Arabada işaret etmemi bekliyor. Sana ondan öyle uzun zamandır bahsediyorum ki... Bu benim için hiç kolay değil, o yüzden iyice emin olmayı bekledim. Kalbime vurduğum

tüm kilitleri koparıp atmam zaman aldı ama başardım, artık hiçbir kuşkum yok. Onun için deli oluyorum. Birlikte yaşamak için bir daire arıyoruz, henüz içimize sinen bir şeyler bulamadık. Marion'u çok sevsem de hem bir an önce koltuğundan kurtulmak hem de onu İssa'sıyla baş başa bırakmak için sabırsızlanıyorum. Üstelik Raphaël de kaldığı odaya daha fazla tahammül edemiyor. Ondan hoşlanacağına eminim. Bak, buraya doğru geliyor!

Hatırlıyor musun? Bana sürekli, "Büyüdüğün zaman anlayacaksın," derdin ve ben de her seferinde sinirlenirdim. Haklıydın baba! Umarım benimle gurur duyuyorsundur... Sanırım artık büyüdüm.

SON

TEŞEKKÜR

Bir kitabı, bir bebekle kıyaslayamam elbette ama bir yıldan biraz uzun bir süre önce, bensiz yoluna devam etmesi için ilk romanımın elini bıraktığımda kendimi, bağımsızlığını eline alması için çocuğunun elini bırakan bir anne gibi hissetmiştim. Mutlu, gururlu, heyecanlı ama bir o kadar da endişeliydim. İnsanlar onu iyi karşılayacaklar mıydı? Ya uslu olmazsa? Ya kimse onu sevmese?

Sanki endişelerimi hissetmiş gibi, hepiniz hemen beni rahatlatmaya çalıştınız. Fotoğraflar ekleyerek bana kitabımla ilgili havadisler verdiniz. Evinizdeydi, sevdiklerinize ödünç veriyordunuz, önemli anlarınızda size eşlik ediyordu; sizi sıkıntılarınızdan uzaklaştırıyor, güzel zaman geçirmenizi sağlıyordu. Bundan birkaç ay önce bir röportaj sırasında şunları söyledim: “Sanırım, her akşam insanlara iyi geldiğimi bilerek uyumak, bana da çok iyi gelecek.” Siz bana çok iyi geliyorsunuz...

Roman yazmak benim çocukluk hayalimdi. Sürekli, kitapçıdaki bir kitabın kapağında adımla gürmenin nasıl bir duygu olacağını hayal etmeye çalışıyordum. Yanılmamıştım. Adımı hem ilk defa gördüğümde hem de daha sonraki seferlerde çok büyük bir heyecan duydum. Ama bana en büyük heyecanı yaşatan sizden aldığım mesajlar oldu. Her bir kelimeniz duygulandırdı,

güldürdü, karnımı gıdıkladı. Böyle olmasaydı, sizler olmasaydınız, bu maceranın tadı asla aynı olmazdı.

İlk romanımın son noktasını koyduğumda hem mutluluk hem de üzüntü hissetmiştim. Aylar boyu, günlerimi birlikte geçirdiğim kahramanlardan ayrılmanın üzüntüsü ve onların hikâyelerini anlatmış olmanın mutluluğu... Bugün de size Julia, Marine, Louise, Raphaël, Gustave, Léon ve diğerlerini tanıtırırken yine aynı duygular içindeyim. Dediklerine göre onlardan, sanki gerçekmiş gibi bahsediyormuşum ve gözlerim parlıyormuş. Çünkü hepsi benim için gerçek! Ve onların kendilerini evinizde iyi hissedeceklerine eminim. Sevgili okurlarım, işte bu yüzden ilk teşekkürüm size. Bu macerayı benimle paylaştığınız için sizlere çok teşekkür ederim. Varlığınızla gerçekten muhteşem kıldığınız bir macera bu.

Hayatı senin çocuk gözlerinden görmemi sağladığın için sana çok teşekkür ederim, oğlum. Yazdığım sırada, bazen gelip başını dizime koyduğun ve yanıma uzandığın için teşekkür ederim. Sanırım en doğru kelimeleri o anlarda buldum. Senin için güzel bir hayat yazmayı diliyorum.

Bana mutluluğun yarına ertelenmeyeceğini ve mutluluğu günlük küçük şeylerde bulmak gerektiğini öğrettiğin için sana çok teşekkür ederim A. Daima kalbimdesin.

Bana her zaman inanan, ben kendime bile inanmazken bana inanmaya devam eden aşkım, sana çok teşekkür ederim. Benden bahsederken gözlerinde parlayan yıldızlar için, ilk okurum olduğun için, beni cesaretlendirdiğin için, her şeyi idare ettiğin için, sabrın için, verdiği fikirler için, ben yazabileyim diye her şeyi üstlendiğin için, sanki gerçekten tanıdığımız kişilermiş gibi saatlerce kitap kahramanlarından bahsettiğimde dinlediğin için ve hayatımı bu kadar güzelleştirdiğin için sana teşekkür ederim.

Sevincimi benimle paylaşan aileme çok teşekkür ederim.

Annem, babam, Marie, büyükannem, büyükbabam, Mimi, kuzenlerim, amcalarım, dayılarım, teyzelerim, halalarım... Beni yüreklendirdiğiniz için, buzdolabına yapıştırdığınız gazete kupürleri için, gözlerinizde uçuşan yıldızlar için, toptan aldığınız dergiler için, benimle gurur duyduğunuz için, bana gösterdiğiniz ilgi için, verdiğiniz fikirler için, içten memnuniyetiniz için hepinize teşekkür ederim. Özellikle de bana, kendime inanma özgürlüğü verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu kadar büyük bir sevginin ortasına doğmuş olduğum için kendimi çok şanslı addediyorum.

Bir gün Tunus'taki Paris Caddesi'nde gördüğün o güzel kızın yolunu kesmek için nefesin kesilinceye kadar koştuğun için sana çok teşekkür ederim, büyükbabacığım. Yaptığı deliliğe rağmen, onun davetini kabul ettiğin için sana da çok teşekkür ederim, büyükanneciğim. Benim büyükannem ve büyükbabam olduğunuz için size teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

Hikâyeni anlatmama izin verdiğin için sana çok teşekkür ederim, benim Arlette ninem. Bizi her geçen gün biraz daha unutuyorsun ama Helmut hep aklında. Umarım haklısındır, umarım seni bekliyordur ve nihayet birlikte mutlu olursunuz.

İsimlerinizi benim sevimli çiftime ödünç verdiğiniz için size çok teşekkür ederim, Mutti.

Benim iyilik meleğim Constance, sana çok teşekkür ederim. Bütün bunlar senin sayende oldu. Tıkandığım zamanlar imdadıma koşan yakıtım oldun her zaman.

Süper okuma ekibim; size tavsiyeleriniz, yüreklendirmeleriniz, dostluğunuz ve varlığınız için çok teşekkür ederim. Arnold, her an, günde bin kere; annem ve anneannem, ilk okuyucuları; Marie, bebeğim; Mimi ve gülme krizleri; Faustine, tombiğim; Alexia ve düzeltmeleri; Emma ve enerji dolu sözleri; her zaman derinliğiyle, minik Maïne'im; Serena, Sophie, Cynthia,

sevgili Bertignac'lar; daima yanımda olan Constance ve Camille... Fikrinizi almak, gülüşmelerinizi duymak, heyecanınızı hissetmek benim için son derece değerli. Bu macerayı benimle paylaştığınız için hepinize çok teşekkür ederim. Size bir sonraki romanımı da okutmak için sabırsızlanıyorum.

Bir cuma günü bana o e-posta'yı gönderdiğiniz için sana çok teşekkür ederim, Alexandrine. İşine duyduğün tutku için, tavsiyelerin için, her an müsait olduğun için teşekkür ederim. Bana, "Fayard Yayınları'ndaki editörüm," diye hava atmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim.

Bu projeye ilk inananlardan biri olduğun ve ilhamımı kaybettiğimde tekrar bulmama yardım ettiğin için sana çok teşekkür ederim, Claire.

Bana güzel bir cümle fısıldadığın için sana çok teşekkür ederim, Jean-Claude. Ve Seb... Bir akşam terasta anlattığın kurt adam hikâyesiyle beni gözümden yaşlar gelene kadar güldürdüğün için çok teşekkür ederim.

Fayard'a ve Le Livre de Poche'a (Alexandrine, Sophie, Sophie, Véronique, Audrey, Constance, Marie, Pauline, Carole, Ariane, Agathe, Sylvie, David ve tanışmak için sabırsızlandığım diğerleri) güveniniz, enerjiniz ve heyecanınız için çok teşekkür ederim.

Kitabımın okurlarla buluşmasını sağlayan bütün kitapçılara ve bayiliklere çok teşekkür ederim.

Kahramanlarıma, kendilerini durmadan hatırlattıkları için ve aylar boyu, gece gündüz nereye gidersem gideyim, her yerde bana eşlik ettikleri için teşekkür ederim. Hepinizi çok özleyeceğim.

ULUSLARARASI
BESTSELLER
2 MİLYON
SATIŞ RAKAMI

"Raphaëlle Giordano bize yaşamayı sevmeyi öğretiyor."
-Madame Figaro

"Hayatınızı mevcut durumundan çok daha iyi yerlere
taşımak için size ilham verecek keyifli bir kurgu.
En kısa sürede okunmalı, çünkü tek bir hayatımız var!"
-Metronews

"Yüzüme baktı. Donuk bir ifadeyle.
'Sie können keine Kinder bekommen' dedi.

Anlamadım.

Anlayanlar tercüme etti: 'Bir daha çocuğun olmayacaktı!'

Doktor soğuk, dümdüz, pal diye, öylesine, sıradan.
tercüme eden ise içi burkula burkula, sesi titreyerek söyledi.

O an her şey billi sandım, oysa yeni başlıyordum.
Bilmiyordum."

*Evlät edinme de bir doğum şeklİdir ve
yüksek sesle konuşulmalıdır.*

